virtual-project.eu

The Sunday Times Bestseller

Stuart Turton

Dacă acesta nu este iadul, atunci diavolul poate lua notițe

Cele șapte morți ale lui EVELYN HARDCASTLE

STUART TURTON

CELE ŞAPTE MORŢI ALE LUI EVELYN HARDCASTLE

Original: *The Seven Deaths of Evelyn Hardcastle* (2018)

Traducere din limba engleză:
CRISTINA-MIHAELA TRIPON
prin LINGUA CONNEXION

virtual-project.eu

— 2020 —

Părinților mei, care mi-au oferit totul,
fără să ceară nimic în schimb.
Surorii mele, prima și cea mai înfocată
cititoare a mea, încă de la început.

Soției mele; iubirea, încurajările și
observațiile ei m-au invitat să ridic
ochii de pe tastatură din când în când,
făcând ca această carte să fie mult
mai mult decât am sperat.

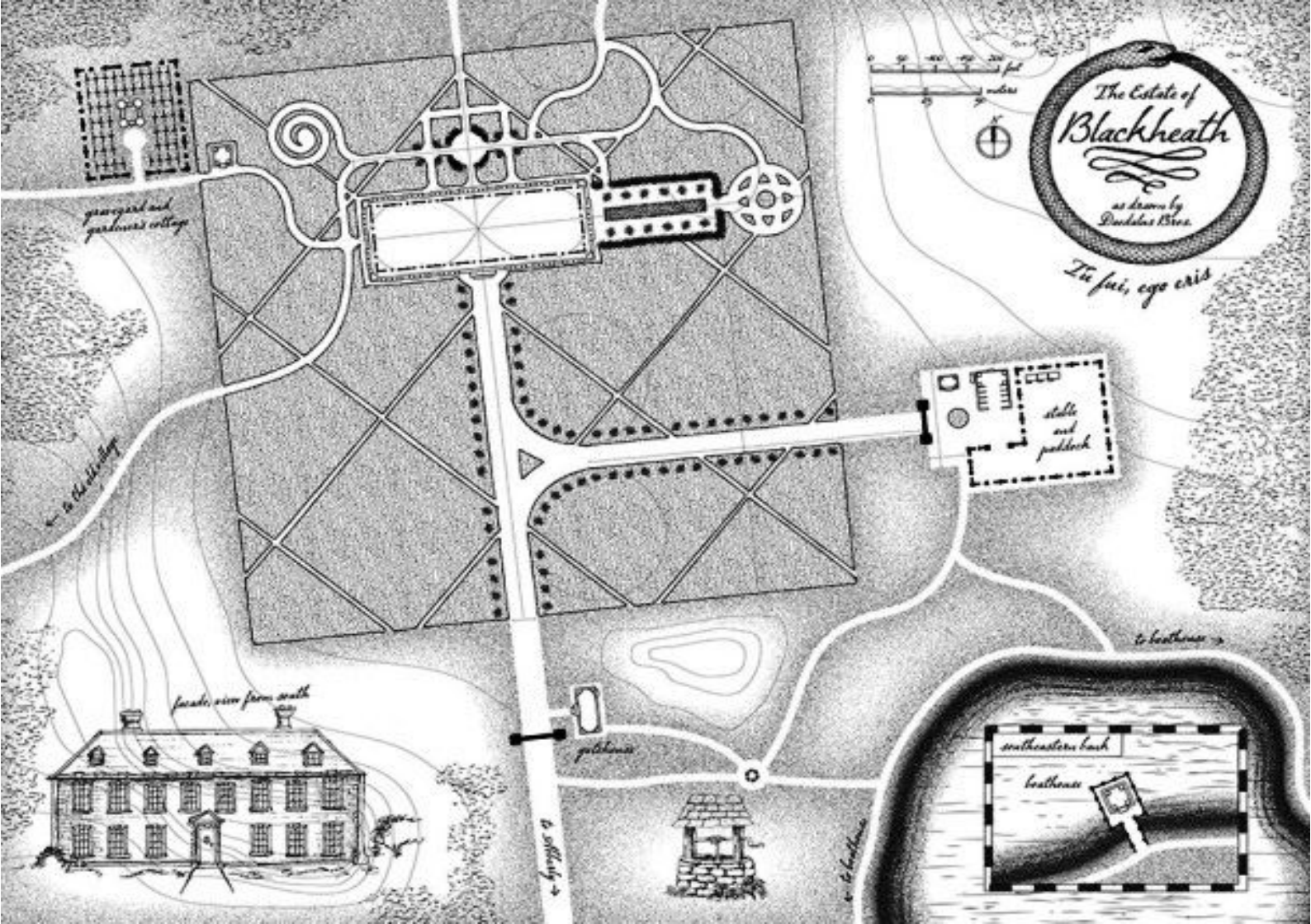
The Estate of
Blackheath
as drawn by
Dudley Bree
Tu fui, ego eris
feet
meters
graveyard and gardener's cottage
stable and paddock
← to the village
facade, view from south
gatehouse
to village →
← to heathers
to heathers →
southeastern bank
heathers

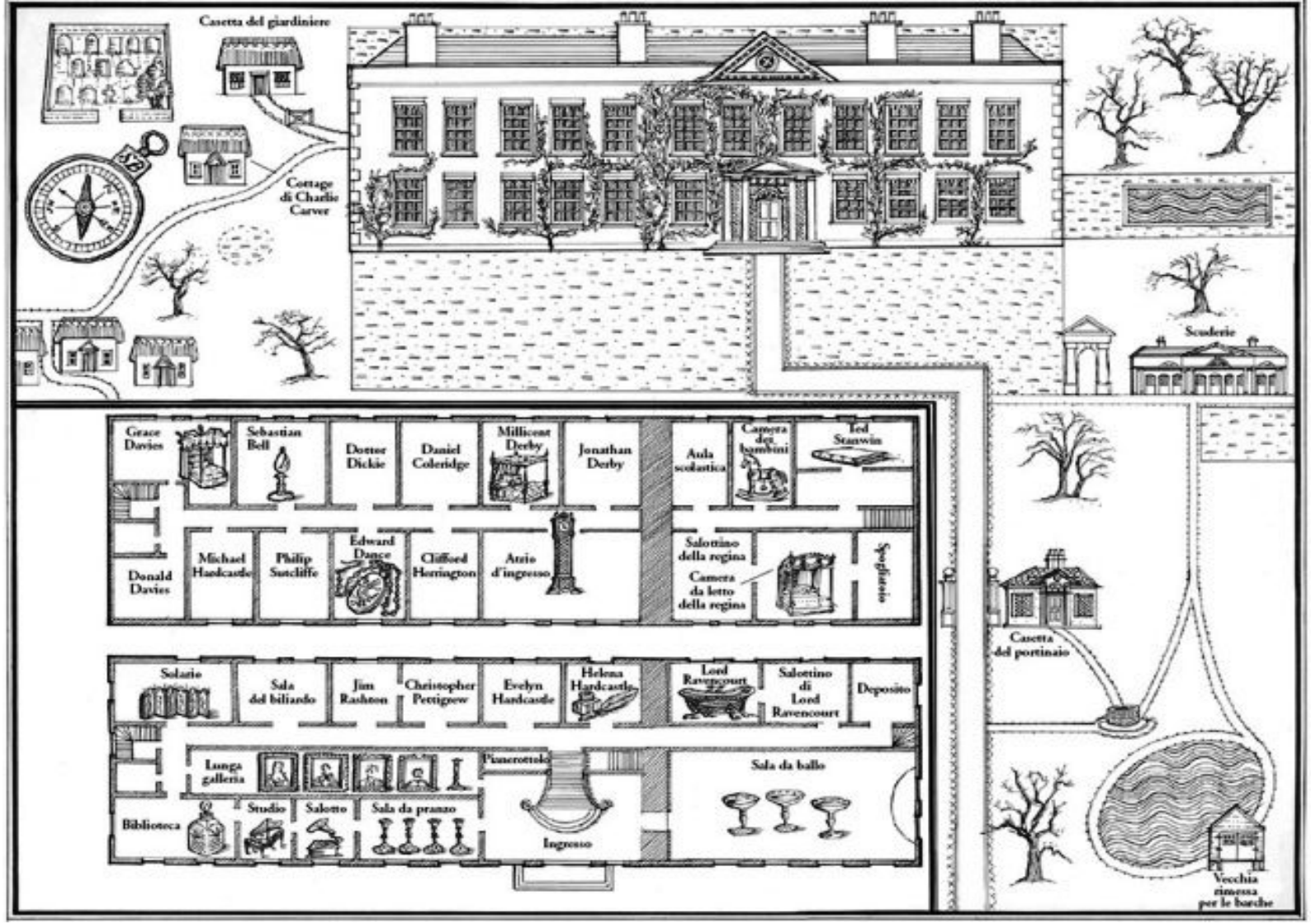
Casetta del giardiniere
Cottage di Charlie Carver
Scuderie
Grace Davies
Sebastian Bell
Dottor Dickie
Daniel Coleridge
Millicent Derby
Jonathan Derby
Aula scolastica
Camera dei bambini
Ted Stanwin
Donald Davies
Michael Hardcastle
Philip Sutcliffe
Edward Dance
Clifford Herrington
Atrio d'ingresso
Salottino della regina
Camera da letto della regina
Spogliatoio
Solarie
Sala del biliardo
Jim Rashton
Christopher Pettigrew
Evelyn Hardcastle
Helena Hardcastle
Lord Ravencourt
Salottino di Lord Ravencourt
Deposito
Lunga galleria
Pianerottolo
Sala da ballo
Biblioteca
Studio
Salotto
Sala da pranzo
Ingresso
Casetta del portinaio
Vecchia rimessa per le barche

Avem deosebita plăcere să vă invităm la Conacul Blackheath pentru
Balul mascat

Gazdele dumneavoastră, familia Hardcastle
Lordul Peter Hardcastle & Lady Helena Hardcastle
&
Fiul lor, Michael Hardcastle
Fiica lor, Evelyn Hardcastle

Invitați distinși:
Edward Dance, Christopher Pettigrew & Philip Sutcliffe,
avocații familiei
Grace Davies & fratele ei, Donald Davies, persoane mondene
Comandantul Clifford Herrington, ofițer de marină (pensionat)
Millicent Derby & fiul ei, Jonathan Derby, persoane mondene
Daniel Coleridge, jucător profesionist de jocuri de noroc
Lord Cecil Ravencourt, bancher
Jim Rashton, agent de poliție
Dr. Richard (Dickie) Acker
Dr. Sebastian Bell
Ted Stanwin

Personal domestic principal
Majordom, Roger Collins
Bucătăreasă, dna Drudge
Servitoare, Lucy Harper
Grăjdarul-șef Alf Miller
Artist rezident, Gregory Gold
Valetul lordului Ravencourt, Charles Cunningham
Slujnica domniței Evelyn Hardcastle, Madeline Aubert

Oaspeții sunt rugați să se abțină de la discuții despre Thomas Hardcastle și Charlie Carver, deoarece familia este încă profund îndurerată de evenimentele tragice survenite.

1

Ziua întâi

Uit totul în timp ce pășesc.

— Anna! strig și rămân apoi cu gura căscată, de uimire.

Am mintea goală. Habar nu am cine este Anna sau de ce îi strig numele. Nici măcar nu știu cum am ajuns aici. Mă aflu într-o pădure și îmi feresc ochii de scuipatul ploii. Inima îmi bubuie, miros a transpirație, iar picioarele îmi tremură. Cred că am fugit, dar nu îmi amintesc de ce.

— Cum am...

Tac atunci când îmi zăresc mâinile.

Sunt osoase, urâte. Îmi sunt străine. Nu mi le recunosc defel.

Simțind cum mă cuprinde panica, încerc să îmi amintesc altceva despre mine: un membru al familiei, adresa la care locuiesc, vârsta, orice, însă în zadar. Nici măcar nu îmi amintesc cum mă cheamă. Toate amintirile pe care le-am avut acum câteva secunde s-au șters.

Simt un nod în gât, respirația îmi este zgomotoasă și accelerată. Pădurea se învârte și puncte negre îmi umbresc privirea.

Liniștește-te.

— Nu pot respira, spun eu gâfâind, simțind o presiune în urechi atunci când mă las jos și îmi înfig degetele în pământ.

Ba poți respira, doar că trebuie să te liniștești.

Această voce interioară, autoritară și rece este reconfortantă.

Închide ochii, ascultă pădurea. Adună-te.

Dau ascultare vocii și îmi închid ochii strâns, însă nu aud nimic în afară de respirația mea șuierătoare și accelerată. Aceasta acoperă orice alt sunet pentru mult timp și, încetul cu încetul, îmi înving teama și încep să percep și alte sunete. Picăturile de ploaie cad pe frunze, ramurile foșnesc deasupra capului. Există un pârâu undeva departe, în dreapta mea, și ciori în copaci, care bat din aripi atunci când își iau zborul. Aud un foșnet în tufișuri, atingerile scoase de lăbuțele unui iepure care trece atât de aproape, încât îl pot atinge. Strâng una câte una aceste noi amintiri până când am un trecut de

cinci minute de care să mă agăţ. Este suficient să alung sentimentul de panică, cel puţin pentru moment.

Mă ridic cu stângăcie în picioare, surprins de cât sunt de înalt, cât de departe sunt de sol. Legănându-mă puţin, îmi îndepărtez frunzele ude de pe pantaloni şi observ pentru prima oară că sunt îmbrăcat în smoching, iar cămaşa îmi este mânjită cu noroi şi vin roşu. Cred că am fost la o petrecere. Buzunarele îmi sunt goale şi nu am haina pe mine, ceea ce înseamnă că nu m-am îndepărtat prea mult. Acest gând mă linişteşte.

Dacă judec după lumină, este dimineaţă. Probabil că am stat aici toată noaptea. Nimeni nu se îmbracă elegant doar ca să îşi petreacă seara singur, ceea ce înseamnă că a fost cineva care şi-a dat deja seama că lipsesc. Cu siguranţă, dincolo de copacii aceştia, cei din casă se vor trezi alarmaţi şi vor organiza grupuri de căutare care vor veni după mine. Cercetez copacii cu privirea, aşteptându-mă oarecum să îmi văd prietenii ieşind din frunziş, bătându-mă prieteneşte pe spate şi făcând glume pe seama mea în timp ce mă însoţesc înapoi acasă, însă reveriile nu mă vor scoate din această pădure, iar eu nu pot lenevi aici, aşteptând să fiu salvat. Tremur, iar dinţii îmi clănţănesc. Trebuie să mă pun în mişcare, fie doar pentru a mă încălzi, însă nu văd nimic în afară de copaci. Nu îmi pot da seama dacă mă voi îndrepta spre ajutor sau dacă mă voi îndepărta de el.

Mă simt dezorientat şi revin la ultima îngrijorare a celui care am fost.

— Anna!

Indiferent cine o fi această femeie, ea este motivul evident pentru care mă aflu aici, însă nu pot să mi-o imaginez. Poate că este soţia mea sau fiica mea? Niciuna din variante nu mi se pare plauzibilă, însă numele acesta are ceva. Simt că încearcă să mă facă să mă gândesc la ceva.

— Anna! strig eu, mai mult disperat decât însufleţit de speranţă.

— Ajută-mă! strigă o femeie.

Mă întorc repede, încercând să reperez vocea, şi simt că ameţesc, apoi o zăresc în depărtare, printre copaci. E o femeie îmbrăcată într-o rochie neagră, care fuge mâncând pământul. Câteva secunde mai târziu, îl zăresc pe cel care o urmăreşte, ieşind din frunziş.

— Tu de colo, stai pe loc! strig eu, însă vocea îmi este stinsă și obosită; ei nu mă aud.

Nu mă pot mișca din cauza șocului, iar cei doi aproape că dispar din raza mea vizuală până când pornesc după ei, țâșnind din loc cu o grabă de care nu mă credeam în stare, având în vedere că mă durea tot corpul. Chiar și așa, oricât de tare aș fi fugit, ei păstrau o oarecare distanță în fața mea.

Broboanele de transpirație îmi inundă fruntea și îmi simt picioarele, deja slăbite, din ce în ce mai grele, până când acestea cedează, iar eu aterizez în noroi. Chinuindu-mă printre frunze, mă ridic în picioare tocmai în momentul în care ea țipă din nou. Țipătul ei răsună plin de teamă în toată pădurea, apoi este întrerupt de o împușcătură.

— Anna! strig eu, disperat. Anna!

Nu se aude decât ecoul detunăturii pistolului.

Treizeci de secunde. Atât de mult timp am ezitat de când am zărit-o și atât de departe mă aflam în momentul în care a fost ucisă. Treizeci de secunde de nehotărâre, treizeci de secunde în care să abandonezi complet pe cineva.

Văd o ramură groasă lângă piciorul meu. O ridic și o încerc legănându-o în aer și sunt mulțumit de greutatea și de textura aspră a scoarței. Nu îmi va fi de folos împotriva unui pistol, însă este mai bine decât să cercetez pădurea cu mâinile goale. Încă mai gâfâi, încă îmi mai tremură picioarele după atâta alergat, însă vina mă împinge în direcția de unde a venit țipătul Annei. Atent să nu fac prea mult zgomot, dau la o parte ramurile joase, căutând ceva ce nu vreau să văd de fapt.

Aud trosnet de surcele în stânga mea.

Îmi țin respirația și ascult încordat.

Sunetul se aude din nou, pași care zdrobesc frunzele și surcelele, și care răsună peste tot în jurul meu.

Simt un fior și încremenesc locului. Nu îndrăznesc să privesc peste umăr.

Trosnetul surcelelor se aude mai aproape și cineva respiră superficial la mică distanță, în spatele meu. Picioarele mi se înmoaie și scap ramura din mână.

Aș spune o rugăciune, dar nu îmi amintesc cuvintele.

O respirație caldă îmi mângâie gâtul. Simt miros de alcool, și de țigări, și duhoare de trup nespălat.

— Est, îmi spune un bărbat cu o voce răgușită și îmi strecoară ceva greu în buzunar.

Bărbatul se retrage, pașii lui pierzându-se în pădure în timp ce eu mă detensionez, lipindu-mi fruntea de sol și inspirând mirosul de frunze ude și putregai. Lacrimile mi se rostogolesc pe obraji.

Sentimentul de ușurare mă face să mă simt vrednic de milă, iar lașitatea de care dau dovadă mă face să mă simt jalnic. Nici măcar nu am putut să îl privesc în ochi pe atacatorul meu. Ce fel de om sunt?

Trec câteva minute până când scap de teamă, suficient cât să mă pot mișca, dar chiar și atunci mă văd nevoit să mă reazem de un copac ca să mă odihnesc. Cadoul primit de la criminal îmi zornăie în buzunar și, cu teama de ce aș putea descoperi, îmi vâr mâna înăuntru și scot la iveală o busolă din argint.

— O! exclam eu, surprins.

Sticla este crăpată și metalul este zgâriat, iar dedesubt sunt gravate inițialele „SB”. Nu știu ce înseamnă, însă instrucțiunile criminalului au fost clare. Trebuie să folosesc busola ca să o iau înspre est.

Privesc pădurea cu vinovăție. Trupul Annei trebuie să fie prin apropiere, însă mă înspăimântă reacția pe care ar putea-o avea criminalul dacă l-aș descoperi. Poate de aceea mă aflu în viață, pentru că nu m-am apropiat mai mult. Oare chiar vreau să văd cât poate fi de îndurător?

Presupunând că despre asta este vorba.

Privesc îndelung acul tremurător al busolei. Nu mai sunt sigur de multe lucruri în acest moment, însă știu că criminalii nu arată deloc milă. Indiferent ce joc o fi jucând, nu pot avea încredere în sfatul lui și nu ar trebui să i-l urmez, dar dacă nu o voi face... Cercetez din nou pădurea din priviri. Oriunde mă uit, văd aceeași priveliște – copaci care se întind la nesfârșit sub un cer posomorât.

Cât de pierdut trebuie să fii ca să îl lași pe diavol să te conducă spre casă?

Atât de pierdut, hotărăsc eu. Într-atât de pierdut.

Mă desprind de copac și așez busola în palmă. Aceasta caută

nordul, așa că eu mă poziționez spre est, împotriva vântului și a frigului, împotriva lumii.

Mi-am pierdut speranța.

Sunt ca un om din purgatoriu, orb în fața păcatelor care m-au izgonit aici.

2

Vântul suflă cu putere, ploaia s-a înteţit, iar picăturile de ploaie lovesc printre copaci şi sar de la pământ până la glezne în timp ce eu urmez direcţia pe care mi-o indică busola.

Zăresc un crâmpei de culoare prin beznă şi mă îndrept într-acolo. Descopăr că este o batistă roşie prinsă în cui de un copac – relicva unui joc de copii de mult uitată, bănuiesc. O caut din priviri pe următoarea şi o găsesc la câţiva metri mai încolo, apoi o alta şi tot aşa. Împleticindu-mă printre ele, îmi croiesc drum prin noroi până când ajung la marginea pădurii, unde copacii au permis un spaţiu pe care era trântit un conac în stil georgian cu faţada din cărămidă roşie îngropată de iederă. Din câte îmi dau eu seama, acesta este abandonat. Aleea lungă şi acoperită cu pietriş ce duce până la uşa de la intrare este plină de buruieni, peluzele dreptunghiulare de o parte şi de cealaltă ale casei s-au transformat în mlaştini, iar florile erau pe punctul de a se veşteji.

Caut un semn de viaţă, plimbându-mi privirea peste ferestrele întunecate până când zăresc o lumină slabă la primul etaj. Ar trebui să mă simt uşurat, însă ezit. Am impresia că am dat peste ceva care doarme, acea lumină nesigură fiind bătaia inimii unei creaturi uriaşe, periculoase şi nemişcate. Ce motiv ar avea un criminal să îmi ofere o busolă dacă nu să mă conducă în ghearele unui rău şi mai mare?

Gândul la Anna mă conduce până la prima treaptă. Ea şi-a pierdut viaţa din cauza celor treizeci de secunde de nehotărâre, iar acum ezit din nou. Încercând să-mi fac curaj, îmi şterg ploaia din ochi, traversez peluza şi urc treptele dărăpănate până la uşa de la intrare. Lovesc în ea cu furia unui copil, risipindu-mi în lemn ultima fărâmă de forţă. Ceva îngrozitor s-a întâmplat în pădurea aceea, ceva ce încă mai poate fi pedepsit dacă i-aş putea trezi pe cei care locuiesc în casă.

Din nefericire, nu reuşesc.

În ciuda faptului că bat în uşă până rămân fără vlagă, nu vine nimeni să îmi deschidă.

Îmi fac mâinile căuş şi îmi lipesc nasul de ferestrele înalte de o parte şi de cealaltă, însă vitraliile sunt atât de murdare, încât nu

reușesc să văd nimic înăuntru în afară de o mizerie gălbuie. Lovesc sticla cu palmele, apoi mă dau în spate încercând să găsesc o altă cale de acces. Atunci observ clopoțelul al cărui lanț ruginit s-a încâlcit în iederă. Eliberându-l, trag tare de el și nu mă opresc până când ceva se mișcă în spatele ferestrelor.

Un individ somnoros îmi deschide ușa. Are o înfățișare atât de extraordinară, încât, preț de câteva clipe, rămânem amândoi nemișcați și ne holbăm unul la celălalt. Este scund și gârbovit, iar jumătate din față îi este stafidită de focul care i-a ars carnea. Pijamaua supradimensională stă pe el ca pe umeraș și un halat maro și zdrențuit îi atârnă pe umerii asimetrici. Abia aduce cu o ființă umană, o reminiscență a unei specii anterioare care s-a pierdut pe parcursul evoluției noastre.

— O, Slavă cerului! Am nevoie de ajutorul tău, zic eu, venindu-mi în fire.

El mă privește cu gura căscată.

— Ai telefon? încerc eu din nou. Trebuie să anunțăm autoritățile.

Nimic.

— Ce stai așa, diavole? strig eu, zgâlțâindu-l de umeri, înainte să trec pe lângă el și să pătrund în vestibul.

Rămân mut de uimire în timp ce îmi plimb privirea prin încăpere. Fiecare suprafață luceşte, iar pe pardoseala din marmură cadrilată se reflectă un candelabru din cristal, împodobit cu zeci de lumânări. Oglinzi înrămate sunt înșirate pe pereți, o scară largă cu balustradă ornată urcă spre o galerie și un covor roșu și îngust curge pe trepte ca sângele unui animal sacrificat.

În fundul încăperii se trântește o ușă și vreo șase servitori își fac apariția de undeva din casă, cu brațele încărcate de flori roz și mov al căror parfum acoperă mirosul de ceară fierbinte. Toate conversațiile încetează atunci când ei observă coșmarul care gâfâie la ușă. Rând pe rând, ei se întorc spre mine, ținându-și răsuflarea. Nu după mult timp, singurul sunet care se aude sunt picăturile de apă care se scurg din haine mele și aterizează pe pardoseala curată.

Pic.

Pic.

Pic.

— Sebastian?

Un individ chipeș, cu părul blond, îmbrăcat într-un pulover croșetat și pantaloni din pânză coboară treptele două câte două. Pare să aibă puțin peste cincizeci de ani, deși vârsta îi conferă mai degrabă un aer decadent decât unul obosit și uzat. Fără să își scoată mâinile din buzunare, el traversează podeaua spre mine, trasând o linie dreaptă printre servitorii tăcuți care se dau la o parte.

— Dragul meu, ce Dumnezeu ai pățit? mă întreabă el, încruntându-se îngrijorat. Ultima oară când te-am văzut...

— Trebuie să anunțăm poliția, zic eu, apucându-l de antebraț. Anna a fost ucisă.

În jurul nostru încep șușoteli uimite.

El se uită la mine încruntat, apoi le aruncă o privire servitorilor, care au făcut cu toții un pas mai aproape.

— Anna? întreabă el în șoaptă.

— Da, Anna a fost vânată.

— De cine?

— De cineva în negru. Trebuie să anunțăm poliția!

— Imediat, imediat! Hai să te ducem în camera ta mai întâi! zice el cu blândețe, conducându-mă spre scări.

Nu știu dacă este din cauza căldurii din casă sau a sentimentului de ușurare pentru că am dat peste o persoană binevoitoare, însă încep să mă simt slăbit. Mă ajut de balustradă ca să nu mă împiedic în timp ce urcăm scările.

Un ceas cu pendul ne întâmpină în capul scărilor, cu mecanismul uzat și secundele de pe pendul pierdute în negura timpului. Este mai târziu decât am crezut, este aproape 10:30 dimineața.

Coridoarele care se află de o parte și de cealaltă a noastră duc în aripi opuse ale casei. Însă cel care duce înspre aripa de est este blocat de o draperie de catifea bătută neglijent în cuie de tavan. De material este prins un bilet pe care stă scris „în renovare”.

Nerăbdător să mă descarc de povara dramei la care am fost martor în acea dimineață, încerc din nou să pomenesc de Anna, însă bunul meu samaritean mă reduce la tăcere, clătinând conspirativ din cap.

— Servitorii aceștia afurisiți vor răspândi vestea în toată casa în mai puțin de un minut, zice el, aproape vorbind în barbă. E mai bine

să discutăm între patru ochi.

Se îndepărtează de mine grăbit. Eu abia pot păşi, darămite să mai ţin pasul cu el.

— Dragul meu, arăţi îngrozitor, zice el, observând că am rămas în urmă.

Mă ia de braţ şi mă conduce de-a lungul coridorului, cu mâna pe spatele meu, apăsându-mi şira spinării cu degetele. Deşi este un gest simplu, eu simt că este nerăbdător în timp ce mă conduce de-a lungul coridorului întunecat, cu dormitoare de o parte şi de cealaltă, unde servitoarele fac curat. Pereţii trebuie să fi fost zugrăviţi din nou de curând, deoarece vaporii de vopsea mă fac să lăcrimez – încă o dovadă a lucrărilor de renovare grăbite de care îmi dau seama în timp ce străbatem coridorul. Pete inegale ce murdăresc pardoseala din lemn sunt acoperite de covoarele care încearcă să înăbuşe scârţâitul scândurilor. Fotoliile au fost aranjate astfel încât să ascundă crăpăturile din pereţi, în vreme ce tablourile şi vazele din porţelan încearcă să atragă privirea de la cornişele care încep să se surpe. Având în vedere starea avansată de degradare, această disimulare pare a fi un gest inutil. Ei încearcă să acopere o ruină.

— Aceasta este camera ta, nu-i aşa? zice însoţitorul meu, deschizând o uşă de la capătul coridorului.

Aerul rece mă loveşte în faţă, revigorându-mă puţin. Bărbatul o ia înainte şi închide fereastra prin care pătrunde aerul rece. Eu îl urmez şi pătrund într-o cameră plăcută, cu un pat cu baldachin aşezat în mijlocul acesteia. Ţinuta sa regală este ştirbită doar puţin de acoperişul lăsat şi de draperiile ponosite, ale căror păsări brodate îşi iau zborul în dreptul cusăturilor. În partea stângă a camerei se află un paravan pliabil, iar printre spaţiile dintre panouri se zăreşte o cadă din fier. În rest, există puţine articole de mobilier – doar o noptieră şi şifonierul încăpător de lângă fereastră, ambele descleiate şi decolorate. Singurul obiect personal pe care îl văd este Biblia regelui Iacob de pe noptieră, care are copertele uzate şi paginile îndoite la colţuri.

În timp ce bunul meu samaritean se luptă să închidă fereastra blocată, eu mă apropii de el. Priveliştea mă face să uit momentan de tot. Suntem înconjuraţi de o pădure deasă. Nu se văd niciun sat şi

niciun drum. Nu aș fi găsit niciodată locul acesta fără busolă, fără bunăvoința criminalului. Cu toate acestea, nu reușesc să alung sentimentul că am fost ademenit într-o capcană. La urma urmei, de ce ar fi ucis-o pe Anna și m-ar fi cruțat pe mine dacă nu ar fi existat un plan ascuns? Ce vrea diavolul acesta de la mine și nu a putut lua în pădure?

Închizând fereastra cu zgomot, însoțitorul meu îmi face semn să mă așez în fotoliul de lângă focul care stă să se stingă și, după ce îmi dă un prosop aspru și alb pe care l-a scos din dulap, se așază pe marginea patului, picior peste picior.

— Începe cu începutul, dragule, zice el.

— Nu este timp, răspund eu, apucând strâns cu mâna brațul fotoliului. Îți voi răspunde la toate întrebările la momentul potrivit, însă mai întâi trebuie să anunțăm poliția și să căutăm în pădure! Un nebun umblă liber.

Ochii lui scapără în jurul meu, de parcă dovada s-ar afla între pliurile hainelor mele murdare.

— Mă tem că nu putem anunța pe nimeni, nu există telefon aici, zice el, frecându-și gâtul. Însă putem căuta în pădure și trimite un servitor în sat dacă vom descoperi ceva. De cât timp ai nevoie să te schimbi? Trebuie să ne arăți locul unde s-a întâmplat nenorocirea.

— Păi... este greu, eram dezorientat, am spus sucind prosopul în mâini.

— Atunci, fă-mi o descriere, zice el, ridicându-și un crac al pantalonilor și lăsând la vedere șoseta gri care îi ajunge până la gleznă. Cum arăta criminalul?

— Nu i-am văzut fața, dar purta o haină neagră și groasă?

— Și fata asta, Anna?

— Și ea era îmbrăcată în negru, răspund eu, simțind cum îmi ard obrajii când îmi dau seama că acestea sunt toate informațiile pe care le dețin. Eu... nu îi știu decât numele.

— Iartă-mă, Sebastian, dar am crezut că îți este prietenă.

— Nu... îngân eu. Adică... poate. Nu sunt sigur.

Lăsându-și mâinile să îi atârne printre genunchi, bunul meu samaritean se apleacă în față, afișând un zâmbet nedumerit.

— Cred că îmi scapă ceva. Cum poți să-ți amintești numele ei, dar

nu ești sigur...

— Mi-am pierdut memoria, fir-ar să fie! îl întrerup eu, această mărturisire rostogolindu-se ca un bolovan pe pardoseala dintre noi. Nu-mi amintesc cum mă cheamă pe mine, darămite pe prietenii mei.

Ochii lui devin sceptici. Nu îl învinuiesc; chiar și mie mi se pare absurd când mă aud.

— Nu îmi amintesc la ce am fost martor, insist eu, înfundându-mă în credibilitatea mea zdrențuită. Am văzut o femeie care era urmărită, a țipat, apoi a fost redusă la tăcere de o împușcătură. Trebuie să căutăm în pădure!

— Înțeleg, zice el, făcând o pauză ca să culeagă o scamă de pe cracul pantalonilor.

Următoarele lui cuvinte seamănă cu o sugestie. El le alege cu grijă și mi le expune cu o și mai mare grijă:

— Crezi că sunt iubiți cei doi oameni pe care i-ai văzut? Poate se jucau prin pădure? Sunetul pe care l-ai auzit ar putea fi pârâitul vreunei ramuri sau chiar un pistol cu gloanțe oarbe.

— Nu, nu, ea a strigat după ajutor, îi era teamă, răspund eu, sărind agitat din fotoliu și aruncând prosopul murdar pe jos.

— Desigur, desigur, zice el, pe un ton liniștitor, privindu-mă cu seninătate. Te cred, dragul meu, însă cei din poliție vor detalii exacte și se bucură atunci când reușesc să îi pună pe superiorii lor într-o lumină proastă.

Eu îl privesc neajutorat, simțind cum mă cufund într-o mare de banalități.

— Ucigașul ei mi-a dat asta, zic eu, amintindu-mi brusc de busolă, pe care o scot din buzunar. Este mânjită cu noroi și o curăț cu mâneca. Are niște litere inscripționate pe spate, spun, arătând cu un deget tremurător spre ele.

El se uită la busolă cu ochii mijiți, întorcând-o cu un stil metodic.

— „SB”, spune el încet, ridicându-și privirea la mine.

— Da!

— Sebastian Bell. El tace, cântărindu-mi nedumerirea. Este numele tău, Sebastian. Acestea sunt inițialele tale. Aceasta este busola *ta.*

Eu deschid gura, apoi mi-o închid, fără să scot un sunet.

— Cred că am pierdut-o, zic eu, într-un final. Poate că a găsit-o

ucigașul.

— Poate, zice el, încuviințând.

Amabilitatea lui mă dă pe spate. Crede că sunt pe jumătate nebun, un bețivan care și-a petrecut noaptea în pădure și s-a întors cuprins de delir. Cu toate acestea, în loc să fie furios, mă compătimește. Aceasta este partea cea mai nasoală. Furia este palpabilă, are greutate. Poți să o lovești cu pumnii. Compătimirea e ca o ceață în care te pierzi.

Mă trântesc în fotoliu și îmi legăn capul în mâini. Un criminal umblă liber, iar eu nu am cum să îl conving pe acest bărbat că există un pericol.

Un criminal care ți-a arătat drumul spre casă?

— Știu ce am văzut, spun eu.

Nici măcar nu știi cine ești.

— Sunt convins de asta, răspunde însoțitorul meu, înțelegând greșit natura protestului meu.

Eu privesc în gol, gândindu-mă doar la femeia numită Anna, care zace moartă în pădure.

— Uite, tu stai aici și odihnește-te! zice el, ridicându-se în picioare. Eu îi voi întreba pe cei din casă, ca să văd dacă lipsește cineva. Poate va ieși ceva la suprafață.

Tonul lui este împăciuitor, însă realist. Oricât de amabil ar fi cu mine, nu pot să am încredere că va rezolva ceva din cauză că se îndoiește. Odată ce ușa se va închide în urma lui, el va pune câteva întrebări cu jumătate de gură personalului, în vreme ce Anna zace abandonată.

— Am văzut cum o femeie a fost ucisă, zic eu, ridicându-mă cu anevoie în picioare. O femeie pe care ar fi trebuit să o ajut. Dacă va trebui să scotocesc fiecare centimetru din această pădure ca să dovedesc acest lucru, o voi face.

Mă privește în ochi o secundă, scepticismul lui cedând în fața siguranței mele.

— De unde vei începe? mă întreabă el. Pădurea se întinde pe mii de hectare și, în ciuda intențiilor tale bune, abia ai reușit să urci scările. Indiferent cine este această Anna, ea este deja moartă, iar ucigașul ei a dispărut. Lasă-mi o oră la dispoziție să strâng o echipă

de căutare și să pun niște întrebări. Cineva din casa asta trebuie să știe cine este ea și unde s-a dus. O vom găsi, îți promit, dar trebuie să procedăm corect.

Îmi strânge umărul.

— Poți să faci ce te-am rugat? O oră, te rog.

Protestele mi se opresc în gât, însă are dreptate. Trebuie să mă odihnesc, să-mi recapăt forțele și, oricât de vinovat m-aș simți pentru moartea Annei, nu vreau să rătăcesc prin pădure de unul singur. Abia am ieșit de acolo prima oară.

Mă supun, încuviințând umil.

— Mulțumesc, Sebastian, zice el. Ți-a fost pregătită cada. Ce-ar fi să te speli? Voi trimite după doctor și îl voi ruga pe valetul meu să îți aducă niște haine curate. Odihnește-te puțin, apoi ne vom întâlni în salon, la prânz.

Ar trebui să îl întreb despre locul acesta înainte să plece, despre scopul meu aici, dar sunt nerăbdător ca el să înceapă să pună întrebări, astfel încât să putem începe căutarea. O singură întrebare mi se pare importantă în acest moment, însă până să îmi găsesc eu cuvintele, el a deschis deja ușa.

— Am familie în casa aceasta? îl întreb eu. Cineva care să își facă griji în privința mea?

Îmi aruncă o privire peste umăr, plin de compasiune.

— Ești burlac, bătrâne. Nu ai pe nimeni în afară de o mătușă țicnită pe undeva, care îți controlează cheltuielile. Ai prieteni, desigur, eu sunt unul dintre ei, dar indiferent cine este această Anna, nu mi-ai pomenit niciodată de ea. Adevărul este că, până azi, nici măcar nu te-am auzit rostind acest nume.

El se întoarce stânjenit, lăsându-mă dezamăgit, și iese pe coridorul rece. Focul pâlpâie nesigur când ușa se închide în urma lui.

3

Mă ridic din fotoliu înainte ca focul să se stingă de tot și deschid sertarele noptierei, căutând o dovadă printre lucrurile mele care să ateste existența Annei. Ceva care să dovedească faptul că ea nu este produsul minții mele șovăitoare. Din nefericire, dormitorul se arată foarte tăcut. În afară de un portofel cu câteva lire în el, singurul obiect personal pe care îl găsesc este o invitație imprimată cu litere aurite, care conține o listă a invitaților pe față și un mesaj în negru pe verso, redat printr-un îngrijit scris de mână.

> Lordul și lady Hardcastle au plăcerea de a vă invita la un bal mascat organizat în cinstea fiicei lor, Evelyn, care s-a întors de la Paris. Petrecerea va avea loc la conacul Blackheath, în al doilea weekend din luna septembrie. Datorită locului izolat în care se află Blackheath, transportul la conac va fi asigurat pentru toți oaspeții din satul învecinat Abberly.

Invitația este adresată doctorului Sebastian Bell și am nevoie de câteva clipe ca să îmi dau seama că este numele meu. Bunul meu samaritean l-a pomenit adineauri, însă, văzându-l scris, alături de profesia mea, mă simt și mai neliniștit. Nu simt că mi se potrivește numele de Sebastian, darămite titulatura de doctor.

Un zâmbet crispat îmi apare pe buze.

Mă întreb câți dintre pacienții mei îmi vor rămâne loiali atunci când mă voi apropia de ei ținând stetoscopul invers.

Arunc invitația la loc în sertar și îmi îndrept atenția spre Biblia de pe noptieră, frunzărindu-i paginile citite și răscitite. Unele paragrafe sunt subliniate și cuvinte aleatorii sunt încercuite cu roșu, deși nu îmi dau seama nici în ruptul capului ce semnificație au. Speram să găsesc vreo notiță sau vreo scrisoare ascunsă acolo, însă Biblia este lipsită de înțelepciune. Ținând-o strâns cu ambele mâini, încerc cu stângăcie să rostesc o rugăciune, sperând să reaprind credința pe care am avut-o cândva, însă întregul demers mi se pare o prostie. Mi-am abandonat credința odată cu restul.

În continuare, îmi îndrept atenția spre șifonier și, deși nu găsesc

nimic în buzunarele hainelor mele, dau peste un cufăr îngropat sub o grămadă de pături. Este un obiect frumos și vechi, pielea uzată este înfășurată în benzi din fier tern, iar încuietoarea grea ascunde conținutul de ochii iscoditori. O adresă din Londra – adresa mea, probabil – este scrisă pe etichetă, deși nu îmi stârnește nicio amintire.

Îmi dau jos haina și scot cufărul din șifonier, lăsându-l pe pardoseala din lemn. Conținutul scoate un clinchet la fiecare mișcare. Un murmur de încântare îmi scapă atunci când apăs pe butonul încuietorii, dar se transformă într-un geamăt când descopăr că afurisenia asta este încuiată. Trag de capac, o dată, de două ori, însă este de neclintit. Scotocesc din nou prin sertarele deschise și prin șifonier, ba chiar mă întind pe burtă ca să verific sub pat, însă nu văd nimic în afară de câțiva grăunți de otravă pentru șoareci și de praf.

Nu găsesc cheia pe nicăieri.

Singurul loc unde nu am căutat este cel din jurul căzii. Ocolesc paravanul ca un om posedat, fiind cât pe ce să-mi sară inima din piept când descopăr o creatură cu privire rătăcită care pândește în partea cealaltă.

Este o oglindă.

Creatura cu privire rătăcită pare la fel de rușinată ca mine de această descoperire.

Fac un pas șovăitor înainte și mă privesc cu atenție pentru prima oară, simțind cum mă cuprinde un sentiment de dezamăgire față de mine. Abia acum, când mă holbez la acest individ înfrigurat și speriat, realizez că am avut așteptări de la mine: mai înalt, mai scund, mai slab, mai gras, habar nu am, dar nu această înfățișare fadă din oglindă. Cu păr castaniu, ochi căprui și fără bărbie proeminentă, sunt doar o față care se pierde în mulțime; așa știe Domnul să umple golurile.

Săturându-mă repede de reflexia mea, continui să caut cheia cufărului, însă, în afară de câteva obiecte de toaletă și de o cană de apă, nu găsesc nimic. Indiferent cine oi fi, se pare că am făcut ordine înainte să dispar. Sunt pe punctul să urlu de frustrare când sunt întrerupt de o bătaie în ușă, o întreagă personalitate materializându-se în cinci lovituri hotărâte.

— Sebastian, ești acolo? zice o voce ursuză. Numele meu este

Richard Acker, sunt doctor. Mi s-a cerut să te consult.

Când deschid ușa, zăresc de partea cealaltă o mustață stufoasă și căruntă. Aceasta oferă o priveliște remarcabilă, căci are vârfurile răsucite și depărtate de obrajii de care ar trebui să fie lipite. Purtătorul ei are în jur de șaizeci de ani, o chelie perfectă, nas borcănat și ochi injectați. Miroase a coniac și este vesel, de parcă fiecare picătură i-ar fi alunecat pe gât zâmbind.

— Doamne, arăți îngrozitor! zice el. Și asta-i părerea mea profesională.

Profitând de nedumerirea mea, el trece pe lângă mine, își pune trusa medicală neagră pe pat și își aruncă o privire cuprinzătoare prin cameră, atenția fiindu-i atrasă de cufăr.

— Am avut și eu unul ca acesta, zice el, mângâind cu afecțiune capacul. E Lavolaille, nu-i așa? A rezistat până în Orient și înapoi când am făcut armata. Se spune să nu ai încredere în francezi, însă eu nu m-aș fi descurcat fără geamantanele lor.

Îl lovește cu piciorul ca să îl încerce și se strâmbă atunci când laba piciorului îi ricoșează din pielea tare.

— Cred că ai cărămizi înăuntru, zice el, înclinându-și capul într-o parte și privindu-mă întrebător, de parcă ar fi existat vreun răspuns chibzuit la o astfel de afirmație.

— E încuiat, îngân eu.

— Nu găsești cheia, hm?

— Eu... nu. Domnule doctor Acker, eu...

— Spune-mi Dickie, așa-mi zice toată lumea, rostește el brusc, apropiindu-se de fereastră ca să privească afară. Ca să fiu sincer, nu mi-a plăcut niciodată numele ăsta, dar nu pot scăpa de el. Daniel mi-a spus că ai trecut printr-o nenorocire.

— Daniel? întreb eu, încercând să urmăresc firul discuției.

— Coleridge. Tipul care te-a găsit în dimineața aceasta.

— Ah, da.

Doctorul Dickie se înveselește când mă vede atât de derutat.

— Ți-ai pierdut memoria, nu-i așa? Ei bine, nu-ți face griji. Am văzut câteva astfel de cazuri în timpul războiului și totul a revenit la normal după o zi sau două, fie că pacientul a vrut, fie că nu acest lucru.

Mă îndrumă spre cufăr și mă face să mă așez pe el. Aplecându-mi capul în față, el îmi analizează țeasta cu delicatețea unui măcelar și chicotește când mă vede că tresar.

— O, da, ai un cucui de toată frumusețea. Apoi tace, căzut pe gânduri. Probabil că te-ai lovit la cap cândva, noaptea trecută. Cred că atunci te-ai rătăcit, ca să zicem așa. Mai ai și alte simptome, durere de cap, greață, de-astea?

— Aud o voce, zic eu, simțindu-mă puțin rușinat să recunosc.

— O voce?

— În cap. Cred că este vocea mea, doar că este foarte sigură despre anumite lucruri.

— Înțeleg, zice el, îngândurat. Și vocea asta, ce-ți spune?

— Îmi dă sfaturi, uneori face comentarii referitoare la faptele mele.

Dickie se plimbă de colo colo în spatele meu, răsucindu-și mustața.

— Sfaturile acestea sunt, cum să mă exprim, cinstite? Nimic violent, nimic pervers.

— Categoric da, răspund eu, iritat de această concluzie.

— O auzi și acum?

— Nu.

— E din cauza traumei, zice el brusc, ridicându-și un deget în aer. Asta trebuie să fie, ceva extrem de obișnuit, de fapt. Când te lovești la cap, încep să se petreacă tot felul de lucruri ciudate. Vezi mirosuri, simți gustul sunetelor, auzi voci. Întotdeauna trece într-o zi sau două, într-o lună cel mult.

— O lună! exclam eu, întorcându-mă pe cufăr ca să mă uit la el. Cum voi rezista o lună în halul acesta? Poate-ar fi mai bine să merg la spital?

— Dumnezeule, nu! Spitalele sunt oribile, zice el, îngrozit. Suferința și moartea se furișează prin cotloane, boala se ghemuiește în paturile bolnavilor. Ascultă-mi sfatul și fă o plimbare, scotocește-ți prin lucruri, vorbește cu prietenii. V-am văzut pe tine și pe Michael Hardcastle împărțind o sticlă cu băutură la dineul de ieri. Mai multe sticle, de fapt. A fost o seară pe cinste, după câte se pare. El ar putea să te ajute și, ascultă-mă pe mine, odată ce îți vei recăpăta memoria, voce aceea va dispărea.

Tace, apoi țâțâie.

— Pe mine mă îngrijorează mai mult brațul tău.

Suntem întrerupți de o bătaie în ușă. Dickie o deschide înainte ca eu să mă împotrivesc. Este valetul lui Daniel, care îmi aduce hainele călcate pe care acesta mi le-a promis. Simțindu-mă că șovăi, Dickie ia hainele, îi spune valetului să plece și le așază pe pat ca să le îmbrac.

— Așa, unde rămăsesem? zice el. Ah, da, la brațul tău.

Îi urmăresc privirea și observ că sângele desenează modele pe mâneca de la cămașa mea. Fără preambul, o suflecă, lăsând la vedere niște tăieturi urâte și carnea sfâșiată adânc. Par să se fi cicatrizat, însă eforturile mele recente cred că au redeschis rănile.

După ce îmi flexez rând pe rând degetele înțepenite, el pescuiește o sticluță maro și niște bandaje din trusa lui și îmi curăță rănile înainte să le tamponeze cu iod.

— Acestea sunt răni de cuțit, Sebastian, zice el, cu o voce îngrijorată, dispărându-i buna dispoziție. Și sunt recente. Se pare că ți-ai ridicat brațul ca să te aperi, așa pare.

El face demonstrația cu o pipetă de sticlă din trusa lui, cu care își lovește violent brațul pe care și l-a ridicat în dreptul feței. Reconstituirea lui este de ajuns ca să mi se facă pielea de găină.

— Îți amintești ceva de aseară? mă întreabă el, strângându-mi bandajul atât de tare în jurul brațului, încât mă face să șuier de durere. Orice?

Încerc să îmi duc gândurile la orele în care am lipsit. Când m-am dezmeticit, am presupus că am pierdut totul, însă acum îmi dau seama că nu este cazul. Simt că amintirile mele sunt acolo, undeva. Au greutate și formă, asemenea articolelor de mobilier acoperite cu cearșafuri într-o încăpere întunecată. Doar că eu încă nu le văd.

Clatin din cap cu un oftat.

— Niciuna nu este clară, zic eu. Însă în dimineața aceasta am văzut o...

— O femeie ucisă, mă întrerupe doctorul. Da, mi-a spus Daniel.

Simt îndoiala din cuvintele lui, însă el îmi leagă bandajul fără să dea glas vreunei obiecții.

— Oricum, trebuie să alertezi poliția de îndată, zice el. Indiferent cine o fi făptașul, acesta a încercat să îți facă mult rău.

Ridicându-și trusa de pe pat, el îmi strânge mâna cu stângăcie.

— Retragere strategică, băiete, de asta este nevoie aici, îmi zice. Vorbește cu grăjdarul-șef, el ar putea să-ți aranjeze transportul până în sat și de acolo poți să anunți poliția. Între timp, probabil că ar fi bine să fii cu ochii în patru. Douăzeci de persoane stau la Blackheath în weekendul acesta și vor mai veni alte treizeci pentru balul din seara aceasta. Mulți dintre invitați nu înțeleg astfel de lucruri și dacă îi ofensezi... ei bine – clatină din cap –, fii cu băgare de seamă, asta te sfătuiesc eu.

După ce iese, scot în grabă cheia din comodă ca să încui ușa în urma lui. Ratez gaura de câteva ori deoarece mâinile îmi tremură incontrolabil.

Acum o oră, credeam că sunt jucăria ucigașului, chinuit, dar în afară de orice amenințare fizică. Înconjurat de oameni, m-am simțit suficient de în siguranță ca să insist să recuperăm trupul Annei din pădure, încurajând astfel căutarea ucigașului ei. Acum, nu mai este cazul. Cineva a încercat deja să-mi ia viața, iar eu nu intenționez să zăbovesc prea mult ca să-i dau ocazia să încerce din nou. Morții nu mai așteaptă plata datoriilor de la cei vii. Indiferent ce îi datorez Annei va trebui să îi plătesc de la depărtare. După ce mă voi întâlni cu bunul meu samaritean în salon, voi urma sfatul lui Dickie și mă voi ocupa de transportul spre sat.

A sosit vremea să plec acasă.

4

Apa se revarsă peste marginile căzii în timp ce îmi îndepărtez în grabă a doua piele formată din noroiul și frunzele care mă acoperă. Îmi inspectez trupul care s-a înroșit de la atâta frecat, căutând semne din naștere sau cicatrice, orice care ar putea să îmi declanșeze o amintire. Trebuie să cobor în douăzeci de minute, iar eu nu am aflat mai multe despre Anna decât am știut prima oară, când am urcat împleticit scările conacului Blackheath. A fost suficient de frustrant să mă lovesc constant de vălul de ceață care îmi acoperea mintea atunci când am crezut că voi putea da o mână de ajutor la căutarea Annei, însă acum ignoranța mea ar putea zădărnici întreaga strădanie.

Până termin eu cu spălatul, apa din cadă este la fel de întunecată ca și starea mea de spirit. Mă șterg cu prosopul, simțindu-mă descurajat, și inspectez hainele împachetate pe care valetul mi le-a lăsat adineauri. Ținuta aleasă de el mi se pare cam pretențioasă, însă, căutând alte variante în dulap, îi înțeleg pe dată dilema. Garderoba lui Bell – încă nu reușesc să mă împac cu ideea că suntem una și aceeași persoană – constă din câteva costume identice, două sacouri elegante, o duzină de cămăși și câteva veste. Acestea sunt în nuanțe de gri și negru – uniforma anostă a unui om care duce o viață anonimă, ieșită din comun. Gândul că acest bărbat ar fi putut provoca pe cineva la violență este partea cea mai ciudată a evenimentelor petrecute în această dimineață.

Mă îmbrac în grabă, însă nervii îmi sunt atât de încordați, încât trebuie să inspir adânc și să-mi zic câteva vorbe dure de încurajare ca să mă pot îndrepta spre ușă. Instinctul îmi spune că ar trebui să îmi umplu buzunarele înainte să plec și îmi arunc mâna spre comodă, însă rămân cu ea în aer. Încerc să strâng niște lucruri ce nu sunt acolo și de care nu îmi amintesc. Acesta trebuie să fi fost vechiul obicei al lui Bell – umbra vieții mele anterioare care mă mai bântuie încă. Impulsul este atât de puternic, încât mă simt al naibii de ciudat când rămân cu mâna goală. Din nefericire, singurul lucru pe care am reușit să îl aduc cu mine din pădure a fost afurisita aia de busolă, însă nu o

mai găsesc. Trebuie să o fi luat-o bunul meu samaritean – bărbatul pe care doctorul Dickie l-a numit Daniel Coleridge.

Simt cum mă cuprinde agitația când ies pe coridor.

Am amintiri doar din dimineața aceasta și nici pe acestea nu reușesc să le păstrez.

Un servitor în trecere mă îndrumă spre salon, aflat la capătul îndepărtat al sălii de mese, la câteva uși depărtare de vestibulul cu pardoseală de marmură unde am intrat în această dimineață. Este un loc neplăcut, lemnul de culoare închisă și draperiile stacojii mă duc cu gândul la un sicriu. Cărbunii aprinși răspândesc în aer un fum uleios. O duzină de oameni sunt strânși acolo și, deși pe masă sunt așezate platouri cu mâncare rece, majoritatea oaspeților stau tolăniți în fotolii din piele sau în picioare, lângă ferestrele cu vitralii, privind triști la vremea înspăimântătoare, în timp ce o servitoare, cu șorțul pătat de dulceață, se furișează discret printre ei, strângând farfuriile murdare și paharele goale pe o tavă uriașă din argint, pe care abia o ține în mâini. Un individ dolofan, care poartă o haină de vânătoare verde, s-a așezat la pianul din colț și cântă o melodie trivială care este ofensatoare prin simplul fapt că este cântată. Nimeni nu îi acordă atenție, deși el se străduiește din răsputeri să corecteze acest lucru.

Este aproape amiază, însă cum Daniel nu a apărut încă, îmi ocup timpul inspectând multitudinea de carafe din bufet, fără să am habar ce fel de băutură conțin sau care este preferata mea. Într-un final, îmi torn o băutură maronie și mă întorc ca să-i privesc pe ceilalți oaspeți, sperând să recunosc pe cineva. Dacă unul dintre acești oameni mi-a provocat rănile de pe braț, iritarea lui când va vedea că sunt viu și nevătămat ar trebui să fie evidentă. Sigur, mintea mea nu va alege să îi păstreze identitatea secretă dacă persoana respectivă va alege să se demaște? Presupunând, firește, că mintea mea va găsi o cale prin care să îi deosebească. Toți bărbații seamănă cu niște bătăuși întărâtați și zgomotoși, purtând haine de vânătoare, în vreme ce femeile sunt îmbrăcate sobru, în fuste, cămăși din pânză și jerseuri. Spre deosebire de soții lor țanțoși, ele vorbesc în șoaptă și mă privesc cu coada ochiului. Am impresia că sunt observat pe ascuns, ca o pasăre rară. Este un sentiment îngrozitor de tulburător, deși de înțeles, bănuiesc. Daniel nu ar fi putut să pună întrebări fără să nu dezvăluie starea în

care mă aflu. Acum fac parte din spectacol, fie că îmi place, fie că nu.

În timp ce îmi savurez băutura, încerc să îmi distrag atenția trăgând cu urechea la conversațiile celor din jurul meu, o senzație asemănătoare cu cea pe care aș avea-o dacă mi-aș vârî capul într-o tufă de trandafiri. Jumătate din ei se plâng, iar cealaltă jumătate îi compătimește. Nu le sunt pe plac cazarea, mâncarea, indolența servitorilor, locul izolat sau faptul că nu au putut veni cu propriile mijloace de transport (deși numai Dumnezeu știe cum ar fi reușit să găsească locul acesta). Însă majoritatea sunt mânioși pentru că nu au fost întâmpinați de lady Hardcastle, care nu și-a făcut simțită prezența, în ciuda faptului că mulți dintre ei sosiseră la Blackheath cu o seară în urmă – un lucru pe care se pare că l-au luat ca pe o insultă personală.

— Scuză-mă, Ted! zice servitoarea, încercând să se strecoare pe lângă un bărbat în vârstă de cincizeci de ani.

Bărbatul are pieptul lat, pielea arsă de soare și părul roșcat și rar. Haina de vânătoare îi stă strâns pe trupul mătăhălos cu tendință de îngrășare, iar fața îi este luminată de ochii albaștri.

— Ted? zice el furios, apucând-o de încheietura mâinii și strângând-o suficient de tare, încât să o facă să se schimonosească de durere. Cu cine naiba crezi că vorbești, Lucy? Sunt domnul Stanwin pentru tine și nu mai stau la subsol cu șobolanii.

Încuviințează, șocată, uitându-se la noi și cerând ajutor din priviri. Nimeni nu se clintește, până și pianistul își mușcă limba. Bărbatul acesta îi înspăimântă pe toți, realizez eu. Spre rușinea mea, eu mă simt puțin mai bine. Stau încremenit locului și urmăresc toată scena pe furiș, cu ochii plecați, sperând cu disperare să nu devin ținta cuvintelor lui vulgare.

— Dă-i drumul, Ted! zice Daniel Coleridge din prag.

Vocea lui este fermă, rece, amenințătoare.

Stanwin respiră pe nas și îl privește fix pe Daniel, cu ochii mijiți. Nu ar trebui să fie un concurs. Stanwin este îndesat, solid și scuipă venin. Cu toate acestea, ceva din atitudinea lui Daniel, care stă nemișcat, cu mâinile în buzunare și capul înclinat într-o parte, îl pune pe gânduri pe Stanwin. Probabil că s-a săturat să mai fie lovit de trenul pe care Daniel pare să îl aștepte.

Un ceas își face curaj și ticăie.

Cu un mormăit, Stanwin îi dă drumul servitoarei și se freacă ușor de Daniel când iese din încăpere, bombănind ceva ce nu înțeleg.

Cei din încăpere răsuflă ușurați, pianistul reîncepe să cânte, iar ceasul curajos continuă să marcheze timpul ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic.

Daniel ne măsoară pe rând din priviri.

Nefiind în stare să îi înfrunt privirea scrutătoare, mă uit la reflexia mea din fereastră. Se citește dezgustul pe fața mea, repulsie față de defectele nesfârșite ale caracterului meu. Mai întâi crima din pădure, iar acum asta. La câte nedreptăți voi mai asista până când îmi voi lua inima în dinți să intervin?

Daniel se apropie de mine. Seamănă cu o stafie văzută printr-un geam.

— Bell, zice el cu blândețe, așezându-și mâna pe umărul meu. Ai un minut?

Cocoșat de rușine, îl urmez în biroul de alături și simt cum toate perechile de ochi sunt ațintite asupra mea. Înăuntru atmosfera este și mai apăsătoare. Iedera acoperă în voie fereastra cu vitraliu, iar tablourile în uleiuri de nuanțe întunecate absorb puțina lumină care reușește să se strecoare prin geam. Masa de scris a fost amplasată cu vedere spre peluză și pare să fi fost folosită recent, deoarece cerneala din stilou curge pe o bucată de sugativă, iar alături se află un cuțit pentru tăiat hârtia. Nu poți decât să îți imaginezi misivele scrise în această atmosferă apăsătoare.

În colțul opus, lângă o a doua ușă ce dă în încăpere, un tânăr nedumerit, în haină de vânătoare, privește în interiorul pâlniei unui patefon, întrebându-se evident de ce discul care se învârte nu umple încăperea de acorduri muzicale.

— După un singur semestru la Cambridge se crede deja Isambard Kingdom Brunel[1], zice Daniel, făcându-l pe tânăr să își ridice privirea de la obiectul necunoscut.

---

[1] Om de știință englez și inginer specializat în inginerie civilă și navală. Este cunoscut îndeosebi pentru construirea liniilor de tren Great Western, care, prin realizarea a numeroase tuneluri și poduri metalice, a revoluționat transporturile publice și ingineria modernă (n.red.).

Acesta nu are mai mult de douăzeci și patru de ani, e brunet, iar fața lui lată și plată îți dă impresia că și-a lipit-o de geam. Când mă vede, îmi zâmbește larg, iar bărbatul cu față de băiat și-a făcut apariția de parcă ar fi trecut prin fereastră.

— Belly, sărman idiot, aici erai! zice el, strângându-mi mâna și bătându-mă pe spate în același timp.

Este ca și când aș fi prins în îmbrățișarea afectuoasă a unei menghine.

Îmi cercetează chipul întrebător, mijindu-și ochii verzi când vede că nu îl recunosc.

— Așadar, este adevărat, nu-ți amintești nimic, zice el, aruncându-i o privire lui Daniel. Împielițat norocos ce ești! Hai să mergem la bar ca să-ți fac cunoștință cu o mahmureală.

— Veștile circulă repede la Blackheath, spun eu.

— Mai alungăm și noi plictiseala, zice el. Eu sunt Michael Hardcastle. Suntem prieteni vechi, deși acum cred că putem spune că suntem cunoștințe noi.

Nu există nici urmă de dezamăgire în afirmația lui. De fapt, el pare amuzat. Este evident că pe Michael Hardcastle îl amuză multe lucruri încă de la prima întâlnire.

— Michael a stat lângă tine la dineul de aseară, îmi explică Daniel, care a preluat de la Michael inspecția gramofonului. Dacă mă gândesc mai bine, cred că acesta este motivul pentru care ai ieșit din casă și te-ai lovit la cap.

— Fă-i jocul, Belly! Sperăm ca într-o bună zi să spună și el din întâmplare ceva amuzant, spune Michael.

Se așterne un moment natural de tăcere în așteptarea replicii mele, inerția momentului prăbușindu-se sub greutatea lipsei acestei replici. Pentru prima oară de când m-am trezit azi-dimineață, tânjesc după vechea mea viață. Mi-e dor să îi cunosc pe acești bărbați. Mi-e dor de această prietenie strânsă. Tristețea mea se oglindește pe fețele tovarășilor mei, tăcerea stânjenitoare săpând tranșee între noi. Sperând să recuperez măcar o parte din încrederea pe care ar fi trebuit să o împărtășim, îmi suflec mânecile și le arăt bandajul care îmi acoperă brațul și în care sângele a început deja să se îmbibe.

— Mai bine mă loveam la cap, zic eu. Doctorul Dickie crede că m-a

atacat azi-noapte cineva.

— Săracul de tine! spune Daniel, cu răsuflarea întretăiată.

— Este din cauza afurisitului ăluia de bilețel, nu-i așa? Zice Michael, măsurându-mi rănile din priviri.

— Despre ce vorbești, Hardcastle? îl întreabă Daniel, ridicându-și sprâncenele. Vrei să spui că știi ceva despre asta? De ce n-ai spus nimic mai devreme?

— Nu este mare lucru de spus, răspunde Michael cu timiditate în glas, afundându-și vârful pantofului în covorul gros. O servitoare a adus un bilețel la masă când am ajuns la a cincea butelie de vin. Apoi îl văd pe Belly că se scuză și încearcă să își amintească cum funcționează ușile. Mă privește rușinat. Am vrut să te însoțesc, însă te-ai încăpățânat să mergi singur. M-am gândit că te vei întâlni cu vreo femeie, așa că nu am mai forțat nota. Atunci a fost ultima oară când te-am văzut, până acum.

— Ce scria pe bilețel? îl întreb.

— Habar n-am, amice, nu l-am văzut.

— Îți amintești cum arăta servitoarea care l-a adus sau dacă Bell a pomenit de o femeie cu numele de Anna? îl întreabă Daniel.

Michael ridică din umeri, încercând din răsputeri să își aducă aminte.

— Anna? Mă tem că nu-mi spune nimic numele acesta. Cât despre servitoare, ei bine... El își umflă obrajii și lasă să-i scape aerul din gură. Rochie neagră, șorț alb. O, la naiba, Coleridge, fii rezonabil! Sunt cu zecile, cum ar putea cineva să le memoreze fețele?

El ne aruncă câte o privire neajutorată, iar Daniel îi răspunde scuturând dezgustat din cap.

— Nu-ți face griji, bătrâne! O să-i dăm noi de capăt, îmi spune el, strângându-mă de umăr. Și știu cum.

El arată înspre harta înrămată a domeniului, care atârnă pe perete. Este un desen arhitectural, pătat de stropii de ploaie și îngălbenit pe la margini, însă redă foarte frumos conacul și perimetrul acestuia. Din câte se pare, Blackheath este o moșie imensă, cu cimitirul familiei la vest și grajdul la est, și o cărăruie șerpuitoare ce duce la un lac pe al cărui mal se află un debarcader. În afară de alee, care este, de fapt, un drum drept ce duce spre sat, vezi numai pădure. După cum

sugerează și priveliștea de la fereastra superioară, suntem singuri în pădure.

Simt cum mă străbate un fior rece.

Și eu trebuia să dispar în acea mare de copaci, așa cum s-a întâmplat cu Anna în dimineața aceasta. Îmi caut mormântul.

Simțindu-mi îngrijorarea, Daniel îmi aruncă o privire.

— E un loc cam izolat, nu-i așa? murmură el, compactând o țigară afânată în tabachera din argint.

Țigara îi atârnă de buza de jos în timp ce scotocește prin buzunare după brichetă.

— Tata ne-a adus aici atunci când cariera lui politică se afla în declin, zice Michael, aprinzându-i țigara lui Daniel și servindu-se și el cu una. Bătrânul se credea moșier. Lucrurile nu au mers așa cum a sperat el, desigur.

Eu ridic întrebător o sprânceană.

— Fratele meu a fost ucis de un individ pe care îl cheamă Charlie Carver, unul dintre grădinarii noștri, îmi explică Michael pe un ton calm, de parcă ar fi anunțat rezultatele unei întreceri.

Îngrozit că am uitat ceva atât de îngrozitor, îngân o scuză:

— Îmi... îmi pare rău, trebuie să fi fost...

— O veșnicie de-atunci, mă întrerupe Michael, cu o urmă de nerăbdare în glas. Nouăsprezece ani, mai exact. Eu aveam cinci ani când s-a întâmplat și, sincer să fiu, abia îmi amintesc.

— Spre deosebire de presă care a săpat, adaugă Daniel. Carver și încă un individ au băut până când și-au pierdut mințile și l-au înhățat pe Thomas lângă lac. Aproape că l-au înecat, apoi au terminat treaba cu un cuțit. Avea șapte ani și ceva. Ted Stanwin a venit în fugă și i-a alungat trăgând cu arma, însă Thomas era deja mort.

— Stanwin? întreb eu, străduindu-mă să nu par șocat. Bădăranul de la prânz?

— O, eu n-aș rosti cuvintele astea cu voce tare, zice Daniel.

— Bătrânul Stanwin e văzut cu ochi buni de părinții mei, spune Michael. Era un paznic de vânătoare modest când a încercat să îl salveze pe Thomas, însă tata i-a oferit una dintre plantațiile noastre africane în semn de mulțumire, iar individul s-a îmbogățit.

— Ce s-a întâmplat cu criminalii? întreb eu.

— Carver a fost prins, explică Daniel, aruncând scrumul pe covor. Poliţia a găsit cuţitul pe care l-a folosit sub podeaua din lemn a cabanei lui, alături de câteva sticle cu rachiu de contrabandă. Complicele lui nu a fost prins niciodată. Stanwin susţine că l-a nimerit când a tras cu puşca, însă niciun rănit nu şi-a făcut apariţia la spitalul local, iar Carver a refuzat să îl toarne. Lordul şi lady Hardcastle găzduiau o petrecere în weekendul acela, prin urmare ar fi putut fi unul dintre invitaţi, însă familia a insistat că niciunul nu îl cunoştea pe Carver.

— Ciudată întâmplare, zice Michael cu o voce stinsă şi cu o expresie la fel de întunecată ca norii care se adunau dincolo de ferestre.

— Aşadar, complicele se află în libertate? întreb eu, simţind un fior pe şira spinării.

Un criminal în urmă cu nouăsprezece ani şi un criminal acum. Cu siguranţă, nu poate fi o coincidenţă.

— Te face să te întrebi de ce mai există poliţie, nu-i aşa? Zice Daniel, apoi tace.

Ochii mei îl găsesc pe Michael, care se zgâieşte în salon. Încăperea se goleşte în timp ce musafirii se îndreaptă spre vestibul, ducându-şi conversaţiile cu ei. Chiar şi de aici aud insultele usturătoare referitoare la starea deplorabilă a conacului, la beţiile lordului Hardcastle şi la atitudinea neprietenoasă a lui Evelyn Hardcastle. Bietul Michael, nici nu-mi pot imagina cum trebuie să te simţi când familia îţi este ridiculizată pe faţă, cu atât mai mult în propria casă.

— Uite ce e, n-am venit aici ca să te plictisim cu poveşti de demult, zice Daniel, întrerupând tăcerea. Am întrebat în stânga şi-n dreapta despre Anna. Mă tem că nu am veşti bune.

— Nu o cunoaşte nimeni?

— Nu există nimeni cu acest nume printre invitaţi sau angajaţi, zice Michael. Mai exact, nu lipseşte nimeni de la Blackheath.

Deschid gura ca să protestez, însă Michael îşi ridică mâna, reducându-mă la tăcere.

— Nu mă laşi niciodată să termin, Belly. Nu pot strânge un grup de căutare, însă bărbaţii vor pleca la vânătoare peste vreo zece minute. Dacă îmi vei indica locul unde te-ai trezit în dimineaţa aceasta, mă

voi asigura că o vom lua într-acolo și vom fi cu ochii în patru. Suntem cincisprezece care mergem la vânătoare, deci există șanse mari să descoperim ceva.

Simt cum mă cuprinde un sentiment de recunoștință.

— Mulțumesc, Michael.

El îmi zâmbește din spatele unui nor de fum de țigară.

— Nu te știu să spui gogoși, Belly, așa că nu cred că faci asta acum.

Eu mă holbez la hartă, nerăbdător să contribui, însă habar nu am unde am zărit-o pe Anna. Criminalul mi-a spus s-o iau spre est și am ieșit din pădure în fața conacului Blackheath, însă nu pot decât să ghicesc cât timp am mers pe jos sau de unde am pornit. Inspirând adânc și încrezându-mă în providență, împung geamul cu vârful degetului în timp ce Daniel și Michael privesc peste umărul meu.

Michael încuviințează, frecându-și bărbia.

— Le voi spune băieților. Mă măsoară din priviri. Ar fi bine să-ți schimbi hainele. Vom pleca în curând.

— Nu vin cu voi, zic eu, cu vocea sugrumată de rușine. Trebuie să... Pur și simplu nu pot...

Tânărul se foiește stânjenit.

— Ei, haide...

— Folosește-ți capul, Michael, îl întrerupe Daniel, lăsându-și o mână pe umărul meu. Uită-te ce-a pățit! Bietul Bell abia a reușit să iasă din pădure, de ce-ar vrea să se întoarcă acolo?

Tonul lui devine mai blând.

— Nu-ți face griji, Bell! O vom găsi pe fata ta dispărută și pe cel care a ucis-o. Ne vom ocupa noi de asta. Tu încearcă să te detașezi cât poți de mult de treaba asta.

5

Stau la fereastra cu vitraliu, ascuns pe jumătate după draperia din catifea. Afară, pe alee, Michael se amestecă printre ceilalţi bărbaţi. Aceştia respiră greu sub hainele groase, îşi ţin puştile în îndoitura cotului, râd şi sporovăiesc, iar din gură le ies aburi. Aşa cum stau în faţa casei, abia aşteptând să plece la vânătoare, ei par aproape umani.

Cuvintele lui Daniel au fost reconfortante, însă nu mă pot scuti. Ar trebui să fiu acolo, cu ei, căutând trupul unei femei pe care o dezamăgisem. În schimb, eu aleg să fug. Îndur ruşinea de a-i privi cum pornesc din loc fără mine. Măcar atât pot face.

Câinii trec pe lângă fereastră, trăgând de lesele pe care stăpânii lor se chinuiesc să le ţină. Cele două grupuri se unesc şi traversează pajiştea spre pădure, exact în direcţia pe care i-am arătat-o lui Daniel, deşi pe prietenul meu nu îl văd printre ei. Probabil că se va alătura grupului mai târziu.

Aştept ca ultimii dintre ei să se facă nevăzuţi printre copaci, apoi mă întorc la harta de pe perete. Dacă aceasta este exactă, grajdurile nu se află prea departe de casă. Cu siguranţă îl voi găsi acolo pe grăjdarul-şef. El îmi va pregăti o trăsură care să mă ducă în sat şi de acolo voi lua trenul spre casă.

Dau să mă duc în salon, însă, când mă întorc, văd în prag o cioară uriaşă.

Inima îmi tresare, la fel şi eu, şi mă izbesc de comodă, făcând să cadă pe jos fotografii de familie şi alte obiecte decorative.

— Nu te teme! zice creatura, făcând un mic pas şi ieşind din umbră.

Nu este o pasăre. Este un bărbat îmbrăcat ca un doctor al ciumei[2]:

---

[2] Medici din Evul Mediu care s-au confruntat cu una dintre cele mai violente pandemii din istoria lumii, o ciumă provenită din Asia. În acea perioadă au murit între o treime şi o jumătate din populaţia Europei. Deşi nu existau leacuri împotriva bolii numite şi „Moartea Neagră”, doctorii purtau un costum ciudat compus dintr-o pălărie, o mască cu formă de cioc de pasăre, o pelerină neagră şi un baston pe care-l foloseau la atingerea bolnavul sau a cadavrului. Ciocul măştii era umplut cu mirodenii şi diverse substanţe chimice despre care se credea că îi apără de bacteriile ucigaşe (n.red.).

paltonul negru pe care îl poartă seamănă cu niște aripi, iar ciocul aparține unei măști din porțelan care lucește în lumina unei lămpi din apropiere. Probabil că acesta este costumul pe care îl va îmbrăca diseară la bal, deși acest lucru nu explică de ce poartă aceste veșminte sinistre în miezul zilei.

— M-ai speriat, zic, ducându-mi mâna la piept și râzând stânjenit în timp ce încerc să îmi revin.

Bărbatul își înclină capul într-o parte și mă cercetează din priviri, de parcă aș fi vreun animal rătăcit pe care l-a găsit stând pe covor.

— Ce-ai adus cu tine? mă întreabă el.

— Poftim?

— Te-ai trezit cu un cuvânt pe buze, care-a fost acela?

— Ne cunoaștem? îl întreb, privind prin ușa deschisă în salon și sperând să văd un alt musafir.

Din nefericire, suntem singuri. Aproape sigur aceasta a fost intenția lui încă de la bun început. Îmi dau seama de asta și simt cum mă cuprinde panica.

— Eu te cunosc, răspunde el. Este de-ajuns pentru moment. Care era cuvântul, te rog?

— Ce-ar fi să-ți scoți masca, să vorbim față în față, zic eu.

— Masca mea este ultima ta problemă, domnule doctor Bell, spune el. Răspunde la întrebare!

Deși el nu a rostit niciun cuvânt amenințător, masca din porțelan îi înăbușă vocea, adăugând un mârâit slab de animal fiecărei propoziții.

— Anna, răspund, strângându-mi coapsa cu mâna ca să-mi opresc piciorul din tremurat.

Bărbatul oftează.

— Păcat!

— O cunoști? îl întreb eu, plin de speranță. Nimeni din casă nu știe cine este.

— M-ar mira dacă ar ști, răspunde el, respingându-mi întrebarea cu un gest al mâini pe care se afla o mănușă. Își bagă mâna în haină și scoate un ceas de buzunar auriu, care ticăia. În curând vom avea ceva treabă de făcut, însă nu azi și nu atâta vreme cât te afli în starea asta. Vom vorbi din nou în curând, când situația se va mai limpezi nițel.

Între timp, te sfătuiesc să te familiarizezi cu Blackheath și cu ceilalți musafiri. Distrează-te cât poți, domnule doctor, lacheul va veni la tine în curând.

— Lacheul? zic eu, acest cuvânt declanșând un semnal de alarmă undeva în străfundul meu. El a ucis-o pe Anna și mi-a făcut rănile de pe braț?

— Mă îndoiesc, răspunde doctorul ciumei. Lacheul nu se va opri doar la brațul tău.

Aud o bufnitură groaznică în spatele meu și mă rotesc în direcția zgomotului. O pată mică de sânge mânjește fereastra, o pasăre muribundă se zbate, dându-și ultima suflare printre buruienile și florile veștejite de jos. Biata creatură trebuie să fi zburat în geam. Sunt surprins de sentimentul de milă care mă încearcă. O lacrimă îmi apare în ochi pentru această viață irosită. Hotărând să îngrop pasărea înainte să fac orice altceva, mă întorc, cu intenția să îmi cer scuze de la interlocutorul meu misterios, însă acesta plecase deja.

Îmi privesc mâinile. Îmi țin pumnii atât de strânși, încât unghiile mi s-au înfipt în palme.

— Lacheul, repet eu încet.

Numele nu-mi spune nimic, însă sentimentul pe care mi-l stârnește este inconfundabil. Dintr-un anume motiv, persoana aceasta mă înspăimântă.

Frica mă împinge spre masa de scris, unde se află cuțitul pentru tăiat hârtie pe care l-am văzut adineauri. Este mic, însă suficient de ascuțit ca să îmi împung vârful degetului mare cu el. După ce îmi sug sângele, ascund arma în buzunar. Nu e mare lucru, dar este suficient ca să mă împiedice să nu mă baricadez în încăperea aceasta.

Simțindu-mă puțin mai încrezător, mă îndrept spre camera mea. Fără oaspeții care să distragă atenția de la decor, Blackheath este într-adevăr un loc melancolic. În afară de vestibulul magnific, celelalte încăperi prin care trec sunt prăfuite, miros a mucegai și sunt într-o stare avansată de deteriorare. Grămezi de granule de otravă pentru șobolani sunt strânse în colțuri, iar praful acoperă toate suprafețele prea înalte ca servitoarele să poată ajunge la ele doar întinzându-și brațul. Covoarele sunt zdrențuite, mobila este zgâriată, vesela din argint pătată este aranjată în spatele sticlei murdare a vitrinelor.

Oricât de enervanţi ar părea ceilalţi musafiri, îmi lipseşte zumzetul conversaţiilor lor. Ei însufleţesc acest loc, umplând spaţiile care, altminteri, ar fi cufundate în această tăcere de mormânt. Conacul Blackheath prinde viaţă atât timp cât există oameni în el. Fără ei, nu este decât o ruină deprimantă, care aşteaptă îndurarea unui buldozer.

Îmi iau haina şi umbrela din cameră şi ies afară, unde ploaia cade pe pământ, iar aerul este înăbuşitor din cauza mirosului de frunze putrede. Neştiind de care fereastră s-a izbit pasărea, fac un ocol până când îi găsesc trupul şi, folosind cuţitul de scrisori ca lopată improvizată, îl îngrop într-un mormânt puţin adânc, udându-mi mănuşile în tot acest timp.

Tremurând deja, îmi stabilesc traseul. Drumul pietruit care duce spre grajduri ocoleşte partea de jos a pajiştii. Aş putea-o lua prin iarbă, însă pantofii pe care îi port nu par potriviţi pentru o asemenea aventură. Aleg varianta mai sigură şi o iau pe aleea pietruită până când văd drumul în stânga mea. Deloc surprinzător, acesta se află într-o stare deplorabilă. Rădăcinile copacilor au răsturnat pietrele, iar ramurile neîngrijite atârnă ca nişte degete răsfirate. Simţindu-mă în continuare tulburat de întâlnirea mea cu acel bărbat ciudat în costum de doctor al ciumei, strâng în mână cuţitul pentru tăiat hârtia şi mă mişc încet, având grijă să nu îmi pierd echilibrul şi temându-mă de ce ar putea să mă atace din pădure, dacă o voi păţi. Nu ştiu care este jocul său, deghizat astfel, însă nu reuşesc să uit avertismentul lui.

Cineva a ucis-o pe Anna şi mi-a dat o busolă. Mă îndoiesc că aceeaşi persoană m-a atacat noaptea trecută doar ca să îmi cruţe viaţa în dimineaţa aceasta, iar acum trebuie să mă confrunt cu lacheul. Cine am fost, de am duşmani?

La capătul drumului se află o arcadă înaltă din cărămidă roşie, cu un ceas în mijloc, a cărui sticlă este spartă, iar dincolo de aceasta, se află o curte mărginită de grajduri şi de alte acareturi. Ieslele sunt pline cu ovăz, iar trăsurile sunt aşezate una lângă cealaltă, acoperite cu prelate verzi ca să nu fie atinse de vreme.

Doar caii lipsesc.

Toate grajdurile sunt goale.

— E cineva? strig şovăitor, iar vocea răsună în curte fără a primi un răspuns.

O dâră de fum negru iese din hornul unei colibe și, descoperind că ușa este descuiată, intru și salut din nou. Nu e nimeni acasă, ceea ce este ciudat, din moment ce focul arde în vatră, iar pe masă se află terci de ovăz și pâine prăjită. Îmi scot mănușile ude și le așez pe bara de care stă agățat un ceainic deasupra focului, sperând la puțin confort atunci când voi face cale-ntoarsă.

Ating mâncarea cu vârful degetului și îmi dau seama că este călduță. Așadar, n-a fost abandonată demult. O șa zace aruncată lângă o bucată de piele, sugerând o reparație întreruptă. Bănuiesc că persoana care locuiește aici a plecat în grabă ca să rezolve o problemă urgentă, prin urmare mă gândesc să aștept să se întoarcă. Nu este un adăpost neplăcut, deși miroase puternic a cărbuni aprinși și a lac și păr de cal. Cel mai mult mă îngrijorează locul izolat în care se află căsuța. Până când voi afla cine m-a atacat noaptea trecută, trebuie să fiu precaut față de toți cei de la Blackheath, inclusiv față de grăjdarul-șef. Nu mă voi întâlni singur cu el, dacă îmi va sta în putință.

Un tabel de lucru stă agățat în cui lângă ușă, iar alături, un creion atârnă de o bucată de sfoară. Îl iau și întorc pagina cu intenția de a lăsa un mesaj prin care să cer o trăsură până în sat și văd deja un alt mesaj.

> Nu pleca de la Blackheath. Nu numai a ta, ci mai multe vieți depind de tine. Haide să ne întâlnim lângă mausoleul din cimitirul familiei diseară, la ora 10:20, și îți voi explica totul. Ah, și nu-ți uita mănușile, au luat foc.
>
> Cu drag, Anna

Fumul îmi umple nările, iar când mă întorc îmi văd mănușile mocnind deasupra focului. Le înșfac și le scutur de cenușă, cu ochii mari de uimire și inima bubuindu-mi în piept, în timp ce îmi plimb privirea prin colibă, căutând un indiciu prin care să-mi dau seama cum a fost posibil acest truc.

De ce n-o întrebi pe Anna când te vei întâlni cu ea în seara aceasta?

— Pentru că am văzut-o murind, mârâi eu în încăperea goală, cuprins de rușine.

Recăpătându-mi stăpânirea de sine, citesc din nou mesajul, nevenindu-mi a crede. Dacă Anna a supraviețuit, înseamnă că este o

ființă nemiloasă dacă joacă astfel de jocuri cu mine. Cel mai probabil, după ce s-a răspândit vestea despre evenimentul nefericit petrecut în această dimineață, cineva a hotărât să îmi joace o festă. Altminteri, de ce ar alege un loc atât de sinistru și o oră atât de ciudată ca să ne întâlnim?

O fi această persoană vreo prezicătoare?

— A fost o zi cumplită, oricine ar fi putut prezice că îmi voi pune mănușile la uscat odată ce voi fi ajuns aici.

Căsuța ascultă politicoasă, însă acest raționament mi se pare disperat până și mie. Aproape la fel de disperat ca și dorința de a nu da crezare acestui mesaj. Am un caracter atât de defectuos, încât aș renunța bucuros la speranța ca Anna să mai fie în viață doar ca să pot pleca din acest loc cu conștiința împăcată.

Îmi trag mănușile pârlite pe mâini, simțindu-mă extrem de nefericit. Trebuie să reflectez, iar o plimbare mi se pare bine-venită.

Ocolind grajdurile, dau peste un țarc neîngrijit, unde iarba ajunge până la talie și al cărui gard este atât de ruginit, încât stă să cadă. În partea cealaltă, două siluete stau înghesuite sub o umbrelă. Cred că urmează o potecă ascunsă în timp ce merg cu lejeritate, braț la braț. Dumnezeu știe cum m-au zărit, însă una din ele își ridică mâna, salutându-mă. Eu le răspund prin același gest, simțind pentru un scurt moment o oarecare apropiere, înainte ca siluetele să dispară în întunericul pădurii.

Îmi las mâna jos și iau o hotărâre.

Mi-am zis că o femeie moartă nu mă poate acuza de nimic și de aceea eram liber să plec de la Blackheath. Era gândirea unui laș, dar măcar avea un grăunte de adevăr în ea.

Dacă Anna trăiește, atunci nu mai este cazul.

Am dezamăgit-o în dimineața aceasta și doar la asta mă gândesc de atunci. Acum că mi se oferă o a doua șansă, nu pot întoarce spatele. Ea este în pericol și eu o pot ajuta, prin urmare trebuie s-o fac. Dacă acest lucru nu este de-ajuns pentru a mă împiedica să plec de la Blackheath, atunci nu merit viața pe care mă tem atât de mult să nu o pierd. Fie ce-o fi, trebuie să fiu în cimitir diseară, la ora 10:20.

6

— Cineva îmi dorește moartea.

Mi se pare ciudat să rostesc aceste cuvinte cu voce tare, de parcă mi-aș invoca destinul, însă dacă vreau să supraviețuiesc până diseară, trebuie să-mi învingă teama. Refuz să mai petrec o secundă ascuns ca un laș în camera mea. Nu atât timp cât există atât de multe întrebări la care nu am un răspuns.

O iau înapoi spre casă, cercetând din priviri copacii în căutarea vreunei primejdii, în timp ce derulez în gând evenimentele petrecute în această dimineață. Mă gândesc neîncetat la tăieturile de pe brațul meu, la bărbatul deghizat în costum de doctor al ciumei, la lacheu și la misterioasa Anna, care acum pare să fie vie și nevătămată și îmi lasă mesaje misterioase pe care să le găsesc.

Cum a supraviețuit în pădure?

Poate o fi scris mesajul dimineața devreme, înainte să fie atacată, dar atunci cum a știut că voi fi în căsuța aceea și îmi voi pune mănușile la uscat deasupra focului? Nu am spus nimănui despre planurile mele. Oare am vorbit cu voce tare? Oare ea m-a urmărit?

Scuturând din cap, îmi iau gândul de la această situație ciudată.

Privesc prea departe în viitor, când ar trebui să privesc în urmă. Michael mi-a spus că o servitoare a adus un bilețel la masă aseară, în timpul cinei, și că atunci a fost ultima oară când m-a văzut.

Totul a început din acel moment.

Trebuie să o găsești pe servitoarea care a adus bilețelul.

Abia intru pe ușa conacului, când niște voci mă ademenesc spre salon, unde nu este nimeni în afară de două servitoare tinere care strâng resturile de la masa de prânz pe două tăvi uriașe. Ele muncesc umăr lângă umăr, cu capetele plecate și cufundate în conversație, fără să observe că eu stau în prag.

— ...Henrietta a spus despre ea că și-a pierdut mințile, zice una din fete, ai cărei cârlionți castanii îi ies de sub boneta albă.

— Nu este bine să vorbești așa despre lady Helena, Beth, o ceartă fata mai în vârstă. Întotdeauna a fost bună cu noi și s-a comportat frumos, nu?

Beth cântărește greutatea acestor cuvinte față de cea a bârfelor sale.

— Henrietta mi-a spus că ea a înnebunit de furie, continuă fata. A țipat la lordul Peter. Probabil din cauză că s-a întors la Blackheath după toate cele întâmplate cu conașul Thomas. O fi afectat-o, a zis ea.

— Henrietta spune vrute și nevrute, eu nu le-aș prea băga în seamă. Nu e ca și când nu i-am auzit certându-se și altădată, nu? Și-apoi, dacă ar fi ceva grav, lady Helena i-ar spune doamnei Drudge, nu? Așa face mereu.

— Doamna Drudge nu o găsește nicăieri, zice Beth pe un ton triumfător, considerând dovedit cazul împotriva lui lady Helena. N-a văzut-o toată dimineața, dar...

Intrarea mea le face pe servitoare să își înghită cuvintele și, luate prin surprindere, fac o reverență stângace, într-un amestec de brațe, picioare și obraji înroșiți. Alungându-le nedumerirea, eu le întreb despre servitoarele care au ajutat aseară la cină, primind drept răspuns doar priviri fixe și scuze bolborosite. Sunt pe punctul de a renunța, când Beth îmi spune că Evelyn Hardcastle le ține companie doamnelor pe veranda care se află în spatele casei și, cu siguranță, ea știe mai multe.

După ce schimbă câteva priviri, una din ele mă conduce printr-o ușă care dă în camera de studiu, unde m-am întâlnit în dimineața aceasta cu Daniel și cu Michael. Dincolo de acesta se află biblioteca, pe care o străbatem în grabă și ieșim din încăpere într-un coridor întunecat. Ceva se mișcă în întuneric și o pisică neagră iese confuză de sub o măsuță de telefon, ștergând cu coada podeaua din lemn prăfuită. Ea înaintează fără să facă zgomot și se strecoară printr-o ușă întredeschisă de la capătul celălalt al coridorului. O lumină portocalie se furișează prin crăpătură, iar de dincolo răzbat voci și acorduri muzicale.

— Domnișoara Evelyn se află acolo, domnule, îmi spune servitoarea.

Tonul ei descrie succint atât încăperea, cât și pe Evelyn Hardcastle, părând a nu nutri un respect deosebit față de niciuna.

Îi ignor privirea disprețuitoare, deschid ușa, iar căldura din încăpere mă izbește drept în față. Aerul este înăbușitor și dulceag,

tulburat doar de niște acorduri muzicale disonante care par să țâșnească în aer, să alunece și să se izbească de pereți. Ferestrele mari cu vitralii dau înspre grădina din spatele casei, unde norii cenușii se adună sub o cupolă. În jurul focului se află fotolii și divane, în care femei tinere stau tolănite ca niște orhidee ofilite, trăgând din țigări și ținând în mâini pahare cu băutură. Atmosfera din încăpere pare să fie mai degrabă una de nelinişte, şi nu una de sărbătoare. Singura urmă de viață vine de la tabloul în ulei atârnat pe peretele din spate, care înfățișează o femeie în vârstă, cu ochii negri ca tăciunii și atitudine de judecător, expresia de pe chipul ei trădând disprețul față de acea adunare.

— Este bunica mea, Heather Hardcastle, zice o femeie în spatele meu. Nu este o imagine măgulitoare, dar nici ea nu a fost o femeie prea frumoasă.

Mă întorc ca să văd cine vorbește și simt cum îmi ard obrajii când o duzină de fețe se trezesc din plictiseală ca să mă cerceteze cu privirea. Numele meu parcă face tumbe prin încăpere și un murmur entuziasmat îl urmează ca un roi de albine.

De o parte și de cealaltă a mesei de șah stau o femeie, care cred că este Evelyn Hardcastle, și un bărbat mai în vârstă, exagerat de gras, care poartă un costum ce îi este mai mic cu o mărime. Cei doi formează un cuplu ciudat. Evelyn are până în treizeci de ani și semăna cu un ciob de sticlă, datorită trupului ei subțire și ascuțit și a pomeților proeminenți. Părul blond îi este prins sus, lăsându-i fața la vedere. Este îmbrăcată într-o rochie verde, croită la modă, cu o cingătoare în jurul taliei. Ținuta pe care o poartă oglindește expresia severă de pe fața ei.

Cât despre bărbatul cel gras, nu poate avea mai puțin de șaizeci și cinci de ani. Nu pot decât să îmi imaginez cât trebuie să se fi chinuit ca să își îndese trupul mătăhălos la măsuță. Scaunul pe care stă este prea mic pentru el, prea țeapăn. Zici că ar fi un martir. Broboane de sudoare îi strălucesc pe frunte, iar batista udă din mână stă mărturie îndelungatei sale suferințe. El mă privește într-un mod ciudat, cu o expresie care trădează curiozitatea și recunoștința.

— Îmi cer iertare, zic eu. Eram...

Evelyn mută un pion, fără să-și ridice privirea de la tabla de șah.

Grăsanul își îndreaptă din nou atenția la joc, mutându-și nebunul cu vârful cărnos al degetului.

Geamătul pe care îl scot când îi văd greșeala mă ia prin surprindere.

— Știți să jucați șah? mă întreabă Evelyn, cu ochii pironiți în continuare la tablă.

— Așa se pare, răspund eu.

— Atunci poate vreți să jucați după lordul Ravencourt?

Fără să ia seama la avertismentul meu, nebunul lui Ravencourt cade în capcana întinsă de Evelyn, pentru a fi eliminat de turnul care îl pândește. Bărbatul începe să mute în grabă, în timp ce Evelyn avansează cu pionii ei, făcându-l să se precipite, în loc să fie răbdător. Jocul ia sfârșit din patru mutări.

— Mulțumesc pentru companie, lord Ravencourt, zice Evelyn, răsturnându-i regele. Și-acum, cred că aveți treabă în altă parte.

Este o concediere fără preambul și, după o plecăciune stingheră, Ravencourt se ridică cu greu de la masă și iese șchiopătând din încăpere, abia salutându-mă din cap când trece pe lângă mine.

Expresia dezgustătoare de pe fața lui Evelyn îl însoțește până la ușă, însă aceasta dispare când ea face un semn cu mâna spre scaunul din fața ei.

— Vă rog, spune ea.

— Mă tem că nu pot, zic eu. O caut pe servitoarea care mi-a adus un bilețel aseară la cină, însă nu știu mai multe despre ea. Speram să mă ajutați dumneavoastră.

— Poate vă ajută majordomul nostru, zice ea, aranjându-și armata de pioni împrăștiați în prima linie.

Fiecare pion este așezat exact în mijlocul pătratului, cu fața la inamic. Cu siguranță lașii nu au ce căuta în acest joc.

— Domnul Collins știe orice mișcare pe care o face fiecare servitor din casa aceasta, sau cel puțin așa vrea să lase impresia, zice ea. Din nefericire, a fost victima unui atac în dimineața aceasta. Doctorul Dickie a cerut ca acesta să fie mutat în casa de oaspeți ca să se poată odihni mai bine. De fapt, voiam să îi fac o vizită să văd cum se simte. V-aș putea însoți.

Ezit pe moment, cântărind pericolul. Nu pot decât să presupun că,

dacă Evelyn Hardcastle ar intenţiona să îmi facă vreun rău, nu şi-ar anunţa intenţia de a merge împreună în faţa unei încăperi pline de martori.

— Mi-ar face plăcere, răspund eu, schiţând un zâmbet.

Evelyn se ridică în picioare, fără să observe sau prefăcându-se că nu observă privirile curioase aţintite asupra noastră. Glasvandurile dau în grădină, însă renunţăm la ele, îndreptându-ne, în schimb, spre vestibul, astfel încât să ne putem lua mai întâi hainele şi pălăriile din camerele noastre. Evelyn îşi îndeasă pălăria pe cap în timp ce ieşim din Blackheath în aerul tăios de rece al după-amiezii.

— Pot să întreb ce a păţit domnul Collins? zic eu, întrebându-mă dacă atacul asupra lui nu are cumva legătură cu cel asupra mea de azi-noapte.

— Se pare că a fost atacat de unul dintre invitaţii noştri, un artist pe care îl cheamă Gregory Gold, îmi explică ea, înnodându-şi fularul gros. A fost un atac neprovocat după câte se pare, iar Gold a reuşit să îl scuture destul de bine înainte să intervină cineva. Domnule doctor, trebuie să te avertizez că domnul Collins a fost sedat puternic, prin urmare, nu ştiu dacă îţi va putea fi de mare ajutor.

Străbatem aleea pietruită ce duce spre sat şi din nou sunt şocat de situaţia aparte în care mă aflu. La un moment dat, zilele trecute, trebuie să fi sosit şi eu pe acelaşi drum, fericit şi încântat sau, poate, enervat din cauza distanţei şi a pustietăţii. Oare mi-am dat seama de la început că eram în pericol sau am realizat acest lucru pe parcurs? Mă simt atât de incomplet, amintirile rătăcindu-mi asemenea frunzelor pe pământ, dar, cu toate acestea, iată-mă aici, refăcut. Mă întreb dacă Sebastian Bell ar fi încântat de cel care am devenit. Oare ne-am înţelege măcar?

Fără să rostească un cuvânt, Evelyn mă ia de braţ, un zâmbet cald luminându-i faţa. Este ca şi când un foc s-ar fi aprins înlăuntrul ei. Ochii îi sunt plini de viaţă, alungând femeia învăluită în mister de mai devreme.

— Ce bine e să ieşi din casă! exclamă ea, ridicându-şi faţa ca să simtă ploaia. Slavă cerului că aţi venit la momentul potrivit, domnule doctor! Sinceră să fiu, dacă aţi mai fi întârziat un minut, m-aţi fi găsit moartă de plictiseală.

— Noroc că am trecut pe-acolo, spun eu, oarecum mirat de starea ei de spirit schimbătoare.

Evelyn îmi simte nedumerirea și râde încet.

— O, nu mă băgați în seamă, îmi spune ea. Detest să cunosc oameni noi, însă atunci când întâlnesc pe cineva de care îmi place, presupun că suntem deja prieteni. Astfel, nu mai irosim timpul.

— Observ și eu. Pot să întreb ce am făcut ca să obțin această impresie favorabilă?

— Doar dacă îmi veți permite să vă dau un răspuns sincer.

— Acum nu sunteți sinceră?

— Încercam să fiu politicoasă, dar aveți dreptate, adeseori par indecisă, zice ea, prefăcându-se că regretă. Ei bine, *ca să fiu sinceră,* îmi place caracterul dumneavoastră contemplativ, domnule doctor. Păreți a fi genul de bărbat care ar prefera să se afle în altă parte, un sentiment pe care îl înțeleg perfect.

— Să înțeleg că nu vă bucurați că v-ați întors acasă?

— O, aceasta nu mai este de mult casa mea, zice ea, sărind peste o băltoacă. Locuiesc în Paris de nouăsprezece ani, de când a fost ucis fratele meu.

— Și femeile cu care v-am văzut pe verandă nu sunt prietenele dumneavoastră?

— Au sosit în dimineața aceasta și, sincer să fiu, nu o recunosc pe niciuna dintre ele. Copiii pe care i-am știut cândva s-au schimbat și și-au croit drumul în societate. Și eu sunt la fel de străină de locul acesta ca dumneavoastră.

— Măcar nu sunteți străină *de* propria persoană, domnișoară Hardcastle. Cu siguranță, acest lucru vă aduce o oarecare consolare.

— Dimpotrivă, zice ea, privindu-mă. Cred că ar fi minunat dacă m-aș putea dedubla pentru o vreme. Vă invidiez.

— Mă invidiați?

— De ce nu? zice ea, ștergându-și stropii de ploaie de pe față. Aveți un suflet curat, domnule doctor. Fără regrete, fără răni, fără minciunile pe care ni le spunem ca să ne putem privi în oglindă în fiecare dimineață. Sunteți – își mușcă buza, căutând cuvântul potrivit – sincer.

— Un alt cuvânt adecvat ar fi „vulnerabil”, spun eu.

— Să înțeleg că nici dumneavoastră nu vă bucurați că v-ați întors?

Zâmbește strâmb, strângând ușor din buze, ceea ce ar fi putut trece cu ușurință drept condamnabil, însă, cumva, pare conspirativ.

— Nu sunt bărbatul care am sperat să fiu, zic eu încet, surprins de propria-mi sinceritate.

Femeia aceasta are ceva ce mă liniștește, deși nici în ruptul capului nu îmi dau seama ce anume.

— Cum așa? mă întreabă ea.

— Sunt un laș, domnișoară Hardcastle, răspund eu, oftând. Patruzeci de ani de amintiri s-au șters cu buretele și asta am găsit ascuns în spatele lor. Asta a rămas din mine.

— Spuneți-mi Evie, astfel vă pot spune și eu Sebastian. Să nu te necăjești în privința defectelor tale. Cu toții le avem. Dacă aș fi un nou-născut, tot aș fi cu băgare de seamă, zice ea, strângându-mi brațul.

— Ești foarte amabilă, însă este vorba despre ceva mai profund, instinctiv.

— Și ce dacă ești așa? mă întreabă ea. Se poate și mai rău. Măcar nu ești răutăcios sau nemilos. Plus că acum poți alege, nu? În loc să te pricopsești cu părți rele, ca noi, restul – te trezești într-o bună zi și nu te mai recunoști –, tu poți privi lumea și oamenii din jurul tău și poți alege trăsăturile care să te caracterizeze. Poți spune: „Voi fi cinstit precum bărbatul acela și optimist precum femeia aceea”, ca și când ai cumpăra un costum de pe Saville Row.

— Mi-ai transformat situația într-un dar, zic eu, simțind că mă însuflețesc.

— Păi, la ce folosește a doua șansă? mă întreabă ea. Nu îți place cum ai fost înainte, foarte bine, fii altcineva. Nu te mai poate opri nimic. După cum spuneam, te invidiez. Noi, restul, am rămas cu greșelile pe care le-am făcut.

Nu am un răspuns la toate acestea, deși nu este nevoie să dau unul imediat. Am ajuns în dreptul unui gard cu doi stâlpi, în vârful cărora îngerii ciobiți suflă din trâmbițele lor tăcute. Casa de oaspeți se află mai departe, printre copaci, în stânga noastră. Crâmpeie din acoperișul cu țigle roșii se zăresc prin coronamentul des. O cărăruie duce la ușa verde și scorojită, umflată de vreme și brăzdată de

crăpături. Ignorând-o, Evelyn mă trage de degete spre spatele casei, dând la o parte ramurile atât de joase, încât ating zidăria care stă să cadă.

Ușa din spate este încuiată doar cu un zăvor simplu. Ea îl deschide și pătrundem într-o bucătărie întunecată. Un strat de praf acoperă blaturile mobilei, iar pe plită se află niște tigăi din cupru. Odată ce intrăm, ea se oprește în loc și ciulește urechile.

— Evelyn? zic eu.

Îmi face semn să tac și pășește spre coridor. Neliniștit din cauza acestui avertisment subit, eu îmi încordez toți mușchii, însă ea rupe vraja când începe să râdă.

— Îmi cer scuze, Sebastian, încercam să-mi dau seama dacă tata e aici.

— Tatăl tău? întreb eu, nedumerit.

— Locuiește aici, răspunde ea. Ar trebui să fie la vânătoare, însă n-am vrut să risc să mă întâlnesc cu el în caz că a întârziat cumva. Mă tem că nu ne îndrăgim unul pe celălalt prea mult.

Înainte să apuc să pun alte întrebări, ea îmi face semn să o urmez într-un hol cu gresie, apoi sus, pe o scară îngustă, ale cărei trepte din lemn scârțâie sub pașii noștri. Eu mă țin aproape de ea, aruncând din când în când câte o privire peste umăr. Casa de oaspeți este strâmtă și strâmbă. Ușile sunt fixate în pereți în unghiuri ciudate, asemenea unor dinți care au crescut strâmb în gură. Vântul pătrunde prin ferestre, aducând cu el miros de ploaie. Toată casa pare să se zguduie din temelii. Totul la casa aceasta pare menit să te neliniștească.

— De ce l-au adus pe majordom tocmai aici? o întreb pe Evelyn, care încearcă să se decidă ce ușă să deschidă. Trebuie să fi existat un loc mai confortabil.

— Toate camerele din conac sunt ocupate, iar doctorul Dickie a recomandat liniște, pace și un foc zdravăn. Crezi sau nu crezi, acesta ar putea fi cel mai potrivit loc pentru el. Haide să încercăm aici, zice ea, bătând încet în ușa din stânga noastră și deschizând-o când nu primește niciun răspuns.

Un individ înalt, cu cămașa mânjită de cărbuni, este legat de încheieturile mâinilor și atârnă de un cârlig prins în tavan. Abia atinge podeaua cu picioarele. Este inconștient, capul cu cârlionți

negri îi este căzut pe piept, iar fața îi este mânjită de sânge.

— Nu, trebuie să fie pe partea cealaltă, spune Evelyn, cu o voce deloc îngrijorată.

— Ce naiba? zic eu, făcând un pas în spate alarmat. Cine este bărbatul acesta, Evelyn?

— Este Gregory Gold, individul care l-a atacat pe majordomul nostru, îmi explică Evelyn, privindu-l ca pe un fluture prins într-un insectar. Majordomul a fost ordonanța tatălui meu în timpul războiului. Se pare că tata a luat atacul destul de personal.

— Personal? Evie, l-a atârnat ca pe un porc!

— Tata nu a fost niciodată un bărbat fin sau prea isteț, zice ea, ridicând din umeri. Bănuiesc că astea două merg mână în mână.

Pentru prima oară de când m-am trezit, simt cum îmi fierbe sângele în vene. Indiferent cu ce a greșit bărbatul acesta, nu poți să faci dreptate atârnându-l de o frânghie și închizându-l într-o încăpere.

— Nu-l putem lăsa așa, protestez. Este inuman.

— Fapta lui este inumană, zice Evelyn, răceala din vocea ei atingându-mă pentru prima oară. Mama l-a angajat pe Gold ca să facă portretele de familie, și-atât. Nici măcar nu îl cunoștea pe majordom. Cu toate acestea, în dimineața aceasta l-a atacat cu un vătrai și l-a bătut până când l-a lăsat pe jumătate mort. Crede-mă, Sebastian, merită o pedeapsă mai aspră decât ce a pățit aici.

— Ce se va întâmpla cu el? o întreb.

— Va veni un polițist din sat, răspunde Evelyn, îndemnându-mă să ies din camera mică și închizând ușa în urma noastră, înveselindu-se brusc. Între timp, tata vrea să îi arate lui Gold cât este de nemulțumit, atâta tot. Ah, cred că aceasta este ușa pe care o căutăm.

Deschide o altă ușă, aflată de partea cealaltă a holului, și intrăm într-o încăpere mică, cu pereți văruiți și o singură fereastră acoperită de praf. Spre deosebire de restul casei, aici nu se simte curentul, iar în șemineu arde un foc zdravăn. Alături se află suficienți buștenii care să îl întrețină. În colț este un pat din fier, unde zace majordomul sub o pătură cenușie. Îl recunosc. Este bărbatul care mi-a deschis ușa conacului azi-dimineață.

Evelyn are dreptate, a avut parte de un tratament nemilos. Are fața

hâdă și lividă din cauza vânătăilor și a tăieturilor. Pe fața de pernă sunt pete de sânge uscat. Aș fi crezut că este mort dacă nu ar fi bolborosit întruna, suferința tulburându-i somnul.

O servitoare îl veghează, stând pe un scaun din lemn cu o carte mare deschisă în poală. Nu poate avea mai mult de douăzeci și trei de ani. Este atât de mărunțică, încât ar putea încăpea într-un buzunar, iar părul bălai i se revarsă de sub bonetă. Ea își ridică ochii când intrăm, închide cartea cu zgomot și sare în picioare când își dă seama cine suntem, netezindu-și în grabă șorțul.

— Domnișoară Evelyn, se bâlbâie servitoarea, cu ochii în pământ. N-am știut că veți veni în vizită.

— Prietenul meu a vrut să îl vadă pe domnul Collins, zice Evelyn.

Servitoarea își ridică ochii căprui ca să mă privească o clipă, apoi și-i fixează din nou în pământ.

— Îmi pare rău, domnișoară, dar nu s-a mișcat toată dimineața, zice servitoarea. Doctorul i-a dat niște pastile ca să-l ajute să doarmă.

— Și nu poate fi trezit?

— N-am încercat, domnișoară, însă ați făcut gălăgie când ați urcat scările, iar el nici măcar nu și-a deschis ochii. Dacă asta nu l-a trezit, nu știu ce l-ar trezi. Parc-ar fi mort.

Servitoarea își ridică privirea asupra mea, suficient de mult cât să îmi sugereze o oarecare familiaritate, ca apoi să își continue aparenta contemplare a pământului.

— Scuze, dar ne cunoaștem? o întreb eu.

— Nu, domnule, nu chiar, doar că... V-am servit aseară la cină.

— Mi-ai adus un bilețel? o întreb eu, entuziasmat.

— Nu eu, domnule, ci Madeline.

— Madeline?

— Slujnica mea, intervine Evelyn. Nu erau suficienți servitori în casă, așa că am trimis-o la bucătărie ca să dea o mână de ajutor. Ei bine, avem noroc – ea își controlează ceasul de pe mână –, le-a dus niște băuturi răcoritoare vânătorilor, dar trebuie să se întoarcă pe la ora 3 după-amiaza. Îi vom putea pune întrebări împreună când se va întoarce.

Eu îmi întorc atenția spre servitoare.

— Mai știi și altceva despre bilețel? o întreb eu. Ce conținea,

poate?

Servitoarea dă negativ din cap, frângându-și mâinile. Biata creatură pare tulburată și, făcându-mi-se milă de ea, îi mulțumesc și plec.

7

Ne aflăm pe drumul ce duce spre sat și simt cum copacii se apropie de noi cu fiecare pas. Nu este așa cum mă așteptam. Harta din camera de studiu descria imaginea unei capodopere, un bulevard cioplit în pădure. În realitate, nu este decât un drum de pământ puțin mai lat, plin de gropi și de ramuri căzute. Pădurea sălbatică a fost dată la schimb, familia Hardcastle câștigând cea mai mare parte din concesiune de la vecinul lor.

Habar nu am unde ne ducem, însă Evelyn crede că ne-am putea întâlni cu Madeline pe drum, când aceasta se va întoarce de la vânătoare. Eu cred în sinea mea că ea doar caută un motiv ca să nu se întoarcă acasă. Nu că ar fi nevoie de vreun subterfugiu. De o oră de când mă aflu în compania lui Evelyn simt pentru prima oară, de când m-am trezit, că sunt mai degrabă un om întreg decât un rest. Sunt mai fericit cum nu am fost toată ziua aici, în bătaia vântului și a ploii, și în compania unui prieten.

— Ce crezi că îți va putea spune Madeline? mă întreabă Evelyn, ridicând o ramură de pe drum și azvârlind-o în pădure.

— Bilețelul pe care mi l-a adus aseară m-a atras în pădure, iar cineva m-a atacat, răspund eu.

— Te-a atacat?! mă întrerupe Evelyn, șocată. Aici? De ce?

— Habar n-am, dar sper ca Madeline să-mi spună cine a trimis bilețelul. Poate chiar a tras cu ochiul la mesaj.

— Nu există niciun „poate”, zice Evelyn. Madeline a fost în Paris cu mine. Este loială și mă face să râd, dar este o servitoare jalnică. Probabil că crede că a trage cu ochiul la mesajele altora face parte din fișa postului.

— Ești foarte îngăduitoare, zic eu.

— Trebuie, nu o pot plăti prea bine, spune ea. Ce se va întâmpla după ce îți va dezvălui conținutul mesajului?

— Voi anunța poliția, răspund eu. Sper ca lucrurile să se lămurească.

Făcând stânga când ajungem în dreptul unui indicator strâmb, străbatem o cărăruie îngustă ce pătrunde în pădure. Niște urme de

noroi se întrepătrund, pierzându-se în depărtare.

— Știi unde mergem? o întreb agitat, dând la o parte din calea mea o ramură joasă.

Ultima oară când am intrat în această pădure, mi-am pierdut memoria.

— Luăm urma lor, răspunde ea, trăgând de o bucată de material galben bătut în cui de un copac.

Seamănă cu bucata de material roșu pe care am descoperit-o în calea mea atunci când am ajuns la Blackheath azi-dimineață. Această amintire nu face decât să mă neliniștească și mai mult.

— Sunt repere, îmi explică ea. Îngrijitorii noștri le folosesc ca să nu se rătăcească în pădure. Nu-ți face griji, n-am să te duc prea departe.

Abia rostește aceste cuvinte când ieșim într-un luminiș în mijlocul căruia se află o fântână din piatră. Acoperișul din lemn se prăbușise, iar roata din fier, care odinioară ridica găleata, zace acum ruginită în noroi, îngropată pe jumătate sub frunze. Evelyn bate încântată din palme, așezându-și cu afecțiune mâna pe piatra acoperită de mușchi. Ea speră ca eu să nu fi observat bilețelul dintre crăpături sau că încearcă să îl acopere cu degetele. Sentimentul de prietenie mă obligă să îi fac jocul, iar eu privesc repede în altă parte atunci când ea se uită în direcția mea. Cred că are un admirator în casă, iar mie mi-e rușine să recunosc că sunt gelos pe această corespondență secretă și pe cel care i-o trimite.

— Aici este locul, zice ea, făcând un gest teatral cu brațul. Madeline va trece prin acest luminiș când va face cale-ntoarsă. N-ar trebui să întârzie prea mult. Trebuie să se întoarcă la conac la ora trei ca să ajute la amenajarea sălii de bal.

— Unde suntem? o întreb, privind în jur.

— E o fântână a dorințelor, îmi explică ea, aplecându-se peste margine ca să privească în beznă. Michael și cu mine obișnuiam să venim aici când eram copii. Ne puneam dorințe aruncând câte o pietricică.

— Și ce își dorea micuța Evelyn Hardcastle? întreb eu.

Ea se încruntă, uimită de această întrebare.

— Nu-mi amintesc nici în ruptul capului, răspunde ea. Ce și-ar putea dori un copil care are de toate?

Mai mult, la fel ca toată lumea.

— Mă îndoiesc că ți-aș fi putut spune și dacă nu mi-aș fi pierdut memoria, răspund eu, zâmbind.

Evelyn își șterge murdăria de pe palme și mă privește nedumerită. Văd cum arde de curiozitate, văd bucuria de a întâlni ceva necunoscut și neașteptat într-un loc care îi este atât de familiar. Mă aflu aici pentru că o fascinez, realizez eu oarecum dezamăgit.

— Te-ai gândit ce vei face dacă nu îți vei recăpăta memoria? mă întreabă ea, îndulcind întrebarea cu tonul ei blând.

Acum este rândul meu să fiu uimit.

De când m-am mai dezmeticit, am încercat să nu mă mai gândesc la situația mea. Faptul că mi-am pierdut memoria s-a dovedit a fi mai degrabă frustrant decât tragic, incapacitatea mea de a-mi aminti de Anna reprezentând unul dintre acele momente când totul părea a fi nimic mai mult decât o neplăcere. Încercând să îl descopăr pe Sebastian Bell, m-am pricopsit cu doi prieteni, o Biblie adnotată și un cufăr încuiat. O răsplată mică pentru cei patruzeci de ani petrecuți pe pământ. Nu am o soție care să plângă după timpul pe care nu îl vom mai petrece împreună sau un copil care să își facă griji că tatăl pe care îl iubește atât de mult s-ar putea să nu se mai întoarcă. Din această perspectivă, viața lui Sebastian Bell pare una ușor de pierdut și greu de jelit.

Undeva, în pădure, se aude o ramură trosnind.

— Lachei, anunță Evelyn.

Eu simt imediat un fior rece pe șira spinării amintindu-mi de avertismentul doctorului ciumei.

— Ce-ai spus? o întreb, cercetând din priviri pădurea, disperat.

— Zgomotul acela l-a făcut vreun lacheu, zice ea. Ei strâng lemne. Rușinos, nu-i așa? Nu avem suficienți servitori ca să aprovizioneze cu lemne toate șemineurile, prin urmare musafirii noștri sunt nevoiți să își trimită lacheii să facă asta.

— Ei? Câți sunt?

— Unul pentru fiecare familie invitată, și vor mai veni, mă înștiințează ea. Cred că sunt deja șapte sau opt în casă.

— Opt? repet cu o voce sugrumată.

— Dragul meu Sebastian, te simți bine? mă întreabă Evelyn,

prinzându-mă de braţ.

În alte circumstanţe, m-ar fi măgulit această dovadă de îngrijorare, de afecţiune, însă aici şi acum, privirea ei scrutătoare mă face să mă simt stânjenit. Cum să îi explic că un individ deghizat în costum de doctor al ciumei m-a avertizat să fiu cu ochii în patru la lacheu – un cuvânt care nu înseamnă nimic pentru mine şi care totuşi mă umple de o frică paralizantă de fiecare dată când îl aud?

— Îmi cer scuze, Evie, spun eu, scuturând tare din cap. Trebuie să îţi spun mai multe lucruri, însă nu aici şi nu acum.

Nefiind în stare să mă uit în ochii ei întrebători, îmi plimb privirea prin luminiş, căutând ceva care să îmi distragă atenţia. Trei cărări se intersectează înainte să pătrundă în pădure, una dintre ele ducând direct spre apă, printre copaci.

— Acela este...

— Un lac, declară Evelyn, privind dincolo de mine. Lacul, aş zice eu. Acolo l-a ucis Charlie Carver pe fratele meu.

Între noi se aşterne un moment de tăcere.

— Îmi pare rău, Evie, spun eu într-un final, stânjenit de lipsa de sentimente.

— Vei crede că sunt o persoană îngrozitoare, însă s-a întâmplat atât de demult, încât nici nu mai pare real, zice ea. Nici măcar nu îmi mai amintesc chipul lui Thomas.

— Şi Michael simte la fel, declar eu.

— Nu este de mirare, el era cu cinci ani mai mic decât mine atunci când s-a întâmplat. Ea se cuprinde cu braţele şi continuă pe un ton distant: Trebuia să am grijă de Thomas în dimineaţa aceea, însă eu voiam să călăresc şi, cum el se ţinea mereu scai după mine, a trebuit să organizez o vânătoare de comori pentru copii şi am plecat, lăsându-l singur. Dacă nu aş fi fost atât de egoistă, el nu s-ar fi dus din capul locului la lac, iar Carver nu l-ar fi atins cu mâinile lui jegoase. Nu îţi poţi imagina ce poate face acest gând unui copil. Nu puteam să dorm, abia mâncam. Nu simţeam nimic în afară de furie şi vină. Mă comportam ca un monstru cu oricine încerca să mă consoleze.

— Ce s-a schimbat?

— Michael – ea zâmbeşte melancolic –, eram răutăcioasă cu el,

absolut oribilă, însă el a rămas alături de mine, indiferent ce făceam. Vedea că eram tristă și voia să mă facă să mă simt mai bine. Nici măcar nu cred că știa ce se întâmpla cu adevărat. Era doar afectuos, însă m-a împiedicat să mă rătăcesc de tot.

— De aceea ai plecat la Paris? Ca să scapi de toate astea?

— Nu eu am ales să plec. Părinții mei m-au trimis la câteva săptămâni după cele întâmplate, a răspuns ea, mușcându-și buza. Nu m-au putut ierta, iar eu nu m-aș fi putut ierta dacă aș fi rămas. Știu că ar fi trebuit să fie o pedeapsă, dar exilul a fost o binecuvântare, cred.

— Și, cu toate acestea, te-ai întors?

— Rostești aceste cuvinte de parcă ar fi fost o alegere, spune ea cu amărăciune, strângându-și și mai tare fularul când vântul începu să biciuiască copacii. Părinții mei mi-au cerut să mă întorc, ba chiar m-au amenințat că mă vor scoate din testament dacă voi refuza. Când au văzut că nu le dau ascultare, m-au amenințat că îl vor scoate pe Michael din testament. Prin urmare, iată-mă.

— Nu înțeleg. De ce se comportă atât de condamnabil, apoi organizează o petrecere în cinstea ta?

— O petrecere? zice ea, scuturând din cap. Vai, dragul meu, habar nu ai ce se întâmplă aici, nu-i așa?

— Poate dacă mi-ai...

— Mâine se vor împlini nouăsprezece ani de când a fost ucis fratele meu, Sebastian. Nu știu de ce, dar părinții mei au hotărât să marcheze acest eveniment redeschizând casa unde s-a întâmplat totul și invitând aceleași persoane care s-au aflat aici în ziua respectivă.

În vocea ei se simte furia, o durere surdă pe care aș da orice să o pot alunga. Stă cu fața întoarsă spre lac, iar ochii albaștri îi sticlesc.

— Ei ascund o ceremonie comemorativă în spatele unei petreceri, unde eu sunt oaspete de onoare, ceea ce nu poate însemna decât că mi se va întâmpla ceva îngrozitor, continuă ea. Aceasta nu este o celebrare, ci o pedeapsă la care vor fi martore cincizeci de persoane îmbrăcate elegant.

— Părinții tăi sunt chiar atât de ranchiunoși? o întreb, șocat.

Simt ceea ce am simțit când pasărea s-a izbit de fereastră în dimineața aceasta, un puternic sentiment de compătimire amestecat

cu un sentiment de nedreptate față de cruzimile neașteptate ale vieții.

— Mama mi-a trimis un mesaj azi-dimineață, rugându-mă să ne întâlnim lângă lac, zice ea. N-a venit și nici nu cred că a avut vreodată această intenție. A vrut doar să stau acolo, în locul unde s-a întâmplat totul, ca să-mi aduc aminte. E un răspuns bun la întrebarea ta?

— Evelyn... nu... nu știu ce să zic.

— Nu este nimic de zis, Sebastian. Bogăția îți otrăvește sufletul, iar părinții mei sunt bogați de mult timp – așa cum sunt mulți invitați care vor fi prezenți la petrecere, spune Evelyn. Toți afișează o mască. Ar fi bine să ții minte treaba asta.

Ea zâmbește când îmi vede expresia îndurerată și mă ia de mână. Degetele îi sunt reci, iar privirea caldă. Are curajul șovăielnic al unui prizonier care face ultimii pași spre eșafod.

— O, nu te întrista, suflet drag! zice ea. M-am perpelit eu destul. Nu are rost să te mai agiți și tu. Dacă vrei, poți să exprimi o dorință pentru mine la fântâna dorințelor, deși voi înțelege dacă ai lucruri mai importante de făcut.

Ea scoate din buzunar o monedă mică.

— Poftim, zice ea, întinzându-mi-o. Nu cred că pietricelele pe care le-am aruncat noi au fost de folos.

Moneda cade mult timp, lovindu-se mai degrabă de piatră decât de apă, când ajunge pe fundul fântânii. În ciuda sfatului lui Evelyn, eu nu sper nimic pentru mine. În schimb, mă rog ca ea să scape din acest loc și să ducă o viață fericită și liberă, departe de uneltirile părinților ei. Îmi închid ochii ca un copil, sperând că, atunci când mi-i voi deschide din nou, ordinea naturală va fi restabilită, iar imposibilul va deveni posibil doar prin puterea dorinței.

— Te-ai schimbat atât de mult, îngână Evelyn, și un val de emoție îi tulbură trăsăturile feței.

Pare ușor stânjenită atunci când își dă seama ce a spus.

— Mă cunoști de dinainte? o întreb, mirat.

Nici nu m-am gândit că Evelyn și cu mine am fi avut vreo relație de orice natură înainte de aceasta.

— N-ar fi trebuit să spun nimic, zice ea, îndepărtându-se de mine.

— Evie, mă aflu în compania ta de mai bine de un ceas, iar asta te

face cea mai bună prietenă a mea, zic eu. Fii sinceră cu mine, te rog! Cine sunt eu?

Ea mă privește îndelung.

— Nu sunt în măsură să-ți spun, protestează ea. Ne-am întâlnit acum două zile, dar doar pentru câteva minute. Ceea ce știu eu sunt doar insinuări și zvonuri.

— Stau la o masă goală, accept orice firimituri mi se aruncă.

Evelyn strânge din buze. Trage stânjenită de mâneci în jos. Dacă ar fi avut o lopată la îndemână, ar fi săpat un tunel ca să scape. Faptele oamenilor buni nu sunt relatate fără tragere de inimă, iar eu încep deja să mă tem de ceea ce urmează să îmi spună. Chiar și așa, nu pot renunța.

— Te rog, o implor. Mi-ai spus adineauri că pot alege să fiu cine vreau, dar nu pot face asta dacă nu știu cine am fost.

Încăpățânarea ei pare să cedeze și mă privește pe sub gene.

— Ești sigur că vrei să știi? mă întreabă ea. Adevărul nu este întotdeauna plăcut.

— Plăcut sau nu, trebuie să înțeleg ce am pierdut.

— Nu mare lucru, după părerea mea, zice ea, oftând și strângându-mi mâna într-ale ei. Ai fost traficant de droguri, Sebastian. Îți câștigai traiul scăpându-i de plictiseală pe cei bogați și leneși. Trebuie să fi dus un trai bun dacă aveai cabinetul pe strada Harley.

— Sunt...

— Traficant de droguri, repetă ea. Cred că la modă este laudanumul, deși, din câte am înțeles, aveai câte ceva pe gustul fiecăruia.

Simt că îmi fuge pământul de sub picioare. Nu am crezut niciodată că trecutul meu mi-ar putea face atât de mult rău, însă simt un gol înlăuntrul meu în urma dezvăluirii îndeletnicirii mele precedente. În ciuda nenumăratelor mele eșecuri, întotdeauna am simțit o oarecare mândrie știind că sunt doctor. Exista un sentiment de noblețe, de onoare. Însă nu, Sebastian Bell a profitat de acest titlu ca să-și îndeplinească scopurile egoiste, pervertindu-l, și alungând tot ce a mai rămas bun în el.

Evelyn a avut dreptate, adevărul nu este întotdeauna plăcut, însă nimeni nu ar trebui să se redescopere astfel, ca o casă abandonată

cufundată în întuneric.

— Eu nu mi-aș face prea multe griji, zice Evelyn, înclinându-și capul într-o parte ca să-mi vadă ochii care o evitau. Văd puțin din acea ființă odioasă în bărbatul care stă dinaintea mea.

— De aceea am fost invitat la această petrecere? o întreb eu încet. Ca să-mi vând marfa?

Ea îmi zâmbește compătimitor.

— Bănuiesc că da.

Mă simt amorțit și mă mișc în reluare. Acum îmi explic fiecare privire ciudată îndreptată spre mine, fiecare șoaptă și mișcare surprinsă atunci când intram într-o încăpere în timpul zilei. Eu credeam că lumea își face griji pentru mine, însă ei se întrebau când îmi voi relua activitatea.

Mă simt ca un idiot.

— Trebuie să...

Mă pun în mișcare înainte să înțeleg cum se va termina fraza, picioarele ducându-mă prin pădure într-un ritm din ce în ce mai alert. Până când ajung la drum, aproape că fug. Evelyn e chiar în spatele meu, străduindu-se să țină pasul. Ea încearcă să mă oprească prin cuvinte, amintindu-mi că îmi doresc să mă întâlnesc cu Madeline, însă eu nu mă las înduplecat, fiind mistuit de ura față de bărbatul care am fost. I-aș putea accepta defectele, poate chiar le-aș putea trece cu vederea, însă este vorba despre trădare. El a făcut greșeli și a fugit, lăsându-mă pe mine să adun cioburile vieții lui sparte.

Ușa conacului Blackheath este larg deschisă, iar eu urc scările și intru în camera mea atât de repede, încât mai simt încă mirosul de pământ reavăn când stau aplecat și gâfâi deasupra cufărului. El este motivul pentru care m-am dus în pădure noaptea trecută? El este motivul pentru care am vărsat sânge? Ei bine, am de gând să îl distrug și, odată cu el, orice legătură cu bărbatul care am fost.

Evelyn sosește chiar în momentul în care eu scotocesc prin cameră în căutarea unui obiect suficient de greu cu care să sparg încuietoarea. Intuind ce căutam, ea iese pe coridor și revine cu bustul unui împărat roman.

— Ești o comoară, îi spun eu, folosindu-l ca pe un ciocan ca să

deschid încuietoarea.

Azi-dimineață, când am scos cufărul din dulap, a fost atât de greu, încât abia l-am ridicat, însă acum alunecă în spate la fiecare lovitură. Încă o dată, Evelyn îmi vine în ajutor, așezându-se pe cufăr ca să-l pironească locului și, după trei lovituri zdravene, încuietoarea cade cu un zăngănit pe podea.

Azvârlind bustul pe pat, ridic capacul greu.

Cufărul este gol.

Sau aproape gol.

Într-un colț întunecat se află un singur pion de șah, pe al cărui suport stă gravat numele Annei.

— Cred că a sosit timpul să îmi spui și restul poveștii, zice Evelyn.

8

Întunericul se așterne dincolo de fereastra camerei mele, iar răsuflarea lui rece lasă flori de gheață pe geam. Focul șuieră drept răspuns și flăcările pâlpâitoare sunt singura sursă de lumină din încăpere. Dincolo de ușa mea închisă, aud pași grăbiți și voci pe coridor care se îndreaptă spre sala de bal. Undeva, în depărtare, aud acordurile unei viori care se trezește la viață.

Îmi întind picioarele spre foc și aștept să se facă liniște. Evelyn m-a rugat să iau parte atât la cină, cât și la petrecere, însă eu nu pot socializa cu acești oameni, știind cine sunt și ce vor aceștia cu adevărat de la mine. M-am săturat de casa aceasta și de jocurile lor. Mă voi întâlni cu Anna în cimitir la 10:20 p.m., apoi îl voi ruga pe grăjdarul-șef să ne ducă în sat, departe de toată această nebunie.

Privirea mea se întoarce la pionul găsit în cufăr. Îl ridic la lumină, sperând că îmi va stârni și alte amintiri pierdute. Până acum, tace și nu îmi spune prea multe ca să mă lumineze memoria. Este un episcop, sculptat manual și stropit cu vopsea albă, făcând un contrast izbitor cu seturile de fildeș scumpe pe care le-am văzut prin casă. Cu toate acestea, pionul înseamnă ceva pentru mine. În ciuda lipsei oricărei amintiri, acesta îmi stârnește un sentiment, unul aproape reconfortant. Mă simt curajos când îl țin în mână.

Când aud o bătaie în ușă, tresar în scaun și strâng pionul în mână. Pe măsură ce se apropie momentul întâlnirii din cimitir, mă simt tot mai încordat, încât îmi vine să sar pe fereastră de fiecare dată când focul trosnește în șemineu.

— Belly, ești înăuntru? întreabă Michael Hardcastle.

Bate din nou la ușă. Insistă. E ca un berbec politicos.

Așez piesa de șah pe polița de deasupra șemineului, apoi deschid ușa. Coridorul este plin de oameni deghizați. Michael poartă un costum portocaliu aprins și întinde curelele unei măști în formă de soare.

— Aici erai! exclamă el, privindu-mă încruntat. De ce nu ești îmbrăcat?

Arăt cu mâna înspre cap, însă el nu înțelege limbajul semnelor.

— Te simţi slăbit? mă întreabă el. Să-l chem pe Dickie? Tocmai l-am văzut...

Mă văd nevoit să îl apuc de braţ pe Michael ca să-l opresc să n-o ia la fugă pe coridor în căutarea doctorului.

— Pur şi simplu nu mă simt în stare, zic eu.

— Eşti sigur? Vor fi artificii şi sunt sigur că părinţii mei au pregătit o surpriză. Ar fi păcat să...

— Sincer, prefer să nu vin.

— Tu ştii mai bine, zice el fără tragere de inimă, cu o voce la fel de plouată ca şi faţa. Îmi pare rău că ai avut o zi atât de proastă, Belly. Să sperăm că mâine va fi mai bine. Cel puţin nu vor exista atâtea neînţelegeri.

— Neînţelegeri? zic eu.

— Fata ucisă? zâmbeşte încurcat. Daniel mi-a spus că a fost o mare greşeală. M-am simţit ca un idiot când am amânat căutarea la jumătate. Însă nu s-a întâmplat nimic rău.

Daniel? De unde ştie el că Anna trăieşte?

— *A fost* o greşeală, nu-i aşa? mă întreabă el, citind nedumerirea pe faţa mea.

— Desigur, zic eu, înveselit. Da... o greşeală teribilă. Îmi cer scuze că ţi-am pricinuit neplăceri din cauza asta.

— Nu-ţi face griji! zice el, uşor neîncrezător. Nu-ţi mai bate capul cu asta.

Cuvintele lui nu par prea convingătoare. Îi simt îndoiala, nu doar în ceea ce priveşte povestea, ci şi faţă de bărbatul din faţa lui.

La urma urmei, nu mai sunt persoana pe care o cunoştea el şi cred că a început să îşi dea seama că nici nu îmi mai doresc acest lucru. În dimineaţa aceasta aş fi dat aproape orice să devenim una şi aceeaşi persoană din nou, însă Sebastian Bell era un traficant de droguri, un laş şi un răufăcător. Michael era prieten cu bărbatul acela, prin urmare cum ar putea să-mi fie prieten acum?

— Ar fi bine să plec, zice el, dregându-şi glasul. Să te faci bine, bătrâne!

Pleacă lovind tocul uşii cu articulaţiile degetelor şi se alătură valului de oaspeţi care se îndreaptă spre petrecere.

Îl urmăresc cu privirea, în timp ce diger vestea. Aproape că

uitasem de fuga Annei prin pădure din dimineața aceasta; iminenta noastră întâlnire din cimitir estompa mare parte din oroarea primei mele amintiri. Cu toate acestea, este limpede că s-a întâmplat ceva important, chiar dacă Daniel le spune oamenilor că nu este adevărat. Sunt sigur de scena la care am fost martor, de împușcătura pe care am auzit-o și de teama pe care am simțit-o. Anna a fost vânată de o siluetă în negru, care presupun că era lacheul. Ea a reușit cumva să supraviețuiască, așa cum am supraviețuit și eu după atacul din noaptea trecută. Oare despre asta vrea să-mi vorbească ea? Despre dușmanul nostru comun și despre motivul pentru care acesta vrea să ne vadă morți? Poate că el vrea drogurile? Este evident că acestea sunt valoroase. Poate că Anna este partenera mea și le-a luat din cufăr ca el să nu pună mâna pe ele? Așa s-ar explica, cel puțin, prezența pionului de șah. O fi un soi de carte de vizită?

După ce îmi iau haina din dulap, îmi înfășor un fular lung în jurul gâtului și îmi vâr mâinile în niște mănuși groase. Înainte să ies din cameră, îmi bag în buzunar cuțitul pentru tăiat hârtia și pionul. Mă întâmpină noaptea rece și înțepătoare. În timp ce ochii mi se obișnuiesc cu bezna, inspir aerul proaspăt, încă umed din cauza furtunii, și o iau pe aleea pietruită care înconjoară casa și duce spre cimitir.

Umerii îmi sunt încordați și simt un nod în stomac.

Mă înspăimântă această pădure, însă întâlnirea mă înspăimântă și mai mult.

Când m-am trezit, nu mi-am dorit nimic mai mult decât să mă redescopăr, însă aventura din noaptea trecută pare acum o binecuvântare. Rănile mi-au oferit șansa să o iau de la început, dar dacă în urma întâlnirii cu Anna mă vor năpădi vechile amintiri? Va putea rezista această nouă personalitate șubredă a mea, care a început să prindă contur în timpul zilei, împotriva acestui potop sau va dispărea pentru totdeauna?

Oare eu voi dispărea pentru totdeauna?

Acest gând aproape că mă determină să fac cale-ntoarsă, însă nu pot să îl înfrunt pe cel care am fost odinioară dacă voi fugi de viața pe care a avut-o el. Mai bine să rămân ferm pe poziție, acum, când știu cine vreau să fiu.

Strâng din dinți și străbat cărăruia printre copaci, ajungând la coliba unui grădinar, ale cărei ferestre sunt întunecate. Evelyn stă rezemată de un perete și trage dintr-o țigară, iar la picioarele ei este aprins un lampadar. Poartă o haină lungă, de culoare bej, și cizme de cauciuc; o ținută care se află oarecum în contradicție cu rochia albastră de seară de dedesubt și cu coroniița bătută în diamante ce îi strălucește în păr. Este chiar frumoasă, deși își afișează frumusețea cu stângăcie.

Își dă seama că i-am observat ținuta.

— Nu am avut timp să mă schimb după cină, zice ea pe un ton defensiv, aruncând țigara pe jos.

— Ce cauți aici, Evie? o întreb. Ar trebui să fii la petrecere.

— M-am furișat afară. Doar nu credeai că voi rata toată distracția? zice ea, strivind țigara cu tocul.

— Este periculos.

— Atunci ar fi o nebunie să mergi singur. Și-apoi, am adus ajutoare.

Scoate un revolver negru din săculeț.

— De unde îl ai? o întreb, simțindu-mă șocat și puțin vinovat.

Gândul că problema mea a făcut-o pe Evelyn să pună mâna pe o armă mi se pare cumva o trădare. Ea ar trebui să fie în conac, la căldură și în siguranță, nu aici, în calea pericolului.

— Este al mamei, așa că întrebarea corectă ar fi: unde l-a găsit ea?

— Evie, nu poți...

— Sebastian, ești singurul meu prieten în acest loc îngrozitor și n-am de gând să te las să te plimbi singur într-un cimitir, fără să știi ce te așteaptă. Cineva a încercat deja să te omoare. N-am de gând să îl las să încerce din nou.

Simt un val de recunoștință și mi se pune un nod în gât.

— Mulțumesc.

— Nu fi prostuț, am de ales: să fiu aici sau să fiu într-o casă unde toți ochii sunt ațintiți asupra mea, zice ea, ridicând felinarul în aer. Eu ar trebui să-ți mulțumesc. Așadar, plecăm? Se va dezlănțui iadul dacă nu mă voi întoarce la timp pentru discursuri.

Bezna atârnă greu peste cimitir, gardul din fier este îndoit, iar copacii stau aplecați peste pietrele funerare înclinate. Mormane de

frunze moarte acoperă pământul, iar mormintele sunt crăpate și cât pe ce să se surpe, luând cu ele numele celor morți.

— Am vorbit cu Madeline despre bilețelul pe care l-ai primit aseară, zice Evelyn. Împinge poarta care scârțâie și intră în cimitir. Sper că nu te superi.

— Firește că nu mă supăr, zic eu, privind agitat în jurul meu. Am și uitat, sincer să fiu. Și ce-a spus?

— Mi-a spus doar că doamna Drudge, bucătăreasa, i-a dat bilețelul. Am vorbit și cu ea și mi-a spus că l-a găsit în bucătărie, dar nu știe cine l-a lăsat acolo. Era un du-te-vino de nedescris.

— Madeline l-a citit? o întreb eu.

— Desigur, răspunde Evelyn, pe un ton vesel. Nici măcar n-a roșit la față când a recunoscut. Mesajul era foarte scurt. Ți se cerea să te duci de îndată la locul obișnuit.

— Doar atât? Fără semnătură?

— Mă tem că nu. Îmi pare rău, Sebastian, speram să-ți dau vești mai bune.

Am ajuns la mausoleul din capătul celălalt al cimitirului, care seamănă cu o cutie mare din marmură, vegheată de doi îngeri sparți. Unul din ei ține într-o mână un felinar care ne atrage și, deși flacăra pâlpâie în întuneric, nu luminează nimic interesant. Cimitirul este pustiu.

— Poate că Anna întârzie puțin, zice Evelyn.

— Atunci cine a lăsat felinarul aprins? întreb eu.

Inima îmi bate cu putere, iar umezeala mi se strecoară prin pantaloni când pășesc prin frunzele care îmi ajung până la glezne. Ceasul lui Evelyn ne indică ora corectă, însă Anna nu se vede nicăieri. Nu vedem decât blestematul acela de felinar care scârțâie când se leagănă în bătaia vântului. Timp de cincisprezece minute sau mai mult, stăm sub el, iar lumina acestuia cade ca o mantie pe umerii noștri. O căutăm din priviri pe Anna și o descoperim peste tot: în umbrele schimbătoare și în frunzele care se mișcă pe ramurile joase, clătinate de adierea vântului. Nu o dată, unul din noi îl bate pe umăr pe celălalt, atrăgându-i atenția asupra unui sunet neașteptat sau asupra vreunui animal speriat, care țâșnește din tufișuri.

Pe măsură ce orele înaintează, ne este din ce în ce mai greu să ne

oprim gândurile să zboare spre locuri mai înspăimântătoare. Doctorul Dickie crede că rănile de pe brațul meu sunt de natură defensivă, ca și când aș fi încercat să parez un atac cu cuțitul. Dacă Anna nu îmi este aliat, ci dușman? Poate că acesta este motivul pentru care numele ei mi-a stăruit în minte? Din câte știu eu, ea ar fi putut scrie mesajul pe care l-am primit în timpul cinei, iar acum m-a ademenit aici ca să termine ceea ce a început seara trecută.

Aceste gânduri se răspândesc ca niște fisuri, zdruncinându-mi curajul și așa șubred, iar teama își face loc încetul cu încetul. Doar prezența lui Evelyn mă mai ține în picioare, curajul ei împiedicându-mă să n-o iau din loc.

— Nu cred că va veni, zice Evelyn.

— Nici eu nu cred, spun eu, vorbind încet ca să-mi ascund ușurarea. Cred că ar trebui să facem cale-ntoarsă.

— Cred că da, zice ea. Îmi pare rău, suflet drag.

Cu o mână tremurândă, iau felinarul din mâna îngerului și o urmez pe Evelyn înspre poartă. Abia facem câțiva pași când Evelyn mă prinde de braț, coborând lampa spre pământ. Lumina acesteia se răsfrânge peste frunze, lăsând la vedere picăturile de sânge de pe suprafața acestora. Eu mă las în genunchi și frec substanța lipicioasă între degetul mare și arătător.

— Aici, zice Evelyn încet.

Ea a luat urma picăturilor până la o piatră funerară din apropiere, unde strălucește ceva sub frunze. Le dau la o parte și găsesc busola cu ajutorul căreia am ieșit din pădure în dimineața aceasta. Este mânjită de sânge și zdrobită, însă indică nordul cu încăpățânare.

— Aceasta este busola pe care ți-a dat-o ucigașul? mă întreabă Evelyn, cu o voce șoptită.

— Da, răspund eu, cântărind-o în palmă. Daniel Coleridge mi-a luat-o azi-dimineață.

— Și se pare că a luat-o cineva de la el.

Indiferent de pericolul despre care Anna intenționa să mă avertizeze, se pare că ea a căzut prima victimă, iar Daniel Coleridge a fost cumva implicat.

Evelyn își așază o mână pe umărul meu în timp ce privește chiorâș în întuneric, dincolo de lumina lampadarului.

— Cred că ar fi mai bine să pleci de la Blackheath, declară ea. Du-te în camera ta, iar eu voi trimite o trăsură după tine.

— Trebuie să-l găsesc pe Daniel, protestez eu, fără prea multă convingere. Şi pe Anna.

— Ceva îngrozitor se întâmplă aici, zice ea printre dinţi. Tăieturile de pe braţul tău, drogurile, Anna, iar acum busola. Sunt fragmente dintr-un joc pe care niciunul din noi nu îl cunoaşte. Trebuie să pleci, pentru mine, Sebastian. Lasă totul în seama poliţiei.

Încuviinţez. Nu am nicio voinţă să lupt. Anna a fost singurul motiv pentru care am rămas din capul locului, iar fărâma de curaj pe care am avut-o m-a convins că exista o oarecare onoare în ascultarea cerinţei care mi-a fost adresată într-un mod atât de misterios. Fără această obligaţie, nu mai am niciun motiv să rămân în acest loc.

Ne întoarcem la Blackheath în tăcere. Evelyn merge înainte, ameninţând întunericul cu revolverul. Eu o urmez în tăcere, ca un câine, şi, înainte să mă dezmeticesc, îmi iau rămas-bun de la prietena mea şi deschid uşa camerei mele.

Nimic nu este aşa cum am crezut.

Găsesc pe pat o cutie înfăşurată în panglică roşie, care se desface dintr-o singură smucitură. Când dau capacul la o parte, simt cum mi se strânge stomacul şi mi se face greaţă. Înăuntru se află un iepure mort, cu un cuţit de sculptat înfipt în trup. Sângele s-a coagulat pe fundul cutiei, mânjindu-i blana şi făcând aproape ilizibil bileţelul prins cu un ac de urechea acestuia.

De la prietenul tău,
Lacheul.

Simt cum mi se aşază o pâclă neagră peste ochi.

Apoi îmi pierd cunoştinţă.

9

Ziua a doua

Un zăngănit puternic mă face să mă trezesc brusc și îmi astup urechile cu mâinile. Făcând o grimasă, privesc în jurul meu ca să-mi dau seama de unde vine sunetul și descopăr că am fost mutat în timpul nopții. În locul camerei aerisite, cu cadă și foc primitor, mă aflu într-o cameră îngustă, cu pereți văruiți și un singur pat din fier. O rază de lumină pătrunde înăuntru printr-o ferestruică. Pe peretele opus se află un dulap cu sertare, lângă un halat maro și zdrențuit, care atârnă într-un cui bătut în ușă.

Când îmi cobor picioarele din pat, ating cu tălpile piatra rece și simt cum mă străbate un fior pe șira spinării. După episodul cu iepurele mort, îl suspectez imediat pe lacheu că pune la cale o nouă mârșăvie, însă acel sunet neîncetat mă împiedică să mă concentrez.

Îmbrac halatul, aproape mă înec din cauza mirosului de parfum ieftin, și îmi scot capul pe coridor. Gresia fisurată acoperă pardoseala, iar varul de pe pereți s-a umflat din cauza umezelii. Nu există ferestre – doar felinare care acoperă totul cu o lumină de un galben murdar, ce pâlpâie întruna. Zăngănitul este mai puternic aici și, acoperindu-mi urechile, mă îndrept spre sursa sunetului până când ajung la baza unei scări din lemn uzat, care duce sus, în casă. Zeci de clopoței de tinichea sunt prinși de scândura de pe perete, iar sub fiecare se află o plăcuță care denumește o secțiune a casei. Clopoțelul pentru ușa de la intrare se scutură atât de tare, încât mi-e teamă să nu zdruncine temeliile casei.

Mă zgâiesc la clopoțel cu mâinile lipite de urechi, însă, în afară de a-l smulge de pe perete, nu văd altă cale de a întrerupe gălăgia până când cineva va merge să răspundă la ușă. Strângând și mai tare cordonul halatului, urc scările în grabă și ies în spatele vestibulului. Aici este mult mai liniște. Servitorii se deplasează într-o procesiune calmă, cu brațele pline de flori și de alte ornamente. Bănuiesc că sunt prea ocupați să facă ordine și curățenie după petrecerea de aseară ca să audă zgomotul.

Scuturând iritat din cap, deschid ușa și mă trezesc față în față cu doctorul Sebastian Bell.

Are o privire sălbatică, este ud leoarcă și tremură de frig.

— Am nevoie de ajutorul tău, zice el, cuprins de panică.

Simt că îmi fuge pământul de sub picioare.

— Ai telefon? continuă el, disperarea citindu-i-se în ochi. Trebuie să anunțăm autoritățile.

Este imposibil.

— Ce stai așa, diavole?! strigă el, zgâlțâindu-mă de umeri.

Îi simt mâinile reci prin pijama.

Fără să aștepte un răspuns, el trece pe lângă mine și pătrunde în vestibul, căutând ajutor.

Încerc să înțeleg ceea ce văd.

Sunt eu.

Sunt eu, ieri.

Cineva îmi vorbește, trăgându-mă de mânecă, însă eu nu reușesc să mă concentrez la nimic altceva decât la intrusul din ale cărui haine se scurge apa de ploaie pe pardoseală.

Daniel Coleridge și-a făcut apariția în capul scărilor.

— Sebastian? zice el și coboară scările, ținându-se cu o mână de balustradă.

Eu îl urmăresc cu privirea, căutând să descopăr vreun truc, vreo urmă de repetiție, de glumă, însă el coboară scările la fel ca ieri, cu aceeași lejeritate în mers, aceeași încredere și admirație.

Cineva mă trage din nou de mânecă, iar în raza mea vizuală apare o servitoare. Mă privește îngrijorată și își mișcă buzele.

Clipind ca să mă dezmeticesc, îmi concentrez atenția asupra ei și aud în cele din urmă ce-mi spune.

— ...domnule Collins, vă simțiți bine, domnule Collins?

Fața ei îmi este cunoscută, deși nu știu de unde s-o iau.

Privesc peste capul ei spre scări, unde Daniel îl îndeamnă deja pe Bell să urce în camera lui. Totul se derulează întocmai ca ieri.

Îndepărtându-mă de servitoare, mă apropii cu pași repezi de oglinda de pe perete. Abia mă pot uita în ea. Am arsuri grave pe față, iar pielea îmi este pătată și aspră la atingere ca un fruct care a fost lăsat prea mult timp sub soarele torid. Îl cunosc pe bărbatul acesta.

Nu știu cum, dar m-am trezit în trupul majordomului.

Inima îmi bubuie în piept și mă întorc la servitoare.

— Ce mi se întâmplă? îngân eu, ducându-mi mâna la gât, surprins de vocea răgușită care iese din el.

— Domnule?

— Cum am...

Însă nu întreb pe cine trebuie. Persoana care îmi poate da răspunsuri este acoperită de noroi și urcă scările spre camera lui Daniel, târșâindu-și picioarele.

Ridicându-mi marginile halatului, urc în grabă în urma lor, luând urma frunzelor și a stropilor de ploaie murdari. Servitoarea îmi rostește numele. Când ajung la jumătatea scării, ea țâșnește pe lângă mine și îmi taie calea, proptindu-și palmele în pieptul meu.

— Nu puteți merge acolo, domnule Collins, îmi spune ea. Se va dezlănțui iadul dacă lady Helena vă va prinde umblând prin casă în pijama.

Încerc să o ocolesc, însă ea face un pas în lateral, blocându-mi din nou calea.

— Lasă-mă să trec, fetițo! îi poruncesc eu, regretând imediat.

Nu îmi stă în fire să vorbesc astfel, pe un ton tăios și poruncitor.

— Aveți o criză, domnule Collins, atâta tot, zice ea. Haideți jos, în bucătărie, am să vă fac un ceai.

Are ochii albaștri și sinceri. Privește scurt peste umărul meu, intenționat, iar când mă uit și eu în spate, văd câțiva servitori strânși la baza scărilor. Ne privesc cu brațele pline de flori.

— O criză? o întreb eu, simțind cum mă cuprinde îndoiala.

— Din cauza arsurilor, domnule Collins, răspunde ea repede. Uneori spuneți sau vedeți lucruri nepotrivite. După o ceașcă de ceai și câteva minute de liniște veți fi ca nou.

Bunătatea ei este copleșitoare, plăcută și apăsătoare. Îmi amintesc de rugămințile lui Daniel de ieri, de modul său delicat de a vorbi, ca și când m-aș fi spart dacă mi-ar fi vorbit pe un ton mai aspru. Credea că am înnebunit, așa cum crede acum această servitoare. Având în vedere ce mi se întâmplă, ce *cred* că mi se întâmplă, nu pot fi sigur că nu au dreptate.

Eu o privesc neajutorat, iar ea mă ia de braț și mă conduce pe scări

în jos. Servitorii se dau la o parte ca să ne lase să trecem.

— O ceașcă cu ceai, domnule Collins, îmi zice ea ca să mă liniștească. Doar de atât aveți nevoie.

Mă conduce ca pe un copil rătăcit, iar atingerea blândă a mâinii ei aspre de muncă este la fel de liniștitoare ca vocea ei. Ieșim împreună din vestibul și coborâm scara servitorilor, apoi străbatem coridorul întunecat spre bucătărie.

Simt cum mi se strâng broboane de transpirație pe frunte din cauza căldurii emanate de cuptoarele, de plitele și de oalele care bolborosesc pe foc. Simt miros de sos, de carne prăjită și de prăjitură, de zahăr și de dulceață. Prea mulți oaspeți și prea puține cuptoare, aceasta este problema. Sunt nevoiți să înceapă pregătirile pentru cină acum, astfel încât totul să decurgă bine mai târziu.

Aceste cunoștințe mă uimesc.

Sunt adevărate, sunt convins de asta, dar cum aș putea ști toate acestea dacă nu aș fi, de fapt, majordomul?

Servitoarele ies în grabă din bucătărie, ducând micul dejun, omletă și scrumbii, pe niște farfurii din argint. O femeie mai în vârstă, lată în șolduri și rumenă în obraji, stă lângă aragaz dând directive pe un ton răspicat. Șorțul îi este plin de făină. Niciun general, cu pieptul plin de medalii, nu ar da ordine cu atâta convingere. Reușește să ne zărească în toată agitația aceea, ațintindu-și mai întâi privirea tăioasă asupra servitoarei, apoi asupra mea.

Ștergându-și mâinile de șorț, ea se apropie cu pași hotărâți de noi.

— Sunt sigură că ai treabă undeva, nu-i așa, Lucy? zice ea, aruncându-i o privire severă.

Servitoarea ezită, gândindu-se dacă este înțelept să obiecteze.

— Da, doamnă Drudge.

Când își ia mâna de pe mine, rămân cu o senzație de gol în locul unde mi-a atins brațul. Îmi adresează un zâmbet compătimitor, apoi se face nevăzută în acel du-te-vino.

— Ia loc, Roger! zice doamna Drudge, străduindu-se să vorbească pe un ton mai blând.

Are o buză despicată și o vânătaie în dreptul gurii, care începe să devină vizibilă. Cineva trebuie să o fi lovit, iar ea face o grimasă de fiecare dată când vorbește.

În mijlocul bucătăriei se află o masă de lemn, a cărei suprafață este acoperită cu farfurii pline de limbi, pui fripți și șuncă. Mai sunt oale cu supă și tocăniță și tăvi cu legume, la care sunt adăugate încontinuu alte feluri de mâncare de către ajutoarele hărțuite de la bucătărie. Majoritatea dintre ele arată de parcă s-ar fi rumenit ele însele în cuptor timp de o oră.

Îmi trag un scaun și mă așez.

Doamna Drudge scoate o tavă cu cornuri din cuptor și pune unul pe o farfurie, alături de puțin unt. Se apropie de mine, îmi pune farfuria în față și îmi atinge mâna. Pielea ei este aspră ca pielea veche înăsprită.

Privirea ei, a cărei bunătate înțeapă ca un ciulin, zăboveşte puțin asupra mea, apoi femeia se îndepărtează, dând ordine în stânga și-n dreapta.

Cornul este delicios, untul topit prelingându-se pe marginile lui. Abia apuc să îmbuc o dată când o văd din nou pe Lucy și îmi amintesc în sfârșit de ce fața ei îmi este atât de cunoscută. Aceasta este servitoarea care se va afla în salon la ora prânzului – cea care va fi abuzată de Ted Stanwin și salvată de Daniel Coleridge. Este mai frumoasă decât îmi amintesc, are pistrui pe față și ochii mari și albaștri, iar buclele roșcate îi ies neascultătoare de sub bonetă. Ea încearcă să deschidă un borcan cu dulceață, schimonosindu-se din cauza efortului.

Avea pete de dulceață pe șorț.

Totul se întâmplă cu încetinitorul. Ea scapă borcanul din mâini, acesta se izbeşte de pardoseală, cioburile de sticlă se împrăștie în toată bucătăria, iar șorțul i se pătează cu stropi de dulceață.

— O, fir-ar să fie, Lucy Harper! strigă cineva, pe un ton disprețuitor.

Scaunul meu cade pe jos cu o bufnitură în momentul în care țâșnesc afară din bucătărie. Străbat în fugă coridorul și urc scările. Sunt atât de grăbit, încât atunci când trec de un colț și pătrund în coridorul oaspeților mă izbesc de un individ vânjos, cu fruntea acoperită de cârlionți negri și cămașa albă mânjită cu pete negre de cărbune. Cerându-mi scuze, îmi ridic ochii la fața lui Gregory Gold. Furia îi vine mănușă, iar ochii îi sunt lipsiți de orice raționament. Este

palid la față și atât de mânios, încât tremură din tot corpul. Îmi amintesc prea târziu ce urmează să se întâmple, cum a arătat majordomul după ce monstrul acesta și-a terminat treaba.

Încerc să mă dau în spate, însă el mă apucă de halat cu degetele-i lungi.

— Nu este nevoie...

Privirea mi se încețoșează și totul se reduce la o pată de culoare și la o durere acută când mă izbesc de perete, apoi cad pe podea.

Sângele îmi șiroiește din cap. El se apleacă deasupra mea, ținând în mână un vătrai de fier.

— Vă rog, zic eu, încercând să dau în spate, târându-mă, ca să mă feresc de el. Nu sunt...

El îmi trage un șut în coaste, lăsându-mi plămânii fără aer. Îmi întind o mână, încercând să vorbesc, să implor, însă acest lucru pare să îl înfurie și mai tare. Mă lovește cu piciorul din ce în ce mai repede, iar eu nu pot face nimic decât să mă ghemuiesc în timp ce el își varsă mânia asupra mea.

Abia mai respir, abia mai văd. Încep să gem, copleșit de durere. Din fericire, leșin.

10

Ziua a treia

Este întuneric, plasa de la fereastră fâlfâie în adierea vântului unei nopţi fără lună. Aşternuturile sunt fine, iar patul confortabil este prevăzut cu baldachin.

Strâng în pumni plapuma cu puf şi zâmbesc.

N-a fost decât un coşmar.

Încetul cu încetul, inima începe să-mi bată normal, iar gustul de sânge dispare odată cu visul. Am nevoie de câteva secunde ca să îmi amintesc unde mă aflu şi de alte câteva să observ silueta unui bărbat masiv care stă într-un colţ al încăperii.

Simt că rămân fără suflare.

Îmi mişc braţul pe sub plapumă spre noptieră şi întind mâna după chibrituri, însă acestea par să-mi alunece printre degetele curioase.

— Cine eşti? întreb întunericul, neputând să-mi alung tremurul din voce.

— Un prieten.

Este o voce de bărbat, înăbuşită şi groasă.

— Prietenii nu pândesc în întuneric, spun eu.

— N-am spus că sunt prietenul dumitale, domnule Davies.

În timp ce bâjbâi prin întuneric, e cât pe ce să răstorn lampa cu petrol de pe noptieră. Când încerc să o echilibrez, dau cu degetele peste cutia cu chibrituri de lângă ea.

— Nu-ţi face griji în privinţa luminii! zice întunericul. Nu-ţi va fi de prea mare ajutor.

Aprind chibritul cu mâna tremurândă şi îl apropii de lampă. Flacăra prinde viaţă în spatele sticlei, alungând umbrele mai adânc în colţuri şi luminându-l pe vizitatorul meu. Este bărbatul deghizat în doctor al ciumei pe care l-am întâlnit mai devreme, iar lumina scoate la iveală detalii pe care nu le observasem în semiîntunericul din camera de studiu. Paltonul pe care îl poartă este scămoşat şi zdrenţuit pe margini, iar jobenul şi masca din porţelan cu cioc îi acoperă toată faţa, în afară de ochi. Îşi sprijină mâinile protejate de

mănuşi de un baston negru, care are pe lateral o inscripţie în argintiu strălucitor, deşi literele sunt prea mici ca să le pot citi de la depărtare.

— Eşti atent, prea bine, observă doctorul ciumei.

Undeva, în casă, se aud paşi, iar eu mă întreb dacă am suficientă imaginaţie ca să conturez detaliile lumeşti ale unui vis atât de extraordinar.

— Ce naiba cauţi în camera mea? îl întreb, surprins eu însumi de această răbufnire.

Ochii din spatele măştii cu cioc încetează să cerceteze încăperea şi se fixează din nou asupra mea.

— Avem treabă, zice el. Am un puzzle care trebuie rezolvat.

— Cred că ai încurcat persoanele, îi spun eu, furios. Eu sunt doctor.

— Ai fost doctor, mă corectează el. Apoi majordom, azi eşti crai, iar mâine vei fi bancher. Niciunul dintre ei nu are chipul tău adevărat sau personalitatea ta reală. Ai rămas fără ele în momentul în care ai venit la Blackheath şi le vei primi înapoi doar atunci când vei pleca.

Vârându-şi mâna în buzunar, el scoate o oglinjoară şi o azvârle pe pat.

— Convinge-te singur!

Oglinda îmi tremură în mână, reflectând chipul unui tânăr cu ochi izbitor de albaştri, în care se citeşte înţelepciunea. Chipul din oglindă nu este cel al lui Sebastian Bell şi nici cel ars al majordomului.

— Îl cheamă Donald Davies, îmi explică doctorul ciumei. Are o soră pe care o cheamă Grace, un prieten foarte bun pe care îl cheamă Jim şi nu îi plac arahidele. Davies va fi gazda ta azi, iar când te vei trezi mâine, vei avea o alta. Aşa funcţionează lucrurile.

Nu era un vis la urma urmei, ci se întâmpla aievea. Trăiam aceeaşi zi de două ori, în trupurile a două persoane diferite. Eu vorbeam cu mine însumi, mă dojeneam şi mă analizam prin ochii altcuiva.

— Am început să-mi pierd minţile, nu-i aşa? îl întreb eu, privindu-l peste oglindă.

Aud cum îmi cedează vocea.

— Fireşte că nu, răspunde doctorul ciumei. Nebunia ar fi o evadare şi nu există decât un singur mod de a evada din Blackheath. Tocmai de aceea mă aflu aici, pentru că am o propunere pentru tine.

— De ce mi-ai făcut asta? îl întreb.

— Mă simt flatat, dar nu eu sunt de vină pentru situația neplăcută în care te afli, nici măcar Blackheath, că veni vorba.

— Atunci cine este de vină?

— Nu ai vrea să știi și nici nu este nevoie, răspunde el, respingând întrebarea printr-un gest al mâinii. Dar să revenim la propunerea mea...

— Trebuie să vorbesc cu ea, zic eu.

— Cu cine să vorbești?

— Cu persoana care m-a adus aici, cu cea care mă poate elibera, zic eu scâncind printre dinți și încercând să mă stăpânesc.

— Ei bine, prima a plecat demult, iar a doua stă în fața ta, zice el, bătându-se în piept cu ambele mâini.

Poate o fi din cauza costumului, însă acest gest pare oarecum teatral, ca și când ar fi fost repetat. Brusc, am senzația că joc într-o piesă de teatru în care toți își cunosc replicile, în afară de mine.

— Doar eu știu cum poți scăpa de la Blackheath, declară el.

— Are legătură cu propunerea ta? îl întreb eu, bănuitor.

— Exact, deși o ghicitoare ar fi mai aproape de adevăr, zice el, ridicându-și ceasul de buzunar și verificând ora. Cineva va fi ucis la petrecerea din seara aceasta. Nu va semăna cu o crimă, prin urmare criminalul nu va fi prins. Corectează această nedreptate și îți voi arăta cum să scapi de aici.

Eu încremenesc și strâng așternuturile în pumni.

— Dacă îți stă în putere să mă eliberezi, de ce n-o faci pur și simplu, luate-ar naiba! zic eu. De ce faci jocul acesta?

— Pentru că veșnicia este plictisitoare, răspunde el. Sau poate că jocul este o parte importantă. Te las pe tine să interpretezi. Însă nu tărăgăna prea mult, domnule Davies. Ziua aceasta se va repeta de opt ori și o vei vedea prin ochii a opt invitați diferiți. Bell a fost primul, majordomul al doilea, iar domnul Davies al treilea. Asta înseamnă că îți mai rămân doar cinci invitați în care să te descoperi. Dacă aș fi în locul tău, eu m-aș mișca repede. Când vei avea un răspuns, adu-l la lac, împreună cu dovada, la 11 p.m. Te voi aștepta acolo.

— N-am să intru în jocul acesta ca să te distrezi tu, răbufnesc eu, aplecându-mă spre el.

— Atunci, n-ai decât să dai greș din încăpățânare, dar fii atent aici: dacă nu vei rezolva problema aceasta până la miezul nopții, când te vei afla în corpul ultimului invitat, îți vom lua amintirile și vei reveni în trupul doctorului Bell și o vei lua de la capăt.

El se uită la ceas, apoi și-l vârî în buzunar, scoțând un șuierat iritat.

— Timpul ne scapă printre degete. Dacă vei coopera, îți voi răspunde la alte întrebări data viitoare când ne vom revedea.

Briza pătrunde prin fereastră, stinge flacăra lămpii, iar noi rămânem în întuneric. Până găsesc din nou chibriturile și aprind lampa, doctorul ciumei a dispărut deja.

Zăpăcit și speriat, sar din pat ca ars, deschid larg ușa camerei și ies pe coridorul rece. Acesta este cufundat în întuneric. Doctorul s-ar putea afla la trei metri de mine și tot nu l-aș vedea.

După ce închid ușa, mă apropii în grabă de dulap și mă îmbrac cu ce-mi pică la mână. Oricine ar fi cel care mă găzduiește, este subțirel și scund și are înclinație spre tot ce este țipător. Când termin cu îmbrăcatul, observ că port o pereche de pantaloni mov, o cămașă portocalie și o vestă galbenă. În fundul dulapului găsesc o haină și o eșarfă și mi le pun înainte să ies pe ușă. Crimă dimineața și costume noaptea, bilețele misterioase și majordomi arși; indiferent ce s-o fi petrecând aici, *nu* am de gând să mă las manipulat ca o marionetă.

Trebuie să evadez din casa aceasta.

Brațele obosite ale ceasului cu pendul din capul scărilor indică ora 3:17 a.m., ticăitul lui însoțindu-mă în timp ce eu merg cu pași repezi. Deși nu îmi place să îl trezesc pe grăjdarul-șef la această oră îngrozitoare, nu văd altă alternativă dacă vreau să scap de nebunia aceasta. Drept urmare, cobor treptele două câte două, fiind cât pe ce să mă împiedic în picioarele ridicol de mici ale acestui păun.

Nu este la fel ca în cazul lui Bell sau al majordomului. Simt că stau înghesuit în trupul acesta. Sunt stângaci și mă împleticesc ca un bețiv.

Frunzele zboară înăuntru când deschid ușa de la intrare. Afară, vântul suflă cu putere, stropii de ploaie se învârt în aer, iar copacii din pădure trosnesc și se leagănă. Este o noapte mizerabilă, de parcă ar fi aruncat cineva funingine în aer. Voi avea nevoie de mai multă lumină dacă vreau să-mi croiesc drum fără să cad și să-mi rup gâtul.

Intru din nou în casă și cobor scara servitorilor din spatele vestibulului. Balustrada din lemn este aspră la atingere, iar treptele, șubrede. Din fericire, lămpile mai aruncă încă o lumină slabă, deși flăcările sunt mici și tăcute, pâlpâind indignate. Coridorul este mai lung decât mi-l amintesc eu, pereții văruiți asudă din cauza condensului, iar mirosul de pământ pătrunde prin tencuială. Totul este atins de umezeală și de putregai. Am văzut aproape toate laturile murdare ale conacului Blackheath, însă niciuna lăsată intenționat să se deterioreze. Mă miră că acest loc are personal, având în vedere cât de puțin par să fie respectați servitorii de către stăpânii lor.

Intru în bucătărie și mă plimb printre rafturile pline cu tot felul de ustensile până când găsesc un felinar de vânt și o cutie cu chibrituri. Îl aprind din două încercări, apoi urc în fugă scările și ies în furtună pe ușa de la intrare.

Lumina felinarului străpunge întunericul, iar ploaia îmi intră în ochi.

Străbat aleea până la drumul pietruit care duce la grajduri în timp ce copacii din pădure se leagănă în jurul meu. Alunecând pe pietrele inegale, îmi forțez ochii, încercând să descopăr coliba grăjdarului-șef, însă lumina felinarului este prea puternică, ascunzând mare parte din ce ar trebui să dezvăluie. Mă trezesc sub arcadă înainte să o zăresc și alunec pe bălegar de cal. Ca înainte, curtea este plină de trăsuri, fiecare acoperită de o prelată. Spre deosebire de data trecută, caii se află în grajduri, fornăind în somn.

Scuturându-mi bălegarul de pe picior, mă las la mila colibei și încep să lovesc cu ciocănașul în ușă. Lumina se aprinde după câteva minute, iar când ușa se întredeschide, zăresc fața buhăită de somn a unui bătrân în izmene.

— Trebuie să plec, îl anunț eu.

— La ora asta, domnule? zice el neîncrezător, frecându-se la ochi și ridicându-și-i spre cerul negru ca smoala. O să răciți bocnă.

— Este o urgență.

El oftează, aruncând o privire afară, apoi îmi face semn să intru, deschizând ușa larg. Își trage o pereche de pantaloni pe el și își petrece bretelele peste umeri cu mișcările lente ale cuiva care tocmai a fost trezit din somn în toiul nopții. După ce își ia haina din cui, el

iese afară târșâindu-și picioarele și făcându-mi semn să rămân înăuntru.

Recunosc că mă conformez bucuros. În colibă este cald și bine, iar mirosul de piele și de săpun este o prezență palpabilă și reconfortantă. Sunt tentat să verific tabelul de lângă ușă ca să văd dacă Anna nu mi-a lăsat deja un mesaj acolo, însă nici nu apuc să-mi întind mâna când aud un zgomot îngrozitor și văd o lumină puternică pătrunzând prin fereastră. Mă orbește. Ies în ploaie și îl văd pe bătrânul grăjdar-șef într-un automobil verde, o chestie care huruie și se scutură de parcă ar fi cuprinsă de o boală teribilă.

— Uitați aici, domnule! zice el, ieșind din automobil. L-am pornit pentru dumneavoastră.

— Dar...

Rămân fără cuvinte și privesc cu gura căscată drăcovenia din fața mea.

— Nu există trăsuri? întreb eu.

— Ba da, dar caii se sperie de tunete, domnule, îmi explică el, vârându-și mâna pe sub cămașă ca să se scarpine la subsuoară. Cu tot respectul, dar nu veți putea să-i struniți.

— Nu pot struni nici drăcovenia asta, zic eu cu vocea sugrumată de groază, holbându-mă la acel monstru mecanic înfricoșător.

Ploaia cade șiroaie pe metal, transformând parbrizul într-un lac.

— E floare la ureche, zice el. Țineți de volan și îl învârtiți în direcția în care vreți să mergeți, apoi apăsați pedala până în podea. O să vă prindeți cum se face cât ați bate din palme.

Încrederea pe care mi-o insuflă mă împinge să urc în automobil cu fermitatea unei mâini, iar portiera se închide cu un clic ușor.

— Mergeți pe drumul acesta pietruit până la capăt, apoi virați la stânga pe drumul de pământ, îmi explică el, arătând în întuneric. Acela vă duce până în sat. Este lung și drept, însă puțin cam denivelat, așa că aveți grijă. Durează undeva între patruzeci de minute și o oră, în funcție de grija cu care conduceți, dar n-aveți cum să-l rataţi, domnule. Dacă nu vă deranjează, lăsați automobilul undeva la vedere. Voi trimite un băiat să îl recupereze la prima oră a dimineții.

Zicând acestea, pleacă și intră în colibă, trântind ușa în urma lui.

Apucând volanul cu mâinile, mă holbez la manete și la cadrane, încercând să înțeleg cum funcționează. Apăs pe pedală ca să o încerc, iar drăcovenia aceea înspăimântătoare țâșnește în față. Apăsând și mai tare pe pedală, conduc automobilul pe sub arcadă și de-a lungul drumului pietruit și denivelat până când ajung să virez la stânga, așa cum m-a instruit grăjdarul-șef.

Ploaia cade ca o pătură pe parbriz, obligându-mă să mă aplec pe geam ca să văd încotro mă îndrept. Farurile luminează drumul de pământ acoperit cu frunze și ramuri căzute și pe suprafața căruia se revărsă apă. În ciuda pericolului, țin pedala de accelerație lipită de podea, sentimentul de nesiguranță fiind înlocuit de euforie. După toate cele întâmplate, în sfârșit evadez de la Blackheath, îndepărtându-mă de această nebunie cu fiecare kilometru de drum accidentat pe care îl parcurg.

Zorile se ivesc ca o dâră, ca o penumbră cenușie care mai degrabă ascunde decât dezvăluie, dar măcar ploaia se oprește. După cum mi s-a promis, drumul traversează în linie dreaptă pădurea nesfârșită. Undeva, printre copacii aceștia, o fată este ucisă, iar Bell își vine în simțiri și devine martor. Ucigașul îi va cruța viața și îi va da o busolă din argint care îi va indica un loc absurd și, ca un nătâng, el va crede că s-a salvat. Dar cum se poate să mă aflu în pădurea aceasta și în mașină – și să fiu și majordom între timp? Strâng de volan. Dacă am putut să vorbesc cu majordomul când eram Sebastian Bell, atunci cel care voi fi mâine se presupune că se plimbă deja prin Blackheath. Poate l-am cunoscut deja. Și nu este vorba doar despre ziua de mâine, ci și despre persoana care voi fi poimâine și răspoimâine. Dacă așa stau lucrurile, cine sunt eu? Sau ei? Suntem frânturi ale aceluiași suflet, vinovați pentru păcatele fiecăruia în parte, sau suntem persoane complet diferite, copii fade ale unui original de mult uitat?

Indicatorul de combustibil devine roșu în timp ce ceața se rostogolește ca niște valuri, ieșind din pădure și formând o pâclă densă deasupra solului. Sentimentul de triumf pe care l-am avut adineauri începe să se risipească. Ar fi trebuit să sosesc demult în sat, însă nu văd în depărtare fumul ridicându-se din hornuri, iar pădurea pare să nu aibă sfârșit.

În cele din urmă, mașina se scutură și rămâne nemișcată, dându-și

ultima suflare printr-un scârțâit înainte să se oprească la câțiva metri de doctorul ciumei, al cărui palton negru face un contrast izbitor cu ceața albă din care iese. Îmi simt picioarele înțepenite și mă doare spatele, însă furia mă împinge afară din mașină.

— Nu vrei să renunți la nebunia asta? mă întreabă doctorul ciumei, sprijinindu-și ambele mâini de toiag. Ai fi putut înfăptui atât de multe cu gazda aceasta; însă tu ai preferat să îi irosești timpul pe drum, fără să realizezi nimic. Blackheath nu te va lăsa să pleci și, în timp ce tu pierzi vremea, rivalii tăi își continuă investigațiile.

— *Acum* am și rivali, zic eu cu dispreț. Mă ții dintr-un șiretlic într-altul, nu-i așa? Mai întâi îmi spui că sunt blocat aici, iar acum totul este o întrecere pentru a evada.

Mărșăluiesc spre el, cu intenția vădită de a-l înfrunta.

— N-ai înțeles încă? zic eu. Nu-mi pasă de regulile tale, pentru că n-am de gând să mă joc. Fie mă lași să plec, fie vei regreta că am rămas.

Sunt la doi pași de el, când doctorul ciumei își îndreaptă toiagul spre mine. Deși acesta se află la doar un centimetru de pieptul meu, niciun tun nu a fost vreodată mai amenințător. Literele argintii de pe partea laterală a acestuia pulsează și o sclipire slabă se ridică din pădure, arzând ceața. Îi simt căldura prin haine. Sunt convins că, dacă ar vrea, mi-ar putea face o gaură în piept cu acel toiag care pare inofensiv.

— Donald Davies este cea mai copilăroasă dintre gazdele tale, zice el, scoțând un șuierat și privindu-mă cum fac un pas în spate, agitat. Însă nu ai timp să te bucuri de el. Mai există alte două persoane blocate în această casă, care sunt musafiri în trupurile invitaților și ale servitorilor, la fel ca tine. Doar unul dintre voi poate pleca, iar acela va fi cel care îmi va aduce primul răspunsul. Acum înțelegi? Salvarea nu se află la capătul acestui drum de pământ, ci prin mine. Așa că fugi dacă vrei. Fugi până nu mai poți, iar când te vei trezi mereu la Blackheath, să știi că nimic nu este arbitrar, nimic nu este omis în acest loc. Vei rămâne aici până când îmi voi schimba eu decizia.

Lăsând toiagul jos, el își scoate ceasul de buzunar.

— Vom vorbi din nou în curând, după ce te vei fi liniștit puțin, zice

el, vârându-și ceasul la loc în buzunar. Încearcă să te folosești de gazdele tale mai înțelept de acum înainte. Rivalii tăi sunt mai vicleni decât îți imaginezi și te asigur că nu irosesc timpul în van.

Îmi vine să-l atac, să îl lovesc cu pumnii, însă, acum când ceața roșie s-a risipit, îmi dau seama că este o idee stupidă. Chiar și fără acel costum, el este un individ vânjos, mai mult decât capabil să îmi țină piept. Aleg să îl ocolesc, când doctorul ciumei se întoarce la Blackheath și pătrund în ceața din fața mea. Poate că drumul acesta n-are capăt, poate că nu există niciun sat, însă nu pot să renunț până nu mă voi asigura de asta.

Nu voi face de bunăvoie jocul unui smintit.

11

Ziua a patra

Mă trezesc gâfâind, strivit sub greutatea stomacului noii mele gazde. Ultimul lucru pe care mi-l amintesc este că m-am prăbușit epuizat pe drum după ce am mers pe jos ore în șir, căutând cu disperare un sat la care nu puteam ajunge. Doctorul ciumei a spus adevărul. Nu există scăpare din Blackheath.

Ceasul deșteptător de lângă pat indică ora 10:30 a.m. Dau să mă ridic, când un bărbat înalt intră printr-o ușă comună, ducând în mâini o tavă argintie, pe care o așază pe bufet. Cred că are în jur de treizeci și ceva de ani. Este brunet, proaspăt ras și este atrăgător fără a fi memorabil în vreun fel sau altul. Ochelarii i-au alunecat pe nasul mic și se apropie de draperii, fără să-și ia privirea de la ele. Fără să scoată un cuvânt, le trage și deschide ferestrele, lăsând la vedere grădina și pădurea.

Eu îl privesc fascinat.

Bărbatul acesta are ceva ciudat de precis. Mișcările lui sunt mărunte și rapide, fără să depună efort. Este ca și când și-ar păstra energia pentru o muncă mai grea care îl așteaptă.

Rămâne la fereastră un minut sau mai mult, cu spatele la mine, lăsând aerul rece să pătrundă în încăpere. Am impresia că așteaptă ceva de la mine; că această pauză există spre binele meu, însă nu pot ghici nici în ruptul capului ce ar trebui să fac. Văzând că ezit, el se îndepărtează de fereastră, își vâră mâinile pe sub subsuorile mele și mă ridică în șezut.

Mă simt rușinat că trebuie să mă ajute.

Pijamaua de mătase îmi era udă de transpirație, iar mirosul pe care îl emană trupul meu este atât de înțepător, încât îmi lăcrimează ochii. Fără să ia în seamă stânjeneala mea, însoțitorul meu ia tava argintie de pe bufet și mi-o așază în poală, ridicând capacul în formă de dom. Pe platou se află ouă și șuncă, o porție de cotlet de porc, o cană cu ceai și una cu lapte. Această masă copioasă ar trebui să mă descurajeze, însă eu sunt lihnit de foame și mă năpustesc asupra ei ca

un animal, în timp ce bărbatul cel înalt – care bănuiesc că este valetul meu – dispare după un paravan oriental. La scurt timp, aud apa curgând.

Oprindu-mă ca să-mi trag sufletul, profit de ocazie ca să privesc în jurul meu. Spre deosebire de camera modestă a lui Bell, locul acesta este scăldat în lux. Draperiile de catifea roșie curg la ferestre, adunându-se pe covorul albastru și gros. Lucrări de artă atârnă pe pereți, iar mobila de mahon lăcuită este lustruită. Indiferent cine este gazda mea, pare extrem de apreciată de familia Hardcastle.

Când revine, valetul mă găsește ștergându-mi cu un șervet unsoarea de pe gură și gâfâind din cauza efortului pe care l-am depus pentru a mânca. Trebuie să fie dezgustat. Eu sunt dezgustat. Mă simt ca un porc care tocmai a mâncat din troacă. Chiar și așa, nicio urmă de emoție nu i se citește pe față când ia tava și îmi petrece brațul peste umerii lui ca să mă ajute să mă ridic din pat. Numai Dumnezeu știe de câte ori a trecut prin ritualul acesta, sau ce are de plătit ca să îl facă, însă mie mi-e suficient o singură dată. Ca un soldat rănit, el ba pășește, ba mă târăște până în spatele paravanului, unde a fost pregătită o baie fierbinte.

Atunci începe să mă dezbrace.

Nu mă îndoiesc că asta face parte din rutină, însă eu nu pot îndura rușinea. Deși acesta nu este trupul meu, mă simt umilit și îngrozit de straturile de grăsime care îmi atârnă peste șolduri, de felul în care mi se freacă picioarele atunci când pășesc.

Îl alung pe însoțitorul meu, dar este inutil.

— Milord, nu puteți... El tace, încercând să își aleagă cuvintele cu grijă. Nu veți putea intra și ieși singur din cadă.

Îmi vine să-i spun să se ducă naibii, să mă lase în pace, însă el are dreptate, desigur.

Închizându-mi ochii strâns, eu încuviințez, supus.

Cu mișcări precise, el îmi desface nasturii de la bluza de pijama și îmi trage jos pantalonii, ridicându-mi pe rând picioarele astfel încât să nu mă încurc în ei. Peste câteva secunde sunt gol pușcă, iar însoțitorul meu stă la o distanță respectabilă.

Când îmi deschid ochii, îmi văd în oglinda de pe perete reflexia în mărime naturală. Parcă aș fi caricatura grotescă a unui corp uman –

pielea îmi este galbenă și umflată, iar dintr-un smoc de păr pubian neîngrijit răsare un penis flasc.

Oftez, simțindu-mă copleșit de dezgust și de umilință.

Surprinderea îi luminează fața valetului, iar apoi, doar pentru o clipă, încântarea. Este o manifestare a emoției neprefăcute, care dispare la fel de repede cum a apărut.

Venind în grabă spre mine, el mă ajută să intru în cadă.

Îmi amintesc euforia care m-a cuprins atunci când m-am scufundat în apa fierbinte în trupul lui Bell, însă acum nu mai am aceeași senzație. Bucuria de a băga într-o cadă cu apă caldă greutatea mea uriașă este eclipsată de un oarecare sentiment de umilință pentru că trebuie să ies din ea la un moment dat.

— Doriți rapoartele din dimineața aceasta, lord Ravencourt? mă întreabă însoțitorul meu.

Stând țeapăn în cadă, eu clatin din cap, sperând că el va ieși din cameră.

— Gazdele au pregătit câteva activități pentru astăzi: vânătoare, plimbări prin pădure, au întrebat...

Eu clatin din nou din cap, cu ochii pironiți la apă. Cât mai trebuie să îndur?

— Prea bine, atunci rămân doar întâlnirile.

— Anulează-le, îi spun eu încet. Anulează-le pe toate.

— Chiar și cea cu lady Hardcastle, milord?

Îi văd ochii verzi pentru prima oară. Doctorul ciumei a pretins că trebuie să rezolv o crimă ca să pot pleca din casă și cine m-ar putea ajuta mai bine să-i descopăr secretele dacă nu chiar stăpâna casei.

— Nu, pe aceea nu, răspund eu. Unde trebuie să ne întâlnim?

— În salonul dumneavoastră, milord. Asta dacă nu doriți să schimb locul întâlnirii?

— Nu, este bine așa.

— Prea bine, milord.

Ultimul aspect din agenda noastră fiind lămurit, el pleacă încuviințând și mă lasă să mă bălăcesc în pace, singur cu nefericirea mea.

Închid ochii și îmi reazem capul de marginea căzii, încercând să înțeleg situația în care mă aflu. Când sufletul ți se desprinde de trup

sugerează moarte, însă eu știu în străfundul meu că aceasta nu este viața de apoi. Iadul ar avea mai puțini slujitori și mobilier mai bun. A scăpa pe cineva de păcate este un mod jalnic de a-l judeca.

Nu, eu sunt viu, deși nu într-o stare pe care să o recunosc. Aceasta este peste moarte, ceva mai diabolic, și nu sunt singur. Doctorul ciumei susține că suntem trei care ne întrecem să scăpăm de la Blackheath. Oare lacheul care mi-a lăsat iepurele mort o fi și el prins în această capcană ca mine? Așa s-ar explica de ce încearcă să mă sperie. La urma urmei, este greu să câștigi o întrecere dacă te temi să ajungi la linia de sosire. Poate că asta consideră distracție doctorul ciumei: să ne asmuță unul împotriva celuilalt ca pe niște câini înfometați.

Poate ar trebui să ai încredere în el.

— Gata cu drama, îi răspund eu vocii, bombănind. Am crezut că te-am lăsat în Bell.

Știu că este o minciună chiar în momentul în care rostesc aceste cuvinte. Sunt legat de această voce în același mod în care sunt legat de doctorul ciumei și de lacheu. Simt greutatea istoriei noastre chiar dacă nu mi-o amintesc. Ei fac parte din tot ceea ce mi se întâmplă, sunt piese din acest puzzle pe care mă chinuiesc să îl rezolv. Nu sunt sigur dacă sunt prieteni sau dușmani, însă oricare ar fi adevărata natură a vocii, aceasta nu m-a condus pe căi greșite până acum.

Chiar și așa, a avea încredere în răpitorul meu mi se pare naivitate, în cel mai fericit caz. Mi se pare absurdă ideea că toate acestea vor lua sfârșit odată ce voi fi rezolvat crima. Indiferent care este intenția doctorului ciumei, el și-a făcut apariția în spatele unei măști, în miez de noapte. Se teme să nu fie văzut, ceea ce înseamnă că, dacă i-aș smulge masca de pe față, aș avea un avantaj.

Arunc o privire la ceas, cântărind toate opțiunile posibile.

Știu că el se va afla în camera de studiu și va vorbi cu Sebastian Bell – un *eu* precedent, încă nu m-am obișnuit cu acest gând! – după ce bărbații vor pleca la vânătoare, ceea ce mi se pare a fi momentul potrivit să îl iau prin surprindere. Dacă dorește să rezolv o crimă, asta voi face, însă nu va fi singura misiune de azi. Dacă vreau să îmi asigur libertatea, trebuie să aflu identitatea bărbatului care a furat-o pe a mea, iar pentru asta am nevoie de ajutor.

După socoteala doctorului ciumei, am irosit deja trei zile din cele opt pe care le voi petrece în casa aceasta, cele aparţinând lui Sebastian Bell, majordomului și lui Donald Davies. Incluzându-mă pe mine, asta înseamnă că mi-au mai rămas cinci gazde, iar dacă ar fi să mă iau după întâlnirea lui Bell cu majordomul, acestea se plimbă prin Blackheath, la fel ca mine.

Sunt ca o armată în așteptare.

Trebuie doar să aflu pe cine găzduiesc.

12

Apa s-a răcit de mult, iar eu sunt vineţiu şi tremur de frig. Oricât de demn de laudă ar fi, nu suport gândul ca valetul lui Ravencourt să mă ridice din cada aceasta ca pe un sac de cartofi îmbibat cu apă.

Bătaia politicoasă în uşa camerei mă scapă de această decizie.

— Lord Ravencourt, sunteţi bine? strigă el, intrând în cameră.

— Foarte bine, insist eu, simţindu-mi mâinile amorţite.

El îşi iţeşte capul de după paravan, iscodind locul cu privirea. O clipă mai târziu, el se apropie fără să-l chem şi îşi suflecă mânecile ca să mă scoată din apă, cu o forţă care nu este în concordanţă cu trupul lui subţire.

De data aceasta nu mă împotrivesc. Îmi înghit şi puţina mândrie care mi-a mai rămas.

În timp ce mă ajută să ies din cadă, eu zăresc un fragment din tatuajul care îi iese de sub cămaşă. Este de un verde mânjit, iar detaliile s-au şters de mult. Observând că acesta mi-a atras atenţia, el îşi trage mâneca în grabă.

— O nebunie a tinereţii, milord, zice el.

Zece minute stau nemişcat, umilit până în măduva oaselor, în timp ce el mă şterge cu prosopul şi mă îmbracă în costum; un picior, apoi celălalt, un braţ, apoi celălalt. Hainele sunt din mătase şi au o croială frumoasă, însă mă simt inconfortabil în ele, ca într-o încăpere plină de mătuşi mai în vârstă. Sunt cu o mărime mai mică, mulându-se mai degrabă pe vanitatea lui Ravencourt decât pe trupul lui. După ce mă îmbracă, valetul îmi piaptănă părul şi îmi unge faţa fleşcăită cu ulei de cocos înainte să-mi înmâneze o oglindă ca să văd rezultatul. Chipul care se reflectă în ea are aproape şaizeci de ani, un păr suspect de negru şi ochi căprui, de culoarea ceaiului slab. Încerc să mă regăsesc în ei, să văd bărbatul ascuns care trage sforile lui Ravencourt, însă în zadar. Pentru prima oară mă întreb cine eram înainte să vin aici şi să mă gândesc la seria de evenimente care m-au făcut să cad în această capcană.

O asemenea gândire ar fi fascinantă dacă n-ar fi atât de frustrantă.

Ca şi în cazul lui Bell, mi se face pielea de găină când îl văd pe

Ravencourt în oglindă. O parte din mine își amintește cum arată adevăratul meu chip și este consternată când vede acea reflexie străină.

Îi întind oglinda valetului.

— Trebuie să mergem în bibliotecă, îi spun eu.

— Știu unde este, milord, răspunde el. Să vă aduc o carte?

— Te voi însoți.

Valetul tace și se încruntă. El vorbește șovăitor, alegându-și cuvintele cu mare grijă, de parcă ar fi pășit pe un teren minat.

— E destul de departe, milord, zice el. Mă tem să nu vă... obosiți.

— Mă voi descurca, și-apoi mi-ar prinde bine puțină mișcare.

Renunțând la alte argumente, el îmi aduce bastonul și servieta și mă conduce pe un coridor întunecat, pe ai cărui pereți lămpile cu petrol aruncă o lumină caldă.

Pășim încet, iar valetul mă avertizează să fiu atent la picioare, însă eu sunt concentrat la acest trup greoi pe care trebuie să îl trag după mine. Este ca și când un demon ar fi refăcut casa aceasta peste noapte, lărgind camerele și făcând aerul mai sufocant. Când pătrundem în vestibulul luminos, sunt surprins să descopăr cât de abruptă mi se pare scara. În dimineața aceasta simt că voi avea nevoie de echipament de alpinism ca să urc treptele pe care le-am coborât cu atâta lejeritate în trupul lui Donald Davies. Nu e de mirare că lordul și lady Hardcastle i-au oferit o cameră la parter lui Ravencourt. Ar fi nevoie de un scripete și de doi bărbați vânjoși plătiți cu ziua ca să mă urce în camera lui Bell.

Măcar pauzele frecvente de odihnă îmi îngăduie să îi observ pe ceilalți invitați când se plimbă prin casă și îmi dau seama imediat că nu este o adunare fericită. Certuri șoptite se aud prin cotloane și voci ridicate urcă în grabă scările doar pentru a fi întrerupte de uși trântite. Soții și soțiile se ațâță unul pe celălalt, strâng paharele cu băutură în mâini și sunt roșii la față de furie. Există o împunsătură în fiecare privire, iar atmosfera este tensionată și periculoasă. Poate o fi din cauza nervilor încordați sau a unei previziuni, însă Blackheath pare a fi un loc prielnic pentru tragedii.

Când ajungem în bibliotecă, picioarele îmi tremură deja, iar spatele mă doare din cauza efortului de a sta în poziție verticală. Din

nefericire, încăperea oferă o recompensă prea mică pentru o asemenea suferință. Rafturi prăfuite și burdușite cu cărți sunt înșirate de-a lungul pereților, iar pe jos stă întins un covor roșu, mucegăit. În șemineu se află rămășițele unui foc care s-a stins de mult. În fața acestuia sunt aranjate o măsuță de lectură și un scaun de lemn incomod.

Însoțitorul meu își exprimă sentimentele printr-un singur șuierat.

— Așteptați o clipă, milord, vă voi aduce un scaun mai confortabil din salon, zice el.

Va fi bine-venit. În palma stângă mi-au ieșit bășici din cauza mânerului bastonului, iar picioarele îmi tremură sub greutatea corpului. Cămașa îmi este udă de transpirație și simt cum mă mănâncă pielea. A fost un adevărat chin să străbat toată casa, iar dacă voi vrea să ajung la lac în seara aceasta înaintea rivalilor mei, atunci voi avea nevoie de o gazdă nouă, preferabil una care să fie în stare să coboare scările.

Valetul lui Ravencourt se întoarce cu un fotoliu și îl pune, în fața mea. Luându-mă de braț, el mă ajută să mă așez pe perna verde.

— Pot să întreb ce căutăm aici, milord?

— Ne vom întâlni cu niște prieteni dacă vom avea noroc, îi răspund, ștergându-mi fața cu batista. Ai o bucată de hârtie la îndemână?

— Desigur.

El scoate o coală de hârtie și un stilou din servietă și așteaptă să îi dictez. Deschid gura să îl concediez, însă, când mă uit la mâna mea transpirată și plină de bășici, mă descurajez. În această situație, orgoliul nu face casă bună cu lizibilitatea.

După ce mă gândesc un minut cum să formulez textul, încep să vorbesc cu voce tare.

— Este logic să cred că mulți dintre voi sunteți aici de mai mult timp decât mine și deținеți cunoștințe despre casa aceasta, despre scopul nostru aici și despre răpitorul nostru, doctorul ciumei, pe care eu nu le dețin.

Tac, ascultând scârțâitul peniței pe hârtie.

— Nu m-ați căutat, iar eu bănuiesc că aveți un motiv întemeiat, însă vă rog acum să ne întâlnim în bibliotecă la prânz ca să mă ajutați

să îl prind pe răpitorul nostru. Dacă nu veţi putea, vă rog să lăsaţi în scris pe această coală de hârtie ceea ce aţi aflat deja. Orice informaţie, oricât de nesemnificativă, ne-ar putea ajuta să scăpăm de aici. Se spune că unde-s doi puterea creşte, însă eu cred că, în cazul nostru combinat, unul singur este de ajuns.

Aştept să termine de scris, apoi îmi ridic ochii ca să îl privesc pe însoţitorul meu. Pare intrigat, dar şi uşor amuzat. Este un individ ciudat, deloc scorţos cum ar putea părea la o primă vedere.

— Să o pun la poştă, milord? mă întreabă el.

— Nu este nevoie, răspund eu, arătând cu degetul spre rafturi. Vâr-o între paginile primului volum al *Enciclopediei Britannica,* vor şti unde s-o caute.

El se uită la mine, apoi la foaia de hârtie, înainte să se conformeze şi să vâre coala de hârtie între pagini. Pare a fi un loc potrivit.

— Şi pe când ar trebui să aşteptăm un răspuns, milord?

— Peste câteva minute sau ore, nu ştiu. Va trebui să verificăm.

— Şi până atunci? întreabă el, ştergându-şi praful de pe mâini cu o batistă de buzunar.

— Vorbeşte cu servitorii, trebuie să aflu dacă vreunul dintre invitaţi are în garderobă un costum de doctor al ciumei.

— Milord?

— Mască din porţelan, palton negru, chestii de-astea, răspund eu. Între timp, eu voi trage un pui de somn.

— Aici, milord?

— Exact.

El mă priveşte încruntat, încercând să pună cap la cap informaţiile pe care le-a aflat.

— Să aprind focul? mă întreabă.

— Nu este nevoie, mă simt destul de confortabil, răspund eu.

— Prea bine, zice el, zăbovind.

Nu ştiu ce aşteaptă pentru că nu îmi spune, însă, într-un final, el iese din încăpere în tăcere, afişând o expresie nedumerită.

Îmi aşez mâinile pe pântec şi închid ochii. De fiecare dată când am adormit, m-am trezit într-un alt trup şi, deşi este riscant să sacrific astfel o gazdă, nu văd ce aş mai putea obţine în trupul lui Ravencourt. Cu puţin noroc, când mă voi trezi, celelalte euri ale mele mă vor fi

contactat prin intermediul enciclopediei, iar eu mă voi număra printre ele.

13

Ziua a doua (continuare)

Agonie.

Încep să țip și simt gust de sânge.

— Știu, știu, îmi pare rău, zice o voce de femeie.

Simt o înțepătură, un ac îmi este înfipt în gât. Căldura alungă durerea.

Respir greu și nu mă pot mișca. Nu îmi pot deschide ochii. Aud huruit de roți, copite pe pavaj, o prezență lângă mine.

— Eu... încep să tușesc.

— Șșșt! Nu vorbi! Ești din nou în trupul majordomului, șoptește femeia, așezându-și o mână pe brațul meu. A trecut un sfert de oră de când te-a atacat Gold și ești dus cu trăsura la casa de oaspeți ca să te odihnești.

— Cine...? rostesc eu, cu vocea răgușită.

— O prietenă, nu are importanță încă. Ascultă, știu că ești confuz și obosit, însă este important. Există niște reguli pentru toate astea. Este inutil să încerci să îți abandonezi gazdele așa cum ai făcut tu. Vei petrece o zi întreagă în corpul lor, fie că vrei, fie că nu. Adică, din momentul în care acestea se trezesc și până la miezul nopții. Ai înțeles?

Eu moțăi, chinuindu-mă să rămân treaz.

— De aceea te-ai întors aici, continuă ea. Dacă una dintre gazdele tale va adormi înainte de miezul nopții, vei sări din nou în trupul majordomului și vei continua să trăiești ziua aceasta. Atunci când majordomul va adormi, tu vei reveni în trupul gazdei. Dacă aceasta adoarme după miezul nopții sau dacă moare, vei sări într-un trup nou.

Aud o altă voce, mai aspră, care vine din partea din față a trăsurii.

— Ajungem la casa de oaspeți.

Ea îmi atinge fruntea cu mâna.

— Îți urez succes.

Prea obosit ca să mai rezist, mă cufund din nou în întuneric.

14

Ziua a patra (continuare)

O mână îmi zgâlțâie umărul.

Deschid ochii, clipesc și îmi dau seama că sunt în bibliotecă, în trupul lui Ravencourt. Mă inundă un val de ușurare. Credeam că nimic nu poate fi mai rău decât matahala asta, dar mă înșel. Trupul majordomului mi s-a părut ca un sac plin cu cioburi. Aș trăi pentru tot restul vieții ca Ravencourt decât să mă întorc la acea tortură, deși se pare că nu am de ales. Dacă femeia din trăsură a spus adevărul, atunci îmi stă scris să mă întorc acolo din nou.

Daniel Coleridge mă privește printr-un nor de fum galben. O țigară îi atârnă de buză, iar în mână ține un pahar cu băutură. Este îmbrăcat în aceleași haine de vânătoare uzate pe care le-a purtat când a vorbit cu Sebastian Bell în camera de studiu. Eu îmi arunc ochii la ceas; mai sunt douăzeci de minute până la prânz. El trebuie să fie în drum spre întâlnirea aceea acum.

Daniel îmi întinde paharul cu băutură și se așază pe marginea măsuței din față, cu enciclopedia deschisă în fața lui.

— Cred că mă căutați, zice Daniel, suflând fumul cu colțul gurii.

Vocea lui sună diferit în urechile lui Ravencourt, nu mai are aceeași blândețe. Înainte să apuc să îi răspund, el începe să citească din enciclopedie:

„Este logic să cred că mulți dintre voi sunteți aici de mai mult timp decât mine și deținеți cunoștințe despre casa aceasta, despre scopul nostru aici și despre răpitorul nostru, doctorul ciumei, pe care eu nu le dețin.”

El închide cartea.

— Ai lansat chemarea, iar eu am răspuns.

Privesc cu atenție în ochii ageri ațintiți asupra mea.

— Ești ca mine, zic eu.

— Eu sunt tu, dar peste patru zile, îmi explică el, tăcând ca să mă lase să îi înțeleg cuvintele. Daniel Coleridge este ultima ta gazdă. Sufletul nostru, trupul lui, dacă înțelegi ideea. Din nefericire, este și

mintea lui – el își lovește fruntea cu arătătorul –, ceea ce înseamnă că tu și cu mine gândim diferit.

El ridică enciclopedia.

— Să luăm cartea asta, de pildă, zice el, lăsând-o să cadă pe măsuță. Lui Coleridge nu i-ar fi trecut niciodată prin cap să le scrie celorlalte gazde ale noastre ca să le ceară ajutorul. A fost o idee inteligentă, extrem de logică, specifică lui Ravencourt.

Țigara lui strălucește în întuneric, luminând rânjetul din spatele ei. Acesta nu este Daniel cel de ieri. Privirea lui este mai rece, mai aspră și încearcă să mă forțeze să mă deschid ca să arunce o privire înlăuntrul meu. Nu știu cum de nu mi-am dat seama de asta când eram Bell. Ted Stanwin a văzut însă, atunci când s-a retras în salon. Bădăranul este mai inteligent decât credeam eu.

— Așadar, tu ai fost deja eu... acest eu, Ravencourt, adică? întreb.

— Și cei care i-au urmat, răspunde el. Sunt o adunătură dificilă, ar trebui să te bucuri de Ravencourt cât mai poți.

— De aceea te afli aici, ca să mă avertizezi în privința celorlalte gazde?

Aceste cuvinte par să îl amuze, deoarece pe buze îi apare un zâmbet înainte ca acesta să dispară învăluit în fumul de țigară.

— Nu, am venit pentru că îmi amintesc cum am stat și eu unde stai tu acum și am ascultat ceea ce urmează să-ți spun.

— Și anume?

În partea cealaltă a măsuței se află o scrumieră, iar el se întinde ca să o tragă spre el.

— Doctorul ciumei ți-a cerut să rezolvi o crimă, însă nu a pomenit cine este victima. Este Evelyn Hardcastle, ea va muri la petrecerea din seara aceasta, zice el, lăsând scrumul să cadă în scrumieră.

— Evelyn? zic eu, chinuindu-mă să stau drept și vărsându-mi pe picior băutura de care uitasem.

Simt cum mă cuprinde panica, teama că prietena mea va păți ceva rău, o femeie care a depus toate eforturile ca să fie amabilă cu mine, deși în casa părinților ei domnea cruzimea.

— Trebuie să o avertizăm! exclam eu.

— La ce ar servi? întreabă Daniel, alungându-mi agitația cu calmul lui. Nu putem rezolva o crimă, dacă nu moare nimeni, iar fără acest

răspuns, nu putem scăpa de aici.

— Vrei s-o lași să moară? zic eu, șocat de nepăsarea lui.

— Am trăit ziua asta de opt ori, iar ea a murit în fiecare seară, indiferent de acțiunile mele, îmi explică el, trecându-și degetul de-a lungul marginii mesei. Indiferent ce s-a întâmplat ieri, se va întâmpla mâine și poimâine. Îți făgăduiesc că oricum vei încerca să intervii, ai încercat deja și ai eșuat.

— Este prietena mea, Daniel, zic eu, surprins de profunzimea sentimentelor mele.

— Și a mea, spune el, aplecându-se mai în față. Însă de fiecare dată când am încercat să schimb evenimentele de azi, am sfârșit prin a fi responsabil pentru nenorocirea pe care încercam să o împiedic să se întâmple. A încerca să o salvezi pe Evelyn este o pierdere de timp, crede-mă. Contexte independente de mine m-au adus aici și foarte curând, mai curând decât îți poți imagina tu, te vei trezi stând aici, unde stau eu, explicând totul așa cum fac eu și dorindu-ți să îți permiți luxul de a putea spera ca Ravencourt. Viitorul nu este un avertisment, prietene, este o promisiune, iar noi nu o putem încălca. Aceasta este natura capcanei în care suntem prinși.

Ridicându-se de la masă, se luptă cu mânerul ruginit al unei ferestre, apoi o deschide larg. Privește undeva, în depărtare, un gest pe care îl voi face și eu peste patru zile. Pe el nu îl interesează persoana mea, temerile sau speranțele mele. Eu doar fac parte dintr-o poveste veche pe care s-a săturat să o spună.

— Nu are nicio logică, zic eu, sperând să-i reamintesc calitățile lui Evelyn, motivele pentru care merită salvată. Evelyn este amabilă, blândă și este plecată de nouăsprezece ani. Cine îi dorește răul acum?

Chiar în timp ce rostesc aceste cuvinte, o bănuială îmi încolțește în minte. Ieri, în pădure, Evelyn a pomenit că părinții ei nu au iertat-o niciodată pentru că l-a lăsat pe Thomas de capul lui. Ea se învinuia pentru că el a murit de mâinile lui Carver, dar și mai rău, la fel și părinții ei. Mânia lor era atât de grozavă, încât ea credea că îi pregăteau o surpriză îngrozitoare la petrecere. Oare asta să fie? Oare își urăsc într-atât de mult fiica încât să o ucidă? Dacă este așa, atunci întâlnirea mea cu Helena Hardcastle s-ar putea dovedi a fi într-adevăr fortuită.

— Nu știu, răspunde Daniel, cu o ușoară iritare în voce. Casa aceasta ascunde atât de multe secrete, încât este dificil să îl alegi pe cel potrivit. Însă dacă vei lua aminte la sfatul meu, vei începe s-o cauți imediat pe Anna. Opt gazde ar putea părea mult, însă treaba asta necesită de două ori acest număr. Vei avea nevoie de orice ajutor.

— Anna! exclam eu, amintindu-mi de femeia din trăsură, care stătea alături de majordom. Credeam că este o cunoștință a lui Bell.

El trage cu nesaț din țigară, privindu-mă cu ochii mijiți. Îmi dau seama că scotocește viitorul și se gândește cât de mult să-mi dezvăluie.

— Și ea este blocată aici ca noi, zice el, într-un final. Este o prietenă, atâta cât poate fi cineva în situația în care ne aflăm noi. Ar trebui să o găsești repede, înainte s-o facă lacheul. El ne vânează pe amândoi.

— A lăsat un iepure mort în camera mea aseară – în camera lui Bell, adică.

— Acesta este doar începutul, zice el. El vrea să ne omoare, însă nu înainte să se distreze puțin.

Îmi îngheață sângele în vene și am o senzație de greață în stomac. Bănuiam asta, dar să aud confirmarea pe șleau este cu totul altceva. Închid ochii și expir prelung pe nas, eliberându-mă totodată de teamă. Este un obicei al lui Ravencourt, felul lui de a-și limpezi mintea, deși n-aș putea spune de unde știu asta.

Când îmi deschid ochii din nou, sunt liniștit.

— El cine este? întreb eu, impresionat de vocea mea stăpânită.

— Habar n-am, răspunde el, suflând fumul în bătaia vântului. Aș spune că este diavolul dacă aș considera locul acesta ceva la fel de sordid ca iadul. Ne elimină rând pe rând și se asigură că nu va mai exista niciun rival care să-i spună răspunsul doctorului ciumei în seara aceasta.

— Intră și el în alte trupuri, în alte gazde, ca noi?

— Aici este ciudățenia, zice el. Nu cred că intră, dar nici nu pare să aibă nevoie de ele. Cunoaște fețele tuturor gazdelor noastre și atacă atunci când suntem cel mai vulnerabili. De fiecare dată când am făcut o greșeală, el doar a așteptat.

— Cum putem opri un bărbat care știe înaintea noastră fiecare pas

pe care îl vom face?

— Dacă aş fi ştiut asta, nu am mai fi avut această conversaţie, zice el, iritat. Fii cu băgare de seamă! Bântuie prin casa asta ca o fantomă afurisită, iar dacă te surprinde singur... ei bine, să nu-l laşi să te surprindă singur.

Tonul lui Daniel este trist, iar expresia de pe faţa lui, îngândurată. Indiferent cine este acest lacheu, el a pus stăpânire pe următorul meu eu într-un mod mult mai tulburător decât toate avertismentele pe care le-am auzit. Motivul nu este greu de înţeles. Doctorul ciumei mi-a pus la dispoziţie opt zile să rezolv uciderea lui Evelyn şi opt gazde să fac acest lucru. Deoarece Sebastian Bell a adormit după miezul nopţii, l-am pierdut.

Înseamnă că au mai rămas şapte zile şi şapte gazde.

A doua şi a treia gazdă a mea au fost majordomul şi Donald Davies. Femeia din trăsură n-a pomenit nimic de Davies, o omisiune ciudată, dar presupun că aceleaşi reguli se aplică şi în cazul lui ca în cel al majordomului. Amândoi mai au suficiente ore până la miezul nopţii, doar că unul din ei este grav rănit, iar celălalt doarme pe drum, la kilometri depărtare de Blackheath. Sunt inutili, practic. S-au dus zilele a doua şi a treia.

Mă aflu deja în ziua a patra, iar Ravencourt se dovedeşte a fi mai degrabă o povară decât o binecuvântare. Nu ştiu la ce să mă aştept de la cele patru gazde care mi-au mai rămas – deşi Daniel pare a fi suficient de capabil –, însă am impresia că doctorul ciumei aranjează cărţile în defavoarea mea. Dacă lacheul îmi cunoaşte slăbiciunile, atunci să mă ajute Dumnezeu, pentru că am multe.

— Spune-mi tot ce ai aflat până acum despre moartea lui Evelyn, zic eu. Dacă vom colabora, am putea rezolva crima înainte ca lacheul să apuce să ne facă vreun rău.

— Singurul lucru pe care ţi-l pot spune este că ea moare la ora 11 fix, în fiecare seară.

— Cu siguranţă, ştii mai mult de-atât?

— Mult mai multe, însă nu vreau să risc împărtăşind aceste informaţii, răspunde el, aruncându-mi o privire. Toate planurile pe care mi le-am făcut se bazează pe ceea ce urmează să faci tu. Dacă îţi voi spune ceva care te va împiedica să faci acele lucruri, nu mai pot fi

sigur că vor decurge la fel. Ai putea strica o întâmplare care îmi este favorabilă sau te-ai putea afla altundeva când ar trebui să-i distragi atenţia individului în camera căruia urmează să mă furişez eu. Un singur cuvânt greşit şi toate planurile mele se vor nărui. Ziua aceasta trebuie să decurgă în mod obişnuit, atât pentru binele tău, cât şi pentru al meu. El îşi freacă fruntea, iar în gestul lui se citeşte toată oboseala acumulată. Îmi pare rău, Ravencourt, cel mai indicat este să îţi continui investigaţia fără intervenţia mea sau a celorlalţi.

— Prea bine, zic eu, sperând că nu îmi observă dezamăgirea. Este un gând prostesc, desigur. El este eu. Îmi aminteşte acest sentiment de dezamăgire. Faptul că mă sfătuieşti să rezolv această crimă sugerează că ai încredere în doctorul ciumei, continui eu. Ai aflat cine este?

— Încă nu, răspunde el. Iar „încredere” este un cuvânt prea puternic. El are propriul scop în casa aceasta, sunt convins de asta, însă, pentru moment, nu văd altă variantă decât să facem ceea ce ne cere el.

— Ţi-a spus de ce ni se întâmplă nouă astea? întreb eu.

Suntem întrerupţi de mişcarea de la uşă. Ne întoarcem capetele spre valetul lui Ravencourt, care şi-a scos pe jumătate haina, iar acum se luptă să se descotorosească de un fular lung, violet. Părul îi este ciufulit de vânt şi abia mai respiră, iar obrajii îi sunt umflaţi din cauza frigului.

— Am primit un mesaj că aveţi nevoie urgentă de mine, milord, zice el, trăgând în continuare de fular.

— Eu l-am chemat, amice, zice Daniel, reluându-şi rolul cu abilitate. Ne aşteaptă o zi agitată, iar Cunningham, aici de faţă, ţi-ar putea fi de folos. Că veni vorba de zile agitate, trebuie să plec şi eu. Am o întâlnire la prânz cu Sebastian Bell.

— Nu vreau s-o las pe Evelyn în voia sorţii, Daniel, îi spun eu.

— Nici eu n-am vrut, zice el, aruncând mucul peste pervaz şi închizând fereastra. Însă soarta a găsit-o oricum. Ar trebui să te pregăteşti pentru asta.

Dispare din câţiva paşi. Biblioteca este inundată de bolboroseli şi zăngănit puternic de tacâmuri când el deschide uşa camerei de studiu şi o traversează în drum spre salon. Oaspeţii se strâng pentru masa de

prânz, ceea ce înseamnă că Stanwin o va ameninţa în curând pe servitoarea Lucy Harper, în timp ce Sebastian Bell va privi de la fereastră, simţindu-se nefolositor. Va începe vânătoarea, Evelyn va găsi un bileţel la fântână, iar în cimitir va fi vărsat sânge în timp ce doi prieteni vor aştepta o femeie care nu va mai veni. Dacă Daniel are dreptate, nu pot face prea multe ca să schimb cursul zilei, deşi al naibii să fiu dacă nu voi încerca. O fi puzzle-ul doctorului ciumei biletul meu spre libertate, însă nu voi călca pe cadavrul lui Evelyn ca să evadez din casa aceasta. Vreau să o salvez cu orice preţ.

— Cu ce vă pot ajuta, milord?

— Dă-mi o foaie de hârtie, un stilou şi cerneală, te rog. Vreau să notez ceva.

— Desigur, zice el, scoţând obiectele din servieta lui.

Sunt prea stângaci ca să scriu frumos, însă printre pete de cerneală şi mâzgăleli, mesajul meu este suficient de lizibil.

Mă uit la ceas. Este 11:56 a.m. A sosit timpul.

După ce scutur foaia ca să se usuce cerneala, o împăturesc cu grijă şi apăs cutele, apoi i-o întind lui Cunningham.

— Ia asta, zic eu, observând urmele unsuroase de mizerie de pe mâinile lui când se întinde după scrisoare.

Pielea îi este trandafirie de la atâta frecat, însă mizeria s-a fixat între şanţurile fine din vârfurile degetelor. Observând că mă uit la ele, el ia scrisoarea şi îşi duce mâinile la spate.

— Vreau să te duci în salon, unde se serveşte masa de prânz, zic eu. Rămâi acolo şi observă evenimentele care se desfăşoară, apoi citeşte scrisoarea aceasta şi întoarce-te la mine.

Pe faţa lui se citeşte nedumerirea.

— Milord?

— Va fi o zi extrem de ciudată, Cunningham, şi voi avea nevoie de încrederea ta absolută.

Îi înăbuş protestele printr-un gest al mâinii, apoi îi fac semn să mă ajute să mă ridic din fotoliu.

— Fă cum ţi-am spus, îi zic, scoţând un geamăt când mă ridic în picioare. Apoi întoarce-te aici şi aşteaptă-mă!

În timp ce Cunningham se îndreaptă spre salon, eu îmi iau bastonul şi îmi croiesc drum spre verandă, sperând să o găsesc pe

Evelyn. Deoarece este devreme, încăperea este plină doar pe jumătate. Doamnele își toarnă băutură de la bar și lâncezesc în fotolii și pe divane. Totul pare să fie un mare efort pentru ele, de parcă anii tinereții ar fi o povară care le-a lăsat fără vlagă. Ele șușotesc despre Evelyn, un val de râsete răutăcioase îndreptându-se spre masa de șah din colț, unde ea stă în fața pionilor așezați pe tablă. Deoarece nu are adversar, atenția îi este concentrată asupra unui joc simulat. Indiferent cât de mult încearcă ele să o facă să se simtă prost, ea nu pare să observe.

— Evie, am putea vorbi? zic eu, apropiindu-mă șontâc-șontâc de ea.

Ea își ridică încet capul și are nevoie de o clipă ca să-și dea seama cine sunt. La fel ca ieri, părul blond îi este legat în coadă de cal, conferind trăsăturilor ei un aer sever. Spre deosebire de ieri, expresia de pe fața ei nu devine mai blândă.

— Nu, nu prea cred, lord Ravencourt, răspunde ea, îndreptându-și atenția spre tabla de șah. Trebuie să fac suficiente lucruri neplăcute azi, nu mai e nevoie de altele în plus.

Râsetele înăbușite mă fac să mă simt stânjenit și descurajat.

— Te rog, Evie, este...

— Domnișoară Hardcastle, lord Ravencourt, zice ea cu subînțeles. Manierele îl caracterizează pe om, nu contul din bancă.

Simt un gol în stomac din cauza umilinței. Acesta este coșmarul lui Ravencourt. Cum stau așa, în mijlocul încăperii, cu zeci de perechi de ochi ațintite asupra mea, mă simt ca un creștin care așteaptă să fie aruncată prima piatră.

Evelyn mă evaluează, în timp ce eu asud și tremur. Ea își mijește ochii scânteietori.

— Uitați cum facem, hai să jucăm, zice ea, bătând cu degetul pe masa de șah. Dacă veți câștiga, vom purta o discuție; dacă voi câștiga eu, mă veți lăsa în pace restul zilei. Ce ziceți?

Știind că este o capcană, însă nefiind în măsură să comentez, îmi șterg sudoarea de pe frunte și mă îndes pe scaunul mic din fața ei, spre încântarea celorlalte femei. Dacă ea m-ar fi obligat să îmi pun capul sub ghilotină, m-aș fi simțit mai confortabil. Șuncile mi se revarsă peste marginile scaunului, iar spătarul jos îmi oferă puțin

sprijin, dar tremur din cauza efortului pe care îl depun ca să stau drept.

Impasibilă la suferința mea, Evelyn își așază brațele pe masă și împinge un pion pe tablă. Eu mut turnul, aducându-mi aminte de șablonul jocului de mijloc. Deși suntem pe picior de egalitate, disconfortul mă împiedică să mă concentrez, tactica mea dovedindu-se a fi prea șubredă pentru a o putea învinge pe Evelyn. Tot ceea ce pot face este să prelungesc jocul, însă după o jumătate de oră de contre și fente, îmi pierd răbdarea.

— Viața ta este în pericol, bolborosesc eu.

Degetele i se odihnesc pe pion, iar tremurul aproape insesizabil al mâinii ei răsună puternic ca un clopot. Ea se uită la mine, apoi la doamnele din spatele nostru, căutând să vadă dacă a auzit cineva ceva. Ochii ei sunt neliniștiți, încercând din greu să șteargă acest moment din istorie.

Știe deja.

— Credeam că avem o înțelegere, lord Ravencourt, mă întrerupe ea, expresia ei devenind mai severă.

— Dar...

— Ați prefera să plec? zice ea cu privirea fioroasă, anulând orice încercare de a face conversație.

Continuăm să mutăm pionii, însă eu sunt atât de șocat de răspunsul ei, încât nu sunt atent la strategie. Indiferent ce urmează să se întâmple în seara aceasta, Evelyn pare să fie în cunoștință de cauză și totuși cea mai mare teamă a ei pare să fie aceea că ar putea afla cineva. Nu îmi pot imagina nici în ruptul capului de ce și este evident că ea nu are de gând să își deschidă sufletul în fața lui Ravencourt. Disprețul ei față de acest bărbat este absolut, ceea ce înseamnă că, dacă vreau să îi salvez viața, fie va trebui să fac cumva să-i devin simpatic, fie să merg în continuare fără ajutorul ei. Este o răsturnare de situație supărătoare, iar eu încerc cu disperare să găsesc o cale prin care să îmi formulez argumentul, când Sebastian Bell își face apariția la ușă, stârnind cele mai ciudate reacții. Din toate privințele, eu sunt acest bărbat, însă privindu-l cum se strecoară în încăpere ca un șoarece de-a lungul plintei, îmi vine greu să cred. Își ține spatele adunat, ochii plecați și brațele țepene pe lângă corp. La fiecare pas

aruncă pe furiș câte o privire, de parcă s-ar teme de ceva.

— Este bunica mea, Heather Hardcastle, zice Evelyn, când îl vede privind cu atenție tabloul de pe perete. Nu este o imagine măgulitoare, dar nici ea nu a fost o femeie prea frumoasă.

— Îmi cer iertare, zice Bell. Eram...

Conversația lor decurge întocmai ca ieri, interesul ei pentru această creatură plăpândă stârnindu-mi gelozia, deși nu aceasta este marea mea îngrijorare. Bell repetă întocmai ziua pe care am avut-o și eu, deși crede că ține de liberul lui arbitru, așa cum am crezut și eu. Este foarte posibil să urmez orbește traseul plănuit de Daniel, ceea ce mă face să fiu, ce... un ecou, o amintire sau doar o bucată de lemn purtată de curenți?

Răstoarnă masa de șah, schimbă acest moment. Dovedește că ești unic.

Eu îmi întind mâna, însă gândul la reacția pe care o va avea Evelyn, la disprețul ei, la râsetele femeilor din încăpere, este prea mult pentru mine. Simt cum mă cuprinde rușinea și îmi retrag mâna. Vor exista și alte ocazii, trebuie doar să fiu atent la ele.

Extrem de demoralizat și știind că voi fi învins, fac în grabă ultimele mutări, așezând regele în calea sabiei înainte, apoi să ies din încăpere clătinându-mă. Vocea lui Sebastian Bell se estompează în urma mea.

15

Cunningham mă aşteaptă în bibliotecă, după cum i-am poruncit. Stă pe marginea scaunului şi are în mâna lui tremurând uşor scrisoarea desfăcută pe care i-am dat-o. El se ridică în picioare când intru, însă, din dorinţa de a uita de cele petrecute pe verandă, m-am deplasat prea repede. Îmi aud respiraţia şuierătoare care ţâşneşte în reprize din plămânii suprasolicitaţi.

El nu vine să mă ajute.

— De unde ştiaţi ce se va întâmpla în salon? mă întreabă el.

Eu încerc să răspund, însă nu pot să vorbesc şi să respir în acelaşi timp. Aleg a doua variantă, bucurându-mă de aer cu aceeaşi poftă pentru orice altceva din viaţa lui Ravencourt, în vreme ce arunc o privire în camera de studiu. Sperasem să îl surprind pe doctorul ciumei în timp ce vorbeşte cu Bell, însă, în încercarea mea zadarnică de a o avertiza pe Evelyn, pierdusem mai mult timp decât mă aşteptasem.

Poate că n-ar trebui să mă mire.

După cum s-a dovedit şi pe drumul spre sat, doctorul ciumei pare să ştie unde voi fi şi când, sincronizându-şi cu precizie apariţiile, astfel încât să nu îl pot lua prin surprindere.

— S-a întâmplat întocmai cum aţi descris dumneavoastră, continuă Cunningham, zgâindu-se uluit la foaia de hârtie. Ted Stanwin a insultat-o pe servitoare, iar Daniel Coleridge a intervenit. Ba chiar şi-au spus vorbele pe care le-aţi notat dumneavoastră. Le-au rostit *întocmai.*

I-aş putea explica, însă nu a ajuns încă la partea care îl va tulbura. În schimb, mă apropii şontâc-şontâc de fotoliu şi mă aşez cu mare dificultate pe el. Picioarele îmi zvâcnesc cu o recunoştinţă demnă de milă.

— A fost un vicleşug? mă întreabă el.

— Niciun vicleşug, răspund eu.

— Şi... ultimul rând, unde ziceţi...

— Da.

— ...că nu sunteţi lordul Ravencourt.

— Nu sunt lordul Ravencourt, întăresc eu.

— Nu sunteţi?

— Nu sunt. Bea ceva, eşti puţin cam palid la faţă.

El îmi dă ascultare, supunerea părând a fi singura trăsătură a lui care nu se revoltă. El se întoarce cu un pahar cu băutură şi se aşază pe scaun, sorbind din ea, fără să îşi ia ochii de la mine. Îşi ţine picioarele lipite şi umerii coborâţi.

Eu îi povestesc totul, începând cu crima din pădure şi prima mea zi în trupul lui Bell şi terminând cu drumul nesfârşit şi discuţia avută recent cu Daniel. Pe faţa lui se citeşte îndoiala şi, de fiecare dată când caută un punct de sprijin, aruncă o privire la scrisoare. Aproape că îmi pare rău pentru el.

— Mai vrei să bei ceva? îl întreb, arătând cu capul spre paharul lui pe jumătate gol.

— Dacă nu sunteţi lordul Ravencourt, atunci el unde este?

— Nu ştiu.

— Trăieşte?

Abia se poate uita la mine.

— Ai prefera să nu trăiască? îl întreb.

— Lordul Ravencourt a fost bun cu mine, răspunde el, înfuriindu-se.

Acesta nu este un răspuns la întrebare.

Mă uit din nou la Cunningham. Ochi plecaţi şi mâini murdare, un tatuaj şters din vremuri tulburi. Intuiţia îmi spune că se teme, însă nu de ce i-am spus eu. Se teme de ce ar putea şti cineva care a văzut deja cum se va desfăşura ziua aceasta. Ascunde ceva, sunt sigur de asta.

— Am nevoie de ajutorul tău, Cunningham, îi spun. Sunt multe de făcut. Eu sunt blocat în trupul lui Ravencourt şi nu îmi pot folosi picioarele ca să fac ceva.

El îşi goleşte paharul şi se ridică în picioare. Băutura i-a adus roşeaţa în obraji şi i-a dezlegat limba, dându-i curaj.

— Voi pleca acum şi îmi voi relua serviciul mâine, când lordul Ravencourt se va... – tace, căutând cuvântul potrivit – întoarce.

Face o plecăciune ţeapănă, înainte să se îndrepte spre uşă.

— Crezi că te va primi înapoi când îţi va afla secretul? îl întreb brusc, venindu-mi o idee.

Dacă am dreptate și Cunningham ascunde ceva, ar putea fi un lucru suficient de rușinos ca să îl folosesc în avantajul meu.

El se oprește brusc lângă fotoliul meu, cu pumnii strânși.

— Ce vreți să spuneți? zice el, privind drept în față.

— Uită-te sub perna scaunului tău, zic eu, încercând să ascund încordarea din vocea mea.

Încercarea mea pare logică, însă acest lucru nu înseamnă că va da roade.

El se uită la scaun, apoi la mine. Fără să scoată un cuvânt, el face ce i-am spus și descoperă un plic mic și alb. Sentimentul de triumf îmi smulge un zâmbet când el rupe plicul, cu umerii coborâți.

— De unde ați știut? mă întreabă el, cu o voce tremurândă.

— Nu știu nimic, dar când mă voi trezi în următoarea gazdă, voi face tot posibilul să îți aflu secretul. Apoi voi reveni în încăperea aceasta și voi ascunde plicul ca să îl găsești tu. Dacă această conversație nu va decurge cum vreau eu, voi pune plicul într-un loc unde îl vor găsi ceilalți invitați.

El pufnește plin de dispreț.

— Nu sunteți Ravencourt, dar vorbiți exact ca el.

Această idee este atât de surprinzătoare, încât, pentru o secundă, nu-mi găsesc cuvintele. Până acum, bănuisem că personalitatea mea – indiferent care o fi aceea – se întrupa în fiecare gazdă nouă, umplând-o așa cum se umple buzunarul de monede, dar dacă m-am înșelat?

Niciuna dintre gazdele mele precedente nu s-a gândit să îl șantajeze pe Cunningham, darămite să îndrăznească să îl amenințe. De fapt, dacă mă gândesc în retrospectivă la Sebastian Bell, la Roger Collins, la Donald Davies, iar acum la Ravencourt, văd puține lucruri comune în comportamentul lor care să sugereze că ar avea aceeași personalitate. Oare este posibil să ascult de voința lor în loc să fie invers? Dacă este așa, atunci trebuie să fiu precaut. Una e să fiu prins în trupurile acestor oameni și cu totul altceva să mă supun întru totul voinței lor.

Șirul gândurilor îmi este întrerupt de Cunningham, care aprinde un colț al scrisorii cu bricheta din buzunar.

— Ce vreți de la mine? mă întreabă pe un ton aspru, lăsând să cadă

foaia aprinsă în șemineu.

— Patru lucruri, inițial, răspund eu, numărându-le cu degetele cărnoase. În primul rând, vreau să găsești o fântână veche pe drumul care duce în sat. Vei descoperi un bilețel între crăpăturile din piatră. Citește-l, pune-l la loc și vino și spune-mi mesajul! Grăbește-te! Bilețelul va dispărea într-o oră. În al doilea rând, trebuie să găsești costumul de doctor al ciumei despre care ți-am spus adineauri. În al treilea rând, vreau să răspândești în Blackheath numele Annei ca pe niște confetti. Să se știe că lordul Ravencourt o caută. În al patrulea rând, vreau să faci cunoștință cu Sebastian Bell.

— Cu Sebastian Bell, doctorul?

— Exact.

— De ce?

— Pentru că îmi amintesc că am fost Sebastian Bell, dar nu îmi amintesc să te fi cunoscut, îi explic. Dacă vom schimba acest lucru, atunci înseamnă că mi-am dovedit că pot schimba și altceva azi.

— Moartea lui Evelyn Hardcastle?

— Întocmai.

Expirând prelung, Cunningham se întoarce cu fața la mine. Pare epuizat, de parcă discuția noastră ar fi fost un deșert pe care l-ar fi traversat timp de o săptămână.

— Dacă voi face toate acestea, pot să mă aștept ca mesajul scrisorii să rămână între noi? mă întreabă el, pe fața lui citindu-se mai mult speranța decât așteptarea.

— Va rămâne între noi, ai cuvântul meu.

Îmi întind mâna transpirată.

— Atunci se pare că nu am de ales, zice el, strângându-mi-o ferm și schițând doar o urmă de dezgust pe fața lui.

El pleacă în grabă, probabil temându-se să nu fie împovărat cu alte sarcini dacă ar mai rămâne. În absența lui, aerul rece pare să mă împresoare, pătrunzându-mi în oase prin haine. Deoarece biblioteca mi se pare prea deprimantă ca să mai rămân acolo, mă clintesc cu greu din fotoliu, ajutându-mă de baston ca să mă ridic în picioare.

Trec prin camera de studiu în drum spre salonul din apartamentul lui Ravencourt, unde mă voi pregăti pentru întâlnirea cu Helena Hardcastle. Dacă ea unelteşte să o omoare pe Evelyn în seara aceasta,

atunci martor mi-e Dumnezeu că voi încerca să o împiedic.

În casă domnește liniștea, bărbații sunt plecați la vânătoare, iar femeile beau pe verandă. Până și servitorii au dispărut, făcându-se nevăzuți sub scări ca să se pregătească pentru petrecere. În urma lor s-a așternut o tăcere de mormânt, iar singura care îmi ține companie este ploaia ce bate în geamuri, cerând să fie lăsată înăuntru. Bell nu a auzit zgomotul, însă Ravencourt, atent la răutatea celorlalți, consideră reconfortantă această liniște. Este ca și când ai aerisi o cameră mucegăită.

Pași grei mă trezesc din reverie, fiecare calculat și încet, de parcă ar vrea să îmi atragă atenția. Am reușit să ajung până în sala de mese, unde o masă lungă de stejar este supravegheată de capetele unor animale demult ucise agățate pe pereți, a căror blană este ștearsă și acoperită cu un strat gros de praf. Încăperea este pustie, cu toate acestea zgomotul pașilor pare să răsune de peste tot, imitându-mi mersul șchiopătat.

Încremenesc și mă opresc în loc, iar fruntea mi se umple de broboane de transpirație.

Zgomotul pașilor încetează.

Tamponându-mi fruntea, privesc agitat în jurul meu, dorindu-mi să fi avut la îndemână cuțitul pentru tăiat hârtia al lui Bell. Îngropat în corpul leneș al lui Ravencourt, mă simt de parcă aș trage o ancoră după mine. Nu pot nici să fug, nici să lupt și chiar dacă aș putea, m-aș lupta cu aerul. Sunt singur-singurel.

După o scurtă ezitare, mă pun din nou în mișcare, iar acei pași fantomatici mă urmează. Mă opresc brusc, iar ei se opresc odată cu mine și un chicotit sinistru răsună din pereți. Inima îmi bubuie în piept, părul mi se ridică pe brațe și spaima mă împinge spre siguranța vestibulului, care se zărește prin ușa deschisă a salonului. Pașii nu se mai obosesc acum să mă imite, ci dansează, iar chicotul pare să răsune din toate direcțiile.

Gâfâi când ajung la ușă, orbit de transpirație și mișcându-mă atât de repede, încât risc să mă împiedic de baston. Când pătrund în vestibul, râsetul se oprește brusc și mă însoțește o șoaptă.

— Ne vom întâlni în curând, iepuraș.

16

Zece minute mai târziu, deşi şoapta a dispărut demult, groaza pe care a provocat-o mai stăruie încă. Nu au fost cuvintele în sine, ci veselia pe care au transmis-o. Acel avertisment era ca un avans pentru sângele şi durerea care vor urma, şi numai un idiot nu l-ar recunoaşte pe lacheu în spatele lui.

Îmi ridic mâna ca să văd cât de tare îmi tremură şi, după ce decid că mi-am revenit cât de cât, îmi urmez drumul spre camera mea. Apuc să fac un pas sau doi, când nişte suspine îmi atrag atenţia spre o intrare întunecată din spatele vestibulului. Preţ de un minut mă ţin aproape de margine, încercând să privesc în întuneric, temându-mă să nu fie vreo capcană. S-ar putea ca lacheul să nu încerce ceva atât de curând sau să nu provoace aceste sughiţuri vrednice de milă pe care le aud acum.

Empatia mă împinge să înaintez cu precauţie şi mă trezesc într-o galerie îngustă, împodobită cu portrete ale familiei Hardcastle. Generaţiile mai vechi se veştejesc pe pereţi, portretele actualilor proprietari ai conacului Blackheath atârnând mai aproape de uşă. Lady Helena Hardcastle şade ca o regină alături de soţul ei care stă în picioare, amândoi au părul şi ochii negri, afişând un aer de superioritate. Lângă ei se află portretele copiilor, Evelyn la o fereastră, ţinând cu degetele marginea draperiei pe când urmăreşte sosirea cuiva, în timp ce Michael şade într-un fotoliu, cu un picior aruncat peste braţul acestuia şi cu o carte uitată pe duşumea. Pare plictisit, înăbuşindu-şi energia debordantă. În colţul fiecărui portret se vede o semnătură mâzgălită; aceea a lui Gregory Gold, dacă nu mă înşel. Amintirea majordomului bătut de artist este încă proaspătă şi mă trezesc că strâng în mână bastonul, simţind încă o dată gustul de sânge în gură. Evelyn mi-a spus că Gold fusese invitat la Blackheath ca să retuşeze portretele, iar eu înţeleg de ce. O fi el nebun, dar este talentat.

Într-un colţ al încăperii se aude un alt suspin.

Galeria nu are ferestre, ci doar lămpi cu petrol care ard, iar lumina este atât de slabă, încât trebuie să strâng din ochi ca să o găsesc pe

servitoarea care stă ghemuită în umbră și plânge într-o batistă deja udă. Bunele maniere ar cere să mă apropii încet, însă trupul nu îi îngăduie lui Ravencourt să se furișeze. Bastonul meu lovește pardoseala, iar sunetul respirației mele o ia înainte, anunțându-mi prezența. Când mă vede, servitoarea sare în picioare, boneta i se desface, iar cârlionții roșcați îi cad liberi.

O recunosc pe loc. Este Lucy Harper, servitoarea pe care Ted Stanwin a abuzat-o la prânz și femeia care m-a ajutat să ajung în bucătărie când m-am trezit în trupul majordomului. Amintirea acelei bunătăți își găsește ecoul înlăuntrul meu, iar compătimirea pe care o simt mă ajută să formulez cuvintele.

— Îmi cer scuze, Lucy, nu am vrut să te sperii, îi spun.

— Nu, domnule, nu este... N-ar trebui...

Ea privește în jur, încercând să găsească o cale de scăpare, ploconindu-se și mai mult.

— Te-am auzit plângând, zic eu, încercând să afișez un zâmbet înduioșat.

Este dificil să faci asta cu gura altcuiva, mai ales când acest gest implică multă carne.

— O, domnule, nu ar trebui... a fost vina mea. Am făcut o greșeală la prânz, îmi explică ea, ștergându-și ultimele lacrimi.

— Ted Stanwin s-a comportat ca un mojic cu tine, îi spun, surprins de expresia alarmată de pe fața ei.

— Nu, domnule, nu ar trebui să spuneți asta, protestează ea, cu o voce pițigăiată. Ted, domnul Stanwin, adică, a fost bun cu noi, servitorii. Întotdeauna a fost drept cu noi, zău. Doar că... acum este gentilom, nu poate fi văzut...

E din nou pe punctul de a izbucni în plâns.

— Înțeleg, zic eu în grabă. Nu vrea ca invitații să îl trateze ca pe un servitor.

Un zâmbet îi umflă fața.

— Așa este, domnule, exact așa. Nu l-ar fi prins niciodată pe Charlie Carver dacă nu ar fi fost Ted, însă ceilalți domni îl privesc în continuare ca și când ar fi unul de-ai noștri. Nu și lordul Hardcastle, care îi spune domnule Stanwin și tot tacâmul.

— Ei bine, atâta vreme cât ești bine, zic eu, uimit de mândria pe

care o simt în vocea ei.

— Sunt, domnule, chiar sunt, răspunde ea cu sinceritate, făcându-și suficient curaj cât să-și ridice boneta de pe jos. Ar trebui să mă întorc, se vor întreba unde am dispărut.

Ea face un pas spre ușă, însă prea încet ca să mă împiedice să îi pun o întrebare.

— Lucy, știi pe cineva cu numele de Anna? o întreb. Mă gândeam că ar putea fi o servitoare.

— Anna? Ea tace, căzând pe gânduri. Nu, domnule, nu cred că știu.

— Este vreo servitoare care se comportă ciudat?

— Nu știu dacă mă credeți, domnule, dar sunteți a treia persoană care mă întreabă asta azi, zice ea, răsucindu-și un cârlionț în jurul degetului.

— A treia?

— Da, domnule, doamna Derby a coborât în bucătărie acum o oră, întrebând același lucru. Ne-a tras o spaimă pe cinste. N-am mai pomenit până acum ca o domniță de viță nobilă ca ea să hoinărească prin subsoluri.

Strâng bastonul în mână. Indiferent cine ar fi această doamnă Derby, se comportă ciudat și pune aceleași întrebări ca mine. Poate mi-am mai descoperit un rival.

Sau o altă gazdă.

Această sugestie mă face să roșesc, deoarece familiaritatea lui Ravencourt față de femei se rezumă doar la conștientizarea existenței acestora în lume. Gândul că ar putea deveni una este un lucru la fel de neînțeles pentru el ca o zi petrecută respirând apă.

— Ce-mi poți spune despre doamna Derby? o întreb.

— Nu prea multe, domnule, răspunde Lucy. E o doamnă mai în vârstă, cu o limbă ascuțită. Mi-a plăcut de ea. Nu știu dacă ajută la ceva, dar a apărut și un lacheu. A intrat la câteva minute după ce doamna Derby a pus aceeași întrebare: dacă vreo servitoare se comportă ciudat?

Strâng mânerul bastonului și mai tare și trebuie să-mi mușc limba ca să nu înjur.

— Un lacheu? repet eu. Cum arăta?

— Păr blond, înalt, dar... vocea îi tărăgănează, iar ea pare tulburată. Nu ştiu, mulţumit de el. Probabil că se află în slujba vreunui gentilom, domnule, atunci îşi dau aşa aere. Avea nasul rupt, negru şi vineţiu, de parcă tocmai i s-ar fi întâmplat ceva. Cred că i-a venit cineva de hac.

— Ce i-ai spus?

— Eu nu i-am spus nimic, domnule, ci doamna Drudge, bucătăreasa. I-a spus acelaşi lucru ca doamnei Derby, că servitorii sunt normali, musafirii sunt cei scrântiţi – ea se înroşeşte –, o, vă cer iertare, domnule, n-am vrut...

— Nu-ţi face griji, Lucy. Şi mie mi se par ciudaţi oamenii din casa asta, la fel ca ţie. Dar ce-au făcut?

Rânjeşte şi aruncă o privire vinovată spre uşă. Când vorbeşte din nou, vocea ei poate fi acoperită doar de scârţâitul podelelor.

— Ei bine, azi-dimineaţă, domnişoara Hardcastle a plecat în pădure cu slujnica ei. E franţuzoaică, ar trebui să o auziţi, *quelle* încolo, *quelle* încoace. Le-a atacat cineva lângă coliba lui Charlie Carver. Unul dintre oaspeţi, pare-se, dar n-au spus care.

— Atacate, eşti sigură? zic eu, amintindu-mi de dimineaţa în care m-am trezit în trupul lui Bell şi de femeia pe care am văzut-o fugind prin pădure.

Am presupus că era Anna, dar dacă m-am înşelat? N-ar fi prima mea presupunere înşelătoare referitoare la Blackheath.

— Aşa au spus, domnule, zice ea, devenind timidă în faţa insistenţei mele.

— Cred c-ar trebui să stau de vorbă cu servitoarea franceză, cum o cheamă?

— Madeline Aubert, domnule, dar aş prefera să nu-i spuneţi de unde ştiţi. Nu vor să vorbească despre asta.

Madeline Aubert. Este servitoarea care i-a dat bileţelul lui Bell aseară, în timpul cinei. Din cauza confuziei provocate de evenimentele recente, aproape că uitasem de tăieturile de pe braţul lui.

— Buzele îmi sunt pecetluite, Lucy, mulţumesc, zic eu, mimând gestul. Chiar şi aşa, trebuie să vorbesc cu ea. I-ai putea spune că o caut? Nu trebuie să-i spui de ce, însă îmi veţi face un bine amândouă

dacă ea va veni în apartamentul meu.

Ea mă privește neîncrezătoare, dar cade de acord suficient de repede, țâșnind din loc înainte să apuc să îi fac și alte promisiuni.

Dacă Ravencourt ar putea, eu aș grăbi pasul când ies din galerie. Indiferent de apatia pe care Evelyn o simte față de Ravencourt, ea este prietena mea și îmi doresc în continuare să o salvez. Dacă a amenințat-o cineva în pădure în dimineața aceasta, nu este exagerat să presupun că aceeași persoană va avea legătură cu moartea ei din această seară. Trebuie să fac tot ce îmi stă în putere ca să o împiedic și sper că această Madeline Aubert mă va putea ajuta. Poate că mâine pe vremea asta voi ști numele criminalului, cine știe? Dacă doctorul ciumei va da curs ofertei sale, poate voi scăpa din casa aceasta fără să mai am nevoie de celelalte gazde.

Bucuria aceasta mă însuflețește până la capătul coridorului, respirația mea șuierătoare accentuându-se cu fiecare pas cu care mă îndepărtez de vestibulul luminos. Prezența lacheului a schimbat conacul Blackheath, umbrele mișcătoare și cotloanele lui întunecate împânzindu-mi imaginația cu sute de morți orbile cauzate de el. La auzul celui mai mic sunet, inima mea, și așa împovărată, îmi bubuie în piept. Până când ajung în salonul din apartamentul meu, sunt ud leoarcă din cauza transpirației și simt o apăsare în piept.

După ce închid ușa, las să-mi scape o răsuflare de ușurare prelungă și șuierătoare. În ritmul acesta, lacheul nu va mai fi nevoit să mă ucidă, căci îmi va veni de hac sănătatea precară.

Salonul este o încăpere frumoasă, iar un divan și un fotoliu se află sub un candelabru care reflectă flăcările focului ce arde în șemineu. Pe bufet se află băuturi spirtoase și mixere, fructe feliate, absint și o frapieră în care gheața s-a topit pe jumătate. Alături, se află o grămadă dezechilibrată de sandviciuri cu carne de vită, din care se prelinge muștarul. Stomacul îmi spune să mănânc, dar simt că trupul îmi cedează.

Trebuie să mă odihnesc.

Fotoliul îmi acceptă trupul cu încăpățânare și picioarele lui se arcuiesc din cauza greutății. Ploaia bate în geam, iar cerul este vinețiu. Oare or fi aceiași stropi de ploaie care au căzut ieri, aceiași nori? Oare iepurii își sapă aceleași vizuini, deranjând aceleași insecte?

Oare aceleași păsări zboară în aceleași direcții, izbindu-se de aceleași ferestre? Dacă aceasta este vreo capcană, ce fel de pradă este demnă de ea?

— Mi-ar prinde bine ceva de băut, bombăn eu, frecându-mi tâmplele care îmi zvâcnesc.

— Poftim! se aude o voce de femeie în spatele meu.

O mână micuță, cu degetele osoase și bătătorite, îmi întinde paharul peste umăr.

Eu dau să mă întorc, însă Ravencourt este prea mătăhălos, iar fotoliul prea strâmt.

Femeia scutură nerăbdătoare paharul, iar cuburile de gheață zornăie.

— Ar trebui să bei înainte să se topească toate cuburile de gheață, zice ea.

— Să-mi fie cu iertare dacă sunt suspicios în a accepta o băutură din mâna unei femei pe care nu o cunosc, spun eu.

Ea își apropie buzele de urechea mea și îi simt respirația caldă pe gât.

— Dar mă cunoști, îmi șoptește ea. Eram în trăsură cu majordomul. Mă cheamă Anna.

— Anna! exclam eu, încercând să mă ridic din fotoliu.

Îi simt mâna ca o nicovală pe umăr când mă împinge, afundându-mă în fotoliu.

— Nu te obosi, până când te vei ridica tu în picioare, eu voi fi dispărut deja, îmi spune ea. Ne vom reîntâlni în curând, dar vreau să încetezi să mă mai cauți.

— *Să încetez* să te mai caut, de ce?

— Pentru că nu ești singurul care mă caută, răspunde ea, retrăgându-se puțin. Și lacheul mă vânează și știe că noi doi colaborăm. Dacă vei continua să mă cauți, îl vei conduce la mine. Amândoi suntem în siguranță atât timp cât eu stau ascunsă, așa că renunță.

Simt cum se îndepărtează, pașii purtând-o spre ușă.

— Așteaptă! strig eu. Știi cine sunt eu sau de ce ne aflăm aici? Te rog, sunt sigur că poți să-mi spui ceva.

Ea tace, căzând pe gânduri.

— Singura amintire pe care o am este că m-am trezit cu un nume pe buze, îmi spune ea. Cred că este al tău.

Eu mă apuc cu mâinile de brațele fotoliului.

— Care este? o întreb.

— Aiden Bishop, răspunde ea. Am făcut ce mi-ai cerut, acum fă și tu la fel. Încetează să mă mai cauți.

— Aiden Bishop, repet eu, accentuând vocalele. Aiden... Bishop. Aiden, Aiden, Aiden.

17

De o jumătate de oră încerc combinații, intonații și pronunții diferite ale propriului nume, sperând să extrag câteva amintiri din mintea mea recalcitrantă. Până în prezent, nu am reușit decât să am o senzație de uscăciune în gură. Este un mod frustrant de a-ți petrece timpul, însă am câteva alternative. Ora 1:30 a venit, apoi a trecut, dar nu am primit nicio veste de la Helena Hardcastle prin care să își explice absența. Am chemat o servitoare și i-am cerut să o aducă, însă am fost informat că nimeni nu o mai văzuse pe stăpână casei de azi-dimineață. Afurisita dispăruse.

Colac peste pupăză, nici Cunningham și nici Madeline Aubert nu au venit să mă viziteze. Și, deși nu mă așteptam ca servitoarea lui Evelyn să dea curs invitației mele, Cunningham lipsește de câteva ore bune. Nu știu ce îl reține, dar încep să îmi pierd răbdarea. Avem atâtea de făcut și atât de puțin timp la dispoziție.

— Hei, Cecil! zice o voce răgușită. Helena este aici? Am auzit că urmează să te întâlnești cu ea.

În pragul ușii stă o femeie mai în vârstă, îngropată într-o haină roșie supradimensională, o pălărie și niște cizme de cauciuc mânjite cu noroi, care aproape că îi ajung până la genunchi. Obrajii îi sunt roșii de la frig și are o încruntătură înghețată pe față.

— Mă tem că n-am văzut-o, răspund eu. Încă o mai aștept.

— Și tu, nu-i așa? Trebuia să mă întâlnesc cu afurisita asta de femeie în grădină în dimineața aceasta, dar a preferat să mă lase să îngheț de frig pe o bancă timp de o oră, zice ea, mergând cu pași mari și grei către foc.

Poartă atât de multe straturi de haine, încât o scânteie ar face-o să ardă ca rug funerar viking.

— Mă întreb unde s-o fi dus? zice ea, scoțându-și mănușile și azvârlindu-le pe scaunul de lângă mine. Nu e ca și când ai avea o mulțime de lucruri de făcut la Blackheath. Ai chef de o băutură?

— Mă lupt cu asta încă, răspund eu, fluturându-mi paharul în direcția ei.

— Mi-a venit o idee minunată. M-am gândit să fac o plimbare, dar

când m-am întors, nu a venit nimeni să-mi deschidă ușa. Am bătut în geamuri o jumătate de oră, dar n-a apărut niciun servitor. E o chestie specific americană.

Carafele sunt ridicate de la locul lor, paharele sunt așezate pe masa din lemn cu zgomot. Cuburile de gheață scot un clinchet când se lovesc de pereții de sticlă și se aude un pârâit atunci când alcoolul este turnat peste ele. Se aud un sfârâit și un pleoscăit satisfăcător, urmate de o sorbitură și o privire încântată din partea doamnei în vârstă.

— Așa mai merge, zice ea, iar următorul clinchet de pahar sugerează că primul a fost doar încălzirea. I-am spus Helenei că petrecerea aceasta este o idee proastă, însă ea nici nu a vrut s-audă, și-acum iată: Peter se ascunde în casa de oaspeți, Michael are grijă cu greu de invitați, iar Evelyn se joacă de-a deghizatul. Va fi un fiasco, ascultă-mă pe mine.

Femeia în vârstă se postează din nou în fața focului, cu paharul cu băutură în mână. S-a micșorat de-a binelea de când a mai scăpat de câteva straturi de haine. Obrajii și mâinile mici au o culoare trandafirie, iar părul cărunt îi stă în toate direcțiile.

— Ce-i asta? zice ea, ridicând cartonașul alb de pe polița șemineului. Aveai de gând să-mi scrii, Cecil?

— Poftim?

Ea îmi întinde cartonașul, pe care este scris un mesaj simplu.

Întâlnire cu Millicent Derby

A.

E mâna Annei, fără îndoială.

Mai întâi mănușile care ard, iar acum prezentările. Oricât de ciudat ar fi faptul că îmi lasă cineva indicii în timpul zilei, este plăcut să știu că am un prieten în acest loc, chiar dacă acest lucru îmi anulează teoria că doamna Derby mi-ar fi rivală sau chiar o altă gazdă. Doamna în vârstă este mult prea originală ca să fie altcineva.

Atunci de ce a adulmecat prin bucătărie și a pus întrebări despre servitoare?

— L-am rugat pe Cunningham să te invite la un pahar, zic eu cu

blândețe, sorbind din whisky. Cred că i-a fost distrasă atenția în timp ce nota mesajul.

— Așa se întâmplă când le încredințezi sarcini importante celor din clasa de jos, zice Millicent pufnind și trântindu-se într-un fotoliu din apropiere. Ascultă-mă pe mine, Cecil! Într-o bună zi vei descoperi că ți-a golit conturile și a fugit cu una dintre servitoarele tale. Uită-te la afurisitul ăla de Ted Stanwin! Înainte, când era îngrijitor, se furișa pe-aici ca adierea vântului, iar acum zici că e proprietarul locului. Cât tupeu!

— Stanwin este un individ supărător, sunt de acord, dar am o slăbiciune pentru servitorii casei, zic eu. Au fost extrem de atenți cu mine. Și-apoi, am auzit că ai coborât în bucătărie mai devreme, așadar nu cred că îi consideri pe toți niște nevrednici.

Își flutură paharul în direcția mea, vărsând băutura.

— O, asta, da... zice ea cu o voce tărăgănată, sorbind din băutură ca să tragă de timp. Cred că una dintre servitoare mi-a furat ceva din cameră, atâta tot. După cum ziceam, nu se știe niciodată ce ascunde omul. Ți-l amintești pe soțul meu?

— Vag, răspund eu, admirând eleganța cu care a schimbat subiectul.

Indiferent ce-o fi făcut în bucătărie, mă îndoiesc că avea legătură cu vreun furt.

— Același lucru, zice ea, pufnind. Deși provenea din clasa inferioară, a construit patruzeci de mori de bumbac ciudate, dar tot un netrebnic a rămas. În cincizeci de ani de căsnicie nu am zâmbit până în ziua în care l-am îngropat, iar de atunci sunt toată un zâmbet.

Este întreruptă de un trosnet care se aude pe coridor, urmat de scârțâitul balamalelor.

— Poate e Helena, zice Millicent, ridicându-se din fotoliu. Camera ei e alături.

— Credeam că soții Hardcastle locuiesc în casa de oaspeți.

— Peter locuiește acolo, zice ea, ridicând din sprânceană. Helena a insistat să locuiască aici. N-au avut de la început o căsnicie adevărată, iar acum aceasta se dezintegrează din ce în ce mai repede. Ascultă aici, Cecil! A meritat să vin numai pentru scandal.

Femeia în vârstă scoate capul pe ușă, strigă numele Helenei pe coridor, apoi tace brusc.

— Ce Dumnezeu...! mormăie ea, înainte să-și vâre din nou capul în salonul meu. Ridică-te, Cecil! îmi spune ea, agitată. Se întâmplă ceva ciudat.

Îngrijorarea mă face să mă ridic cu greu în picioare și să ies pe coridor, unde ușa camerei Helenei se leagănă cu un scârțâit. Închizătoarea a fost distrusă și așchiile de lemn scrâșnesc sub tălpile noastre.

— Cineva a forțat ușa, zice Millicent printre dinți din spatele meu.

Împing ușa cu bastonul. Se deschide încet, permițându-ne să aruncăm o privire înăuntru.

Nu este nimeni înăuntru și nu a mai fost de ceva vreme după câte se vede. Draperiile sunt trase, iar singura sursă de lumină intră de la lămpile aliniate pe pereții coridorului. Patul cu baldachin este făcut, iar măsuța de toaletă este plină cu creme de față, pudre și produse cosmetice de tot soiul.

Mulțumită că nu există niciun pericol, Millicent apare din spatele meu, aruncându-mi o uitătură ce ar putea fi descrisă cel mai bine ca fiind o scuză ostilă. Apoi ocolește patul și trage draperiile grele, alungând întunericul.

Singurul lucru deranjat este un scrin din lemn de castan cu rulou deasupra, ale cărui sertare stau deschise. Printre călimările, plicurile și panglicile împrăștiate pe suprafața lui, se află și o cutie mare lăcuită, în a cărei căptușeală se zăresc două forme de revolver. Armele au dispărut, deși bănuiesc că Evelyn a venit cu unul din ele în cimitir. Doar mi-a spus că era al mamei ei.

— Ei bine, măcar știm ce căutau, zice Millicent, lovind cutia cu degetul. Totuși, n-are nicio noimă. Dacă ar fi vrut cineva să facă rost de o armă, ar fi putut-o fura cu ușurință din grajd. Acolo sunt cu zecile. N-ar fi bătut cuiva la ochi.

Când împinge cutia, Millicent descoperă o agendă și începe să îi frunzărească paginile, trecându-și degetul peste întâlnirile și evenimentele, mementourile și însemnările mâzgălite acolo. Conținutul agendei ar fi sugerat o viață plină – deși cam plictisitoare, dacă nu ne-ar fi atras atenția ultima pagină, care era ruptă.

— Ciudat! Întâlnirile de azi lipsesc, zice ea, iritarea ei lăsând locul bănuielii. De ce-ar rupe Helena pagina asta?

— Crezi că ea a făcut-o? o întreb.

— Ce motiv ar avea altcineva s-o facă? zice Millicent. Helena se gândește la o nebunie și nu vrea să afle cineva, ascultă-mă pe mine! Scuză-mă, Cecil, dar trebuie să plec în căutarea ei și să încerc s-o fac să se răzgândească. Asta se întâmplă de obicei.

Azvârlind agenda pe pat, iese cu pași hotărâți din dormitor și o ia de-a lungul coridorului. Eu abia observ când pleacă. Pe mine mă îngrijorează mai mult amprentele negre care pătează paginile. Valetul meu a fost aici și, din câte se pare, și el o caută pe Helena Hardcastle.

18

Lumea de dincolo de ferestre începe să se zgribulească, întunecându-se pe margini şi înnegrindu-se în centru. Vânătorii încep să iasă din pădure, traversează pajiştea şi se clatină ca nişte păsări supradimensionale. Săturându-mă să îl mai aştept pe Cunningham în salonul meu, mă îndrept spre bibliotecă pentru a inspecta enciclopedia.

Este o decizie pe care o regret deja.

După ce am umblat o zi întreagă, am rămas fără puteri, iar acest trup mătăhălos devine din ce în ce mai greu cu fiecare secundă care trece. Şi mai rău, în casă este o agitaţie de nedescris pentru că servitoarele scutură pernele şi aranjează florile, ţâşnind încoace şi-ncolo ca nişte bancuri de peşti speriaţi. Vigoarea lor mă face să mă simt stingher, iar graţia lor mă intimidează.

Până când ajung eu în vestibul, acesta este plin cu vânători care îşi scutură şepcile de ploaie, formând băltoace la picioarele lor. Sunt uzi până la piele şi vineţii de frig şi parcă au rămas fără vlagă. Cu siguranţă au avut o după-amiază îngrozitoare.

Îmi croiesc drum nervos şi cu ochii plecaţi, întrebându-mă dacă vreuna dintre aceste feţe încruntate îi aparţine lacheului. Lucy Harper mi-a spus că acesta avea nasul rupt când a coborât în bucătărie, ceea ce îmi dă speranţe că gazdele mele ripostează, ca să nu mai pomenim că l-aş putea recunoaşte mai uşor.

Deoarece nu zăresc nicio rană, îmi continui drumul mai încrezător. Vânătorii se dau la o parte şi îmi permit să trec printre ei, târşâindu-mi picioarele, în drum spre bibliotecă, unde draperiile sunt trase şi focul arde în şemineu. În aer pluteşte un miros slab de parfum. Lumânările groase de pe farfurii trimit pete de lumină caldă şi însemnează cu umbre, luminând trei femei care stau ghemuite în fotolii, captivate de cărţile pe care le ţin în poală.

Mă apropii de raftul pe care ar trebui să se afle enciclopedia, însă, când pipăi prin întuneric, descopăr doar locul ei gol. Iau o lumânare de pe o masă din apropiere şi trec flacăra acesteia pe deasupra raftului, sperând ca enciclopedia să fi fost mutată. Însă aceasta

lipsește cu desăvârșire. Expir prelung, dezumflându-mă ca burduful unei drăcovenii îngrozitoare. Până acum nu mi-am dat seama câtă speranță îmi pusesem în enciclopedie sau în gândul de a mă întâlni față în față cu viitoarea mea gazdă. Nu râvneam doar informațiile pe care le deținea, ci voiam să am ocazia să o studiez, așa cum și-ar studia cineva reflexiile distorsionate într-o încăpere plină cu oglinzi. Aș fi putut observa cu certitudine, în timpul acestui studiu, o calitate care se repetă, o frântură din mine, cel adevărat, transferată în fiecare persoană și neatinsă de personalitățile celorlalte gazde? Dacă nu voi avea această ocazie, nu știu cum mi-aș putea identifica trăsăturile, deosebirile definitorii dintre personalitatea mea și cea a gazdei mele. Din câte știu eu, singura diferență dintre mine și lacheu este mintea pe care o împărtășesc.

Oboseala acumulată în timpul zilei îmi apasă pe umeri, obligându-mă să mă așez în fotoliul din fața șemineului. Buștenii trosnesc și pârâie, iar căldura se ridică și se împrăștie în aer.

Simt cum mi se oprește respirația.

Enciclopedia zace printre flăcări. A fost făcută scrum, deși își mai păstrează forma, care s-ar putea destrăma dintr-o suflare.

E mâna lacheului, fără îndoială.

Mă simt de parcă aș fi fost lovit. Fără îndoială că aceasta a fost intenția. Oriunde aș merge, el pare să fie cu un pas în fața mea. Și totuși, nu îi place să câștige pur și simplu. Vrea ca eu să știu. Vrea să-mi fie teamă. Dintr-un motiv sau altul, vrea să știe că sufăr.

Încercând să-mi revin în urma acestei dovezi de dispreț, privesc pierdut flăcările, simțind cum mă copleșește îndoiala, când Cunningham mă strigă din pragul ușii.

— Lord Ravencourt?

— Pe unde naiba ai umblat? izbucnesc eu, pierzându-mi complet cumpătul.

El ocolește cu pași mari fotoliul în care stau și se postează în fața focului ca să-și încălzească mâinile. Pare să fi fost prins de furtună și, deși și-a schimbat hainele, părul este încă umed și zburlit de la prosopul cu care l-a șters.

— Mă bucur să observ că Ravencourt și-a păstrat temperamentul, zice el, pe un ton liniștit. Cu siguranță, nu m-aș simți bine dacă nu

mi-aș lua porția zilnică de dojană.

— Nu face pe victima cu mine, îi zic, amenințându-l cu degetul. Ai lipsit mult timp.

— Treaba bună necesită timp, zice el, azvârlindu-mi în poală un obiect.

Îl ridic la lumină și privesc în ochii goi ai unei măști din porțelan cu cioc. Simt cum furia mea se evaporă pe loc. Cunningham își coboară vocea și îi aruncă o privire femeii care ne privește cu o curiozitate evidentă.

— Îi aparține unui tip pe care îl cheamă Philip Sutcliffe, îmi spune Cunningham. Unul dintre servitori a zărit-o în garderoba lui, așa că m-am furișat în camera lui când a plecat la vânătoare. Am găsit și jobenul, și mantaua, împreună cu un bilețel în care promitea să se întâlnească la petrecere cu lordul Hardcastle. M-am gândit că l-am putea interpela.

Lovindu-mi genunchiul cu palma, rânjesc la el ca un smintit.

— Ai făcut o treabă bună, Cunningham, chiar o treabă excelentă!

— M-am gândit eu că te vei bucura, zice el. Din păcate, aici se sfârșesc veștile bune. Bilețelul de la fântână, destinat domnișoarei Hardcastle, a fost... ciudat, ca să nu spun altfel.

— Ciudat, cum așa? zic eu, acoperindu-mi fața cu masca prevăzută cu cioc.

Porțelanul este rece și îl simt lipicios pe piele, dar, în afară de asta, mi se potrivește.

— Ploaia a șters scrisul, dar îți pot spune ce scria: „Ține-te departe de Millicent Derby”, iar dedesubt era schițat un castel. Nu mai scria nimic altceva.

— Este un avertisment ciudat, zic eu.

— Avertisment? Mie mi-a s-a părut o amenințare, spune Cunningham.

— Crezi că Millicent Derby o va ataca pe Evelyn cu andrelele? zic eu, ridicând o sprânceană.

— Nu o desconsidera doar pentru că este în vârstă, spune el, ațâțând focul cu vătraiul. A fost o vreme când avea la degetul ei mic jumătate din locuitorii acestei case. Nu exista secret murdar pe care ea să nu îl fi dezgropat sau vreun vicleșug la care ea să nu fi apelat.

Ted Stanwin este mic copil pe lângă ea.

— Ai avut de-a face cu ea?

— Ravencourt are și nu are încredere în ea, răspunde el. O fi el un ticălos, dar nu-i prost.

— E bine de știut, zic eu. Te-ai întâlnit cu Sebastian Bell?

— Încă nu, o voi face în seara aceasta. Nu am reușit să aflu nimic nici despre misterioasa Anna.

— O, nu e nevoie, m-a găsit ea adineauri, spun eu, trăgând de o bucată de piele desprinsă de pe brațul fotoliului.

— Serios? Și ce voia?

— N-a spus.

— De unde te cunoaște?

— N-am ajuns la subiectul acesta.

— Este o prietenă?

— S-ar putea.

— A fost o întâlnire fructuoasă atunci? mă întreabă el cu timiditate, punând vătraiul înapoi în suport. Că veni vorba, ar trebui să faci o baie. Cina este la 8 p.m. Și ai început să miroși puțin a acru. Haide să nu le dăm oamenilor încă un motiv să te disprețuiască mai mult decât de obicei.

El dă să mă ajute să mă ridic, însă eu îi fac semn să rămână pe loc.

— Nu, am nevoie să stai în umbra lui Evelyn în seara aceasta, îi spun eu, chinuindu-mă să mă ridic din fotoliu.

Se pare că gravitația nu este de aceeași părere.

— În ce scop? mă întreabă el, privindu-mă încruntat.

— Cineva vrea să o omoare, răspund eu.

— Da, pot fi chiar eu, n-ai de unde știi, zice el, pe un ton plictisit, de parcă ar sugera că nimic nu este mai important decât dorința de varieteu.

Această idee mă lovește cu atâta forță, încât cad din nou în fotoliul din care mă ridicasem deja pe jumătate, picioarele de lemn scârțâind sub greutatea mea. Ravencourt are încredere oarbă în Cunningham, o trăsătură pe care am adoptat-o fără nicio îndoială, deși știa că ascunde un secret teribil. Poate fi suspect la fel ca oricine altcineva.

Cunningham se lovește ușor cu degetul pe nas.

— Ți-am dat de gândit, zice el, petrecându-mi brațul pe după

umerii lui. Îl voi găsi pe Bell cât timp vei face baie, însă, după părerea mea, ar fi mai bine să stai tu în umbra lui Evelyn atunci când vei putea. Între timp, voi rămâne alături de tine ca să nu mă mai consideri suspect. Viața mea este și așa complicată fără ca opt variante ale tale să mă urmărească prin casă și să mă acuze de crimă.

— Pari versat în astfel de chestii, observ eu, încercând să-i zăresc reacția cu coada ochiului.

— Păi, n-am fost mereu valet, zice el.

— Ce-ai fost?

— Nu cred că această informație face parte din înțelegerea noastră, răspunde el, făcând o grimasă când încearcă să mă ridice.

— Atunci, ce-ar fi să-mi spui ce ai căutat în camera Helenei Hardcastle? îi sugerez eu. Ai lăsat urme de cerneală când i-ai răsfoit agenda. Am observat-o pe mâinile tale în dimineața aceasta.

El fluieră uimit.

— *Chiar* că ai fost ocupat, spune cu o voce mai aspră. Atunci, mi se pare ciudat că nu ai aflat despre relația mea scandaloasă cu familia Hardcastle. Dar n-aș vrea să stric această surpriză pentru tine! întreabă lumea – nu este tocmai un secret – și sunt convins că va fi cineva încântat să îți povestească.

— Tu ai intrat în cameră, Cunningham? îl întreb. Au fost furate două revolvere și o pagină din agendă a fost ruptă.

— N-a fost nevoie să intru cu forța pentru că am fost invitat, răspunde el. Nu știu nimic despre cele două revolvere, însă agenda era întreagă atunci când am plecat. Am văzut-o cu ochii mei. Bănuiesc că aș putea să-ți explic ce făceam acolo și de ce nu sunt cel pe care îl cauți, dar, dacă ai fi înțelept, n-ai crede niciun cuvânt, așa că ar fi mai bine să afli singur. Astfel vei putea fi sigur că este adevărat.

Ne ridicăm uzi de transpirație, iar Cunningham își tamponează broboanele de sudoare de pe frunte, înainte să îmi dea bastonul.

— Spune-mi, Cunningham. De ce se mulțumește un om ca tine cu o astfel de slujbă?

Aceste cuvinte îl fac să se oprească brusc, iar fața, de obicei blândă, i se întunecă.

— Uneori, viața nu te lasă să alegi cum vrei să trăiești, răspunde el,

încruntându-se. Și-acum, haide, trebuie să asistăm la o crimă.

19

Masa de seară este luminată de lumânările din sfeșnice, iar sub strălucirea lor pâlpâitoare se întinde un cimitir de oase de pui și de pește, cruste de homari și grăsime de porc. Draperiile nu au fost trase în ciuda întunericului de afară, oferind o priveliște spre pădurea biciuită de furtună.

Mă aud mâncând, cum strivesc și cum sparg, cum sorb și cum înghit. Sosul îmi curge pe bărbie, iar grăsimea îmi mânjește buzele, oferindu-le un luciu scârbos. Am o poftă de lup și gâfâi între îmbucături. Șervetul meu seamănă cu un câmp de bătălie. Ceilalți comeseni privesc acest spectacol hidos cu coada ochiului, încercând să converseze în timp ce eu zdrobesc mâncarea cu dinții. Cum poate fi cineva atât de înfometat? Ce gol încearcă să umple?

Michael Hardcastle stă în stânga mea, deși abia dacă am schimbat două vorbe de când am sosit. În cea mai mare parte a timpului, el a vorbit în șoaptă cu Evelyn, ținându-și capetele apropiate, cu o afecțiune impenetrabilă. Pentru o femeie care se știe în pericol, ea pare uimitor de netulburată.

Poate crede că este protejată.

— Ați călătorit vreodată în Orient, lord Ravencourt?

Ce păcat că persoana care ocupă scaunul din dreapta mea nu este la fel de neatentă cu mine. Însă acesta este ocupat de comandantul Clifford Herrington, un fost ofițer de marină. Are început de chelie și este îmbrăcat într-o uniformă care sugerează curajul. După o oră petrecută în compania lui, mă chinuiesc să potrivesc omul cu faptele. Poate că este din cauza bărbiei mici și a privirii care mă evită, ce dau senzația unei scuze iminente. Dar, cel mai probabil, este din cauza băuturii care îi fac ochii sticloși.

Herrington și-a petrecut seara spunând povești plictisitoare fără să îi treacă prin minte că ar exagera, iar acum conversația noastră pare să fi ajuns pe malurile Asiei. Eu sorb din vin ca să-mi ascund starea de agitație și mi se pare că este ușor acid. Grimasa pe care o fac îl determină pe Herrington să se aplece spre mine conspirativ.

— Și eu am avut aceeași reacție, îmi zice el, lovindu-mă în față cu

respirația lui caldă și îmbibată în alcool. Am întrebat degeaba un servitor din ce an este. La fel de bine aș fi putut să-l întreb dacă paharul din care am băut este expirat.

Sfeșnicele aruncă o lumină gălbuie, bolnăvicioasă, peste fața lui, iar ochii lui de bețiv strălucesc într-un mod respingător. Pun paharul cu vin pe masă și privesc în jurul meu, încercând să-mi distrag atenția. Trebuie să fie în jur de cincisprezece persoane în jurul mesei, conversația plictisitoare fiind asezonată cu cuvinte în franceză, spaniolă și germană. Bijuteriile scumpe scot un clinchet când ating paharele, iar tacâmurile zornăie atunci când servitorii adună farfuriile. Atmosfera din încăpere este sumbră, conversațiile răzlețe sunt rapide și șoptite, rostite peste câteva zeci de scaune goale. Este o priveliște stranie, chiar funebră și, chiar dacă absențele sunt notabile, toată lumea pare a se preface că nu observă. Nu știu dacă este o chestiune de bun-simț sau dacă există vreo explicație care mi-a scăpat.

Caut o față cunoscută ca să întreb, însă Cunningham s-a dus să-l întâlnească pe Bell, iar pe Millicent Derby, pe doctorul Dickie sau pe respingătorul Ted Stanwin nu îi văd nicăieri. În afară de Evelyn și de Michael, singura persoană pe care o recunosc este Daniel Coleridge, care stă lângă un individ slab, la celălalt capăt al mesei. Cei doi îi privesc pe ceilalți musafiri prin paharele cu vin pe jumătate goale. Cineva se ocupase de fața chipeșă a lui Daniel, „înfrumusețând-o”cu o buză spartă și un ochi vânăt. Va arăta îngrozitor mâine, asta presupunând că va veni vreodată ziua de mâine. Rana nu pare să îl supere foarte tare, deși pe mine mă neliniștește. Până în acest moment, l-am considerat pe Daniel imun la uneltirile care se petrec în acest loc și am presupus că informațiile din viitor pe care le deține îi permit să păcălească ghinionul. Văzându-l atât de umilit, e ca și când un magician și-ar fi scăpat cărțile de joc din mânecă.

Tovarășul său lovește masa când râde încântat la una dintre glumele lui Daniel, atrăgându-mi atenția. Mi se pare că îl cunosc pe individul acesta, dar nu știu de unde să-l iau.

Poate este o gazdă viitoare.

Sper că nu. Este un tip urât, cu părul unsuros, fața palidă și ciupită de vărsat și are atitudinea cuiva care îi consideră pe toți cei din

încăpere inferiori lui. Simt că este o persoană vicleană, ba chiar nemiloasă, deşi nu înţeleg de unde îmi vin aceste impresii.

— Au nişte remedii atât de bizare, zice Clifford Herrington, ridicându-şi puţin vocea ca să-mi atragă din nou atenţia.

Eu clipesc şi îl privesc nedumerit.

— Orientalii, lord Ravencourt, zice el, zâmbindu-mi amiabil.

— Desigur, îngân eu. Nu, mă tem că nu am fost acolo niciodată.

— Este un loc incredibil, incredibil. Au aceste aşa-zise spitale...

Eu îmi ridic mâna ca să chem un servitor. Dacă tot nu pot scăpa de conversaţie, măcar să îmi mai toarne nişte vin. Cui pe cui se scoate.

— Vorbeam deunăzi cu doctorul Bell despre sortimentele lor de opiacee, continuă el.

Dacă ar tăcea odată...

— Vă place mâncarea, lord Ravencourt? mă întreabă Michael Hardcastle, întrerupând discret conversaţia.

Eu mă uit la el, plin de recunoştinţă.

El îşi ţine paharul cu vin ridicat, aproape de buze, citindu-se viclenia în ochii lui verzi. Face un contrast izbitor cu Evelyn, a cărei privire m-ar putea sfâşia. Ea poartă o rochie de seară albastră şi o coroniţă. Părul blond îi este prins sus, iar buclele lasă să se vadă un extravagant colier cu diamante prins în jurul gâtului. Are aceeaşi ţinută, cu excepţia pardesiului şi a cizmelor din cauciuc, pe care le va purta atunci când îl va însoţi mai târziu pe Sebastian Bell în cimitir, tot în seara aceasta.

Îmi tamponez buzele cu şervetul şi îmi înclin capul.

— Este delicioasă, îmi pare rău că nu o savurează prea multe persoane, răspund eu, arătând cu mâna scaunele goale aşezate în jurul mesei. Aşteptam să îl văd mai ales pe domnul Sutcliffe.

Şi costumul lui de doctor al ciumei, continui eu în gând.

— Ei bine, aveţi noroc, intervine Clifford Herrington. Bătrânul Sutcliffe îmi este prieten bun. Dacă doriţi, vă voi face cunoştinţă cu el la petrecere.

— Presupunând că va veni, zice Michael. El şi tatăl meu trebuie să fi dat deja iama în dulapul cu băuturi. Fără îndoială că mama încearcă să-i trezească chiar acum, în timp ce vorbim.

— Lady Hardcastle va fi prezentă în seara aceasta? întreb eu. Am

auzit că nu prea a fost văzută toată ziua.

— I-a fost greu să revină la Blackheath, îmi explică Michael, coborându-și vocea de parcă ar fi vrut să-mi împărtășească o mărturisire. În mod cert și-a petrecut ziua alungând câteva fantome înainte de petrecere. Dar, fiți pe pace, va fi prezentă!

Suntem întrerupți de un servitor care se apleacă și îi șoptește ceva la ureche lui Michael. Tânărul se întunecă la față și, în timp ce chelnerul se retrage, el îi transmite mesajul surorii lui, a cărei față se întunecă de asemenea. Ei se privesc o clipă, strângându-și mâinile, înainte ca Michael să lovească ușor cu o furculiță în paharul lui de vin și să se ridice în picioare. Pare că se deșiră când se ridică, astfel încât acum lasă impresia că este incredibil de înalt, ajungând mai sus decât lumina slabă a sfeșnicelor și fiind nevoit să vorbească din umbră.

Cei prezenți în încăpere tac și își ațintesc privirile asupra lui.

— Speram ca părinții mei să își facă apariția, astfel încât să nu fiu eu nevoit să țin un toast, zice el. Este limpede că ei intenționează să-și facă o intrare într-adevăr grandioasă la petrecere.

Râsetele înăbușite sunt întâmpinate de un zâmbet timid.

Eu îmi plimb în treacă privirea peste fețele celorlalți invitați, apoi privesc drept în ochii amuzați ai lui Daniel. Tamponându-și buzele cu șervetul, îi aruncă o privire scurtă lui Michael, sugerându-mi să fiu atent.

Știe ce urmează.

— Tatăl meu dorește să vă mulțumească tuturor pentru că sunteți aici în această seară și sunt convins că va face mai târziu acest lucru personal, zice Michael.

Se simte un tremur în vocea lui, un oarecare disconfort.

— În numele lui, aș dori să vă mulțumesc tuturor pentru că ați venit și să îi urez bun venit surorii mele, Evelyn, care s-a întors acasă după o perioadă de timp petrecută în Paris.

Pe chipul ei se oglindește aceeași afecțiune, iar cei doi împărtășesc un zâmbet care nu are nicio legătură cu această încăpere sau cu cei prezenți aici. Chiar și așa, invitații își ridică paharele, auzindu-se răspunsuri de mulțumire în jurul mesei.

Michael așteaptă să se facă din nou liniște, apoi continuă:

— În curând, ea va porni într-o nouă aventură și... Apoi tace,

coborându-și privirea. Ei bine, se va căsători cu lord Cecil Ravencourt.

În încăpere se așterne o tăcere de mormânt și toți își îndreaptă privirile în direcția mea. Șocul se transformă în nedumerire, apoi în dezgust; fețele lor oglindesc perfect propriile mele trăiri. Trebuie să existe o diferență de treizeci de ani și nenumărate mese între Ravencourt și Evelyn, a cărei ostilitate din această dimineață se explică acum. Dacă lordul și lady Hardcastle o învinuiesc cu adevărat pe fiica lor pentru moartea lui Thomas, atunci pedeapsa lor este deosebită. Ei plănuiesc să îi fure anii tinereții așa cum i-au fost furați și lui Thomas.

Mă uit la Evelyn, însă ea se joacă absentă cu un șervet și își mușcă buza. Și-a pierdut buna dispoziție. O broboană de transpirație se prelinge pe fruntea lui Michael, iar vinul îi tremură în pahar. Nici măcar nu se poate uita la sora lui, iar ea nu poate privi în altă parte. Niciodată nu mi s-a părut mai captivantă o față de masă ca în acest moment.

— Lordul Ravencourt este un prieten vechi al familiei noastre, zice Michael mecanic, înfruntând tăcerea. Nu cred că există cineva care să o îngrijească mai bine pe sora mea.

În cele din urmă, el se uită la Evelyn, întâlnindu-i ochii strălucitori.

— Evie, cred că voiai să spui ceva.

Ea încuviințează, strângând șervetul în mâini.

Toate privirile sunt ațintite asupra ei. Nimeni nu se mișcă. Până și servitorii se holbează, aliniați de-a lungul pereților, ținând în mâini farfurii murdare și sticle cu vin nedesfăcute. Într-un final, Evelyn își ridică ochii din poale, înfruntând fețele nedumerite de dinaintea ei. Are o privire sălbatică, de parcă ar fi fost un animal prins în capcană. Indiferent ce cuvinte ar fi vrut să rostească, acestea dispar pe loc, fiind înlocuite de un scâncet sfâșietor care o face să iasă din încăpere. Michael fuge după ea.

Aud un foșnet de trupuri care se întorc în direcția mea, iar eu îl caut pe cel al lui Daniel. Amuzamentul de adineauri din privirea lui a dispărut, iar acum se uită pe fereastră. Mă întreb de câte ori a văzut cum mă îmbujorez; dacă își amintește măcar cât de rușinat mă simt. Oare de aceea nu mă poate privi în ochi acum? Oare eu mă voi

descurca mai bine când îmi va veni vremea?

Rămas singur la capătul mesei, instinctul îmi spune să fug cu Michael și Evelyn, însă mai bine mi-aș dori ca luna să coboare de pe cer și să mă smulgă din scaunul acesta. Tăcerea domnește în continuare până când Clifford Herrington se ridică în picioare și ridică paharul în lumina lumânărilor care se reflectă în medalii.

— Mulți ani fericiți! îmi urează el, fără nici urmă de ironie.

Invitații își ridică rând pe rând paharele, iar urarea se repetă ca o incantație șoptită.

Daniel, care stă în capătul celălalt al mesei, îmi face cu ochiul.

20

Invitații au plecat de multă vreme din sala de mese, iar servitorii au luat și ultimele farfurii rămase, când Cunningham vine după mine. Stă afară de mai bine de o oră, deoarece, de fiecare dată când a încercat să intre, i-am făcut semn să aștepte. După umilința suferită în timpul cinei, m-aș fi simțit de-a dreptul lipsit de demnitate dacă l-ar fi văzut cineva pe valetul meu cum mă ajută să mă ridic de pe scaun. Când, în cele din urmă, intră în încăpere, are un rânjet pe buze. Zvonul că am fost umilit în public s-a răspândit în toată casa, fără îndoială: Ravencourt cel bătrân și gras și mireasa lui fugară.

— De ce nu mi-ai spus despre căsătoria lui Ravencourt cu Evelyn? îl admonestez eu, făcându-l să se oprească în loc.

— Ca să te umilesc, răspunde el.

Eu înțepenesc și simt cum îmi ard obrajii când îi întâlnesc privirea.

Are ochii verzi, iar pupilele sunt inegale precum două pete de cerneală. Observ că este suficient de hotărât încât să adune oști și să dea foc bisericilor. Să-l ferească Dumnezeu pe Ravencourt dacă băiatul acesta va decide vreodată să nu mai fie valetul lui.

— Ravencourt este un bărbat vanitos, care poate fi umilit cu ușurință, continuă Cunningham pe un ton indiferent. Am observat că ai moștenit trăsătura asta, așa că am profitat.

— De ce? îl întreb, șocat de sinceritatea lui.

— M-ai șantajat, răspunde el, dând din umeri. Doar n-ai crezut că am trecut cu vederea, nu?

Îl privesc și clipesc câteva secunde, înainte să izbucnesc în râs. Râd cu toată ființa, iar straturile de grăsime se scutură ca și când i-ar aprecia curajul. L-am umilit, iar el mi-a plătit-o cu aceeași monedă, folosindu-se doar de răbdare. Cine nu ar fi impresionat de o asemenea realizare?

Cunningham mă privește încruntat, cu sprâncenele unite.

— Nu te-ai supărat? mă întreabă el.

— Nu cred că te-ar interesa dacă aș fi supărat, răspund eu, ștergându-mi o lacrimă din ochi. Oricum, eu am aruncat prima piatră. N-am de ce să mă plâng dacă mă pălește înapoi ditamai

bolovanul.

Veselia mea este molipsitoare, aducând un zâmbet pe buzele însoțitorului meu.

— Se pare că există totuși unele diferențe între tine și lordul Ravencourt, zice el, măsurându-și fiecare cuvânt.

— Cel puțin numele, zic eu, întinzându-mi mâna. Al meu este Aiden Bishop.

El mi-o strânge cu fermitate, zâmbind larg.

— Mă bucur să te cunosc, Aiden, eu sunt Charles.

— Ei bine, nu intenționez să divulg cuiva secretul tău, Charles, și îmi cer iertare că te-am amenințat. Nu vreau decât să-i salvez viața lui Evelyn Hardcastle și să scap din Blackheath, și nu am mult timp la dispoziție pentru niciuna. Voi avea nevoie de un prieten.

— Probabil de mai mulți, zice el, ștergându-și ochelarii cu mâneca. Sincer să fiu, povestea asta este atât de stranie, încât nu sunt sigur că aș putea renunța acum, chiar dacă aș vrea.

— Atunci, să plecăm, propun eu. După socoteala lui Daniel, Evelyn va fi ucisă în timpul petrecerii, la ora 11 p.m. Dacă vrem să o salvăm, trebuie să fim acolo.

Sala de bal se află de cealaltă parte a vestibulului, iar Cunningham mă sprijină de cot în timp ce ne îndreptăm într-acolo. Trăsurile sosesc din sat, înșirându-se pe pietrișul de afară. Caii nechează, iar lacheii deschid ușile pentru invitații costumați, care se agită asemenea canarilor care au scăpat din colivii.

— De ce este obligată Evelyn să se mărite cu Ravencourt? îl întreb în șoaptă pe Cunningham.

— Pentru bani, răspunde el. Lordul Hardcastle are intuiții neinspirate când investește și nu este atât de deștept ca să învețe din greșeli. Se zvonește că și-a adus familia în pragul falimentului. În schimbul mâinii lui Evelyn, lordul și lady Hardcastle vor primi o dotă generoasă și promisiunea lui Ravencourt de a cumpăra peste câțiva ani conacul Blackheath, cu o sumă frumușică.

— Deci asta era, zic eu. Soții Hardcastle sunt lefteri și își amanetează fiica de parcă ar fi o bijuterie veche.

Gândul mă poartă la jocul de șah din dimineața aceasta și la zâmbetul de pe fața lui Evelyn, atunci când am părăsit anevoie

veranda. Ravencourt nu își cumpără o mireasă, ci un izvor nesecat de dispreț. Mă întreb dacă neghiobul înțelege în ce se bagă.

— Dar Sebastian Bell? îl întreb eu, amintindu-mi de sarcina pe care i-am încredințat-o. Ai vorbit cu el?

— Mă tem că nu. Când am sosit în camera lui, bietul de el zăcea inconștient pe jos, răspunde el, simțindu-se compasiunea sinceră în vocea lui. Am văzut iepurele mort. Se pare că lacheul tău are un simț al umorului ciudat. Am chemat doctorul și i-am lăsat acolo. Experimentul tău va trebui să mai aștepte o altă zi.

Dezamăgirea mea este acoperită de acordurile muzicale ce bubuie în ușile închise ale sălii de bal. Sunetul dă năvală în hol când un servitor le deschide ca să intrăm. Trebuie să fie cel puțin cincizeci de persoane înăuntru, învăluite în lumina slabă proiectată de lumânările candelabrului. O orchestră cântă cu avânt pe o estradă lipită de peretele îndepărtat, iar cea mai mare parte a sălii a fost transformată în ring de dans, unde arlechini în salopete curtează regine egiptene și diavoli ce rânjesc. Bufonii țopăie și fac glume, ridică perucile pudrate și dau la o parte măștile aurii cu mâner. Rochiile și pelerinele cu glugă șterg pardoseala, iar multitudinea de trupuri pare amețitoare. Doar Michael Hardcastle are suficient spațiu în jurul lui, deoarece poartă o mască de soare, ale cărui raze se întind la o distanță atât de mare de fața lui, încât ai fi în pericol dacă te-ai aventura aproape de el.

Privim scena de la mezanin, de pe o mică scară ce coboară spre ringul de dans. Bat cu degetele pe balustradă, ținând ritmul muzicii. O parte din mine, cea care îi aparține lui Ravencourt, știe această melodie și se bucură de ea. Îi vine să ia un instrument și să cânte.

— Ravencourt este muzician? îl întreb pe Cunningham.

— A fost în tinerețe, răspunde el. A fost un violonist talentat. Și-a rupt brațul la călărie și de-atunci n-a mai putut cânta la fel de bine. Cred că îi este dor.

— Așa este, încuviințez eu, dând glas dorinței lui arzătoare.

Lăsând deoparte această dorință, îmi îndrept atenția la ceea ce se petrece în prezent, însă habar nu am cum îl vom depista pe Sutcliffe în mulțime.

Sau pe lacheu.

Mă simt descurajat. Nu luasem acest lucru în considerare. În

mijlocul vacarmului și a mulțimii de trupuri, cineva ar putea folosi nestingherit un cuțit, apoi să dispară fără să observe cineva.

Probabil că un asemenea gând l-a făcut pe Bell să se refugieze în camera lui, însă Ravencourt este făcut din aluat mai strașnic. Dacă aici se va atenta la viața lui Evelyn, atunci aici trebuie să fiu, indiferent ce se va întâmpla. Cu ajutorul lui Charles, care îmi susține brațul, coborâm scările și înaintăm de-a lungul marginii întunecate a sălii de bal.

Bufonii îmi trag palme peste spate, iar femeile se rotesc în fața mea, ținând în mâini măști în formă de fluture. Eu nu îi iau în seamă și îmi croiesc drum spre canapelele așezate lângă glasvanduri, unde îmi pot odihni picioarele obosite.

Până acum, am făcut cunoștință doar cu câțiva invitați pentru că ranchiuna lor s-a simțit în toată casa. Este cu totul altceva să fiu prins în mijlocul lor, așa cum sunt acum. Cu cât mă afund mai tare în acel vacarm, cu atât mai mare pare să devină malițiozitatea lor. Cei mai mulți dintre bărbați par să fi consumat băutură toată după-amiaza, iar acum se împleticesc în loc să danseze. Rânjesc, se zgâiesc și se comportă ca niște sălbatici. Femeile tinere își lasă capetele pe spate, râd și le curge machiajul; părul li se desface în timp ce trec de la un bărbat la altul, provocând un grup mic de neveste, care s-au grupat laolaltă pentru a supraveghea. Privesc îngrijorate aceste creaturi care gâfâie și au priviri sălbatice.

Doar o mască poate dezvălui adevărata fire a cuiva.

Charles, care se află lângă mine, devine din ce în ce mai încordat cu fiecare pas, înfigându-și mai adânc degetele în antebrațul meu. Totul pare nefiresc. Veselia este prea mare. Această petrecere seamănă cu cea înainte de căderea Gomorei.

Când ajungem în dreptul unei canapele, Charles mă ajută să mă așez pe perne. Chelnerițele se plimbă prin mulțime ducând tăvi cu băutură, însă este imposibil să le facem semn din locul în care ne aflăm noi, la marginea ringului de dans. Zgomotul este prea mare ca să vorbim, însă el îmi arată cu degetul masa cu pahare de șampanie, de care invitații se îndepărtează braț la braț, împleticindu-se. Eu încuviințez, ștergându-mi fruntea de sudoare. Poate că un pahar cu băutură mă va ajuta să mă liniștesc. În timp ce el pleacă să aducă o

sticlă, eu simt o adiere pe piele. Observ că a deschis cineva glasvandurile, probabil, pentru a intra aerul curat. Afară este întuneric beznă, însă lemnele din vetrele de fier au fost aprinse, iar flăcările pâlpâitoare luminează o piscină înconjurată de copaci.

Întunericul se rotește, prinde formă și se materializează atunci când pătrunde înăuntru. Lumina lumânărilor cade pe o față palidă.

Nu este o față, ci o mască.

Este o mască din porțelan alb, cu cioc.

Îl caut cu privirea pe Charles, sperând că se află suficient de aproape ca să îl înhațe pe individ, însă mulțimea l-a luat cu ea. Când mă uit din nou în direcția glasvandurilor, îl văd pe doctorul ciumei furișându-se pe lângă petrecăreți.

Apuc cu putere bastonul în mână și mă ridic în picioare. Chiar și epavele sunt ridicate cu mai puțin efort de pe fundul mării. Mă apropii cu mersul împiedicat de cascada costumelor care îmi ascunde prada. Deși zăresc frânturi – strălucirea unei măști, vârtejul unei pelerine el este precum ceața într-o pădure, imposibil de înhățat.

Dispare undeva, într-un cotlon îndepărtat, și nu îl mai văd.

Rotindu-mă pe loc, încerc să îl găsesc cu privirea, însă cineva se izbește de mine. Eu urlu furios și mă trezesc că mă uit în doi ochi căprui, care privesc din spatele unei măști din porțelan cu cioc. Văd cum masca se ridică ușor și din spatele ei se descoperă fața de copil, ciupită de vărsat. Inima îmi tresare de spaimă. Evident, și eu la fel.

— Doamne, îmi cer scuze, zice el. Nu...

— Rochester, Rochester, aici! îl strigă cineva.

Ne întoarcem în același timp și vedem un alt individ deghizat în costum de doctor al ciumei, care se apropie de noi. Un altul îl urmează, iar în mulțime mai sunt alți trei. Prada mea s-a multiplicat, însă niciunul dintre ei nu poate fi interlocutorul meu. Sunt fie prea robuști și scunzi, fie prea înalți și slabi; există prea multe copii imperfecte ale originalului. Ei încearcă să-l tragă după ei pe prietenul lor, însă eu apuc primul braț din apropiere. Orice braț. Toate sunt la fel.

— De unde aveți costumele acestea? întreb eu.

Individul mă privește încruntat, cu niște ochi cenușii și injectați. Le lipsește strălucirea, expresivitatea. Sunt ca niște ferestre pustii,

care nu ascund niciun gând coerent. Scuturându-și brațul ca să scape din strânsoarea mea, el mă împunge cu degetul în piept.

— Întreabă-mă frumos, zice el, împleticindu-i-se limba în gură din cauza beției.

Are chef de o bătaie, iar eu, folosind bastonul, îi astâmpăr acest chef. Lemnul greu îi nimerește piciorul, iar el cade într-un genunchi, înjurând de mama focului. În încercarea de a-și păstra echilibrul, el își așază palma pe ringul de dans, iar eu îi înfig vârful bastonului în mână, țintuindu-l locului.

— Costumele! strig eu. Unde le-ați găsit?

— În pod, zice el, cu fața la fel de palidă ca masca de care a scăpat. Mai sunt câteva atârnate într-un cuier.

El încearcă să se elibereze, însă eu mă reazem în baston doar cu o mică parte din greutate. Când apăs mai tare, el se schimonosește din cauza durerii.

— Cum ați aflat de ele? îl întreb, scăzând un pic din presiunea de pe mâna lui.

— Un servitor ne-a găsit aseară, îmi explică el, cu lacrimi în ochi. Purta deja unul, cu mască și joben, tot tacâmul. Noi nu aveam costume, așa că ne-a dus în pod ca să ne căutăm și noi. Ne-a ajutat pe toți. Cred că am fost vreo douăzeci și ceva de persoane acolo sus. Jur!

Se pare că doctorul ciumei nu vrea să fie găsit.

Îl privesc o secundă sau două cum se zvârcolește și caut să descopăr pe fața lui schimonosită de durere dacă povestea lui e adevărată. Mulțumit de ceea ce văd, ridic bastonul, lăsându-l să se îndepărteze. Pleacă împleticit în timp ce se ține de mâna rănită. Imediat ce dispare din raza mea vizuală, Michael iese din mulțime. Mă fixează cu privirea de la depărtare și vine drept spre mine. Este agitat și are două pete roșii în obraji. Își mișcă buzele repede, însă cuvintele lui sunt acoperite de muzică și de râsete.

Eu îi fac semn că nu înțeleg, iar el vine mai aproape.

— Ați văzut-o pe sora mea? strigă el.

Eu dau negativ din cap, cuprins brusc de teamă. Văd în ochii lui că nu este în regulă ceva, însă, înainte să apuc să-i pun vreo întrebare, își croiește drum mai departe, printre dansatorii învolburați, înfierbântat, amețit și copleșit de un sentiment prevestitor, mă

îndrept cu greu spre canapeaua meu. Îmi scot papionul și îmi desfac gulerul. Siluetele mascate trec pe lângă mine, iar brațele lor goale strălucesc din cauza transpirației.

Simt că mi-e greață și nu mă pot bucura de nimic din ceea ce văd. În timp ce mă gândesc să merg să o caut și eu pe Evelyn, Cunningham se întoarce cu o sticlă de șampanie băgată într-o frapieră argintie ticsită cu gheață și ține sub braț două pahare cu picior lung. Condensul face metalul să transpire. Transpiră și Cunningham. A trecut atât de mult timp, încât aproape că am uitat unde s-a dus și țip în urechea lui.

— Unde-ai fost?

— Cred... văzut Sutcliffe, strigă și el, jumătate din cuvintele lui fiind acoperite de muzică... costum.

Cunningham a avut aceeași experiență ca mine.

După ce dau din cap că am înțeles, ne așezăm și bem în tăcere, fiind cu ochii în patru după Evelyn și simțind cum devin din ce în ce mai frustrat. Trebuie să mă ridic în picioare, să caut prin casă și să le pun întrebări invitaților, însă Ravencourt este incapabil de asemenea realizări. Încăperea aceasta este prea aglomerată, iar trupul lui prea obosit. Lui îi place să calculeze și să observe. Nu este un om de acțiune. Dacă vreau să o ajut pe Evelyn, acestea sunt abilitățile de care am nevoie. Mâine voi alerga, însă astăzi trebuie să privesc. Trebuie să observ tot ceea ce se petrece în sala de bal și să analizez fiecare detaliu pentru a fi cu un pas înaintea evenimentelor ce vor avea loc în această seară.

Deși șampania mă liniștește, pun paharul jos, de teamă să nu-mi amorțească facultățile mintale și fizice. Atunci îl zăresc pe Michael urcând cele câteva trepte ce duc la mezanin, de unde se vede toată sala de bal.

Orchestra se oprește din cântat, iar râsetele și sporovăielile încetează treptat, când toți își întorc capetele spre gazda lor.

— Îmi cer scuze că întrerup petrecerea, zice Michael, apucând balustrada cu mâinile. Mă simt prost că trebuie să întreb, dar știe cineva unde este sora mea?

Un val de murmure trece peste mulțime când invitații își întorc capetele, uitându-se unul la celălalt. Nu este nevoie decât de un

minut ca să se afle că ea nu este în încăpere.

Cunningham este cel care o zăreşte primul.

Atingându-mi braţul, el arată cu degetul spre Evelyn, care merge legănat ca un beţiv, în timp ce păşeşte de-a lungul vetrelor cu foc ce duc la piscină. Se află deja la o oarecare distanţă şi apare alternativ în lumină şi în întuneric. În mâna ei luceşte un pistol mic şi argintiu.

— Prinde-o, Michael! strig eu.

În timp ce Cunningham îşi croieşte drum prin mulţime, eu mă ridic cu greu în picioare şi pândesc la fereastră. Nimeni nu a văzut-o, lumea începe din nou să se mişte, iar tam-tamul temporar al anunţului dispare treptat. Violonistul încearcă o notă, iar ceasul arată ora 11 p.m.

Ajung în dreptul glasvandului în momentul în care Evelyn ajunge lângă piscină.

Se leagănă şi tremură.

Ascuns printre copaci, la doar câţiva metri distanţă, doctorul ciumei priveşte nepăsător, iar flăcările din vetre i se reflectă pe masca din porţelan.

Pistolul argintiu luceşte când Evelyn îl ridică în dreptul abdomenului ei, iar sunetul împuşcăturii taie conversaţiile şi acordurile muzicale.

Cu toate acestea, totul pare normal pentru o clipă.

Evelyn stă în continuare pe marginea apei, de parcă şi-ar admira oglindirea. Apoi picioarele îi cedează, scapă arma din mână şi cade cu faţa în piscină. Doctorul ciumei îşi înclină capul şi dispare în întunericul pădurii.

Eu sunt doar vag conştient de ţipete şi de mulţimea din spatele meu, care dă năvală afară pe iarbă în momentul în care promisele artificii explodează în aer, scăldând piscina într-o lumină colorată. Îl privesc pe Michael care fuge prin întuneric spre o soră pe care nu o mai poate salva. În timp ce intră în apa întunecată ca să îi scoată trupul, îi strigă numele, însă ţipetele îi sunt acoperite de zgomotul artificiilor. Alunecă şi se împleticeşte. Încearcă să o tragă afară din piscină, apoi se prăbuşeşte, legănând-o pe Evelyn în braţele lui. Îi sărută faţa şi o imploră să îşi deschidă ochii, însă în zadar. Moartea a aruncat zarurile, iar Evelyn şi-a plătit datoria. Tot ceea ce a fost de

preț a fost luat.

Michael plânge în hohote, îngropându-și fața în părul ei umed.

A uitat de mulțimea strânsă, însă niște brațe puternice îl desprind de trupul neînsuflețit al surorii lui. Evelyn este scoasă pe iarbă, astfel încât doctorul Dickie să poată îngenunchea lângă ea și să o examineze. Nu mai este nevoie de priceperea lui, deoarece gaura din pântecul ei și pistolul argintiu care zace în iarbă sunt dovezi suficient de grăitoare. Cu toate acestea, el zăboveşte asupra ei și îi apasă gâtul cu degetele pentru a verifica pulsul, înainte să îi șteargă cu blândețe apa murdară de pe față.

Doctorul rămâne în genunchi și îi face semn lui Michael ca să se apropie, apoi, luându-i mâna bărbatului care plânge, își pleacă fruntea și începe să rostească în șoaptă ceea ce pare a fi o rugăciune.

Sunt recunoscător pentru evlavia lui.

Câteva femei plâng pe umeri primitori, însă prestația lor pare teatrală. Este ca și când petrecerea nu a luat cu adevărat sfârșit. Cu toții continuă să danseze, doar că au schimbat pașii. Însă Evelyn merită ceva mai bun decât să fie distracție pentru oamenii pe care i-a disprețuit. Doctorul pare să înțeleagă acest lucru, iar gesturile lui, oricât de mărunte ar fi, par să redea o mică parte din demnitatea ei.

Rugăciunea durează doar un minut, iar după aceea, îi acoperă fața lui Evelyn cu haina lui, ca și când ochii ei goi ar fi fost o ofensă mai mare decât sângele care îi pătează rochia.

O lacrimă i se rostogolește pe obraz când se ridică în picioare. Îl cuprinde cu brațul pe Michael pentru a-l conduce de acolo pe fratele îndurerat al lui Evelyn. În ochii mei, ei par mai bătrâni, mai lenți și mai gârboviți. Împovărați de tristețe.

Abia intră în casă, când zvonurile încep să se răspândească prin mulțime: „Vine poliția! S-a găsit un bilet de adio! Spiritul lui Charlie Carver a revendicat încă un copil Hardcastle!” Poveștile sunt trecute din gură în gură și, până când ajung la urechile mele, acestea sunt bogate în detalii și asociate unor exemple similare trecute. Sunt suficient de compacte pentru a putea să plece de aici și să fie răspândite în societate.

Mă uit după Cunningham, dar nu îl văd nicăieri. Nu îmi pot imagina ce ar putea face, însă are ochi ageri și mâini disponibile. Fără

îndoială că are un scop, spre deosebire de mine. Împușcătura mi-a zdrobit nervii.

Intru din nou în sala de bal pustie și mă trântesc pe canapea. Tremur și simt că o iau razna.

Știu că prietena mea va fi vie mâine, însă acest lucru nu schimbă nici ce s-a întâmplat azi și nici durerea pe care o simt din cauza scenei la care am fost martor.

Evelyn și-a luat viața și mă simt răspunzător. Căsătoria ei cu Ravencourt a fost o pedeapsă, o umilință menită să o facă să cedeze și, deși nu mi-am dorit acest lucru, am fost și eu implicat. Fața mea a urât-o pe ea, iar existența mea a condus-o pe marginea apei, cu pistolul în mână.

Și care-i treaba cu doctorul ciumei? Mi-a oferit libertatea dacă voi rezolva o crimă care nu arată ca o crimă, căci am văzut-o pe Evelyn împușcându-se, după ce a plecat disperată de la cină. Cum nu există nicio îndoială în ceea ce privește acțiunile sau motivația ei, îmi pun întrebări despre răpitorul meu. Oare oferta lui a fost doar un alt chin, o rază de speranță ca să continui această vânătoare nebună?

Cum rămâne cu cimitirul? Cu arma?

Dacă Evelyn era într-adevăr atât de disperată, cum se făcea că era atât de binedispusă atunci când l-a însoțit pe Bell în cimitir cu mai puțin de două ore după terminarea cinei? Și ce era cu arma pe care o ținea în mână? Era un revolver mare și negru, destul de mare pentru a intra în geanta ei plic. Arma pe care a folosit-o ca să își ia viața era un pistol argintiu. De ce ar fi schimbat armele?

Nu știu de cât timp stau acolo, căzut pe gânduri, printre bocitoarele încântate, dar poliția nu pare să mai vină.

Mulțimea se rărește, flăcările lumânărilor pâlpâie, iar petrecerea se reia.

Ultimul lucru pe care îl văd înainte să adorm în fotoliu este imaginea lui Michael Hardcastle, care îngenunchează pe iarbă și leagănă trupul neînsuflețit și ud leoarcă al surorii lui.

21

Ziua a doua (continuare)

Durerea mă face să mă mișc. Fiecare respirație mă apasă. Clipesc ca să mă dezmeticesc și văd un perete alb, așternuturi albe și o pată de sânge închegat pe pernă. Obrazul mi se odihnește în palmă, iar buza de sus îmi este lipită cu salivă de articulațiile degetelor.

Cunosc momentul acesta, l-am văzut prin ochii lui Bell.

Am revenit în trupul majordomului, după ce acesta a fost mutat în casa de oaspeți.

Cineva pășește lângă patul meu. Pare a fi o servitoare, judecând după rochia neagră și șorțul alb. Ține în mâini o carte mare deschisă, pe care o frunzărește furioasă. Îmi simt capul prea greu ca să pot privi mai sus de talia ei, prin urmare scot un geamăt ca să o chem la mine.

— A, perfect, te-ai trezit, zice ea, oprindu-se din pășit. Când va rămâne singur Ravencourt? N-ai notat asta, dar idiotul ăla afurisit și-a trimis valetul să își bage nasul prin bucătărie...

— Cine ești...

Gâtul mi-e înfundat de sânge și flegmă.

Pe bufet se află o carafă cu apă, iar servitoarea lasă cartea pe blat și se grăbește să-mi toarne puțină apă. Apoi îmi lipește gura paharului de buze. Eu îmi mișc încet capul, în încercarea de a-i privi fața, însă încăperea începe să se învârtă imediat cu mine.

— N-ar trebui să vorbești, îmi zice ea, ștergându-mi cu șorțul ei câteva picături de apă de pe bărbie.

Tace.

— Adică poți vorbi, dar numai atunci când ești pregătit.

Tace din nou.

— De fapt, aș vrea să răspunzi la întrebarea mea despre Ravencourt înainte să mă omoare.

— Cine ești? o întreb eu, cu o voce răgușită.

— Cât de tare te-a... stai...

Ea își apropie fața de a mea, iar ochii ei căprui și iscoditori caută ceva. Are obraji dolofani și tenul palid, iar de sub bonetă îi ies câteva

fire încâlcite de păr blond. Tresărind, eu îmi dau seama că aceasta este servitoarea pe care au întâlnit-o Bell și Evelyn, cea care îl supraveghea pe majordom.

— Câte gazde ai avut? mă întreabă ea.

— Eu nu...

— Câte gazde? insistă ea, așezându-se pe marginea patului. În câte trupuri te-ai încarnat?

— Tu ești Anna, zic eu, răsucindu-mi gâtul ca să mă uit mai bine la ea și simțind o durere acută în tot corpul.

Ea mă împinge cu blândețe, făcându-mă să mă întind din nou pe pat.

— Așa este, sunt Anna, răspunde ea, răbdătoare. Câte gazde?

În ochi îmi apar lacrimi de bucurie și simt cum mă inundă un val de afecțiune precum o apă călduță. Deși nu mi-o pot aminti pe femeia aceasta, simt că ne leagă mulți ani de prietenie, o încredere bazată pe instinct. Mai mult de-atât, mă simt copleșit de simpla bucurie a acestei reîntâlniri. Oricât de ciudat ar fi să spun asta despre o persoană pe care nu mi-o amintesc, îmi dau seama că mi-a fost dor de ea.

Văzând emoția de pe fața mea, ea lăcrimează, se apleacă și mă îmbrățișează cu blândețe.

— Și mie mi-a fost dor de tine, zice ea, dând glas sentimentelor mele.

Rămânem îmbrățișați o vreme, înainte ca ea să își dreagă glasul și să își șteargă lacrimile.

— Gata cu astea, zice ea, trăgându-și nasul. Nu ne va ajuta la nimic dacă plângem unul pe umărul celuilalt. Trebuie să îmi povestești despre gazdele tale, altminteri ne vom alege doar cu plânsul.

— Eu... eu... Abia reușesc să vorbesc din cauza nodului care mi s-a pus în gât. M-am trezit ca Bell, apoi ca majordom, apoi ca Donald Davies, ca majordom din nou, ca Ravencourt, iar acum...

— Din nou ca majordom, zice ea, îngândurată. A treia oară e cu noroc, nu?

Reașază o șuviță rebelă de păr de pe fruntea mea și se apleacă mai aproape de mine.

— Să înțeleg că nu am făcut încă prezentările sau, cel puțin, tu nu

ai făcut cunoștință cu mine, zice ea. Numele meu este Anna, iar tu ești Aiden Bishop. Am trecut de partea asta deja? Apari mereu în ordinea greșită și nu știu niciodată ce pui la cale.

— Le-ai cunoscut pe celelalte euri ale mele?

— Ba apar, ba dispar, răspunde ea, aruncând o privire spre ușă în momentul în care se aud niște voci prin casă. De obicei, apar ca să-mi ceară o favoare.

— Dar gazdele tale sunt...

— Eu nu am alte gazde, sunt doar eu, zice ea. Nu tu vizite de la doctorul ciumei, nu tu alte zile. Mâine nu-mi voi aminti nimic din toate astea, ceea ce mi se pare un noroc, având în vedere cum a decurs ziua de azi până acum.

— Dar știi ce se întâmplă, știi despre sinuciderea lui Evelyn?

— Este o crimă, și m-am trezit știind acest lucru, răspunde ea, netezind așternuturile. Nu îmi puteam aminti propriul nume, dar îl știam pe al tău și știam că nu există scăpare până când nu vom duce numele criminalului și dovada vinovăției sale la lac, la ora 11 p.m. Cred că sunt ca niște reguli. Ca niște cuvinte fixate în mintea mea, ca să nu uit.

— Eu nu mi-am amintit nimic când m-am trezit, răspund, încercând să înțeleg de ce chinurile noastre ar fi diferite. În afară de propriul nume, doctorul ciumei a fost nevoit să-mi povestească totul.

— Firește că a trebuit, ești proiectul lui special, zice ea, aranjându-mi perna. Te doare în cot de ceea ce fac eu. N-am auzit nicio veste de la el toată ziua. Dar pe tine nu te lasă singur. Mă miră că nu așteaptă sub pat.

— Mi-a spus că doar unul dintre noi poate scăpa, îi explic eu.

— Mda, și este al naibii de evident că vrea ca tu să fii acela, zice ea în timp ce furia îi dispare din voce la fel de repede cum a apărut. Apoi clatină din cap. Îmi cer iertare, nu ar trebui să mă răzbun pe tine, dar am senzația că pune ceva la cale și nu-mi place.

— Știu la ce te referi, zic eu. Dar dacă doar unul dintre noi poate scăpa...

— De ce ne ajutăm reciproc? mă întrerupe ea. Pentru că tu ai un plan ca să ne scoți pe amândoi de aici.

— Serios?

— Păi, ai spus că ai.

Pentru prima oară, ea dă semne de lipsă de încredere și se încruntă îngrijorată. Însă, înainte ca eu să apuc să insist asupra acestui aspect, dușumeaua trosnește pe coridor și se aude zgomot de pași pe scări. Zici că toată casa se zguduie din cauza lor.

— O clipă, zice ea, luându-și cartea de pe blat.

Abia atunci îmi dau seama că este, de fapt, un caiet de schițe. Între copertele din piele maro, legate neglijent cu o sfoară, se află un teanc de foi de hârtie. Se apleacă să ascundă cartea sub pat, iar când se ridică, ține în mână o pușcă de vânătoare. Își lipește patul puștii de umăr și se apropie încet de ușă, pe care o întredeschide ca să audă mai bine zgomotul de afară.

— La naiba! exclamă Anna în timp ce închide ușa cu o lovitură de picior. Este doctorul care îți aduce sedativul. Repede, când va rămâne singur Ravencourt? Trebuie să îi spun să înceteze să mă mai caute.

— De ce? Cine...

— Nu avem timp, Aiden, zice ea, ascunzând pușca de vânătoare sub pat. Îți promit că voi fi aici data viitoare când te vei trezi și vom sta de vorbă pe îndelete, dar acum spune-mi fiecare detaliu pe care ți-l amintești despre Ravencourt.

Ea se apleacă deasupra mea, strângându-mă de mână și implorându-mă cu ochii.

— Va fi în salonul lui la ora 1:15 p.m., îi spun eu. Îi dai un pahar cu băutură, schimbați două vorbe, apoi vine Millicent Derby. Îi lași un bilețel pe care stă scris numele ei.

Ea strânge din ochi și încearcă să memoreze ora și numele, repetându-le în șoaptă la nesfârșit. Abia acum, când observ concentrarea de pe fața ei, îmi dau seama cât de tânără este. Aș zice că nu are mai mult de nouăsprezece ani, deși pare mai în vârstă cu câțiva ani din cauza muncii grele.

— Mai este ceva, zice ea printre dinți, luându-mi capul între mâinile ei și apropiindu-și fața de a mea, atât de aproape încât văd strălucirea de chihlimbar din ochii ei căprui. Dacă mă vei vedea prin apropiere, prefă-te că nu mă cunoști. Abține-te să te apropii de mine. Există un lacheu... Îți voi povesti despre el mai târziu. Sau mai devreme. Ideea e că este periculos pentru noi să fim văzuți împreună.

Dacă va fi nevoie să discutăm, o vom face aici.

Mă sărută grăbită pe frunte și aruncă o ultimă privire prin încăpere ca să se asigure că totul este în ordine.

Pașii au ajuns pe coridor și se aud două voci care se amestecă. O recunosc pe cea a lui Dickie, dar nu și pe cealaltă. Este groasă, agitată și totuși nu prea înțeleg ce zice.

— Cine-i cu Dickie? o întreb eu.

— Lordul Hardcastle, cel mai probabil, răspunde Anna. A venit de mai multe ori în dimineața aceasta ca să vadă ce faci.

Are logică. Evelyn mi-a spus că majordomul a fost ordonanța lordului Hardcastle în timpul războiului. Relația apropiată dintre ei este motivul pentru care Gregory Gold este legat în camera de vizavi.

— Așa decurg lucrurile întotdeauna? o întreb. Explicațiile vin înaintea întrebărilor?

— Nu știu, răspunde ea, ridicându-se în picioare și netezindu-și șorțul. De două ceasuri sunt aici și *am* primit doar ordine.

Doctorul Dickie deschide ușa, iar mustața lui mi se pare la fel de ciudată ca prima oară când am văzut-o. El își plimbă privirea de la Anna la mine, apoi din nou la ea, în timp ce încearcă să pună cap la cap ultimele cuvinte rostite când conversația noastră s-a întrerupt brusc. Pentru că nu primește niciun răspuns, își pune trusa medicală neagră pe bufet, se apropie și se apleacă deasupra mea.

— Văd că te-ai trezit, constată el, legănându-se înainte și înapoi pe călcâie, cu degetele băgate în buzunarele vestei de stofă. Lasă-ne singuri, fetițo! îi spune Annei, care îmi aruncă o privire și face o reverență, înainte să iasă din cameră. Așadar, cum te simți? mă întreabă. Sper că nu te-a zdruncinat prea tare călătoria cu trăsura.

— Nu foarte tare... încep eu, însă el dă la o parte pătura și îmi ridică brațul ca să-mi verifice pulsul.

Până și acest gest blând îmi provoacă dureri. Restul cuvintelor mele se îmbină cu gemete.

— Te doare, hm, afirmă el, lăsându-mi brațul jos. Nu este deloc surprinzător, având în vedere că ai încasat o bătaie pe cinste. Știi de ce-ți poartă pică individul acesta, Gregory Gold?

— Nu. Probabil că m-a confundat cu altcineva, domnule.

Cuvântul „domnule” nu îmi este specific, dar este un obicei vechi

al majordomului. Sunt surprins cu câtă ușurință l-am rostit.

Privirea pătrunzătoare a doctorului încearcă să-mi disece explicaţia, analizând-o pe toate părţile. Zâmbetul schiţat pe care mi-l oferă este unul al complicităţii. Unul care transmite deopotrivă siguranță și puțină amenințare. Indiferent ce s-a întâmplat pe coridorul acela, aparent blajinul doctor Dickie știe mai multe decât lasă să se vadă.

Se aude un clic când își deschide trusa. Din ea scoate o sticluță maro și o seringă hipodermică. Fără să își ia ochii de la mine, el împlântă acul prin dopul sigilat cu ceară al sticluței, umplând seringa cu un lichid transparent.

Eu strâng așternuturile în pumni.

— Pe cuvântul meu că mă simt bine, domnule doctor, zic eu.

— Da, tocmai de aceea sunt îngrijorat, spune el, împlântându-mi în gât acul, înainte să apuc să mă împotrivesc.

Un lichid cald îmi curge prin vene, alungându-mi gândurile. Imaginea doctorului se estompează, iar culori apar și dispar în întuneric.

— Dormi, Roger, zice el. Mă voi ocupa eu de domnul Gold.

22

Ziua a cincea

Tușesc atât de tare din cauza fumului de trabuc, de parcă vreau să-mi scuip plămânii. Deschid ochii și realizez că sunt întins aproape complet îmbrăcat pe podeaua din lemn, cu o mână ce zace victorioasă pe patul nedesfăcut. Pantalonii îmi sunt în vine și țin o sticlă de coniac lipită de stomac. Este evident că noua mea gazdă a încercat să se dezbrace aseară, însă o asemenea realizare pare să fi fost peste putință. Respirația lui pute ca un butoi de bere vechi.

Scot un geamăt și încerc să mă cațăr pe partea laterală a patului, însă, din cauza durerii cumplite de cap, aproape că mă prăbușesc din nou pe jos.

Mă aflu într-o cameră asemănătoare cu cea pe care a primit-o Bell, iar jăraticul rămas din focul de aseară îmi atrage atenția din vatra șemineului. Draperiile sunt trase, iar cerul este scăldat în lumina dimineții.

Evelyn este în pădure, trebuie să o găsești.

Îmi ridic pantalonii și mă duc împleticit până la oglindă, ca să îl inspectez mai bine pe idiotul în care am intrat acum.

Sunt cât pe ce să mă izbesc de ea.

După ce am fost blocat în trupul lui Ravencourt atât de mult timp, acest individ pare imponderabil, ca o frunză purtată de adierea vântului. Nu mă prea surprinde când îl văd în oglindă. Bărbatul este scund și slab, undeva la vreo treizeci de ani, cu păr castaniu și destul de lung, cu ochi albaștri injectați și o barbă îngrijită. Când zâmbesc, văd un șir de dinți ciudat de albi.

Este fața unei canalii.

Pe noptieră se găsește o grămadă de lucruri, în vârful cărora se află o invitație adresată lui Jonathan Derby. Măcar știu pe cine să înjur din cauza acestei stări de mahmureală. Verific obiectele cu vârful degetului și descopăr un cuțit pliabil de buzunar, o ploscă uzată, un ceas de mână care indică ora 8:43 a.m. și trei fiole maro, cu dop și fără etichete. Scot unul dintre dopuri și miros lichidul din interior. Mi se

întoarce stomacul pe dos din cauza duhorii dulcege pe care îl emană.

Acesta trebuie să fie laudanumul pe care îl vinde Bell.

Acum înțeleg de ce este atât de cerut. Nici nu l-am mirosit bine și mă simt deja mai vesel.

Într-un colț al încăperii se află o carafă cu apă și o chiuvetă mică. Mă dezbrac în pielea goală, mă spăl de transpirație și de murdărie și scot la iveală persoana care se află sub ele. Beau apa rămasă în carafă până când îmi simt stomacul plin. Din nefericire, încercările mele de a scăpa de mahmureală nu fac decât să o atenueze și simt o durere în oase și în mușchi.

Este o dimineață rece și mă îmbrac cu cele mai groase haine pe care le găsesc: un costum de vânătoare și o haină neagră și grea, care mătură pardoseala când ies din cameră.

În ciuda orei matinale, un cuplu beat se ceartă în capul scării. Poartă ținutele de aseară și țin în mâini pahare cu băuturi, aruncându-și unul celuilalt acuzații cu voci din ce în ce mai ridicate și agitându-și brațele. Eu mă feresc când trec pe lângă ei. Gâlceava lor mă determină să cobor în vestibul, care este într-o stare deplorabilă din cauza escapadelor de aseară. Papioane atârnă de candelabru, iar pardoseala de marmură este presărată cu frunze și cioburile unei carafe sparte. Două servitoare fac curat, iar eu mă întreb cum o fi arătat vestibulul înainte să înceapă ele curățenia.

Încerc să le întreb unde se află coliba lui Charlie Carver, însă ele tac ca niște mute. Își coboară privirile și, drept răspuns la întrebarea mea, scutură din cap.

Tăcerea lor mă înnebunește.

Dacă bârfele lui Lucy Harper nu sunt prea departe de adevăr, Evelyn se va afla împreună cu slujnica ei aproape de colibă, atunci când va fi atacată. Dacă voi reuși să descopăr cine o amenință, poate îi voi salva viața și voi scăpa din casa aceasta, deși habar nu am cum aș putea să o ajut și pe Anna să se elibereze. Ea a renunțat la propriile strategii ca să mă ajute, crezând că am vreun plan măreț care ne va aduce amândurora libertatea. Pentru moment, totul este doar o promisiune deșartă și, judecând după privirea ei încruntată și îngrijorată din momentul în care am stat de vorbă în casa de oaspeți, cred că începe să bănuiască și ea acest lucru.

Singura mea speranță este aceea că viitoarele mele gazde vor fi mai istețe decât cele anterioare.

Următoarele întrebări pe care le adresez servitoarelor nu fac decât să le afunde în tăcere, iar eu privesc în jur în căutare de ajutor. În camerele de o parte și de cealaltă a vestibulului domnește o tăcere de mormânt, căci cei din casă nu par să se fi dezmeticit după petrecerea de aseară. Neavând de ales, mă îndrept spre bucătăria de la subsol, călcând cu grijă pe cioburile de sticlă.

Coridorul ce duce spre bucătărie este mai întunecat decât mi-l amintesc, iar zornăitul veselei și mirosul de carne prăjită îmi provoacă greață. Servitorii îmi aruncă priviri când trec pe lângă mine, dar își întorc capetele ori de câte ori îmi deschid gura ca să le pun o întrebare. Este evident că ei cred că eu nu ar trebui să fiu acolo și este la fel de evident că nu știu cum să se descotorosească de mine. Acesta este teritoriul lor – un râu de conversații libere, bârfe și chicoteli care curge nestingherit pe sub casă. Iar eu îl mânjesc cu prezența mea.

Simt cum încep să mă agit, iar sângele îmi bubuie în urechi. Mă simt obosit, iar aerul parcă ar fi un șmirghel.

— Te pot ajuta cu ceva? zice o voce în spatele meu.

Aceste cuvinte parcă se rostogolesc în spatele meu.

Când mă întorc, o văd pe bucătăreasă, doamna Drudge, privindu-mă fix și cu mâinile mari proptite pe șoldurile-i generoase. Prin acești ochi, ea seamănă cu o figurină din lut făcută de un copil: un cap mic pe un corp diform și fața turtită de niște degete stângace. Are o privire severă și nu seamănă deloc cu femeia care îi va da majordomului un corn cald peste câteva ore.

— O caut pe Evelyn Hardcastle, răspund eu, înfruntându-i privirea aspră. A plecat într-o plimbare prin pădure, însoțită de slujnica ei, Madeline Aubert.

— Și ce treabă ai tu?

Tonul ei este atât de sever, încât aproape că mă feresc. Strâng din pumni și încerc să îmi stăpânesc furia. Servitorii își întind gâturile când trec în grabă pe lângă noi. Sunt nerăbdători de dramă, dar îngroziți de actor.

— Cineva vrea să-i facă rău, zic eu printre dinți. Dacă îmi veți spune unde se află coliba lui Charlie Carver, poate voi reuși să o

avertizez.

— Asta făceai cu Madeline aseară? O avertizai? De aceea avea bluza sfâșiată? De aceea plângea?

Vena de pe frunte i s-a umflat, iar indignarea clocotește în spatele fiecărui cuvânt. Ea face un pas în față și mă împunge cu degetul în piept în timp ce-mi vorbește.

— Știu ce... zice ea.

Mă cuprinde o furie oarbă și explodez. Fără să stau pe gânduri, îi trag o palmă peste față și o îmbrâncesc, năpustindu-mă asupra ei ca un nebun.

— Spune-mi unde s-a dus! țip eu, cu stropi de salivă zburându-mi din gură.

Doamna Drudge strânge din buzele însângerate și se uită la mine cu dușmănie.

Eu strâng pumnii.

Pleacă.

Pleacă, acum!

Mă stăpânesc, îi întorc spatele doamnei Drudge și străbat cu pași mari coridorul cufundat în tăcere. Servitorii se dau la o parte când trec pe lângă ei, însă eu nu îi bag în seamă din cauza furiei.

După ce trec de un colț, mă reazem cu spatele de un perete și expir prelung. Mâinile îmi tremură, iar mintea tulbure începe să mi se limpezească. Preț de câteva clipe îngrozitoare, nu l-am putut controla pe Derby. Cuvintele lui otrăvitoare mi-au ieșit pe gură, iar furia lui mi-a curs prin vene. Încă o mai simt. Simt furnicături și înțepături – o dorință arzătoare de a face ceva îngrozitor. Indiferent ce se va întâmpla azi, trebuie să îmi păstrez calmul, altminteri creatura aceasta se va dezlănțui din nou și doar Dumnezeu știe ce va face.

Acest gând mă înspăimântă cu adevărat.

Gazdele mele pot riposta.

23

Mă afund cu cizmele în mocirlă în timp ce înaintez în grabă printre copacii întunecați, mânat de disperare. După eșecul meu în a afla informații la bucătărie, cutreier pădurea în speranța că voi da peste Evelyn pe unul dintre traseele marcate. Nădăjduiesc că acest efort va reuși acolo unde gândirea calculată a dat greș. Chiar dacă nu va fi o reușită, trebuie să pun o oarecare distanță între Derby și tentațiile de la Blackheath.

Nu merg mult și steagurile roșii mă conduc la un pârâu, unde apa își sapă albia în jurul unei stânci mari. O sticlă de vin spartă stă pe jumătate afundată în nămol, lângă o haină groasă și neagră. Se pare că lui Bell i-a căzut busola de argint din buzunar. O culeg din noroi, o întorc în palmă întocmai cum am făcut în prima dimineață și îmi trec degetele peste inițialele „SB”, inscripționate pe partea inferioară a capacului. Sunt inițialele lui Sebastian Bell. Cât de prost m-am simțit atunci când Daniel mi-a subliniat acest lucru. Șase mucuri de țigară sunt împrăștiate pe jos, semn că Bell a stat aici o vreme. Probabil că a așteptat pe cineva. Aici trebuie să fi venit după ce a primit bilețelul în timpul cinei, deși nu îmi pot imagina ce l-ar fi putut convinge să iasă în ploaie și în frig, la o oră atât de târzie. Când scotocesc prin buzunarele hainei găsesc doar o cheie argintie, care este, probabil, de la cufăr.

Având grijă să nu irosesc prea mult timp cu fosta mea gazdă, vâr cheia și busola în buzunar, apoi pornesc în căutarea următorului steag roșu, fiind cu băgare de seamă să nu mă urmărească lacheul. Acesta ar fi locul perfect unde să mă atace.

Numai Dumnezeu știe cât am mers până când am dat, în cele din urmă, peste ruinele colibei lui Charlie Carver. Incendiul a distrus-o, mistuind mare parte din acoperiș. Nu au mai rămas decât cei patru pereți înnegriți. Molozul scrâșnește sub tălpile mele când mă dau la o parte, speriat de niște iepuri cu blana mânjită de cenușă udă, care fug în pădure. Rămășițele scheletice ale unui pat stau grămadă într-un colț, iar pe jos zace un singur picior de masă – sunt resturile unei vieți curmate. Evelyn mi-a spus că în ziua în care poliția l-a spânzurat pe

Carver a luat foc coliba.

Cel mai probabil, lordul și lady Hardcastle și-au lepădat amintirile pe un rug funerar și i-au dat foc.

Cine i-ar putea învinui? Carver i-a curmat viața fiului lor pe malul lacului. Pare un lucru potrivit ca ei să se descotorosească de el cu ajutorul focului.

Grădina din spatele colibei este marcată de un gard putrezit, din care aproape toate șipcilor au căzut după ani mulți de neglijare. Tufe mari de flori, violet și galben, cresc în voie în toate direcțiile, iar coacăzele roșii atârnă pe tulpinile încolăcite pe stâlpii gardului.

Când mă aplec să-mi leg șireturile, văd o servitoare care iese de printre copaci.

Sper să nu mai văd niciodată o ființă atât de îngrozită.

Ea se albește la față și scapă coșul din mâini, iar ciupercile se împrăștie în toate direcțiile.

— Tu ești Madeline? o întreb, însă ea începe să se retragă și să privească în jurul ei după ajutor. N-am venit să-ți fac rău, doar încerc...

Ea pleacă înainte să apuc să mai rostesc vreun cuvânt, făcându-se nevăzută în pădure. Dau să o urmăresc, însă picioarele mi se împleticesc în buruieni și mă răsfrâng peste gard.

Când mă ridic, o zăresc printre copaci – crâmpeie dintr-o rochie neagră care se mișcă mult mai repede decât aș fi crezut. O strig, însă vocea mea este ca o lovitură de bici pe spatele ei care o mână tot mai departe. Chiar și așa, eu sunt mai rapid și mai puternic și, deși nu îmi doresc să o sperii pe fată, *nu pot* să o scap din ochi, de teamă că Evelyn ar putea păți ceva.

— Anna! strigă Bell de undeva din apropiere.

— Ajutor! țipă Madeline drept răspuns, intrând în panică și plângând.

Ea este atât de aproape acum. Îmi întind mâna, sperând să o apuc de spatele rochiei, însă degetele mele abia ating materialul negru și mă dezechilibrez, pierzând teren.

Se apleacă să evite o ramură și se încurcă puțin. Eu o apuc de rochie, făcând-o să țipe din nou, înainte ca un glonț să treacă șuierând pe lângă ureche și să nimerească în copacul din spatele meu.

Luat pe nepregătite, îi dau drumul lui Madeline. Fuge împleticit spre Evelyn când iese din pădure. Ține în mână revolverul negru pe care ea îl va aduce în cimitir, însă acesta nu este nici pe departe atât de înspăimântător precum furia care i se citește pe chip. Încă un pas greșit și ea mă va împușca. Sunt convins de asta.

— Nu este ceea... Pot să explic, zic eu, gâfâind, cu mâinile pe genunchi.

— Bărbații ca tine mereu au o explicație, zice Evelyn, trăgând-o pe fata înspăimântată în spatele ei.

Madeline plânge în hohote și tot trupul i se scutură violent. Să mă ferească Dumnezeu, dar Derby chiar se distrează. Teama îl stârnește. A mai făcut treaba asta.

— Toate astea... te rog... este o neînțelegere, zic eu, gâfâind și făcând un pas în față, rugător.

— Stai pe loc, Jonathan! zice Evelyn pe un ton amenințător, apucând revolverul cu ambele mâini. Stai departe de fata asta, stai departe de noi toți!

— N-am vrut să...

— Pentru că mama ta este o prietenă a familiei, te las să pleci, mă întrerupe Evelyn. Este singurul motiv! Dar, dacă te voi mai vedea apropiindu-te de o altă femeie, chiar dacă numai din auzite, jur c-am să te împușc.

Își scoate haina și o așază pe umerii tremurători ai lui Madeline, cu grijă să țină arma îndreptată spre mine.

— Vei sta lângă mine azi, îi spune ea în șoaptă femeii înspăimântate. Voi avea eu grijă să nu pățești nimic.

Ele se îndepărtează, poticnindu-se printre copaci, și mă lasă singur în pădure. Îmi ridic fața spre cer și inspir adânc, sperând că ploaia care îmi cade pe față îmi va alunga frustrarea. Am venit aici ca să opresc pe cineva să o atace pe Evelyn și credeam că am descoperit un criminal în acțiune. În schimb, am provocat tocmai ceea ce am încercat să opresc. Mă învârt în jurul cozii, îngrozind o fată nevinovată în tot acest timp. Este posibil ca Daniel să fi avut dreptate: poate că viitorul nu este o promisiune pe care o putem încălca.

— Iar pierzi vremea, zice doctorul ciumei în spatele meu.

El se află în partea cealaltă a luminișului și nu este mai mult decât

o umbră. Pare să își fi ales poziția perfectă, ca de obicei. Este suficient de departe ca să nu pot ajunge la el, dar suficient de aproape ca să putem vorbi cu o oarecare ușurință.

— Credeam că ajut, îi răspund eu cu amărăciune în glas, afectat în continuare de cele întâmplate.

— Încă mai poți, zice el. Sebastian Bell s-a pierdut în pădure.

Desigur! Nu mă aflu aici pentru Evelyn, ci pentru Bell. Mă aflu aici ca să mă asigur că saltul temporal se va relua. Soarta mă duce de nas.

Scot busola din buzunar și o țin în palmă în timp ce îmi amintesc cât de nesigur m-am simțit când am urmat direcția pe care mi-a indicat-o acul său tremurător, în prima dimineață. Fără ea, Bell ar fi rătăcit mai mult ca sigur drumul.

O arunc în noroi, la picioarele doctorului ciumei.

— Uite așa schimb eu lucrurile, îi spun, îndepărtându-mă. N-ai decât să te duci tu după el.

— Ai înțeles greșit scopul meu aici, îmi zice el cu o voce aspră ce mă face să mă opresc în loc. Dacă îl vei lăsa pe Sebastian Bell să cutreiere singur prin pădure, el nu o va cunoaște niciodată pe Evelyn Hardcastle, iar între cei doi nu se va lega acea prietenie pe care tu o prețuiești atât de mult. Dacă îl abandonezi, înseamnă că nu vrei să o salvezi.

— Vrei să spui că o voi uita? îl întreb eu, alarmat.

— Vreau să spun că ar trebui să fii atent ce noduri dezlegi, răspunde el. Dacă îl abandonezi pe Bell, o vei abandona și pe Evelyn. Va fi un act de cruzime gratuit, și nimic din ce am văzut la tine până acum nu îmi spune că ai fi un om nemilos.

Poate că este doar în imaginația mea, însă, pentru prima oară, mi se pare că percep un dram de căldură în vocea lui. Este suficient cât să mă destabilizeze și mă întorc din nou cu fața la el.

— Trebuie să schimb ziua aceasta, zic eu, auzindu-mi disperarea din voce. Trebuie să văd că se poate.

— Îți înțeleg frustrarea, dar ce rost are să rearanjezi mobila dacă, făcând acest lucru, vei da foc casei?

Se apleacă și ridică busola de jos, ștergând cu degetele noroiul de pe ea. Felul în care geme și greutatea cu care se ridică sugerează faptul că sub costum se ascunde un bărbat mai în vârstă. Mulțumit de

realizarea lui, el îmi azvârle busola. Fiind udă, afurisita este cât pe ce să-mi scape din mâini.

— Ia asta și află cine a ucis-o pe Evelyn.

— S-a sinucis. Am văzut-o cu ochii mei.

— Dacă tu crezi că este atât de simplu, înseamnă că ai rămas mult mai în urmă decât credeam eu.

— Iar tu ești mai nemilos decât credeam eu, mârâi. Dacă știi ce se întâmplă aici, de ce nu-i pui capăt? De ce joci aceste jocuri? Spânzură-l pe criminal înainte să-i facă vreun rău.

— Este o idee interesantă, doar că eu nu știu cine este criminalul.

— Cum este posibil așa ceva? zic eu cu îndoială. Știi fiecare mișcare pe care urmează să o fac înainte ca eu să mă gândesc la ea. Cum este posibil să fii orb la cel mai important lucru din casa aceasta?

— Pentru că nu este treaba mea să știu. Eu te supraveghez pe tine, iar tu o supraveghezi pe Evelyn Hardcastle. Fiecare își joacă rolul său.

— Atunci, aș putea acuza pe oricine de crimă! strig eu, aruncându-mi brațele în aer. Helena Hardcastle este vinovata. Gata! Eliberează-mă!

— Uiți că am nevoie de o dovadă. Nu doar de cuvântul tău.

— Și dacă o voi salva, ce se va întâmpla?

— Nu cred că se poate și cred că îți vei încurca ancheta încercând acest lucru. Însă oferta mea rămâne în picioare. Evelyn a fost ucisă noaptea trecută și în fiecare noapte de dinainte. Chiar dacă ai reuși să o salvezi în seara aceasta, asta nu schimbă nimic. Adu-mi numele persoanei care o va ucide sau are de gând să o ucidă pe Evelyn Hardcastle și te voi elibera.

Pentru a doua oară de când am sosit la Blackheath, mă trezesc ținând în mână o busolă și meditând la instrucțiunile primite de la cineva în care nu am încredere. Dacă fac ceea ce îmi cere doctorul ciumei, înseamnă să mă dedic unei zile în care Evelyn va fi ucisă. Se pare că nu pot schimba lucrurile fără să nu le înrăutățesc. Presupunând că el spune adevărul, fie îmi voi salva gazda, fie o voi abandona pe Evelyn.

— Te îndoiești de intențiile mele? mă întreabă el, observând că ezit.

— Bineînțeles că mă îndoiesc de intențiile tale, răspund eu. Porți o mască și vorbești în parabole. Nu cred nicio secundă că m-ai adus aici doar ca să rezolv o enigmă. Ascunzi ceva.

— Și crezi că, dacă îmi vei scoate masca, vei afla? zice el, pe un ton batjocoritor. Un chip este tot un fel de mască, iar tu știi asta mai bine decât majoritatea; dar ai dreptate, ascund ceva. Dacă te face să te simți mai bine, ție nu îți ascund nimic. Dacă ai reuși cumva să-mi smulgi această mască, eu voi fi înlocuit, însă tu vei avea de îndeplinit în continuare aceeași sarcină. Te las pe tine să hotărăști dacă merită osteneala. Cât despre prezența ta la Blackheath, poate ți se vor domoli îndoielile dacă afli numele celui care te-a adus aici.

— Care-ar fi acela?

— Aiden Bishop, răspunde el. Spre deosebire de rivalii tăi, tu ai venit la Blackheath de bunăvoie. Tot ceea ce se întâmplă astăzi, ți-ai făcut-o cu mâna ta.

În vocea lui se simte regretul, însă masca albă și inexpresivă face ca această afirmație să fie sinistră, precum o parodie a tristeții.

— Nu se poate, zic eu cu încăpățânare. De ce-aș veni aici de bunăvoie? De ce s-ar pune cineva singur într-o situație atât de neplăcută?

— Nu mă privește viața ta de dinainte de Blackheath, domnule Bishop. Află cine a ucis-o pe Evelyn Hardcastle și vei primi toate răspunsurile pe care le vrei, îmi zice el. Între timp, Bell are nevoie de ajutorul tău. El arată cu degetul în spatele meu. Îl vei găsi dacă mergi într-acolo.

Zicând acestea, se retrage în pădure, iar umbrele îl înghit în totalitate. În minte îmi apar sute de întrebări, însă niciuna nu îmi va fi de folos în această pădure; prin urmare, le înlătur și merg în căutarea lui Bell. Îl găsesc stând îndoit și tremurând din cauza efortului. Încremenește când aude trosnetul rămurelelor sub tălpile mele și vede că mă apropii.

Timiditatea lui mă revoltă.

Oricât de mult s-a înșelat, măcar Madeline a fost inspirată să o ia la fugă.

Eu vin pe ocolite prin spatele fostului meu eu, încercând să-mi ascund fața. Aș putea încerca să îi explic ce se întâmplă aici, însă

fricoșii nu sunt aliați buni, în special cei convinși că ești un criminal.

Am nevoie doar ca Bell să supravieţuiască.

Din doi pași sunt în spatele lui și mă aplec suficient de aproape cât să îi pot șopti la ureche. Îi transpiră corpul abundent, iar mirosul de zdreanță jegoasă îmi umple nările. Abia reușesc să vorbesc cu el fără să îmi fie greață.

— Est, zic eu, vârându-i busola în buzunar.

Mă retrag și o iau printre copaci, spre coliba arsă a lui Carver. Bell va mai rătăci mai bine de un ceas, oferindu-mi suficient timp ca să iau urma steagurilor roșii care mă duc la colibă, fără să dau peste el.

În ciuda eforturilor mele, totul se desfășoară exact cum îmi amintesc.

24

Forma impunătoare a conacului Blackheath se zărește printre copaci. Am ieșit din pădure și am ajuns în partea din spate a casei, care se află într-o stare de degradare și mai mare decât partea din față. Câteva ferestre sunt crăpate, iar tencuiala a început să cadă. O balustradă din piatră a căzut de pe acoperiș, iar acum zace în iarbă, acoperită cu mușchi. Este limpede că familia Hardcastle a reparat doar porțiunile din casă pe care le văd invitații lor și nu este de mirare acest lucru, având în vedere faptul că nu stau prea bine cu finanțele.

Așa cum am stat pe gânduri la marginea pădurii în acea primă dimineață, acum traversez grădina cu aceeași senzație. Dacă am venit aici de bunăvoie, înseamnă că am avut un motiv, însă nu reușesc să mi-l amintesc, oricât de mult încerc.

Mi-ar plăcea să cred că sunt un om bun, care a venit să dea o mână de ajutor, însă, dacă așa stau lucrurile, am cam dat-o în bară. În seara aceasta, ca în fiecare seară, Evelyn se va sinucide, iar dacă ar fi să mă iau după evenimentele din această dimineață, încercările mele de a înlătura dezastrul nu fac decât să mă ducă în viteză spre el. Din câte știu eu, încercările mele bâjbâite de a o salva pe Evelyn ar putea fi, de fapt, motivul pentru care ea ajunge la piscină, cu un pistol argintiu în mână.

Sunt atât de cufundat în gânduri, încât nu o observ pe Millicent decât atunci când sunt cât pe ce să mă lovesc de ea. Bătrâna doamnă tremură pe o bancă din fier care dă înspre grădină, cu mâinile încrucișate pe piept pentru a se proteja de vânt. Este acoperită complet cu trei haine largi și privește peste un fular care îi este tras peste gură. Este vânătă din cauza frigului, iar pălăria îi este trasă pe ochi. Auzindu-mi pașii, se întoarce spre mine, cu fața ei ridată ce trădează mirarea.

— Pe legea mea, arăți ca dracu'! exclamă ea, trăgându-și fularul de pe gură.

— Bună dimineața și ție, Millicent, îi zic eu, surprins de valul brusc de căldură care mă inundă când o văd.

— Millicent? repetă ea, ţuguindu-şi buzele. Te-ai cam modernizat, dragule. Prefer „mamă” dacă nu te deranjează. N-aş vrea să creadă lumea că te-am luat de pe stradă. Deşi uneori mă întreb dacă nu mi-ar fi fost mai bine fără tine.

Eu rămân cu gura căscată. Nu făcusem legătura între Jonathan Derby şi Millicent Derby, poate pentru că este mai uşor să îţi imaginezi că a fost adus pe lume de o plagă biblică.

— Iartă-mă, mamă, zic eu, vârându-mi mâinile în buzunare şi aşezându-mă lângă ea.

Millicent mă priveşte cu o sprânceană ridicată, iar în ochii ei cenuşii şi inteligenţi se citeşte amuzamentul.

— O scuză şi o apariţie înainte de amiază! Te simţi bine? mă întreabă ea.

— O fi de la aerul curat de ţară, răspund eu. Dar tu, ce cauţi afară în această dimineaţă îngrozitoare?

Ea mormăie, cuprinzându-se şi mai tare cu braţele.

— Trebuia să mă întâlnesc cu Helena ca să facem o plimbare, dar habar n-am pe unde umblă. Fără îndoială că iar a înţeles ora greşită, ca de obicei. Ştiu că se întâlneşte cu Cecil Ravencourt în după-amiaza aceasta, probabil s-a dus acolo.

— Nu s-a dus, spun eu.

Millicent îmi aruncă o privire întrebătoare.

— Mi-a spus Cunningham, valetul lui Ravencourt, mint eu.

— Îl cunoşti?

— Doar puţin.

— Ei bine, eu n-aş fi prea prietenoasă cu el, zice ea. Ştiu cât de mult îţi plac anturajele dubioase, însă, din câte mi-a spus Cecil, acesta este extrem de nepotrivit, chiar şi după standardele tale joase.

Aceste cuvinte îmi stârnesc interesul. Ţin la valet, însă el a fost de acord să mă ajute abia după ce l-am şantajat cu secretul pe care îl ascunde. Până când nu voi afla ce ascunde, nu mă pot baza pe el, iar Millicent ar putea fi cea care mă va ajuta să îl descopăr.

— Cum aşa? întreb eu într-o doară.

— Nu ştiu, răspunde ea, fluturându-şi mâna spre mine. Ştii cum e Cecil, ascunde secrete în fiecare rid. Dacă ar fi să dăm crezare zvonurilor, el l-a angajat pe Cunningham doar pentru că l-a rugat

Helena. Acum a descoperit ceva dezgustător despre băiat și se gândește să îl concedieze.

— Dezgustător? zic eu.

— Așa a spus Cecil. Eu nu am reușit să-l trag de limbă să-mi spună totul. Afurisitul are o gură spurcată, dar știi cât de mult urăște scandalurile. Având în vedere obârșia lui Cunningham, trebuie să fie o chestiune al naibii de obscenă dacă este atât de îngrijorat. Aș vrea să știu despre ce este vorba.

— Obârșia lui Cunningham? întreb eu. Cred că-mi scapă ceva.

— Băiatul a crescut la Blackheath, îmi explică ea. E fiul bucătăresei, sau cel puțin așa se zvonește.

Bătrâna doamnă chicotește și mă privește pe furiș.

— Umblă vorba că onorabilul lord Hardcastle obișnuia să se distreze în Londra din când în când. Ei bine, la un moment dat, distracția l-a urmat până la Blackheath cu un prunc în brațe, pretinzând că era al lui. Peter a vrut să trimită copilul la biserică, însă a intervenit Helena și a cerut să îl păstreze.

— De ce ar face asta?

— Cunoscând-o pe Helena, probabil a vrut să îl insulte, zice Millicent, trăgându-și nasul și ferindu-și fața de vântul tăios. Nu l-a iubit niciodată pe soțul ei și, primindu-l pe acest bastard în casa lor, i-ar fi gâdilat ei orgoliul. Bietul Peter, cred că de treizeci și trei de ani încoace plânge până adoarme. În fine. I-au dat pruncul doamnei Drudge, bucătăreasa, ca să îl crească, iar Helena s-a asigurat că toată lumea știe al cui este acest copil.

— Cunningham știe ceva din toate astea?

— Nu văd de ce n-ar ști. Este unul dintre acele secrete cu care oamenii își scot ochii unul celuilalt, răspunde bătrâna doamnă, scoțându-și batista din mâneca hainei ca să își șteargă nasul. Oricum, îl poți întreba dacă tot sunteți așa buni prieteni. Facem o plimbare? Nu văd de ce am îngheța pe banca asta, așteptând o femeie care nu va veni.

Ea se ridică înainte să apuc să răspund, bătând din picioare și suflându-și aer cald în mâinile protejate de mănuși. Este într-adevăr o zi îngrozitoare; ploaia cade dintr-un cer cenușiu ce prevestește o furtună.

— De ce-ai ieșit afară? o întreb eu, în timp ce pietrișul de pe cărăruia care încercuiește casa scrâșnește sub tălpile noastre. Nu te puteai întâlni cu lady Hardcastle înăuntru?

— Sunt prea mulți oameni cu care nu vreau să mă întâlnesc, răspunde ea.

De ce a coborât în bucătărie azi-dimineață?

— Apropo de asta, am auzit că ai coborât în bucătărie azi-dimineață, zic eu.

— Cine ți-a spus? mă întreabă ea, încercând să se stăpânească.

— Păi...

— Nici nu m-am apropiat de bucătărie, continuă ea, fără să mai aștepte un răspuns. E un loc mizerabil. Nu mai scapi de miros câteva săptămâni.

Ea pare sincer iritată de această sugestie, ceea ce înseamnă că probabil n-a făcut-o încă. O clipă mai târziu, ea mă înghiontește în joacă, iar vocea ei devine brusc veselă.

— Ai auzit despre Donald Davies? Se pare că a luat un automobil aseară și a fugit înapoi la Londra. L-a văzut grăjdarul-șef. Zicea că a venit la el pe o ploaie torențială, îmbrăcat în toate culorile curcubeului.

Aceste cuvinte mă pun pe gânduri. Ar fi trebuit să mă fi întors în trupul lui Donald Davies până acum, așa cum s-a întâmplat în cazul majordomului. El a fost cea de-a treia gazdă a mea, iar Anna mi-a spus că sunt obligat să trăiesc o zi întreagă în fiecare gazdă, fie că vreau, fie că nu vreau. Nu cred că trecuse cu mult de mijlocul dimineții când l-am lăsat dormind pe drum. Așadar, de ce nu l-am revăzut?

L-ai lăsat singur și lipsit de apărare.

Am simțit o umbră de vinovăție. Poate că lacheul deja l-a găsit.

— Ai auzit? zice Millicent, enervată. Ziceam că Donald Davies a plecat într-un automobil. Toți din familia aia sunt scrântiți. Este un aviz medical oficial!

— Ai vorbit cu Dickie, zic eu absent, cu gândul la Davies.

— Mai degrabă am ascultat, pufnește ea. Treizeci de minute am încercat să nu mă zgâiesc la mustața lui. Mă mir că trece vreun sunet prin ea.

Îmi vine să râd.

— Ţie îţi place cu adevărat de cineva de la Blackheath, mamă?

— Nu prea, însă bănuiesc că motivul este invidia. Societatea este ca un dans, dragule, iar eu sunt prea bătrână pentru asta. Că veni vorba de dans, iată-l şi pe flaşnetar.

Privesc în aceeaşi direcţie ca ea şi îl văd pe Daniel venind din partea opusă. În ciuda frigului, el poartă un pulover cu anchior şi pantaloni din pânză. Este aceeaşi ţinută pe care o va purta atunci când se va întâlni pentru prima oară cu Bell în vestibul. Mă uit la ceas. După ceas, întâlnirea aceea va avea loc în curând.

— Domnule Coleridge! exclamă Millicent, cu o amabilitate prefăcută.

— Doamnă Derby, zice el, alăturându-ni-se. Aţi frânt vreo inimă în dimineaţa aceasta?

— Din păcate, în zilele noastre nici măcar nu mai tresaltă, domnule Coleridge. În tonul ei se simte precauţia, ca şi când ar traversa un pod care ar putea ceda. Ce treabă infamă v-a făcut să ieşiţi din casă pe o vreme atât de mizerabilă?

— Vreau să-i cer o favoare fiului dumneavoastră, dar vă asigur că este ceva onest.

— Ce dezamăgire!

— Atât pentru mine, cât şi pentru dumneavoastră. El mă priveşte pentru prima oară. Ai un minut, Derby?

Ne retragem, iar Millicent se străduieşte să pară neinteresată, deşi ne aruncă priviri curioase peste fular.

— Ce s-a întâmplat? îl întreb eu.

— Mă duc după lacheu, zice el, în timp ce pe faţa lui chipeşă se citesc atât teama, cât şi entuziasmul.

— Cum? zic eu, atras pe loc de idee.

— Ştim că se va afla în sala de mese şi că, în jurul orei unu, va băga spaima în Ravencourt, îmi explică el. Propun să îl prindem pe ticălos acolo.

Este suficient să îmi aduc aminte de acei paşi fantomatici şi de acel râs malefic ca să mi se ridice părul pe ceafă, iar gândul că voi putea în sfârşit să îl înhaţ pe diavol mă face să mă înfierbânt. Sentimentul sălbatic pe care îl simt acum nu este prea departe de cel pe care l-a

simţit Derby în pădure, atunci când am urmărit-o pe servitoare. Mă pune imediat în gardă. Nu îmi pot permite să o scap din lesă pe această gazdă.

— Care-i planul tău? îl întreb, stăpânindu-mi entuziasmul. Am fost singur în încăperea aceea şi nici măcar nu mi-am putut da seama unde se ascundea.

— Nici eu, până aseară, când am stat de vorbă în timpul cinei cu un vechi prieten al familiei Hardcastle, zice el, ducându-mă puţin mai departe de Millicent, care trăgea cu urechea la conversaţia noastră. Se pare că există un labirint de tuneluri sub pardoseala de lemn. Acolo se ascunde lacheul şi acolo îi vom veni de hac.

— Cum?

— Noul meu prieten mi-a spus că există intrări în bibliotecă, în salon şi în galerie. Eu sugerez ca fiecare dintre noi să păzească o intrare şi să îl înhaţe atunci când va ieşi.

— Perfect, zic eu, străduindu-mă să ţin în frâu entuziasmul crescând al lui Derby. Eu prefer biblioteca; tu ia salonul! Cine va sta în galerie?

— Întreab-o pe Anna, îmi spune el. Însă niciunul dintre noi nu este suficient de puternic ca să îl înfrunte singur pe lacheu. Ce-ar fi ca voi doi să păziţi biblioteca, iar eu să mai strâng câteva gazde ale noastre ca să mă ajute în salon şi în galerie?

— Minunat! exclam eu, entuziasmat.

Dacă nu l-aş ţine în frâu pe Derby, acesta ar fugi deja spre tuneluri cu un lampadar şi un cuţit în mână.

— Prea bine, zice el, oferindu-mi un zâmbet atât de afectuos, încât îmi este imposibil să îmi imaginez că vom da greş. Ocupă-ţi poziţia cu câteva minute înainte de ora unu. Cu puţin noroc, totul va lua sfârşit înainte de cină.

Se întoarce să plece, dar eu îl apuc de braţ.

— I-ai spus Annei că ai găsit o cale pentru a scăpa amândoi dacă ne va ajuta? îl întreb eu.

El îmi aruncă o privire pătrunzătoare, iar eu îmi retrag repede mâna.

— Da, răspunde el.

— Este o minciună, nu-i aşa? zic eu. Doar unul dintre noi poate

scăpa de la Blackheath.

— Hai să-i spunem potențială minciună, ce zici? Nu mi-am pierdut speranța că ne vom ține partea noastră de înțelegere.

— Tu ești ultima mea gazdă! Cât de mult speri?

— Nu prea mult, răspunde el, cu o expresie blândă. Știu că ții la ea. Crede-mă că nu am uitat sentimentul, dar avem nevoie ca ea să fie de partea noastră. Nu vom scăpa din casa aceasta dacă va trebui să fim toată ziua cu ochii în patru atât pe lacheu, *cât* și pe Anna.

— Trebuie să-i spun adevărul, zic eu, uluit de nepăsarea pe care o vădește față de prietena mea.

El se încordează.

— Dacă vei face asta, îți va deveni dușman, îmi spune el printre dinți, în timp ce privește în jurul lui ca să se asigure că nu ne aude nimeni. În acel moment, orice speranță de a o ajuta cu adevărat se va spulbera.

Umflându-și obrajii, își ciufulește părul și îmi zâmbește. Starea de agitație îl părăsește așa cum iese aerul dintr-un balon spart.

— Fă ceea ce crezi că este bine! îmi spune el. Dar măcar așteaptă până când îl vom prinde pe lacheu. El se uită la ceas. Îți mai cer doar trei ore.

Privirile noastre se întâlnesc. A mea este îndoielnică, iar a lui rugătoare. Nu am încotro și mă conformez.

— Prea bine, zic eu.

— Nu vei regreta, îmi spune el.

Mă strânge de umăr și îi face vesel cu mâna lui Millicent, înainte să se îndrepte cu pași hotărâți spre Blackheath, ca și când ar avea un scop de îndeplinit.

Când mă întorc, o văd pe Millicent privindu-mă îngândurată, cu buzele țuguiate.

— Ai niște prieteni stricați, îmi spune ea.

— Și eu sunt un tip cam stricat, zic eu, privind-o în ochi.

Într-un final, ea clatină din cap și își continuă plimbarea, suficient de încet încât să o ajung din urmă și să pășesc alături de ea. Ajungem la o seră lungă. Multe dintre panourile din sticlă sunt crăpate, iar plantele dinăuntru sunt atât de năpădite de buruieni, încât se lipesc de geam. Millicent aruncă o privire înăuntru, însă frunzișul este prea

des. Îmi face semn să o urmez și o luăm spre capătul celălalt, unde descoperim că ușile sunt ferecate cu un lanț nou cu lacăt.

— Păcat! zice ea, trăgând de el în zadar. Îmi plăcea să vin aici în tinerețe.

— Ai mai fost la Blackheath?

— Când eram mică, îmi petreceam vara aici, împreună cu ceilalți: Cecil Ravencourt, gemenii Curtis, Peter Hardcastle și Helena – așa s-au cunoscut. După ce m-am măritat, i-am adus aici și pe fratele, și pe sora ta. Ei au crescut practic împreună cu Evelyn, Michael și Thomas.

Ea mă ia de braț și ne continuăm plimbarea.

— O, cât îmi plăceau acele veri! zice ea. Helena era mereu îngrozitor de geloasă pe sora ta, pentru că Evelyn era atât de modestă. Nici Michael, cu fața lui turtită, nu era mai sclipitor. Doar Thomas era mai arătos și a sfârșit în lac. Zici că soarta a lovit-o pe biata femeie de două ori. Asta e! Niciunul dintre ei nu se putea compara cu tine, fiul meu cel chipeș, zice ea, luându-mi capul în mâinile ei.

— Evelyn mi se pare în regulă, protestez eu. De fapt, are o frumusețe izbitoare.

— Serios? zice Millicent, pe un ton îndoielnic. Cred că a înflorit în Paris, dar nu m-a interesat. M-a evitat toată dimineața. Așa mamă, așa fiică, bănuiesc. Așa se explică de ce Cecil îi dă târcoale. Este cel mai vanitos bărbat din câți am cunoscut vreodată și înseamnă mult, după cincizeci de ani petrecuți împreună cu tatăl tău.

— Soții Hardcastle o urăsc, știi? La Evelyn mă refer.

— Cine ți-a umplut capul cu prostii? zice Millicent, în timp ce mă strânge de braț și își scutură piciorul, încercând să înlăture noroiul de pe gheată. Michael o adoră. Merge la Paris aproape în fiecare lună și, din câte am înțeles, sunt prieteni la cataramă de când s-a întors ea. Iar Peter nu o urăște – este indiferent. Doar Helena. De când a murit Thomas, ea nu mai este ca înainte. Dar trebuie să știi că tot continuă să vină aici. În fiecare an, la aniversarea morții lui, ea face o plimbare în jurul lacului și chiar vorbește cu el câteodată. Am auzit-o cu urechile mele.

Cărăruia ne-a adus în dreptul piscinei care reflecta lumina. Aici este locul unde Evelyn își va lua viața în seara aceasta și, la fel ca tot

ce înseamnă Blackheath, piscina pare frumoasă doar de la depărtare. Văzută din sala de bal, piscina oferă o priveliște minunată, este ca o oglindă lungă care reflectă toată drama acestei case. Însă, de aici, nu este decât un heleșteu murdar, cu piatra crăpată, a cărui suprafață este acoperită de un strat gros de mușchi, ce seamănă cu un covor.

De ce și-ar lua viața aici? De ce nu în camera ei sau în vestibul?

— Te simți bine, dragule? mă întreabă Millicent. Ești puțin cam palid la față.

— Mă gândeam că este păcat că au lăsat acest loc în paragină, răspund eu, schițând un zâmbet.

— Știu, dar ce puteau face? zice ea, aranjându-și fularul. După ce a fost comisă crima, nu au mai putut trăi aici și nimeni nu vrea acest morman de pietre, mai ales când știu istoria conacului Blackheath. Ar fi trebuit să îl lase pădurii, dacă mă întrebi pe mine.

Este un gând melancolic, însă cum nimic nu îi captează atenția lui Jonathan Derby prea mult timp, eu sunt în curând distras de pregătirile pentru petrecerea din seara aceasta, pe care le văd prin ferestrele sălii de bal de lângă noi. Servitorii și muncitorii freacă pardoseala și zugrăvesc pereții, în timp ce servitoarele își mențin echilibrul în vârfurile picioarelor, pe scări din lemn, ținând în mâini pămătufuri cu cozi lungi. Muzicienii plictisiți își acordează instrumentele lustruite în capătul celălalt al sălii, în timp ce Evelyn Hardcastle arată cu degetul și gesticulează, aranjând lucrurile din mijlocul sălii. Ea trece în grabă de la un grup la altul. Atinge brațe și răspândește bunătate, făcându-mă să tânjesc după după-amiaza petrecută împreună.

O caut din priviri pe Madeline Aubert și o găsesc râzând împreună cu Lucy Harper – servitoarea abuzată de Stanwin și care s-a împrietenit cu Ravencourt – și așezând un divan lângă estradă. Întâlnirea dintre cele două femei maltratate îmi aduce o oarecare liniște sufletească, deși nu îmi alungă defel sentimentul de vină față de evenimentele petrecute în dimineața aceasta.

— Ți-am spus și data trecută că nu îți voi mai acoperi micile indiscreții, îmi zice Millicent, pe un ton aspru, încordându-se.

Ea se uită la mine în timp ce le privesc pe servitoare. În privirea ei se amestecă sila și dragostea, iar secretele lui Derby încep să iasă la

suprafață. Ceea ce înțelesesem doar vag înainte, acum începe să prindă contur. Derby este un violator, și nu a făcut-o doar o singură dată. Sunt toate acolo, cuprinse de privirea lui Millicent; fiecare femeie pe care el a atacat-o, fiecare viață pe care el a distrus-o. Pe umerii ei apasă toate. Indiferent ce latură întunecată zace în Jonathan Derby, Millicent încearcă să o ascundă în întunericul nopții.

— Ție nu-ți plac decât cele slabe, nu-i așa? zice ea. Doar...

Ea tace și rămâne cu gura căscată, de parcă următoarele cuvinte i s-ar fi evaporat pur și simplu de pe buze.

— Trebuie să plec, zice ea brusc, strângându-mi mâna. Mi-a venit un gând foarte ciudat. Ne vedem la cină, dragule.

Fără să mai rostească un cuvânt, Millicent face cale-ntoarsă și dispare după colțul casei. Mă uit nedumerit din nou în sala de bal și încerc să văd ce a văzut și ea, însă toată lumea și-a schimbat locul, în afară de formație. Atunci observ piesa de șah de pe pervazul ferestrei. Dacă nu mă înșel, este aceeași piesă sculptată de mână pe care am găsit-o în cufărul lui Bell. Este acoperită cu pete de vopsea albă și mă privește cu ochi mici și stângaci. Deasupra ei, stă scris un mesaj pe mizeria de pe geam.

În spatele tău.

Când mă întorc, o văd pe Anna făcându-mi cu mâna de la marginea pădurii. Trupul ei mărunt este învelit într-o haină cenușie. Vâr piesa de șah în buzunar, în timp ce arunc o privire în stânga și în dreapta pentru a mă asigura că suntem singuri, apoi o urmez în pădure, îndepărtându-mă de Blackheath. Ea pare să aștepte de ceva timp, iar acum țopăie de pe un picior pe celălalt ca să se încălzească. Judecând după obrajii ei vineții, metoda aceasta nu o ajută la nimic. Nu-i de mirare, având în vedere ținuta pe care o poartă. Este îmbrăcată în nuanțe cenușii, cu o haină jerpelită și o căciulă croșetată, dar subțire precum borangicul. Sunt haine care au fost date de la unul la altul și au fost peticite de atâtea ori, încât țesătura originală a dispărut demult.

— N-ai vreun măr la tine sau altceva? îmi zice ea, fără nicio introducere. Mor de foame.

— Am o sticluță de buzunar, îi spun eu, întinzându-i-o.

— Bănuiesc că va trebui să mă mulțumesc cu ea, răspunde ea,

luându-mi-o din mână și desfăcându-i dopul.

— Credeam că este prea periculos pentru noi să ne întâlnim în afara casei de oaspeți.

— Cine ți-a spus asta? mă întreabă ea, apoi se strâmbă când gustă conținutul sticluței.

— Tu, răspund eu.

— Îți voi spune asta.

— Poftim?

— Îți voi spune că nu este în siguranță să ne întâlnim, dar nu ți-am spus încă, îmi explică ea. N-aveam cum, sunt trează doar de câteva ore și mi-am petrecut mare parte din timp împiedicându-l pe lacheu să nu le facă ferfeniță pe gazdele tale viitoare. De aceea am și ratat micul dejun.

Eu o privesc clipind, chinuindu-mă să înțeleg evenimentele din acea zi pentru că se desfășoară într-o ordine greșită. Nu este pentru prima oară când îmi doresc să am mintea ageră a lui Ravencourt. A lucra cu intelectul redus al lui Jonathan Derby este ca și când aș amesteca crutoane într-o supă groasă.

Observându-mi nedumerirea, ea se încruntă.

— Ai aflat despre existența lacheului? Niciodată nu știu unde am rămas.

Eu încep să îi povestesc repede despre iepurele mort din camera lui Bell și despre pașii fantomatici care l-au urmărit pe Ravencourt în sala de mese, iar expresia de pe fața ei se întunecă tot mai mult cu fiecare detaliu nou.

— Ticălosul! izbucnește ea când termin de povestit, apoi se plimbă de colo colo, cu pumnii strânși și umerii aplecați în față. Stai să pun mâna pe el! continuă ea, aruncând o privire ucigătoare înspre casă.

— Nu va trebui să aștepți prea mult, îi zic eu. Daniel crede că lacheul se ascunde în niște tuneluri. Există mai multe intrări, dar noi doi o vom păzi pe cea din bibliotecă. Vrea să fim acolo înainte de ora unu.

— Sau ne-am putea tăia singuri beregata și să-l scutim pe lacheu să își mai dea osteneala să ne ucidă, zice ea, pe un ton sincer și neimpresionat.

Se uită la mine ca la un nebun.

— Ce s-a întâmplat?

— Lacheul nu este prost, zice ea. Dacă știm unde se află, înseamnă că așa trebuie. A fost cu un pas în fața noastră încă de când a început toată povestea aceasta. Nu m-ar mira deloc dacă ar sta la pândă, sperând să ne împotmolim singuri.

— Trebuie să facem ceva! protestez eu.

— Vom face, dar ce rost are să facem ceva stupid când putem face un lucru inteligent, zice ea, pe un ton răbdător. Ascultă-mă, Aiden, știu că ești disperat, dar noi doi avem o înțelegere. Eu te mențin în viață ca să îl poți găsi pe ucigașul lui Evelyn, apoi vom pleca amândoi de-aici. Eu îmi fac doar treaba mea. Și-acum, promite-mi că nu vei merge după lacheu.

Argumentul ei are logică, însă nu are nicio greutate în fața fricii mele. Dacă există vreo șansă să îi vin de hac acestui nebun înainte să mă găsească el pe mine, atunci voi profita de ea, indiferent de riscuri. Prefer să înfrunt moartea decât să mă ascund într-un colț ca un laș.

— Promit, mint eu din nou.

Din fericire, Annei îi este prea frig ca să observe ezitarea din vocea mea. În ciuda faptului că a băut din sticluța cu tărie, ea tremură atât de tare, încât i-a dispărut orice urmă de culoare din obraji. În încercarea de a se apăra de vânt, ea se lipește de mine. Simt mirosul de săpun pe care îl emană pielea ei și îmi impun să privesc în altă parte. Nu vreau ca ea să vadă cum mă lupt cu dorința de nestăpânit a lui Derby.

Simțindu-mi disconfortul, ea își înclină capul ca să-mi întâlnească fața plouată.

— Îți promit că restul gazdelor tale vor fi mai bune, îmi zice ea. Trebuie să încerci să te controlezi. Nu-i da lui satisfacție.

— Cum aș putea să fac asta când nu știu unde se termină gazdele și unde încep eu?

— Dacă tu nu ai fi fost aici, Derby m-ar fi pipăit deja, îmi zice ea. Așa știi cine ești. Nu trebuie doar să nu uiți asta – trebuie să o și faci și să continui mereu.

Chiar și așa, ea face un pas în spate, contra vântului, și mă eliberează de disconfort.

— N-ar trebui să fii afară pe o vreme ca asta, îi spun eu, scoțându-

mi fularul și înfășurându-i-l în jurul gâtului. Te vei îmbolnăvi.

— Iar dacă tu vei continua să te comporți astfel, lumea l-ar putea confunda pe Jonathan Derby cu o ființă umană, zice ea, vârându-și în haină capetele fularului.

— Spune-i asta lui Evelyn Hardcastle, zic eu. A fost cât pe ce să mă împuște în dimineața aceasta.

— Ar fi trebuit să tragi și tu în ea, declară ea, pe un ton serios. Am fi putut rezolva uciderea ei pe loc.

— Nu-mi dau seama dacă glumești sau nu, zic eu.

— Firește că glumesc, spune ea, suflând în mâinile înghețate. Dacă ar fi fost atât de simplu, am fi plecat demult de-aici. Ascultă-mă, nu sunt sigură că a încerca să-i salvezi viața este un plan mult mai bun.

— Crezi că ar trebui s-o las să moară?

— Cred că irosim mult timp nefăcând ceea ce ni s-a cerut să facem.

— Nu o putem proteja pe Evelyn dacă nu știm cine vrea ca ea să moară, spun eu. Un lucru ne va conduce la celălalt.

— Sper să ai dreptate, zice ea, pe un ton îndoielnic.

Încerc să găsesc un argument încurajator, însă îndoielile ei mi s-au vârât pe sub piele și încep să îmi provoace mâncărimi. I-am spus că, dacă îi vom salva viața lui Evelyn, acest lucru ne va conduce la ucigașul ei, însă aceasta n-a fost decât o eschivare. Nu există niciun plan. Nici măcar nu mai știu dacă o pot salva pe Evelyn. Acționez pe bâjbâite și pierd teren în fața lacheului în tot acest timp. Anna merită mai mult, însă eu habar nu am cum să îi ofer mai mult fără să nu o abandonez pe Evelyn – și, dintr-un motiv sau altul, nu pot suporta acest gând.

Există mișcare pe cărăruie, iar vocile sunt purtate de vânt printre copaci. Anna mă apucă de braț și mă trage mai adânc în pădure.

— Oricât ar fi de plăcut să te revăd, am venit să-ți cer o favoare.

— Oricând! Cu ce te pot ajuta?

— Cât este ceasul? întreabă ea, scoțându-și din buzunar caietul de schițe.

Este același pe care l-am văzut în mâna ei în casa de oaspeți. Are foile șifonate și coperta plină de găuri. Ea îl ține sus ca eu să nu pot vedea ce conține, dar, judecând după felul în care frunzărește paginile, pare să fie ceva important.

Eu mă uit la ceas.

— Este 10:08 a.m., răspund eu, murind de curiozitate. Ce conţine caietul?

— Notiţe, informaţii; tot ceea ce am reuşit să aflu despre cele opt gazde ale tale şi cu ce se ocupă ele, zice ea absentă, trecându-şi degetul peste o foaie. Şi nu-mi cere să vezi, pentru că nu-ţi pot arăta. Nu ne putem asuma riscul să stricăm ziua asta cu ceea ce ştii tu.

— Nici n-aveam de gând să-ţi cer asta, protestez eu, şi îmi îndrept repede privirea în altă direcţie.

— Sigur. 10:08 a.m. Perfect. Peste un minut, voi pune un bolovan în iarbă. Vreau ca tu să stai lângă el atunci când se va sinucide Evelyn. Nu ai voie să te mişti, Aiden, nici măcar un milimetru, ai înţeles?

— Ce înseamnă toate astea, Anna?

— Hai să-i spunem plan de rezervă. Ea mă pupă pe obraz, atingându-mi carnea amorţită cu buzele ei reci, şi îşi vâră carnetul la loc în buzunar.

Abia face un pas când pocneşte din degete şi se întoarce cu faţa spre mine, ţinând în palmă două pastile albe.

— Ia-le pentru mai târziu, îmi zice ea. Le-am şterpelit din trusa doctorului Dickie când a venit să îl vadă pe majordom.

— Ce-s astea?

— Pastile pentru dureri de cap, ţi le dau în schimbul piesei de şah.

— Vechitura asta urâtă? spun eu, dându-i nebunul sculptat de mână. De ce o vrei?

Ea îmi zâmbeşte în timp ce mă priveşte cum împăturesc pastilele într-o batistă de buzunar albastră.

— Pentru că tu mi-ai dat-o, răspunde ea, strângând-o protector în mână. A reprezentat prima promisiune pe care mi-ai făcut-o. Această vechitură urâtă este motivul pentru care am încetat să-mi mai fie teamă de locul acesta. Este motivul pentru care am încetat să mă mai tem de tine.

— De mine? De ce te-ai teme de mine? zic eu, sincer rănit de gândul că ne-ar putea despărţi ceva.

— Of, Aiden! zice ea, clătinând din cap. Dacă vom face treaba asta cum trebuie, toată lumea din această casă se va teme de tine.

Se îndepărtează, purtată de aceste cuvinte, ca o adiere printre

copaci și prin iarba care înconjoară piscina. Poate o fi tinerețea ei, sau personalitatea, sau vreun amestec ciudat al tuturor aspectelor nefericite care ne înconjoară, însă nu văd niciun dram de îndoială în ea. Indiferent ce plan o fi având, ea pare extrem de încrezătoare în el. Poate chiar periculos de încrezătoare.

Din locul unde mă aflu, la marginea pădurii, o privesc cum ia o piatră mare și albă din rondul de flori și cum face șase pași înainte să o lase să cadă în iarbă. Își întinde brațul pentru a măsura distanța până la glasvandurile sălii de bal, apoi, părând mulțumită de ce a făcut, își șterge noroiul de pe mâini și le bagă adânc în buzunare. Apoi se îndepărtează.

Dintr-un oarecare motiv, această mică demonstrație mă neliniștește.

Eu am venit aici de bunăvoie, iar Anna, nu. Doctorul ciumei a adus-o la Blackheath pentru un motiv anume, iar eu habar nu am care ar putea fi acesta.

Indiferent cine ar fi cu adevărat Anna, eu o voi urma orbește.

25

Ușa dormitorului este încuiată, iar înăuntru nu se aude niciun zgomot. Sperasem să vorbesc cu Helena Hardcastle înainte să își înceapă ziua, dar se pare că stăpânei casei nu îi place să lenevească. Apăs din nou pe clanță și îmi lipesc urechea de ușa din lemn. În afară de câteva priviri curioase aruncate de invitații care trec pe acolo, eforturile mele sunt în zadar. Ea nu este înăuntru.

Mă îndepărtez și îmi vine un gând: dacă nu a pătruns încă nimeni în camera ei și Ravencourt va găsi ușa spartă la primele ore ale după-amiezii, atunci acest lucru se va întâmpla în următoarele ore.

Sunt curios să aflu cine este făptașul și de ce este atât de disperat să pătrundă înăuntru. O bănuisem inițial pe Evelyn, deoarece avea la ea unul din cele două revolvere furate din biroul Helenei, însă a fost cât pe ce să mă omoare cu el în pădure în dimineața aceasta. Dacă îl are deja, înseamnă că nu mai este nevoită să spargă ușa.

Asta dacă nu cumva caută altceva.

Singurul lucru care mai lipsea era pagina cu întâlnirile din agenda Helenei. Millicent credea că Helena a rupt-o ca să ascundă o faptă suspectă, însă amprentele lui Cunningham mânjeau celelalte pagini. El a refuzat să dea explicații și a negat că ar fi intrat prin efracție în cameră, însă, dacă l-aș putea strânge cu ușa, nu ar avea de ales decât să mărturisească tot.

Iau o hotărâre și mă ascund în umbrele din capătul îndepărtat al coridorului pentru a începe veghea.

După cinci minute, Derby e plictisit de moarte.

Eu mă foiesc, plimbându-mă încoace și încolo. Nu reușesc să îl liniștesc.

Dezorientat, iau urma mirosului de mâncare spre salon, cu intenția de a mă întoarce pe coridor cu o farfurie de mâncare și un scaun. Sper ca astfel să reușesc să o mai îmbunez pe gazda mea încă o jumătate de oră, după care va trebui să găsesc o altă cale să o distrez.

Când intru în salon, aud conversații adormite. Majoritatea oaspeților abia s-au trezit și put după petrecerea de aseară. Trupurile lor emană miros de transpirație și tutun, iar respirațiile lor duhnesc a

băutură. Vorbesc în șoaptă și se mișcă lent, de parcă ar fi niște păpuși din porțelan brăzdate de crăpături.

Iau o farfurie de pe bufet și încep să o umplu cu ouă și fasole[3]. Mă opresc ca să mănânc un cârnat de pe un platou și-mi șterg unsoarea de pe gură cu mâneca. Sunt atât de preocupat, încât abia după un timp îmi dau seama că toată lumea tace.

Un individ voinic stă lângă ușă și își plimbă privirea de la un invitat la altul. Celor scanați deja cu privirea li se citește ușurarea pe față. Această stare de neliniște este îndreptățită. Individul are înfățișarea unei brute: barbă roșcovană, obraji trași și nasul atât de mutilat, încât seamănă cu un ou care a fost spart în tigaie. Poartă un costum zdrențuit, care-i vine prea strâmt pe trupul mătăhălos, iar stropii de ploaie îi strălucesc pe umerii lați, care ar putea fi folosiți cu ușurință drept blat de bufet.

Privirea îi cade asupra mea și o simt ca un bolovan în brațe.

— Domnul Stanwin dorește să te vadă, îmi zice el.

Are vocea răgușită și pronunță consoanele apăsat.

— De ce? întreb eu.

— Bănuiesc că îți va spune el.

— Spune-i domnului Stanwin că-mi pare rău, dar am puțină treabă acum.

— Fie vii de bunăvoie, fie te duc eu cu forța, îmi zice el, mârâind.

Derby abia reușește să se stăpânească, însă nu are rost să se dea în spectacol. Nu îl pot învinge pe bărbatul acesta; singura mea speranță este ca întâlnirea mea cu Stanwin să fie una scurtă ca să mă pot întoarce la ale mele. Și-apoi, sunt curios să aflu de ce vrea să mă vadă.

Îmi pun farfuria pe bufet și mă ridic ca să îl urmez pe bătăușul lui Stanwin. Individul mă invită să o iau înainte, apoi îmi spune să urc scările și să fac la dreapta când ajung sus, spre aripa de est, care este închisă. Când dau draperia la o parte, o briză umedă îmi mângâie obrazul și văd un coridor lung care se întinde în fața mea. Ușile atârnă în balamale, lăsând la vedere odăi acoperite de praf și paturi cu baldachinele prăbușite. Îmi simt gâtul iritat atunci când respir.

---

[3] Elementele principale ale micului dejun englezesc. Ouăle se pregătesc sub diferite metode (ochiuri, omletă, fierte etc.) în timp ce fasolea se servește ca o mâncare cu sos de roșii (n.red.).

— Ce-ar fi să aștepți în camera de colo, ca un domn cumsecade, iar eu îi voi spune domnului Stanwin că ai venit, îmi zice escorta mea, arătându-mi cu bărbia o încăpere din stânga.

Eu mă conformez și intru într-o cameră de copii, al cărei tapet galben acum atârnă de pe pereți. Pe jos sunt împrăștiate jocuri și jucării din lemn, iar lângă ușă se află un cal de jucărie. Pe o tablă de șah, jocul este în curs de desfășurare, piesele albe fiind nimicite de cele negre.

Nici nu pășesc bine înăuntru și o aud pe Evelyn țipând în camera de alături. Pentru prima oară, Derby și cu mine ne mișcăm cu precauție. Țâșnim după colț, dar descoperim că ușa este blocată de bătăușul roșcovan.

— Domnul Stanwin este ocupat, amice, îmi zice el, legănându-se înainte și înapoi ca să se încălzească.

— O caut pe Evelyn Hardcastle, am auzit-o țipând, îi zic eu, abia respirând.

— Se prea poate, dar se pare că nu poți face nimic în privința asta, nu?

Arunc o privire în încăpere peste umărul lui, sperând s-o zăresc pe Evelyn. Aceasta seamănă cu o sală de așteptare, însă este pustie. Mobilierul este acoperit cu cearșafuri îngălbenite și cu tivurile înnegrite de mucegai. Ferestrele sunt acoperite cu ziare vechi, iar lambriurile de pe pereți sunt aproape putrezite. Pe peretele celălalt se află o ușă, dar este închisă. Ei trebuie să fie dincolo de ea.

Îmi întorc privirea la bărbat, care îmi zâmbește, dezvelindu-și dinții strâmbi și galbeni.

— Mai dorești ceva? mă întreabă el.

— Vreau să mă asigur că ea n-a pățit nimic.

Încerc să trec pe lângă el, însă este un gest necugetat. Are de trei ori greutatea mea și este cu un cap mai înalt decât mine. Mai exact, știe cum să își folosească forța. Își pune palma pe stomacul meu și mă împinge fără urmă de emoție pe față.

— Nu te obosi, îmi zice el. Sunt plătit ca să stau aici și să mă asigur că domnii amabili ca tine nu intră singuri în bucluc, aventurându-se în locuri unde nu ar trebui să se afle.

Deși sunt doar niște cuvinte, zici că ar fi niște cărbuni aprinși în

sobă. Sângele îmi clocotește. Încerc să țâșnesc pe lângă el și mă bucur ca un neghiob că am reușit, până când mă trezește o îmbrâncitură și sunt azvârlit înapoi pe coridor.

Mă ridic în picioare, mârâind.

El nu s-a clintit din loc. Nu gâfâie din cauza efortului. Nu îi pasă.

— Părinții ți-au oferit totul în afară de bun-simț, nu-i așa? zice el, cu atâta blândețe încât am impresia că mi s-a aruncat în față o găleată cu apă rece. Domnul Stanwin nu îi face niciun rău, dacă asta te îngrijorează. Așteaptă câteva minute și o vei putea întreba tu însuți când va ieși.

Ne privim în ochi o clipă, înainte ca eu să mă retrag în camera copiilor. El are dreptate. Nu am cum să trec de el, însă nu pot aștepta până când va ieși Evelyn. Ea nu îi va spune nimic lui Jonathan Derby după cele întâmplate în dimineața aceasta și, indiferent ce se poate întâmpla, motivul pentru care ea își va lua viața în seara aceasta ar putea fi dincolo de ușa aceea.

Mă apropii în grabă de perete și îmi lipesc urechea de lambriu. Dacă nu mă înșel, Evelyn vorbește cu Stanwin în camera alăturată, ceea ce înseamnă că ne despart doar câteva bucăți de lemn putrezit. În curând aud murmur de voci, însă acesta este prea slab ca eu să pot înțelege ceva. Folosindu-mă de cuțitul pliabil, rup tapetul de pe perete și bag lama între șipcile desprinse pentru a le desface de tot. Sunt atât de umede, încât se desprind ușor, iar lemnul se sfărâmă în mâinile mele.

— Spune-i c-ar fi bine să nu se joace cu mine, altminteri o s-o pățiți amândouă, zice Stanwin cu o voce care răzbate prin peretele izolat.

— Spune-i tu, nu sunt servitoarea ta, îi răspunde Evelyn, pe un ton rece.

— Ești ceea ce vreau eu, atât timp cât suport eu cheltuielile.

— Nu-mi place tonul tău, domnule Stanwin, zice Evelyn.

— Iar mie nu-mi place să mă ia cineva peste picior, domnișoară Hardcastle, spune el, scuipându-i practic numele. Uiți că am lucrat aici aproape cincisprezece ani. Cunosc fiecare cotlon, fiecare persoană de aici. Nu mă confunda cu unul dintre nenorociții ăștia înguști la minte, cu care te-ai înconjurat.

Ura lui este vâscoasă, are consistență. Aș putea-o stoarce din aer și s-o vâr într-o sticlă.

— Și scrisoarea? zice încet Evelyn, copleșită de indignare.

— O voi păstra eu, ca să pricepi importanța înțelegerii noastre.

— Ești o ființă josnică, știi asta?

Stanwin răspunde acestei insulte râzând copios.

— Cel puțin sunt cinstit, zice el. Câți din casa aceasta pot spune același lucru? Poți pleca acum. Nu uita să transmiți mai departe mesajul meu.

Aud cum se deschide ușa camerei lui Stanwin, iar câteva clipe mai târziu, Evelyn trece în grabă pe lângă camera copiilor. Sunt tentat să o urmez, însă nu folosește la nimic o nouă înfruntare. Și-apoi, Evelyn a pomenit ceva despre o scrisoare care se află acum în posesia lui Stanwin. Părea dornică să pună mâna pe ea, ceea ce înseamnă că trebuie să o citesc. Cine știe, poate Stanwin și Derby sunt prieteni.

— Jonathan Derby vă așteaptă în camera copiilor, îl aud pe bătăuș spunându-i lui Stanwin.

— Bine, răspunde Stanwin, deschizând sertarele. Stai să mă schimb în hainele de vânătoare, apoi vom merge să schimbăm o vorbă cu canalia asta.

Sau poate că nu.

26

Stau cu picioarele pe masă, lângă tabla de șah. Proptindu-mi bărbia în mâini, privesc îndelung jocul, încercând să descifrez vreo strategie din aranjarea pieselor. Se dovedește a fi o misiune imposibilă. Derby este prea zvăpăiat pentru așa ceva. Atenția îi este mereu distrasă de fereastră, de firicele de praf din aer și de zgomotele de pe coridor. Nu este niciodată liniștit.

Daniel m-a avertizat că fiecare gazdă a noastră gândește diferit, însă abia acum înțeleg pe deplin înțelesul cuvintelor lui. Bell a fost laș, iar Ravencourt, nemilos, însă amândoi erau capabili să se concentreze. Nu este și cazul lui Derby. Gândurile îi năpădesc mintea ca furnicile și zăbovesc suficient de mult ca să îi distragă atenția, însă niciodată ca să îi fie de folos.

Un zgomot îmi atrage atenția spre ușă. Ted Stanwin stinge un băț de chibrit și mă privește cu atenție pe deasupra pipei. Este mai mare decât îmi amintesc: un bărbat care se întinde în lățime ca o felie de unt care se topește.

— Nu știam că joci șah, Jonathan, zice el, în timp ce balansează căluțul de jucărie, iar acesta lovește în pardoseală.

— Sunt autodidact, răspund eu.

— Mă bucur pentru tine. Oamenii ar trebui să caute să se perfecționeze.

Ochii lui mai zăbovesc o clipă asupra mea, înainte să privească spre fereastră. Deși Stanwin nu a făcut și nu a zis ceva amenințător, Derby se teme de el. Pulsul îmi transmite acest mesaj prin codul Morse.

Arunc o privire spre ușă. Sunt gata să țâșnesc din loc, însă bătăușul stă pe coridor, rezemat de perete și cu brațele încrucișate pe piept. Mă salută scurt din cap, la fel de prietenos ca un coleg de celulă.

— Mama ta a întârziat cu plățile, zice Stanwin, cu fruntea lipită de fereastră. Sper că toate-s bune?

— Destul de bune.

— Mi-ar displăcea ca lucrurile să se schimbe.

Eu mă foiesc pe scaun ca să-i atrag privirea.

— Mă ameninţi, domnule Stanwin?

El se întoarce de la fereastră, zâmbindu-i individului de pe coridor, apoi mie.

— Fireşte că nu, Jonathan. O ameninţ pe mama ta. Doar nu crezi că am bătut atâta drum pentru un nătărău ca tine?

Trăgând din pipă, el ridică de jos o păpuşă şi o azvârle nepăsător spre tabla de şah, împrăştiind piesele în toată camera. Furia mă face să sar în picioare şi să mă năpustesc asupra lui, însă el îmi imobilizează pumnul în aer şi mă întoarce în timp ce îmi striveşte gâtul cu unul din braţele lui vânjoase.

Îi simt respiraţia pe obraz, care pute ca o bucată de carne stricată.

— Vorbeşte cu mama ta, Jonathan, mârâie el, în timp ce îmi strânge traheea suficient de tare, încât să văd steluţe în faţa ochilor. Altminteri, s-ar putea să îi fac o vizită.

Tace suficient cât să prind înţelesul cuvintelor lui, apoi îmi dă drumul.

Eu cad în genunchi, ducându-mi mâinile la gât şi chinuindu-mă să respir.

— N-o să ai decât de pierdut cu temperamentul ăsta, zice el, scuturându-şi pipa în direcţia mea. Eu l-aş ţine sub control dacă aş fi în locul tău. Dar nu-ţi face griji: prietenul meu îi ajută pe oameni să înveţe lucruri noi!

Îi arunc o privire duşmănoasă de pe podea, însă el se află deja în drum, spre ieşire. Când iese pe coridor, el îi face un semn din cap amicului său, care intră în cameră. Acesta mă priveşte fără nicio emoţie în timp ce îşi dă jos haina.

— Ridică-te în picioare, amice! îmi zice el. Cu cât începem mai repede, cu atât vom termina mai repede.

Pare mai mare decât atunci când a stat la uşă. Pieptul îi este ca un scut, iar cămaşa stă să-i pocnească pe braţele-i vânjoase. Simt cum mă cuprinde groaza când el se apropie de mine, iar eu bâjbâi cu degetele în căutarea unei arme. Dau de tabla grea de şah de pe masă.

Fără să stau pe gânduri, o arunc spre el.

Timpul parcă stă în loc cât tabla de şah se învârte în aer. Este un obiect imposibil care zboară, iar viaţa mea depinde de suprafaţa acestuia. Evident, soarta are o slăbiciune pentru mine, deoarece tabla

îl loveşte în faţă cu un zgomot dezgustător, făcându-l să se izbească de perete şi să scoată un ţipăt înăbuşit.

Eu sar în picioare în timp ce sângele i se prelinge printre degete şi o iau la fugă de-a lungul coridorului, urmărit de vocea furioasă a lui Stanwin. Când arunc o privire peste umăr, îl văd pe Stanwin ieşit pe jumătate din sala de aşteptare. Este roşu la faţă de furie. Cobor în fugă scările şi mă iau după murmurul de voci din salon, ce acum este plin de invitaţi cu ochii injectaţi, care îşi înfulecă micul dejun. Doctorul Dickie râde zgomotos împreună cu Michael Hardcastle şi cu Clifford Herrington, ofiţerul de marină pe care l-am cunoscut la cină, în timp ce Cunningham pune de mâncare pe o tavă din argint, cu care îl va întâmpina pe Ravencourt atunci când acesta se va trezi.

Când şuşotelile încetează brusc, îmi dau seama că Stanwin se apropie, iar eu mă furişez în camera de studiu şi mă ascund după uşă. Sunt aproape isteric, iar inima îmi bate atât de tare, încât e gata să-mi sară din piept. Îmi vine să râd şi să plâng în acelaşi timp, să iau o armă şi să mă năpustesc asupra lui Stanwin, ţipând. Am nevoie de toată concentrarea ca să stau nemişcat – dacă nu o voi face, voi pierde această gazdă şi încă o zi preţioasă.

Mă uit prin crăpătura dintre uşă şi toc şi văd cum Stanwin întoarce oamenii de umăr şi se uită la faţa lor. Bărbaţii se feresc din calea lui, iar cei puternici îngână scuze când el se apropie. Oricare ar fi influenţa lui asupra acestor oameni, aceasta este suficient de mare ca niciunul să nu se simtă ofensat de comportamentul lui faţă de ei. M-ar putea omorî în bătaie în mijlocul încăperii şi nimeni n-ar sufla o vorbă despre asta. Nu aş avea niciun aliat aici.

Ceva rece îmi atinge degetele şi, când îmi cobor privirea, văd că strâng în mână o tabacheră grea de pe un raft.

Derby se înarmează.

Îi spun să facă linişte, dau drumul tabacherei şi îmi îndrept atenţia spre salon şi mai că ţip din cauza şocului.

Stanwin se află la câţiva paşi depărtare şi vine drept înspre camera de studiu.

Caut o ascunzătoare, însă nu văd niciuna şi nu pot fugi în bibliotecă fără să nu trec prin uşa pe care urmează el să intre. Sunt blocat.

Iau tabachera în mână și inspir adânc, pregătit să mă năpustesc asupra lui atunci când va intra în camera de studiu.

Nu vine nimeni.

Mă apropii de crăpătură și arunc din nou o privire în salon. Nu îl văd nicăieri.

Încep să tremur, cuprins de nesiguranță. Derby nu este genul de om indecis, nu este înzestrat cu răbdare și, înainte să îmi dau seama, ies de după ușă ca să privesc mai bine.

Îl văd imediat pe Stanwin.

Stă cu spatele la mine și vorbește cu doctorul Dickie. Sunt prea departe ca să le aud conversația, însă aceasta este suficientă ca să îl facă pe doctorul cel amabil să iasă din încăpere, probabil pentru a oferi îngrijiri bătăușului lui Stanwin, care este rănit.

Are sedative.

Îmi vine o idee.

Trebuie doar să plec de aici fără să fiu văzut.

Cineva de lângă masă îl strigă pe Stanwin și, în clipa în care acesta se face nevăzut, eu las din mână tabachera și fug în galerie. O iau pe căi ocolite ca să ajung în vestibul fără să fiu văzut.

Îl surprind pe doctorul Dickie când iese din camera lui, legănându-și în mână trusa medicală. El îmi zâmbește când mă vede, iar mustața lui caraghioasă se ridică puțin mai sus.

— Ah, conașul Jonathan! zice el vesel, când încep să pășesc alături de el. Toate-s bune? Pari puțin cam obosit.

— Sunt bine, răspund eu, grăbindu-mă să țin pasul cu el. Ei bine, nu prea. Am nevoie de o favoare.

El își mijește ochii, iar tonul vesel îi dispare din glas.

— Ce-ai făcut de data asta?

— Vreau să îl sedați pe bărbatul pe care urmează să îl consultați.

— Să-l sedez? De ce naiba l-aș seda?

— Pentru că vrea să-i facă rău mamei mele.

— Lui Millicent?

El se oprește în loc și mă apucă de braț cu o forță surprinzător de mare.

— Ce se întâmplă, Jonathan?

— Îi datorează bani lui Stanwin.

Doctorului îi pică fața, iar strânsoarea lui slăbește. Fără jovialitatea care îl însuflețește, pare un bătrân obosit; ridurile de pe fața lui par mai adânci, iar supărările mai puțin ascunse. Pentru o clipă, simt un oarecare sentiment de vinovăție pentru ceea ce îi fac, însă toate îndoielile îmi dispar când îmi amintesc de privirea lui atunci când l-a sedat pe majordom.

— Așadar, o are la mână pe draga de Millicent, nu? zice el, oftând. N-ar trebui să mă mire; diavolul acesta ne are pe toți la mână cu ceva. Totuși, am crezut...

El continuă să pășească, însă mai încet decât înainte. Am ajuns în capul scării ce dă în vestibul, unde domnește frigul. Ușa de la intrare este deschisă. Un grup de bărbați în vârstă pleacă la plimbare, ducându-și râsetele cu ei.

Nu îl văd nicăieri pe Stanwin.

— Deci individul acesta a amenințat-o pe mama ta, iar tu l-ai atacat, nu-i așa? zice Dickie, fiind evident că s-a răzgândit. El îmi zâmbește și mă bate cu palma pe spate. Văd că ai totuși ceva și din tatăl tău. La ce îți va folosi dacă îl voi seda pe golanul acesta?

— Vreau să apuc să vorbesc cu mama înainte să ajungă el la ea.

În ciuda defectelor lui, Derby este un mincinos desăvârșit, deoarece cuvintele înșelătoare îi ies din gură fără ca el să ezite. Doctorul Dickie tace și întoarce povestea pe toate părțile în mintea lui, dându-i formă, în timp ce noi pătrundem în aripa de est, care este părăsită.

— Am exact ce-mi trebuie ca să-l fac pe escroc să doarmă toată după-amiaza, zice el, pocnind din degete. Așteaptă aici, îți fac semn când s-a terminat.

Îndreptându-și umerii și umflându-și pieptul, el se îndreaptă cu pași mari spre camera lui Stanwin. Pare un soldat bătrân care mai are de dus o ultimă bătălie.

Pentru că sunt prea expus pe coridor după ce Dickie se face nevăzut, intru în cea mai apropiată cameră și sunt întâmpinat de imaginea mea reflectată într-o oglindă crăpată. Ieri nu îmi puteam imagina ceva mai rău decât a fi blocat în trupul lui Ravencourt, însă Derby este o povară complet diferită – este un împielițat neastâmpărat și răuvoitor, care se ferește de tragediile provocate de

propriile uneltiri. Abia aştept să scap de el.

După zece minute, aud duşumeaua de pe coridor scârţâind.

— Jonathan, zice doctorul Dickie în şoaptă. Jonathan, unde eşti?

— Aici, răspund eu, scoţându-mi capul pe coridor.

El a trecut deja de cameră şi tresare atunci când îmi aude vocea.

— Uşurel, tinere! Să ştii că sunt slab de inimă, îmi zice el, ducându-şi mâna la piept. Cerberul a adormit şi va dormi aproape toată ziua. Şi-acum, mă duc să îi transmit diagnosticul domnului Stanwin. Îţi sugerez să te ascunzi undeva unde să nu te găsească. În Argentina, poate. Îţi urez succes!

Ia poziţie de drepţi şi mă salută scurt. Eu îi răspund la fel, iar el mă bate pe umăr înainte să o ia de-a lungul coridorului, fluierând fals.

Deşi cred că i-am făcut ziua mai plăcută, nu am nicio intenţie să mă ascund. Dickie îi va distrage atenţia lui Stanwin preţ de câteva minute, oferindu-mi astfel ocazia să caut scrisoarea lui Evelyn printre lucrurile lui.

Străbat sala de aşteptare care fusese păzită înainte de bătăuşul lui Stanwin şi deschid uşa dormitorului şantajistului. Este un loc dezolant: pe duşumea este întins un covor jerpelit, iar lângă perete se află un pat de fier ruginit de care se agaţă cu încăpăţânare fragmente de vopsea albă. Singurele lucruri plăcute sunt focul care arde mocnit şi scuipă cenuşă şi o noptieră mică, pe care se află două cărţi cu pagini îndoite la colţ. După cum mi s-a promis, omul lui Stanwin doarme în pat, semănând cu o marionetă monstruoasă ale cărei sfori au fost tăiate. Are faţa bandajată şi sforăie zgomotos, în timp ce îşi mişcă degetele de parcă ar avea un tic nervos. Nu pot decât să îmi imaginez că visează că mă strânge de gât.

Îmi ţin urechile ciulite ca nu cumva să se întoarcă Stanwin, deschid repede uşile dulapului şi scotocesc prin buzunarele hainelor şi pantalonilor lui, însă nu găsesc decât scame şi naftalină. Nici în cufărul lui nu găsesc obiecte personale. Parcă bărbatul acesta ar fi lipsit de orice sentiment.

Mă uit la ceas, frustrat.

Am zăbovit deja mai mult decât trebuie, însă Derby nu se lasă prea uşor înduplecat. Gazda mea ştie ce înseamnă înşelăciunea. Îi cunoaşte pe oamenii ca Stanwin şi secretele pe care le ascund aceştia.

Șantajistul ar fi putut avea cea mai luxoasă cameră din casă dacă ar fi vrut, însă el a ales să se izoleze într-o aripă dărăpănată a clădirii. Este paranoic și isteț. Indiferent ce secrete ar avea, nu le poartă cu el, mai ales că este înconjurat de dușmani.

Secretele lui se află aici. Sunt ascunse și păzite.

Îmi îndrept privirea spre șemineu, unde focul abia mai arde. E ciudat, având în vedere cât de frig este în dormitor. Mă las în genunchi și îmi vâr mâna în horn. Pipăi cu degetele și dau peste un raft mic, unde descopăr o carte. Când o scot la iveală, observ că este un jurnal mic și negru, cu copertele extrem de uzate. Stanwin a menținut focul mic ca să nu i se pârlească premiul.

Răsfoind paginile uzate, descopăr că este un soi de registru care conține o listă cu datorii de acum nouăsprezece ani, alături de sume recuperate scrise cu simboluri ciudate.

Trebuie să fie un fel de cod.

Scrisoarea lui Evelyn este ascunsă între ultimele două pagini.

> Dragă Evelyn,
>
> Domnul Stanwin mi-a adus la cunoștință situația neplăcută în care te afli și pot spune că îți înțeleg îngrijorarea. Comportamentul mamei tale este cu siguranță alarmant și ai tot dreptul să fii cu băgare de seamă la orice uneltire pe care ar putea-o pune la cale. Sunt pregătită să-mi ofer ajutorul, dar mă tem că vorbele domnului Stanwin nu sunt de ajuns. Am nevoie de dovezi referitoare la aceste chestiuni. Te-am văzut adeseori în paginile revistelor mondene purtând un inel cu sigiliu, cu un mic castel gravat pe suprafața acestuia. Trimite-mi-l și voi ști că intențiile tale sunt serioase.
>
> Cele mai calde salutări,
> Felicity Maddox

Se pare că Evelyn cea inteligentă nu și-a acceptat soarta atât de ușor cum am crezut eu la început. A apelat la ajutorul unei oarecare Felicity Maddox, iar descrierea acelui mic castel îmi amintește de cel desenat pe bilețelul de la fântână. Ar putea servi drept semnătură, ceea ce sugerează faptul că mesajul „ține-te departe de Millicent Derby” a fost de la Felicity.

Bătăușul sforăie.

Deoarece nu mai reușesc să descopăr alte informații din scrisoare, o vâr la loc în registru și îl bag în buzunar.

— Slavă cerului că există minți diabolice! bombăn eu, ieșind pe ușă.

— Tu ai spus-o, zice cineva în spatele meu.

Simt o durere puternică în cap când mă izbesc de dușumea.

27

Ziua a doua (continuare)

Tușesc cu sânge. Stropii roșii se împrăștie pe perna mea. Sunt din nou în trupul majordomului și simt o durere în tot corpul atunci când îmi ridic brusc capul. Doctorul ciumei stă pe scaunul Annei, picior peste picior, cu jobenul în poală. Bate darabana cu degetele pe el, dar se oprește atunci când observă că mă mișc.

— Bine te-am regăsit, domnule Bishop, zice el, cu vocea înăbușită de mască.

Eu mă holbez la el absent, iar tusea îmi dispare când încep să pun cap la cap tiparul acelei zile. Prima oară când m-am trezit în acest trup era dimineață. I-am deschis ușa lui Bell și am fost atacat de Gold după ce-am urcat în fugă scările în căutare de răspunsuri.

A doua oară, s-a întâmplat cincisprezece minute mai târziu. Am fost transportat cu trăsura la casa de oaspeți, împreună cu Anna. Trebuie să fi fost amiază când m-am trezit și am făcut cunoștință, însă acum, judecând după lumina de afară, sunt primele ore ale după-amiezii. Are logică. Anna mi-a spus că vom petrece o zi întreagă în fiecare gazdă, însă nu m-am gândit niciodată că voi trăi una atât de fragmentată.

Pare a fi o glumă deocheată.

Mi s-au promis și mi s-au dat opt gazde ca să rezolv misterul, doar că Bell a fost un laș, majordomul a fost snopit în bătaie, Donald Davies a fugit, Ravencourt abia se mișca, iar Derby nu este în stare să-și păstreze o singură idee.

Este ca și când mi s-ar fi cerut să sap o groapă cu o lopată din paie.

Doctorul ciumei se foiește pe scaun și se apleacă spre mine. Veșmintele lui miros a stătut, a pod vechi uitat și neaerisit de multă vreme.

— Ultima noastră conversație a fost cam scurtă, zice el. Așadar, m-am gândit că ai putea să-mi dai detalii despre progresul pe care l-ai făcut. Ai descoperit...

— De ce trebuie să fie acest trup? îl întrerup eu, făcând o grimasă

când simt o durere ascuțită în partea laterală. De ce am fost prins în toate aceste trupuri? Ravencourt nu poate face doi pași fără să obosească, majordomul este imobilizat la pat, iar Derby este un monstru. Dacă vrei cu adevărat să scap de la Blackheath, de ce întorci soarta împotriva mea? Trebuie să existe alternative mai bune.

— Mai capabile, poate, însă toți acești bărbați au legătură cu uciderea lui Evelyn, răspunde el. Ceea ce înseamnă că sunt cei mai potriviți ca să te ajute să rezolvi crima.

— Sunt suspecți?

— Martori ar fi o descriere mai potrivită.

Un căscat mă zdruncină și simt cum îmi pierd deja toată energia. Doctorul Dickie trebuie să îmi fi dat încă un sedativ. Mă simt de parcă aș fi stors din acest trup prin picioare.

— Și cine hotărăște ordinea? întreb eu. De ce m-am trezit mai întâi în trupul lui Bell, iar azi în cel al lui Derby? Există o cale prin care să-mi dau seama cine va fi următoarea gazdă?

El se lasă pe spate, își unește degetele și își înclină capul într-o parte. Se așterne o tăcere îndelungată, într-un moment al cugetării și al readaptării. Nu îmi dau seama dacă este mulțumit sau enervat de ceea ce descoperă.

— De ce pui aceste întrebări? zice el în cele din urmă.

— Din curiozitate, răspund eu, iar când văd că nu ripostează, adaug: și sper să descopăr niște avantaje în răspunsuri.

Scoate un mormăit aprobator.

— Mă bucur să văd că în sfârșit iei situația în serios, zice el. Prea bine. În circumstanțe normale, ar trebui să intri în gazdele tale în ordinea în care acestea se trezesc în timpul zilei. Din fericire pentru tine, am intervenit eu.

— Ai intervenit?

— Noi doi am mai jucat jocul acesta de atâtea ori încât nici nu îmi mai amintesc. Cu fiecare salt temporal, ți-am dat sarcina de a rezolva uciderea lui Evelyn Hardcastle, însă tu ai eșuat mereu. La început, am crezut că vina este în totalitate a ta, însă mi-am dai seama apoi că succesiunea gazdelor joacă un rol important. De pildă, Donald Davies se trezește la ora 3:19 a.m., ceea ce ar trebui să îl facă prima ta gazdă. Acest lucru nu funcționează, deoarece el duce o viață frumoasă. Are

prieteni buni în casă, membri ai familiei. Sunt lucruri din acest salt temporal la care ai încercat mai degrabă să te întorci decât să fugi de ele. Acesta este motivul pentru care ți-am schimbat prima gazdă și l-am ales pe Sebastian Bell, care nu prea are rădăcini, îmi explică el, în timp ce își ridică cracul pantalonilor ca să își scarpine glezna. Spre deosebire de el, Ravencourt nu se trezește până la 10:30 a.m., ceea ce înseamnă că nu trebuia să îl vizitezi decât într-un salt temporal mai târziu, adică într-o perioadă în care importantă este graba, și nu intelectul.

Sesizez mândria din vocea lui, de parcă ar fi un ceasornicar care se lasă pe spate și admiră mecanismul pe care l-a construit.

— Am testat fiecare salt temporal nou, am luat decizii pentru fiecare dintre gazdele tale și am ajuns la ordinea pe care o experimentezi tu acum, zice el, desfăcându-și brațele cu mărinimie. După părerea mea, aceasta este succesiunea care îți oferă cea mai bună șansă de a rezolva misterul.

— Și-atunci, de ce nu am revenit în trupul lui Donald Davies, așa cum revin mereu în cel al majordomului?

— Pentru că l-ai făcut să străbată pe jos timp de aproape opt ore drumul nesfârșit ce duce în sat, iar acum este epuizat, îmi explică doctorul ciumei, cu o urmă de dojană în glas. Acum doarme buștean și o va face până la – el se uită la ceas – ora 9:38 p.m. Până atunci, vei continua să pendulezi între majordom și celelalte gazde ale tale.

Dușumeaua de pe coridor scârțâie. Mă gândesc să o strig pe Anna – un gând care probabil mi se citește pe față, deoarece doctorul ciumei se bâlbâie.

— Ei, haide, cât de neîndemânatic mă crezi? zice el. Anna a plecat cu puțin timp în urmă ca să-l întâlnească pe lordul Ravencourt. Cunosc rutina acestei case la fel de bine cum un regizor o cunoaște pe cea a actorilor care joacă în piesa lui. Crede-mă! Dacă aș fi avut vreun dubiu că am putea fi întrerupți, nu m-aș afla aici.

Am impresia că sunt o pacoste pentru el, precum un năzdrăvan care a fost chemat din nou în biroul directorului și care abia dacă merită dojenit.

Un căscat lung și zgomotos mă zguduie. Simt cum mi se așterne o ceață peste creier.

— Mai avem la dispoziție câteva minute ca să vorbim înainte să adormi din nou, zice doctorul ciumei, în timp ce pielea mănușilor scârțâie când își împreunează mâinile. Dacă mai vrei să-mi pui alte întrebări, acum ar fi momentul.

— De ce se află Anna la Blackheath? îl întreb eu repede. Ai spus că eu am ales să vin aici, în vreme ce rivalii mei, nu. Asta înseamnă că ea a fost adusă aici împotriva voinței ei. De ce îi faci asta?

— Alte întrebări în afară de asta, zice el. Venirea la Blackheath de bunăvoie aduce cu sine anumite avantaje. Există, de asemenea, și dezavantaje, lucruri pe care rivalii tăi le înțeleg din instinct, iar tu, nu. Eu sunt aici ca să umplu aceste goluri. Atâta tot. Așadar, cum decurge ancheta privind uciderea lui Evelyn Hardcastle?

— Este o simplă fată, zic eu obosit, chinuindu-mă să îmi țin ochii deschiși. Efectul medicamentelor mă învăluie ca o îmbrățișare caldă. Moartea ei chiar merită toate astea?

— Te-aș putea întreba și eu același lucru, zice el. Îți dai toată osteneala ca să o salvezi pe domnișoara Hardcastle, în ciuda tuturor dovezilor care sugerează că este imposibil. De ce?

— Nu pot s-o văd cum moare și să nu fac nimic în această privință, răspund eu.

— Este un gest foarte nobil, zice el, înclinându-și capul într-o parte. Atunci, dă-mi voie să-ți răspund la fel. Uciderea domnișoarei Hardcastle nu a fost rezolvată niciodată și nu cred că ar trebui permis acest lucru. Mulțumit?

— Oamenii sunt uciși în fiecare zi, spun eu. Îndreptarea unei greșeli nu poate fi singurul motiv pentru toate acestea.

— Excelent punct de vedere, spune el, bătând apreciativ din palme. Dar cine spune că nu există sute de persoane ca tine care caută să le facă dreptate acestor suflete?

— Există?

— Mă îndoiesc, dar este un gând minunat, nu-i așa?

Sunt conștient de efortul pe care îl fac ca să ascult, de cât de grele îmi simt pleoapele, de încăperea care începe să se estompeze în jurul meu.

— Mă tem că nu avem prea mult timp la dispoziție, îmi spune doctorul ciumei. Ar trebui...

— Stai... trebuie să... de ce... abia reușesc să rostesc cuvintele. M-ai întrebat... ai întrebat... memoria mea...

Veșmintele îi foșnesc zgomotos când doctorul ciumei se ridică în picioare. Ia un pahar cu apă de pe bufet și mi-l aruncă în față. Apa este rece ca gheața, iar trupul meu se zvârcolește ca un bici, făcându-mă să îmi revin.

— Scuze! A fost un gest extrem de neobișnuit, zice el, holbându-se la paharul gol, vădit surprins de gestul său. În mod normal, te-aș lăsa să adormi în acest moment, dar... ei bine, sunt intrigat. Pune paharul jos încet. Ce voiai să mă întrebi? Te rog să îți alegi cuvintele cu grijă, sunt importante.

Apa îmi înțeapă ochii și mi se prelinge pe buze, iar umezeala îmi pătrunde prin cămașa de noapte din bumbac.

— Când ne-am întâlnit prima oară, m-ai întrebat ce mi-am amintit când m-am trezit în trupul lui Bell, îi spun eu. De ce ar avea vreo importanță?

— De fiecare dată când dai greș, îți ștergem amintirile și saltul temporal reîncepe, însă tu găsești mereu o cale să îți amintești ceva important, un indiciu, dacă vrei, îmi explică el, ștergându-mi apa de pe frunte cu o batistă. De data aceasta a fost numele Annei.

— Mi-ai spus că este păcat, zic eu.

— Este păcat.

— De ce?

— În succesiunea gazdelor tale, lucrul pe care îl alegi să ți-l amintești are, de obicei, un impact semnificativ asupra felului în care se desfășoară saltul temporal, zice el. Dacă ți l-ai fi amintit pe lacheu, ai fi început să îl urmărești pe el. Acest lucru ar fi fost măcar util. În schimb, te-ai legat de Anna, care este unul dintre rivalii tăi.

— Este prietena mea, declar eu.

— Nimeni nu are prieteni la Blackheath, domnule Bishop, și dacă nu ți-ai dat încă seama de asta, mă tem că nu mai există nicio speranță pentru tine.

— Putem... Sedativul își face din nou efectul. Putem scăpa amândoi?

— Nu, răspunde el, împăturindu-și batista umedă și vârând-o în buzunar. Un răspuns în schimbul unei plecări, așa funcționează

lucrurile. La ora 11:00 p.m., unul dintre voi va veni la lac și îmi va spune numele criminalului, iar persoana respectivă va avea voie să plece. Va trebui să alegi cine va fi persoana aceea.

Își scoate ceasul de aur din buzunarul de la piept ca să verifice ora.

— Timpul trece, iar eu am un program de respectat, zice el, luându-și bastonul de lângă ușă. De obicei, nu mă amestec în astfel de chestiuni, însă ar trebui să știi ceva înainte să faci un gest nobil. Anna își amintește mai multe din saltul temporal anterior decât îți spune.

El îmi ridică bărbia cu mâna înmănușată și își apropie fața atât de tare de a mea, încât îi aud respirația din spatele măștii. Are ochii albaștri. Niște ochi albaștri, bătrâni și triști.

— Te va trăda.

Eu deschid gura ca să protestez, însă limba îmi este prea grea ca să se miște și ultimul lucru pe care îl văd este cum doctorul ciumei iese pe ușă, ca o umbră mare și gheboșată ce târăște după ea lumea întreagă.

28

Ziua a cincea (continuare)

Simt cum încep să mă dezmeticesc.

Clipesc o dată, de două ori, însă simt o durere când încerc să îmi ţin ochii deschişi. Am o durere cumplită de cap. Un sunet îmi scapă din gâtlej. E undeva între geamăt şi scâncet, un sunet gutural pe care îl scoate o creatură prinsă în capcană. Când încerc să mă ridic, simt o durere ascuţită în tot capul. Nu am forţa necesară să mi-l ridic.

Timpul se scurge; nu îmi dau seama cât de mult. Nu este acel gen de timp. Îmi privesc stomacul cum se ridică şi coboară, iar când am încredere că poate face asta fără ajutorul meu, mă ridic cu greu în şezut şi mă sprijin de peretele surpat. Spre groaza mea, sunt din nou în trupul lui Jonathan Derby şi zac întins pe jos în camera copiilor. Cioburile dintr-o vază spartă sunt împrăştiate peste tot, inclusiv în părul meu. Cineva trebuie să mă fi lovit din spate când am ieşit din camera lui Stanwin şi apoi m-a târât aici, ca să nu mă vadă nimeni.

Scrisoarea, idiotule.

Îmi duc repede mâna la buzunar, scotocind după scrisoarea lui Felicity şi după registrul pe care le-am furat de la Stanwin, însă acestea au dispărut, împreună cu cheia de la cufărul lui Bell. Nu mi-au mai rămas decât cele două pastile pentru dureri de cap pe care mi le-a dat Anna. Sunt în continuare înfăşurate în batista albastră.

Ea te va trăda.

Oare ea să fi făcut asta? Avertismentul doctorului ciumei nici că putea fi mai clar, dar cu siguranţă un duşman nu ar fi dat naştere unor asemenea sentimente călduroase sau de prietenie. Poate că Anna îşi aminteşte într-adevăr mai multe din saltul nostru temporal anterior decât recunoaşte, însă, dacă informaţiile acelea sunt menite să ne facă duşmani, de ce mă trezesc cu numele ei pe buze dintr-o viaţă într-alta, ştiind că îl voi urmări în zadar? Nu, dacă este vorba despre trădare, atunci trebuie să fie rezultatul promisiunilor deşarte pe care le-am făcut, iar acest lucru se poate îndrepta. Trebuie să găsesc cea mai potrivită cale prin care să îi spun adevărul Annei.

Înghit fără apă pastilele și mă ridic în picioare sprijinindu-mă de perete, apoi mă întorc împleticindu-mă în camera lui Stanwin.

Bătăușul zace în continuare inconștient pe pat, iar lumina de afară începe să lase locul întunericului. Mă uit la ceas și văd că este 6 p.m., ceea ce înseamnă că vânătorii, inclusiv Stanwin, sunt probabil în drum spre casă. Din câte știu eu, ar putea străbate pajiștea sau ar putea urca scările chiar acum.

Trebuie să plec înainte să se întoarcă șantajistul.

În ciuda pastilelor, mă simt în continuare amețit. Simt cum îmi fuge pământul de sub picioare în timp ce străbat cu greu aripa de est. Dau la o parte draperia, ca să pășesc pe palierul de deasupra vestibulului. Fiecare pas este o luptă până când mă prăbușesc prin ușa doctorului Dickie și sunt cât pe ce să vomit pe dușumea. Camera lui semăna cu celelalte de pe acest coridor. Înăuntru se află un pat cu baldachin lipit de perete, o cadă de baie și o chiuvetă pe peretele opus, în spatele unui paravan. Spre deosebire de Bell, Dickie se simte ca acasă. Prin încăpere sunt așezate fotografii cu nepoții lui, iar pe un perete atârnă un crucifix. Ba chiar a întins un covoraș pe jos, probabil ca să nu calce pe lemnul rece atunci când se dă dimineața jos din pat.

Această intimitate este o minune pentru mine și mă trezesc că privesc cu gura căscată obiectele lui Dickie, uitând pentru moment de rănile mele. Când iau în mână fotografia cu nepoții lui, mă întreb pentru prima oară dacă am și eu o familie care mă așteaptă dincolo de Blackheath: părinți sau copii, prieteni care îmi duc dorul?

Tresar când aud pași pe coridor și scap fotografia de familie pe noptieră, crăpându-i fără să vreau sticla. Pașii trec mai departe fără niciun incident, însă eu devin conștient de pericol și mă mișc mai repede.

Trusa medicală a lui Dickie stă ascunsă sub pat. O ridic și o trântesc pe pat, împrăștiind pe plapumă sticluțe, foarfeci, seringi și bandaje. Ultimul obiect din ea este Biblia Regelui Iacob. Cade pe jos și se deschide. La fel ca în cazul celei din camera lui Sebastian Bell, anumite cuvinte și paragrafe sunt subliniate cu cerneală roșie.

Este un cod.

Un rânjet înflorește pe buzele lui Derby în momentul în care recunoaște un alt escroc. Dacă ar fi să îmi dau cu presupusul, aș zice

că Dickie este un partener tăcut în afacerea cu droguri a lui Bell. Nu e de mirare că era îngrijorat în privința stării bunului doctor. Își făcea griji despre ceea ce ar putea spune.

Eu pufnesc. Acesta este încă unul dintre multele secrete ale acestei case, dar nu este cel pe care vreau să îl descopăr azi.

Aleg bandajele și sticluțele cu iod din grămada de pe pat și mă duc cu ele la chiuvetă pentru a începe operația chirurgicală.

Nu este o operație delicată.

De fiecare dată când smulg un ciob, sângele țâșnește printre degete, mi se prelinge pe față și îmi picură în chiuvetă de pe bărbie. Lacrimi de durere îmi încețoșează vederea și totul devine de nedeslușit pentru aproape o jumătate de oră, cât timp îmi desfac coroana de porțelan. Singura mea consolare este că această operație îl doare pe Jonathan Derby la fel de tare cum mă doare pe mine.

Când sunt sigur că am scos toate cioburile, încep să îmi înfășor bandajul în jurul capului. Îl prind cu un ac de siguranță și îmi inspectez munca în oglindă.

Bandajul pare să fie în regulă. Arăt îngrozitor.

Sunt palid la față, iar ochii îmi sunt goi. Cămașa îmi este pătată de sânge, lucru care mă obligă să mă dezbrac până la maiou. Sunt ca o haină neterminată, care începe să se desfacă pe la cusături. Simt cum încep să mă destram.

— Ce naiba! exclamă doctorul Dickie din prag.

Tocmai s-a întors de la vânătoare. E ud leoarcă, tremură și e pământiu precum cenușa din vatră. Până și mustața îi este pleoștită.

Își plimbă privirea uluită prin încăpere, iar eu fac la fel, văzând dezastrul prin ochii lui. Fotografia cu nepoții lui este crăpată și mânjită cu sânge, Biblia lui azvârlită cât colo, trusa medicală zace pe jos, iar conținutul ei este împrăștiat pe tot patul. Apa înroșită de sânge umple chiuveta, iar cămașa mea se află în cada lui. Sala lui de operație nu poate arăta mai rău nici după o amputare.

Când mă vede îmbrăcat doar în maiou și cu bandajul ce atârnă pe fruntea mea, expresia uluită de pe fața lui se transformă în furie.

— Ce-ai făcut, Jonathan? vrea el să știe, cu o voce din ce în ce mai furioasă.

— Îmi pare rău, dar n-am știut unde altundeva să mă duc, răspund

eu, cuprins de panică. După ce ai plecat, am scotocit prin camera lui Stanwin, căutând ceva care să o ajute pe mama, și am dat peste un registru.

— Un registru? zice el, cu vocea sugrumată. Ai luat ceva ce-i aparține? Trebuie să-l pui la loc. Acum, Jonathan! țipă el, văzându-mă că ezit.

— Nu pot, am fost atacat. Cineva m-a lovit în cap cu o vază și l-a furat. Sângeram, iar bătăușul urma să se trezească, așa că am venit aici.

Se așterne o tăcere de mormânt în timp ce doctorul Dickie așază fotografia cu nepoții lui în poziție verticală și începe să pună încet ustensilele în trusa medicală. Apoi o bagă sub pat, la locul ei.

Se mișcă de parcă ar fi încătușat și târăște după el toate secretele mele.

— Este vina mea, bombăne el. Știam că nu poți fi de încredere, însă afecțiunea mea pentru mama ta...

Clatină din cap și trece pe lângă mine ca să-mi ridice cămașa din cadă. Mișcările lui sunt atât de precise, încât mă înspăimântă.

— N-am vrut să... încep eu.

— M-ai folosit ca să furi de la Ted Stanwin, zice el încet, apucându-se cu mâinile de marginile blatului. Un om care mă poate distruge doar pocnind din degete.

— Îmi pare rău, zic eu.

Se întoarce brusc, cuprins de furie.

— Cuvintele acestea n-au nicio valoare rostite de tine, Jonathan! Le-ai spus și după ce am mușamalizat treaba din Enderleigh House, și după Little Hampton. Îți amintești? Acum încerci să mă faci să accept și această scuză superficială.

Îmi lipește cămașa de piept, cu obrajii roșii de furie. Ochii îi sunt înlăcrimați.

— Câte femei ai siluit? Îți amintești măcar? De câte ori ai plâns la pieptul mamei tale, implorând-o să repare lucrurile și promițând că nu vei mai face niciodată, cu toate că știai prea bine că nu te vei ține de cuvânt? Și-acum, iată-te din nou, făcând același lucru cu mine, doctorul Dickie, cel afurisit și prost. Ei bine, m-am săturat, nu mai suport. Ai fost o pacoste încă de când te-am adus pe lume.

Fac un pas rugător spre el, însă el scoate un pistol argintiu din buzunar, lăsându-l să atârne pe lângă corp. Nici măcar nu se uită la mine.

— Ieși afară, Jonathan, altminteri jur pe Dumnezeu că am să te împușc.

Cu un ochi la pistol, mă retrag cu spatele din cameră și închid ușa după ce ies pe coridor.

Inima îmi bubuie în piept.

Arma doctorului Dickie este la fel cu cea pe care Evelyn o va folosi să își ia viața în seara aceasta. Ține în mână arma crimei.

29

Nu știu de cât timp mă holbez la Jonathan Derby în oglinda din dormitorul meu. Îl caut pe bărbatul din interior, un indiciu despre cum arată fața mea adevărată.

Vreau ca Derby să îl vadă pe călăul lui.

Whisky-ul îmi încălzește gâtlejul, iar sticla pe care am șterpelit-o din salon este deja pe jumătate goală. Am nevoie de băutură ca să nu îmi mai tremure mâinile în timp ce încerc să îmi leg papionul. Mărturia doctorului Dickie a confirmat ceea ce eu știam deja; Derby este un monstru, nelegiuirile lui fiind uitate cu ajutorul banilor mamei lui. Acest bărbat nu va fi judecat, nu îl așteaptă niciun proces și nicio pedeapsă. Dacă va fi să plătească pentru ceea ce a făcut, îl voi trimite chiar eu la închisoare, și chiar asta intenționez să fac.

Primul gând este că îi vom salva viața lui Evelyn Hardcastle.

Privirea îmi este atrasă de pistolul argintiu al doctorului Dickie, care zace inofensiv pe un fotoliu, ca o muscă strivită din zbor. A fost simplu să i-l fur, la fel de simplu cum a fost să trimit un servitor cu o urgență inventată care să îl facă pe doctor să iasă din cameră pentru ca mai apoi eu să mă strecor și să i-l iau de pe noptieră. Am îngăduit prea mult ca ziua aceasta să îmi dicteze termenii, dar s-a terminat. Dacă vrea cineva să o ucidă pe Evelyn cu pistolul acesta, va trebui să treacă mai întâi de mine. Fie blestemată enigma doctorului ciumei! Nu am încredere în el și n-am să stau cu mâinile în sân în timp ce dinaintea ochilor mei se petrec orori. A sosit timpul ca Jonathan Derby să facă în sfârșit o faptă bună.

Bag pistolul în buzunarul hainei, dau pe gât ultima gură de băutură și ies pe coridor, apoi cobor scările împreună cu ceilalți oaspeți spre sala de mese. În contradicție cu manierele, gusturile lor sunt impecabile. Rochiile de seară lasă la vedere spatele gol și pielea palidă, ornată cu bijuterii sclipitoare. Apatia de adineauri a dispărut, iar șarmul lor este extravagant. Măcar odată cu lăsarea serii, ei prind viață.

Ca de obicei, sunt cu ochii în patru după lacheu, care s-ar putea strecura printre aceste fețe trecătoare. Se lasă așteptat și, pe măsură

ce trece ziua, sunt din ce în ce mai sigur că se va întâmpla ceva îngrozitor. Măcar va fi o luptă dreaptă. Derby are puţine calităţi lăudabile, însă furia lui îl face greu de stăpânit. Abia am reuşit să îl controlez eu; prin urmare, nu îmi pot imagina cum ar fi să îl văd plin de ură, năpustindu-se asupra altcuiva.

Michael Hardcastle se află în vestibul şi îi întâmpină cu zâmbetul pe buze pe cei care coboară scările, de parcă s-ar bucura cu adevărat să îl vadă pe fiecare dintre aceşti mizerabili. Intenţionasem să îl întreb despre misterioasa Felicity Maddox şi despre bileţelul de la fântână, dar va trebui să o las pe mai târziu. Ne desparte un zid impenetrabil de tafta şi de papioane.

Acordurile de pian mă ademenesc prin mulţime spre galeria lungă, unde oaspeţii socializează cu pahare de băutură în mâini, în timp ce servitorii pregătesc sala de mese în spatele uşilor închise. Iau un pahar cu whisky de pe o tavă şi o caut din priviri pe Millicent. Sperasem să îi ofer ocazia lui Derby să îşi ia rămas-bun, însă nu o văd nicăieri. De fapt, singura persoană pe care o recunosc este Sebastian Bell, care străbate vestibulul în drum spre camera lui.

Opresc o servitoare şi o întreb despre Helena Hardcastle, sperând că stăpâna casei se află prin apropiere. Însă aceasta nu a sosit încă. Acest lucru înseamnă că a lipsit toată ziua. Absenţa s-a transformat în mod oficial în dispariţie. Nu poate fi o coincidenţă că lady Hardcastle este de negăsit în ziua morţii fiicei ei, deşi nu sunt sigur dacă este suspectă sau victimă. Voi afla eu, într-un fel sau altul.

Paharul meu este gol şi mă simt ameţit. Sunt înconjurat de râsete şi de conversaţii, de prieteni şi de amante. Veselia îi stârneşte amărăciunea lui Derby. Îi simt dezgustul, scârba. Îi detestă pe aceşti oameni, pe această lume. Se urăşte pe el însuşi.

Servitorii se furişează pe lângă mine, ducând tăvi de argint. Ultima masă a lui Evelyn seamănă cu un cortegiu.

De ce nu îi este teamă?

O aud râzând de aici. Ea socializează cu oaspeţii de parcă ar avea toată ziua la dispoziţie. Însă, când Ravencourt a amintit de pericol în dimineaţa aceasta, a fost limpede că ea ştia că era în neregulă ceva.

Descotorosindu-mă de pahar, traversez vestibulul şi intru pe coridorul ce duce spre dormitorul lui Evelyn. Dacă există vreun

răspuns, probabil că îl voi găsi acolo.

Flăcările lămpilor s-au micşorat. Domneşte liniştea, iar atmosfera este apăsătoare, de parcă m-aş fi aflat într-un capăt îndepărtat al lumii. Mă aflu pe la mijlocul coridorului, când observ o pată roşie ieşind din umbră.

Este livreaua unui lacheu.

Îmi blochează trecerea.

Încremenesc. Arunc o privire peste umăr, încercând să îmi dau seama dacă pot ajunge în vestibul înainte ca el să se năpustească asupra mea. Şansele sunt slabe. Nici măcar nu sunt sigur că picioarele îmi vor da ascultare când le voi porunci să se mişte.

— Iertare, domnule, zice o voce veselă.

Lacheul se apropie cu un pas şi observ că este un băiat scund şi vânos, de până în treisprezece ani. Are pe faţă coşuri şi un zâmbet stingher.

— Mă scuzaţi, adaugă el după o clipă, iar eu îmi dau seama că îi stau în cale.

Bombănind o scuză, îl las să treacă şi răsuflu uşurat.

Îmi este atât de teamă de lacheu, încât simpla sugestie că acesta există este suficientă ca să îl descumpănească până şi pe Derby, un bărbat care ar fi în stare să pocnească şi soarele pentru că l-a ars. Oare aceasta a fost intenţia lui? Motivul pentru care i-a tachinat pe Bell şi pe Ranvencourt, în loc să îi ucidă? Dacă joaca aceasta va continua, el va putea să îmi elimine gazdele fără ca acestea să se poată împotrivi.

Sunt demn de porecla „iepuraş” pe care mi-a dat-o el.

Înaintez cu precauţie spre dormitorul lui Evelyn, însă găsesc uşa încuiată. Deoarece nu primesc niciun răspuns atunci când bat la uşă şi nevrând să plec fără un rod al eforturilor mele, fac un pas în spate, cu intenţia de a o izbi cu umărul. Atunci observ că uşa camerei Helenei se află exact în acelaşi loc ca uşa salonului lui Ravencourt. Când îmi vâr capul în ambele odăi, descopăr că acestea au aceeaşi dimensiune. Acest lucru sugerează că actualul dormitor al lui Evelyn a fost cândva un salon. Dacă este aşa, atunci înseamnă că există o uşă comună cu camera Helenei. Este un lucru util, deoarece încuietoarea a rămas ruptă de azi-dimineaţă.

Bănuiala mea se dovedește a fi corectă: ușa comună este ascunsă în spatele tapiseriei-ornament de pe perete. Din fericire, ușa este descuiată, astfel că eu mă pot strecura în camera lui Evelyn.

Având în vedere relația defectuoasă pe care o are cu părinții ei, aproape că mă așteptam să o găsesc dormind în debara, însă, deși modest, dormitorul este suficient de confortabil. În centru se află un pat cu baldachin, o cadă și un lighean în spatele unui paravan. Este evident că servitoarei nu i s-a îngăduit să intre aici de ceva timp, deoarece cada e plină cu apă rece și murdară, prosoapele umede zac grămadă pe jos, un colier este aruncat cu nepăsare pe masa de toaletă alături de o grămadă de șervețele mototolite, toate mânjite cu machiaj. Draperiile sunt trase, iar focul din șemineu este menținut de câțiva bușteni. În colțurile încăperii se află patru lămpi cu petrol, iar semiîntunericul este străpuns de lumina lor pâlpâitoare și de cea a focului care arde în șemineu.

Tremur de plăcere, iar încântarea lui Derby provocată de această intruziune îmi străbate tot corpul ca un val de căldură. Simt cum sufletul meu încearcă să se retragă din gazda mea, iar eu abia reușesc să mă abțin când scotocesc prin lucrurile lui Evelyn, căutând orice ar putea să o mâne spre piscină în seara aceasta. Este o fată cam dezordonată; hainele îi sunt aruncate peste tot, iar bijuteriile îi sunt îndesate prin sertare, încâlcite printre eșarfe și șaluri. Nu există niciun sistem, nicio ordine, niciun indiciu că ar permite vreunei servitoare să se apropie de lucrurile ei. Indiferent ce secrete ar avea, ea nu le ascunde doar de mine.

Mă trezesc că mângâi o cămașă din mătase și mă încrunt când îmi văd mâna, deoarece îmi dau seama că nu eu îmi doresc asta, ci el.

Derby.

Scot un strigăt, îmi retrag mâna și trântesc ușa dulapului.

Îi simt dorința arzătoare. Ar vrea să mă las în genunchi și să îi scotocesc prin lucruri, să îi adulmec mirosul. Este o bestie și, pentru o clipă, a deținut controlul.

Ștergându-mi broboanele de dorință de pe frunte, inspir adânc ca să îmi revin, înainte să continui căutarea.

Mă concentrez mai tare și îmi țin sub control gândurile, fără să îi permit să se strecoare în mintea mea. Chiar și așa, investigația mea se

dovedește a fi în zadar. Singurul obiect interesant este un caiet de însemnări vechi care conține momente din viața lui Evelyn: corespondență veche dintre ea și Michael, fotografii din copilărie, fragmente de poezie și gânduri din adolescența ei. Toate, combinate, oferă în prezent imaginea unei femei singuratice, care și-a iubit fratele cu disperare și care acum îi simte teribil de mult lipsa.

Închid caietul și îl vâr la loc sub pat, unde l-am găsit, apoi ies din cameră în tăcere, tot așa cum am intrat, trăgându-l după mine pe Derby, care se împotrivește.

30

Stau într-un fotoliu dintr-un colţ întunecat al vestibulului, într-o poziţie care îmi oferă o vedere neobstrucţionată asupra uşii camerei lui Evelyn. Dineul este în desfăşurare, însă Evelyn va fi moartă peste trei ore, iar eu intenţionez să o urmăresc până când va ajunge la piscină.

În mod normal, gazda mea nu ar da dovadă de atâta răbdare, însă am descoperit că îi place să fumeze. Este un lucru bine-venit, deoarece pe mine mă face să mă simt ameţit şi mi-l alungă pe ticălosul de Derby din gânduri. Acest viciu are un beneficiu plăcut, deşi neaşteptat.

— Vor fi pregătiţi când vei avea nevoie de ei, zice Cunningham, ieşind din ceaţă şi lăsându-se pe vine lângă fotoliul meu. Pe faţa lui apare un zâmbet plăcut din care eu nu înţeleg nimic.

— Cine va fi pregătit? întreb eu, uitându-mă la el.

Zâmbetul îi dispare şi este înlocuit de stânjeneală. Se ridică repede în picioare.

— Îmi cer scuze, domnule Derby, am crezut că sunteţi altcineva, zice el în grabă.

— *Chiar* sunt altcineva, Cunningham. Sunt eu, Aiden. Dar n-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbeşti.

— Mi-ai cerut să strâng laolaltă nişte oameni, zice el.

— Ba nu ţi-am cerut.

Probabil că nedumerirea ni se oglindeşte reciproc pe feţe, deoarece Cunningham pare la fel de confuz ca şi mine.

— Îmi pare rău, dar el a spus că vei înţelege, zice Cunningham.

— Cine a spus?

Un sunet îmi atrage atenţia spre vestibul. Mă întorc în fotoliu şi o văd pe Evelyn străbătând camera în fugă şi plângând în pumni.

— Ia asta, eu trebuie să plec, îmi spune Cunningham, îndesându-mi în palmă o bucată de hârtie, pe care stă scrisă o singură sintagmă: „cu toţii”.

— Stai! Nu ştiu ce înseamnă asta, strig eu în urma lui, însă este prea târziu, căci el a plecat deja.

L-aș urma, dar Michael fuge după Evelyn în vestibul. Din acest motiv mă aflu eu aici. Acestea sunt momentele lipsă care o transformă pe Evelyn din femeia curajoasă și amabilă pe care am cunoscut-o când eram în trupul lui Bell în moștenitoarea sinucigașă care își va lua viața lângă piscină.

— Evie, Evie, nu pleca, spune-mi cu ce te pot ajuta! Strigă Michael, apucând-o de cot.

Ea își scutură capul. Lacrimile îi sclipesc în lumina lumânărilor, oglindind diamantele care îi strălucesc în păr.

— Eu doar... Are vocea sugrumată. Am nevoie să...

Scuturând din cap, ea își eliberează brațul din strânsoarea lui și trece în fugă pe lângă mine, spre camera ei. După ce introduce pe bâjbâite cheia în încuietoare, se furișează înăuntru, trântind ușa în urma ei. Michael o urmărește cu privirea neputincios și se servește cu un pahar de vin de Porto de pe tava pe care Madeline o duce în sala de mese.

Bea vinul dintr-o înghițitură, iar obrajii i se înroșesc.

Îi ia tava din mână și îi face un semn cu mâna servitoarei spre dormitorul lui Evelyn.

— Nu-ți bate capul cu asta, ai grijă de stăpâna ta! îi poruncește el.

Este un gest măreț, însă urmat de nedumerire atunci când încearcă să găsească o destinație pentru cele treizeci de pahare cu care s-a pricopsit, umplute cu vin Sherry[4], vin de Porto și coniac.

O urmăresc din fotoliul meu pe Madeline cum bate la ușa camerei lui Evelyn. Biata slujnică este din ce în ce mai agitată atunci când vede că nu îi deschide nimeni. În cele din urmă, ea se întoarce în vestibul, unde Michael privește în jurul lui, căutând un loc unde să așeze tava.

— Mă tem că *mademoiselle* este...

Madeline face un gest de disperare.

— Este în regulă, Madeline, îi zice Michael, obosit. A fost o zi grea. Las-o în pace deocamdată! Sunt convins că te va chema atunci când va avea nevoie de tine.

Madeline zăboveşte nesigură, aruncând o privire peste umăr spre

---

[4] Vin produs aproape exclusiv din soiul de struguri Palomino Fino, produs în regiunea din sudul Spaniei denumită „triunghiul vinului de Xeres” (n. red.).

camera lui Evelyn, însă, după o scurtă ezitare, ea face ce i s-a spus și coboară scările ce duc jos, în bucătărie.

În timp ce se uită în stânga și în dreapta, căutând un loc unde să așeze tava, Michael observă că îl privesc.

— Cred că arăt ca un idiot, zice el, roșindu-se.

— Mai degrabă ca un chelner nepriceput, îi răspund eu pe șleau, bănuiesc că masa de seară nu a decurs conform planurilor?

— Este vorba despre treaba asta cu Ravencourt, răspunde el, echilibrând tava cu o oarecare stângăcie pe brațele căptușite ale unui fotoliu din apropiere. Ai să-mi dai o țigară?

Eu îmi dau seama la ce se referă și îi întind una, apoi i-o aprind în timp ce el o ține între degete.

— Chiar trebuie să se mărite cu el?

— Suntem aproape faliți, bătrâne, răspunde el, oftând și trăgând cu nesaț din țigară. Tata cumpără toate minele părăsite și toate plantațiile afectate din imperiu. Eu zic că într-un an sau doi vom rămâne cu vistieria goală.

— Eu credeam că Evelyn și părinții tăi nu se înțeleg prea bine. De ce este de acord să facă pasul acesta?

— O face pentru mine, răspunde el, clătinând din cap. Părinții mei m-au amenințat că mă vor dezmoșteni dacă ea nu le va da ascultare. Aș fi măgulit dacă nu m-aș simți atât de al naibii de vinovat.

— Trebuie să existe o altă cale.

— Tata a stors și ultimul bănuț din cele câteva bănci care sunt în continuare impresionate de titlul lui. Dacă nu vom obține acești bani, nu știu ce se va întâmpla, însă vom sfârși săraci și tare mă tem că nu vom ști cum să gestionăm situația.

— Majoritatea oamenilor sunt săraci, zic eu.

— Măcar ei sunt obișnuiți cu sărăcia, spune el, aruncând scrumul pe pardoseala de marmură. De ce ești bandajat la cap?

Îl ating din instinct, deoarece uitasem de el.

— L-am înfuriat pe Stanwin, răspund eu. L-am auzit certându-se cu Evelyn despre cineva cu numele de Felicity Maddox și am încercat să intervin.

— Felicity? repetă el, citindu-se familiaritatea pe fața lui.

— O cunoști?

El tace, trăgând îndelung din țigară, înainte să elibereze încet fumul.

— Este o prietenă veche a surorii mele, îmi explică el. Nu-mi pot imagina de ce s-ar certa din cauza ei. Evelyn nu a mai văzut-o de ani buni.

— Este aici, la Blackheath, îl anunț eu. I-a lăsat lui Evelyn un bilețel la fântână.

— Ești sigur? mă întreabă el, sceptic. Nu se află pe lista invitaților, iar Evelyn nu mi-a spus nimic.

Suntem întrerupți de zgomotul de la intrare. Doctorul Dickie vine în grabă spre mine. Își așază o mână pe umărul meu și se apleacă la urechea mea.

— Este vorba despre mama ta, îmi șoptește el. Trebui să vii cu mine.

Orice s-ar fi întâmplat, trebuie să fie ceva îngrozitor din moment ce a lăsat deoparte antipatia pe care o nutrește față de mine.

Scuzându-mă în fața lui Michael, îl urmez pe doctor. Devin din ce în ce mai speriat, până când, în cele din urmă, mă îndeamnă să intru în dormitorul ei.

Fereastra este deschisă, iar vântul rece agită flăcările lumânărilor care luminează camera. Am nevoie de câteva clipe ca ochii mei să-și revină în semiîntuneric, apoi o zăresc. Millicent stă întinsă în pat pe o parte, cu ochii închiși și pieptul nemișcat, de parcă s-ar fi vârât sub așternuturi ca să tragă un pui de somn. Începuse să se îmbrace pentru cină și își pieptănase părul cărunt, care de obicei îi era rebel, prinzându-l sus, astfel încât să i se vadă fața.

— Îmi pare rău, Jonathan, știu cât erați de apropiați, zice el.

Simt o durere sfâșietoare. Indiferent de câte ori mi-aș spune că femeia aceasta nu este mama mea, nu pot renunța la acest gând.

Lacrimile îmi apar în ochi brusc și în tăcere. Tremurând, mă așez pe scaunul din lemn de lângă patul ei și îi iau mâna rămasă caldă într-a mea.

— A făcut infarct, îmi explică doctorul Dickie, cu durere în glas. A survenit pe neașteptate.

El stă în partea cealaltă a patului, iar durerea întipărită pe fața lui este la fel de sinceră ca a mea. Își șterge o lacrimă și închide fereastra,

alungând briza rece. Flăcările lumânărilor se îndreaptă și lumina din încăpere se transformă într-o strălucire aurie și caldă.

— O pot avertiza? întreb eu, gândindu-mă la lucrurile pe care le-aș putea îndrepta mâine.

El pare nedumerit o clipă, însă cu siguranță că pune această întrebare pe seama durerii, deoarece îmi răspunde cu o voce blândă.

— Nu, zice el, clătinând din cap. Nu aveai cum să o avertizezi.

— Dar dacă...

— I-a sosit vremea, Jonathan, îmi spune el cu blândețe.

Eu dau din cap, căci nu sunt în stare de mai mult. El mai zăboveşte puțin, spunându-mi cuvinte pe care nici nu le aud, nici nu le simt. Durerea mea este fără margini. Tot ceea ce pot face este să mă las în voia sorții, sperând că voi ajunge la liman. Cu toate acestea, cu cât mă afund mai mult în trăiri, cu atât mai mult îmi dau seama că nu o plâng doar pe Millicent Derby. Simt ceva în străfundul sufletului meu, ceva mai profund decât durerea gazdei mele, ceva ce îi aparține lui Aiden Bishop. Este ceva brut și disperat, trist și furios, care pulsează înlăuntrul meu. Durerea lui Derby a declanșat această trăire, însă oricât de mult m-aș strădui, nu pot să o scot la suprafață din întuneric.

Nu o dezgropa.

— Ce este?

O bucată din tine, las-o în pace.

O bătaie în ușă îmi distrage atenția, iar când mă uit la ceas, îmi dau seama că a trecut o oră. Nu îl văd nicăieri pe doctor. Trebuie să fi plecat fără să îmi dau eu seama.

Evelyn își bagă capul înăuntru. Este palidă la față, iar obrajii îi sunt roșii de la frig. Este îmbrăcată în rochia de seară albastră, deși a ridicat-o cu câțiva centimetri de când am văzut-o eu ultima oară. Coronița i se iveşte din buzunarul hainei ei lungi și bej, iar cizmele din cauciuc lasă urme de noroi și frunze pe pardoseală. Cred că tocmai s-a întors din cimitir, unde a fost cu Bell.

— Evelyn...

Vreau să spun mai multe, însă cuvintele mi se opresc în gât din cauza durerii.

Evelyn își amintește momentele petrecute împreună, oftează, apoi

se duce direct la sticla cu whisky de pe bufet. Paharul abia dacă îmi atinge buzele când ea îl ridică de fund în sus, forțându-mă să îl golesc dintr-o înghițitură.

Eu mă înec și împing paharul, iar băutura mi se prelinge pe bărbie.

— De ce faci...

— Păi, nu prea mă poți ajuta în halul în care ești acum, zice ea.

— Să te ajut?

Ea mă privește cu atenție, întorcându-mă pe toate părțile în gândul ei.

Îmi întinde o batistă.

— Șterge-ți bărbia, arăți groaznic, îmi spune ea. Mă tem că durerea nu se potrivește deloc cu aroganța de pe fața ta.

— Cum...

— E o poveste foarte lungă, zice ea. Și mă tem că ne cam presează timpul.

Eu rămân ca un tâmp, încercând să înțeleg ce se petrece, dorindu-mi să am gândirea limpede a lui Ravencourt. S-au întâmplat atât de multe și atât de multe lucruri nu reușesc să le potrivesc. Aveam impresia că priveam indiciile printr-o lupă murdară, iar acum Evelyn este aici și trage un cearșaf peste fața lui Millicent, care este liniștită ca o zi de vară. Oricât aș încerca, nu reușesc să înțeleg.

Este evident că mica scenă din timpul cinei, privind logodna ei, nu a fost decât o prefăcătorie, deoarece acum nu văd nici urmă de tristețe pe fața ei. Ochii îi sunt limpezi, iar tonul, contemplativ.

— Așadar, nu sunt singura care moare în seara aceasta, zice ea, mângâind părul doamnei bătrâne. Ce nefericire!

Șocat, scap paharul din mână.

— Știi despre...

— Piscină, da. Ce treabă ciudată, nu-i așa?

Tonul ei este visător, de parcă ar descrie ceva ce a auzit cândva, iar acum își amintește doar pe jumătate. Aș putea crede că și-a pierdut mințile dacă nu ar avea cuvintele ei o anumită putere.

— Se pare că primești vestea destul de bine, zic eu cu precauție.

— Ar fi trebuit să mă vezi în dimineața aceasta. Am fost atât de furioasă, încât am spart pereții cu piciorul.

Evelyn își trece degetul peste marginea măsuței de toaletă,

deschizând cutia cu bijuterii a lui Millicent și atingând peria cu mâner sidefat. I-aș descrie gestul ca fiind unul de invidie, dacă nu ar exista o cantitate egală de respect.

— Cine îți dorește moartea, Evelyn? o întreb eu, descurajat de acest comportament ciudat.

— Nu știu, răspunde ea. Când m-am trezit, am găsit o scrisoare care mi-a fost strecurată pe sub ușă. Instrucțiunile erau destul de exacte.

— Dar nu știi cine ți-a trimis-o?

— Sergentul Rashton are o teorie, dar o ține pentru el.

— Rashton?

— Prietenul tău? Mi-a spus că îl ajuți să investigheze.

Îndoiala și dezgustul se simt în fiecare cuvânt, dar eu sunt prea curios ca să o iau personal. Oare acest Rashton ar putea fi o altă gazdă? Poate o fi același bărbat care i-a cerut lui Cunningham să transmită acel mesaj *„cu toții”* și să strângă câțiva oameni laolaltă. Oricum, se pare că m-a inclus în planurile lui. Dacă am încredere în el, asta este cu totul altă poveste.

— Unde te-a abordat Rashton? o întreb.

— Domnule Derby, zice ea, pe un ton ferm. Mi-ar plăcea să pot zăbovi și să îți răspund la toate întrebările, însă nu prea avem timp. Sunt așteptată la piscină în zece minute și nu pot întârzia. De fapt, acesta este motivul pentru care mă aflu aici. Îmi trebuie pistolul argintiu pe care l-ai luat de la doctor.

— Doar nu vrei să mergi până la capăt, zic eu, sărind ca ars de pe scaun.

— Din câte am înțeles, prietenii tăi sunt pe punctul de a-l demasca pe ucigașul meu. Au nevoie doar de puțin timp. Dacă nu mă voi duce, ucigașul va ști că este în neregulă ceva, iar eu nu pot risca.

Ajung lângă ea din doi pași, iar inima îmi bubuie în piept.

— Vrei să spui că ei știu cine este făptașul? zic eu, entuziasmat. Ți-au dat vreun indiciu despre identitatea acestuia?

Evelyn ridică la lumină una dintre bijuteriile cu camee ale lui Millicent Derby – un chip de fildeș pe o dantelă albastră. Îi tremură mâna. Pentru prima oară, ea lasă să se vadă că îi este teamă.

— Nu, dar sper că vor afla în curând. Am încredere că prietenii tăi

mă vor salva înainte să recurg la un gest... final.

— Final? repet eu.

— Mesajul din scrisoare a fost foarte clar, fie îmi iau viața lângă piscină la ora 11 p.m., fie cineva foarte drag mie va muri în locul meu.

— Felicity, știu că ai găsit un bilețel de la ea la fântână și că ai rugat-o să te ajute cu mama ta. Michael mi-a spus că este o prietenă veche de-a ta. Se află în pericol? O reține cineva împotriva voinței ei? o întreb eu.

Așa s-ar explica de ce nu am reușit să o găsesc.

Capacul cutiei cu bijuterii se închide cu zgomot. Evelyn se întoarce cu fața la mine și rămâne cu palmele lipite pe suprafața măsuței de toaletă.

— Nu vreau să par nerăbdătoare, dar n-ar trebui să te afli altundeva? mă întreabă ea. Am fost rugată să îți reamintesc de o piatră ce trebuie supravegheată. Are vreo logică pentru tine?

Eu încuviințez amintindu-mi de favoarea pe care mi-a cerut-o Anna mai devreme, în după-amiaza aceasta. Va trebui să stau lângă ea atunci când Evelyn se va sinucide. Nu trebuia să mă clintesc de acolo. Nici măcar un milimetru, mi-a zis ea.

— În cazul acesta, mi-am încheiat misiunea aici și trebuie să plec, zice Evelyn. Unde este pistolul argintiu?

În mâna ei mică, acest obiect pare nesemnificativ. Aduce mai degrabă cu un ornament decât cu o armă ce reprezintă un mod rușinos de a pune capăt unei vieți. Mă întreb dacă asta este și ideea, dacă nu există cumva vreo mustrare tăcută în instrumentul morții, așa cum este în metodă. Evelyn nu este omorâtă, ci este făcută de rușine, dominată.

Nu mai are dreptul să facă nicio alegere.

— Ce mod frumos de a muri! zice Evelyn, holbându-se la pistol. Te rog să nu întârzii, domnule Derby. Viața mea depinde de asta.

După ce mai aruncă o privire la cutia cu bijuterii, ea pleacă.

31

Mă cuprind cu brațele ca să mă apăr de frig. Stau lângă piatra aranjată cu grijă de Anna, îngrozit să nu fac nici măcar un mic pas spre stânga, unde m-aș putea încălzi la flacăra care arde în vatra de metal. Nu știu de ce mă aflu aici, dar dacă asta face parte dintr-un plan pentru a o salva pe Evelyn, voi rămâne în acest loc până când îmi va îngheța sângele în vene.

Când arunc o privire înspre copaci, îl zăresc pe doctorul ciumei stând în locul lui obișnuit, ascuns pe jumătate în umbră. Acesta nu se uită la piscină, așa cum am crezut că o face când am asistat la această scenă prin ochii lui Ravencourt. Se uită în dreapta lui. Felul în care își ține capul înclinat sugerează faptul că vorbește cu cineva, dar eu mă aflu prea departe ca să văd cine este. Oricum, este un semn încurajator. Evelyn a sugerat faptul că găsise aliați printre gazdele mele. Oare există cineva care așteaptă în tufișurile acestea pentru a-i veni în ajutor?

Evelyn sosește la unsprezece fix, ținând în mâna-i moale pistolul argintiu. Ieșind din umbră la lumină, ea înaintează de-a lungul vetrelor, trăgând pe iarbă după ea rochia de seară albastră. Îmi vine să îi smulg pistolul din mână, însă undeva, ascunsă ochilor mei, o mână invizibilă trage niște sfori pe care eu nu le pot înțelege. Sunt convins că o să apară cineva dintr-o clipă într-alta. Una dintre gazdele mele viitoare va ieși în fugă din întuneric, spunându-i lui Evelyn că totul a luat sfârșit și că a fost prins criminalul. Ea va arunca pistolul din mână și va plânge recunoscătoare, în vreme ce Daniel ne va spune Annei și mie care este planul pentru a scăpa de aici.

Pentru prima oară de când a început povestea aceasta, simt că fac parte dintr-un plan mai măreț.

Încurajat de acest gând, mă fixez pe picioare și nu mă mai clintesc de lângă piatra mea.

Evelyn s-a oprit pe marginea apei, iar acum privește spre copaci. Pentru o clipă, cred că îl va zări pe doctorul ciumei, însă își ia ochii de la copaci înainte să ajungă la el. Pare nesigură pe picioare și se leagănă încet, ca și când s-ar mișca pe acorduri muzicale pe care doar

ea le aude. Flăcările din vetre se reflectă în colierul ei cu diamante, de parcă ar fi un foc lichid ce i se prelinge pe gât, în jos. Ea tremură, iar pe față i se oglindește disperarea.

Ceva nu este în regulă.

Arunc o privire spre sala de bal și îl văd pe Ravencourt lângă fereastră, privind-o cu jind pe prietena lui. Buzele lui rostesc cuvinte, însă este prea târziu ca acestea să fie de vreun folos.

— Doamne, ajută-mă! șoptește Evelyn în noapte.

În timp ce lacrimile i se rostogolesc pe obraji, își îndreaptă arma spre stomac și apasă pe trăgaci.

Împușcătura este atât de zgomotoasă, încât acoperă orice țipăt de durere.

În sala de bal, petrecăreții își țin respirația.

Invitații își întorc fețele mirate spre piscină, căutând-o din priviri pe Evelyn. Ea se ține de stomac, iar sângele i se prelinge printre degete. Pare nedumerită, ca și când i s-ar fi dat un obiect nepotrivit. Însă, înainte să înțeleagă ce se petrece, se apleacă și cade cu fața în apă.

Artificiile explodează pe cerul nopții în timp ce invitații ies afară prin glasvandurile deschise, arătând cu degetul și exclamând cu respirația întretăiată. Cineva se apropie în fugă de mine, tropăind. Mă întorc chiar în momentul în care persoana se izbește de pieptul meu, doborându-mă la pământ.

Încercând să se ridice în picioare, necunoscutul reușește doar să mă zgârie pe față cu unghiile și să îmi aplice o lovitură cu genunchiul în stomac. Temperamentul lui Derby, care deja începe să iasă la suprafață, pune stăpânire pe mine. Scoțând un țipăt de furie, încerc să îl nimeresc, în întuneric, cu pumnii pe necunoscut și îl apuc de haine, iar acesta se zbate ca să se elibereze.

Urlu de frustrare și simt cum sunt ridicat de jos. Adversarul meu pare să pățească același lucru, amândoi fiind ținuți de servitori. Lumina felinarelor se revarsă asupra noastră și pot să văd un Michael Hardcastle furios, care încearcă disperat să se elibereze din brațele puternice ale lui Cunningham, ce îl țin departe de trupul neînsuflețit al lui Evelyn.

Mă holbez la el, uluit.

S-a schimbat.

Această dezvăluire îmi taie pofta de luptă, iar trupul meu se înmoaie în brațele servitorului, în timp ce mă uit la piscină.

Atunci când am privit această scenă prin ochii lui Ravencourt, Michael ținea strâns în brațe trupul surorii lui, incapabil să o miște. Acum, un individ înalt, îmbrăcat în pardesiu, o scoate afară din apă, acoperindu-i trupul plin de sânge cu haina lui Dickie.

Servitorul îmi dă drumul, iar eu mă las în genunchi și îl văd pe Cunningham conducându-l de acolo pe Michael Hardcastle, care plânge. Hotărât să înțeleg cât mai mult din cele întâmplate, îmi plimb privirea încoace și-ncolo. Lângă fântână, doctorul Dickie se lasă în genunchi lângă trupul neînsuflețit al lui Evelyn și vorbește ceva cu celălalt bărbat, care pare să se ocupe de acest incident. Ravencourt s-a retras pe o canapea în sala de bal și stă sprijinit în baston, pierdut în gânduri. Membrii formației sunt hărțuiți de invitații beți care, uitând oroarea care s-a petrecut afară, vor ca aceștia să continue să cânte. În această vreme, servitorii stau în așteptare sau își fac cruce când se apropie de trupul acoperit de jachetă.

Numai Dumnezeu știe cât timp am stat acolo, în întuneric, urmărind cum se desfășoară evenimentele. Suficient de mult timp ca oamenii să fie îndemnați să intre în casă de către bărbatul în pardesiu. Suficient de mult timp ca trupul neînsuflețit al lui Evelyn să fie dus de acolo. Suficient de mult timp ca acesta să se răcească și să înțepenească.

Suficient de mult timp ca să mă găsească lacheul.

Acesta își face apariția de după colțul îndepărtat al casei, cu un săculeț legat în jurul taliei și cu mâinile pline de sânge. Își scoate cuțitul și începe să-i treacă înainte și înapoi tăișul peste marginea vetrei de fier. Nu îmi dau seama dacă îl ascute sau dacă doar îl încălzește, dar cred că este irelevant. El vrea ca eu să văd asta, să aud. Acel sunet neliniștitor pe care îl scoate metalul când se freacă de alt metal.

Mă privește, așteptându-mi reacția și, uitându-mă la el acum, mă întreb cum de l-a putut confunda cineva cu un servitor. Deși poartă livreaua roșu cu alb de lacheu, nu are nimic din slugărnicia obișnuită a acestuia. Este înalt și slab, mișcările îi sunt leneșe, părul blond îi

este murdar, iar pe fața mică, ochii negri îi sunt așezați deasupra unui zâmbet care ar putea fi fermecător dacă nu ar fi atât de rece. Și-apoi, mai este și nasul rupt.

Acesta este vineţiu și umflat, deformându-i trăsăturile. La lumina flăcărilor, el seamănă cu o creatură care a luat formă umană și a cărei mască îi cade de pe față.

Lacheul își ridică în aer cuţitul și îl verifică cu atenţie. Mulţumit, taie cu el săculeţul din jurul taliei și îl azvârle la picioarele mele.

Acesta aterizează pe jos cu zgomot. Materialul este îmbibat în sânge și este legat cu un șnur. El vrea ca eu să îl deschid, însă nu am nicio intenţie să îi fac pe plac.

Mă ridic în picioare, îmi dau haina jos și îmi masez gâtul ca să scap de încordare.

În mintea mea, o aud pe Anna strigând la mine, cerându-mi să fug. Are dreptate, ar trebui să-mi fie teamă. Dacă m-aș afla într-o altă gazdă, chiar mi-ar fi teamă. Este o capcană, evident, însă m-am săturat să mă tem de acest bărbat.

Este timpul să mă lupt, chiar și numai ca să îmi dovedesc că pot

Ne privim pentru o clipă, în timp ce ploaia cade, iar vântul suflă cu putere. Deloc surprinzător, lacheul este cel care preia inițiativa, întorcându-se pe călcâie și țâșnind spre întunericul pădurii.

Urlând ca un nebun, fug după el.

Când intru în pădure, copacii mă împresoară, iar ramurile îmi zgârie fața, pe măsură ce frunzișul devine din ce în ce mai des.

Îmi simt picioarele obosite, însă continui să fug până când îmi dau seama că nu îl mai aud.

Mă opresc și mă învârt pe loc, gâfâind.

Cât ai clipi din ochi el se năpustește asupra mea și îmi acoperă gura ca să îmi înăbușe țipetele în timp ce îmi înfige cuţitul în partea laterală, perforându-mi coastele. Simt gust de sânge în gât. Genunchii mi se înmoaie, însă brațele lui puternice nu mă lasă să cad. Respirația lui este superficială, înflăcărată. Acesta nu este un semn de oboseală, ci de încântare și anticipare.

Se aprinde un chibrit, iar flacăra lui mică îmi apare în față.

El îngenunchează în fața mea, iar ochii lui negri și nemiloși îi sfredelesc pe ai mei.

— Ce iepuraș curajos! zice el, tăindu-mi gâtul.

32

Ziua a șasea

— Trezește-te! Trezește-te, Aiden!

Cineva lovește cu pumnii în ușa mea.

— Trebuie să te trezești, Aiden!

Alungându-mi oboseala, eu privesc în jurul meu, clipind nedumerit. Stau într-un fotoliu, cu pielea lipicioasă din cauza transpirației și cu hainele lipite de corp. Este noapte, iar pe o masă din apropiere arde o lumânare. Picioarele îmi sunt acoperite cu o pătură din tartan, iar pe genunchi țin o carte cu pagini îndoite la colțuri, peste care zăresc niște mâini îmbătrânite. Venele umflate dintre încrețiturile pielii întretaie cerneala uscată și aluniițele maronii de pe piele. Îmi îndoi degetele înțepenite din cauza vârstei.

— Aiden, te rog! strigă vocea din coridor.

Mă ridic din fotoliu și mă îndrept spre ușă, stârnind dureri vechi în tot corpul, ca niște roiuri de albine deranjate. Balamalele sunt slăbite, iar colțul de jos al ușii freacă pardoseala, lăsând la vedere silueta deșirată a lui Gregory Gold, care stă lipit de toc, de partea cealaltă a ușii. Arată la fel ca atunci când îl va ataca pe majordom, deși sacoul îi este rupt și pătat cu noroi și abia mai respiră.

Ține strâns în pumn piesa de șah pe care mi-a dat-o Anna, iar asta, împreună cu faptul că mi-a rostit numele adevărat, este suficient ca să mă convingă că el este o altă gazdă a mea. În mod normal, m-aș bucura de o asemenea întâlnire, însă el se află într-un hal de nedescris. Este agitat și buhăit, de parcă tocmai ar fi trecut prin iad.

Când mă vede, mă apucă de umeri. Ochii negri îi sunt injectați și neliniștiți.

— Să nu cobori din trăsură, îmi spune el, în timp ce scuipatul îi atârnă de buze. Indiferent ce s-ar întâmpla, să nu cobori din trăsură.

Spaima lui e ca o boală care mă infestează și pe mine.

— Ce-ai pățit? îl întreb cu voce tremurândă.

— El... el nu se oprește niciodată...

— Din ce? îl întreb.

Gold își scutură capul, lovindu-și tâmplele. Lacrimile i se rostogolesc pe obraji, însă eu nu știu ce să îi spun ca să îl liniștesc.

— Din ce, Gold? îl întreb eu din nou.

— Din tăiat, răspunde el, ridicându-și mâneca și lăsând să se vadă tăieturile de dedesubt.

Acestea seamănă leit cu tăieturile de cuțit cu care s-a trezit Bell în acea primă dimineață.

— Nu vei vrea, te asigur, dar o vei trăda, vei mărturisi, le vei spune totul. Nu vei vrea, dar vei spune, bolboroseşte el. Sunt două persoane. Două. Arată identic, dar sunt două persoane.

Îmi dau seama că are mintea rătăcită. Bărbatul nu mai are niciun dram de sănătate mintală. Eu îmi întind mâna, sperând să îl ademenesc în cameră, însă el se sperie și se retrage până când se loveşte cu spatele de peretele opus. Doar vocea i-a mai rămas.

— Să nu cobori din trăsură, îmi zice el printre dinți, luând-o la fugă de-a lungul coridorului.

Eu fac un pas după el, însă este prea întuneric ca să văd ceva și, până când revin cu lumânarea, coridorul este pustiu.

33

Ziua a doua (continuare)

Trupul majordomului, durerea majordomului, este îmbuibat de sedative. Este ca o reîntoarcere acasă.

Abia m-am trezit și simt deja cum încep să adorm din nou.

Se lasă înserarea. Un bărbat măsoară cu pașii încăperea mică, ținând în mâini o pușcă de vânătoare.

Nu este doctorul ciumei. Nu este Gold.

El aude când mă mișc și se întoarce. Stă în umbră, iar eu nu îi pot distinge fața.

Deschid gura, însă nu reușesc să rostesc niciun cuvânt.

Îmi închid ochii și adorm din nou.

34

Ziua a șasea (continuare)

— Tată!

Tresar când văd fața pistruiată a unui tânăr cu părul roșcat și ochi albaștri la câțiva centimetri de a mea. Sunt din nou bătrân și stau în fotoliu, cu pătura de tartan peste picioare. Băiatul stă aplecat la nouăzeci de grade, cu mâinile împreunate la spate, ca și când nu ar avea încredere în ele.

Privirea mea încruntată îl determină să facă un pas în spate.

— Mi-ai spus să te trezesc la ora nouă și un sfert, îmi zice el, scuzându-se.

Miroase a alcool, a tutun și a teamă. Acestea îl macină pe dinăuntru și îi transformă albul ochilor în galben. Privirea îi este precaută și temătoare, ca a unui animal care așteaptă să fie împușcat.

Afară s-a făcut ziuă, lumânarea mea s-a stins demult, iar focul din șemineu s-a transformat în cenușă. Amintirea vagă că m-am întors în trupul majordomului dovedește faptul că am ațipit după vizita lui Gold, însă eu nu îmi amintesc s-o fi făcut. Grozăviile pe care le-a îndurat Gold – ceea ce voi îndura și eu în curând – m-au făcut să nu îmi găsesc liniștea în primele ore ale dimineții.

Să nu cobori din trăsură.

Un avertisment și o rugăminte. El vrea ca eu să schimb cursul evenimentelor din acea zi, însă, oricât de incitant ar fi, este și tulburător. Știu că nu pot face acest lucru. M-am convins de asta, iar dacă eu sunt suficient de inteligent să schimb lucrurile, cu siguranță și lacheul este. Din câte știu eu, ne învârtim într-un cerc vicios, stricând ceea ce a făcut celălalt. Nu mai este vorba doar despre a descoperi răspunsul corect, ci despre a-l păstra suficient de mult timp pentru a i-l putea da doctorului ciumei.

Trebuie să vorbesc cu artistul cu prima ocazie.

Mă foiesc în fotoliu și trag deoparte pătura din tartan, făcându-l pe băiat să tresară ușor. El înțepenește și se uită pieziș la mine ca să vadă dacă am observat. Bietul copil; a fost deposedat de orice urmă de

vitejie, iar acum este admonestat pentru că este laș. Sentimentul de compătimire pe care îl simt nu este pe placul gazdei mele, al cărei dezgust față de fiul lui este absolut. Îl înfurie smerenia acestui băiat, iar tăcerea lui i se pare un afront. Băiatul este un ratat, un ratat de neiertat.

Singurul lui copil.

Eu clatin din cap, încercând să mă eliberez de regretele acestui bărbat. Amintirile legate de Bell, de Ravencourt și de Derby erau învăluite în ceață, însă în viața mea actuală văd cum dezordinea domnește peste tot în jurul meu. Nu am cum să o ocolesc.

În ciuda faptului că pătura ar lăsa impresia că sunt infirm, mă ridic cu o oarecare greutate, însă ajung la o înălțime respectabilă. Fiul meu s-a retras într-un colț al încăperii, ascunzându-se în umbră. Deși distanța nu este mare, este prea departe pentru gazda mea, a cărei vedere este slăbită. Îmi caut ochelarii, știind că este inutil. Bărbatul acesta consideră că bătrânețea este o slăbiciune, rezultatul unei lipse de voințe. Nu are nevoie de ochelari, de baston, de niciun fel de ajutor. Indiferent ce poveri mă așteaptă, va trebui să le îndur. Singur.

Simt cum fiul meu încearcă să își dea seama în ce dispoziție mă aflu, privindu-mi fața așa cum cineva privește norii aduși de o furtună care se apropie.

— Spune odată, zic eu, pe un ton ursuz și agitat, cauzat de reticența lui.

— Speram să fiu scuzat de la vânătoarea din după-amiaza aceasta, spune el.

Cuvintele îmi cad la picioare, ca doi iepuri morți care îi sunt serviți unui lup înfometat.

Până și această simplă cerință mă calcă pe nervi. Ce tânăr nu vrea să vâneze? Ce tânăr se furișează și se târăște, călcând în vârful degetelor pe marginea lumii în loc să profite de ce îi oferă aceasta? Primul meu impuls este să refuz, să îl fac să sufere pentru îndrăzneala de a fi cine este, însă îmi înfrânez această dorință. Amândoi suntem mai fericiți atunci când nu ne aflăm unul în compania celuilalt.

— Prea bine, zic eu, făcându-i semn să plece.

— Mulțumesc, tată, spune el, ieșind din cameră, înainte să apuc să mă răzgândesc.

În lipsa lui, răsuflu ușurat și îmi desfac pumnii. Furia mă părăsește, eliberându-mă pentru a cerceta camera și pentru a-mi da seama cine este ocupantul ei.

Trei stive de cărți groase zac pe noptieră, toate conținând detaliile obscure ale legii. Invitația mea la bal este folosită pe post de semn de carte și este adresată către Edward și Rebeca Dance. Acest nume este de-ajuns ca să mă facă să mă cutremur. Îmi amintesc de fața Rebecăi, de mirosul ei, de ceea ce am simțit când am fost aproape de ea. Găsesc cu degetele medalionul din jurul gâtului, în interiorul căruia se află portretul ei. Suferința lui Dance este una surdă și îl face să verse o lacrimă în fiecare zi. Este singurul lux pe care și-l permite.

Alungând durerea, bat cu degetul pe invitație.

— Dance[5], zic eu în șoaptă.

Un nume ciudat pentru un om atât de ursuz.

O bătaie în ușă întrerupe tăcerea. Cineva apasă pe mâner, iar ușa se deschide câteva clipe mai târziu. Individul care intră este masiv și mocoșit. Se scarpină pe capul acoperit de păr alb, împrăștiind mătreața în toate direcțiile. Poartă un costum șifonat de culoare albastră, are perciuni albi și ochi injectați. Ar arăta de-a dreptul înspăimântător dacă nu ar fi lejeritatea cu care își afișează această ținută dezordonată.

Se oprește din scărpinat și clipește, privindu-mă cu niște ochi mirați.

— Asta-i camera ta, Edward? mă întreabă străinul.

— Păi, m-am trezit aici, zic eu, cu precauție.

— La naiba! Nu-mi mai amintesc ce cameră mi-au dat.

— Unde-ai dormit noaptea trecută?

— Pe verandă, răspunde el, scărpinându-se la subsuoară. Herrington a pus pariu cu mine că nu pot termina o sticlă cu vin de Porto în mai puțin de cincisprezece minute și acesta este ultimul lucru pe care mi-l amintesc, până când afurisitul ăla de Gold in-a trezit azi-dimineață, cu comportamentul lui de nebun.

Numele lui Gold îmi amintește de avertismentul bolborosit de el noaptea trecută și de cicatricele de pe brațul lui. „Să nu cobori din

[5] *Dans* (în limba engleză) (n.tr.).

trăsură”, mi-a spus. Oare asta înseamnă că voi pleca la un moment dat? Sau voi face o călătorie? Știu deja că nu pot ajunge în sat, așadar mi se pare puțin probabil.

— A spus ceva Gold? îl întreb eu. Știi unde a plecat sau ce planuri avea?

— N-am stat la taclale cu el, Dance, îmi răspunde cu dispreț. L-am cântărit din priviri și i-am dat de înțeles că sunt cu ochii pe el. Apoi privește în jurul lui. N-am lăsat o sticlă aici? Am nevoie de ceva ca să liniștesc afurisita asta de durere de cap.

Nici nu apuc să deschid gura că el începe să scotocească prin sertare, pe care le lasă deschise, apoi se îndreaptă spre dulap. După ce pipăie buzunarele costumului meu, se rotește pentru a cerceta din priviri încăperea, de parcă tocmai a auzit un leu în tufișuri.

Un alt ciocănit în ușă, un alt chip. Este comandantul Clifford Herrington, plictisitorul ofițer de marină care a stat lângă Ravencourt în timpul cinei.

— Haideți odată! zice el, uitându-se la ceas. Bătrânul Hardcastle ne așteaptă.

Eliberat din efectele alcoolului, își ține spatele drept și afișează un aer autoritar.

— Ai idee ce vrea de la noi? îl întreb eu.

— Nu, dar bănuiesc că ne va spune când vom ajunge acolo, îmi răspunde el cu însuflețire.

— Simt nevoia să beau ceva, zice însoțitorul meu.

— Sunt sigur că vom găsi ceva de băut și în casa de oaspeți, Sutcliffe, zice Herrington, fără să își ascundă nerăbdarea. Și-apoi, îl cunoști pe Hardcastle; mai nou, e al naibii de serios și probabil e mai bine să nu ne ducem la el chercheliți.

Atât de strânsă este legătura mea cu Dance, încât simpla pomenire a lordului Hardcastle mă face să mă enervez și să mă încrunt. Prezența gazdei mele la Blackheath este o chestiune de obligație, o vizită scurtă care va dura doar atât cât să încheie afacerea cu familia. Dimpotrivă, eu sunt nerăbdător să îl întreb pe stăpânul casei despre dispariția soției lui. Entuziasmul meu cu privire la această întâlnire este în conflict cu starea de agitație a lui Dance.

Cumva, reușesc să mă enervez.

Pisălogit din nou de nerăbdătorul ofiţer de marină, Sutcliffe ridică o mână, implorând încă un minut, şi începe să scotocească disperat printre rafturi. Adulmecă aerul şi se apropie în fugă de pat, iar când ridică salteaua, găseşte pe arcuri o sticlă şterpelită de scotch.

— Ia-o înainte, Herrington, bătrâne! zice el cu mărinimie, în timp ce desface capacul şi trage o duşcă sănătoasă.

Clătinând din cap, Herrington ne face semn să ieşim pe coridor, unde Sutcliffe începe să spună o glumă cu voce tare, iar prietenul lui încearcă, deşi în zadar, să îl facă să tacă. Amândoi sunt nişte bufoni, iar veselia lor este atât de arogantă, încât mă face să scrâşnesc din dinţi. Gazda mea nu are timp de niciun fel de exces şi ar lua-o bucuros înainte, însă eu nu vreau să cutreier aceste coridoare de unul singur. Fac un compromis şi rămân doi paşi în urma lor, suficient de departe încât să nu fiu nevoit să fac conversaţie, dar suficient de aproape ca să îi tai elanul lacheului, în caz că acesta ar sta la pândă prin apropiere.

Suntem întâmpinaţi la baza scărilor de cineva cu numele de Christopher Pettigrew, care se dovedeşte a fi individul unsuros cu care se sfătuia Daniel în timpul cinei. Este un bărbat slab, sarcastic, cu părul negru şi unsuros, pieptănat într-o parte. Este la fel de alunecos şi de viclean cum mi-l amintesc; privirea lui îmi cercetează buzunarele înainte să se oprească la faţa mea. Mă întrebam în urmă cu două nopţi dacă ar putea fi o viitoare gazdă. Dacă se va întâmpla acest lucru, voi fi nevoit să mă abandonez viciilor lui. Îi place băutura, pentru că acceptă bucuros sticla pe care o împarte cu amicii lui. Nimeni nu mi-o oferă şi mie, ceea ce înseamnă că nu voi fi nevoit să refuz. Este evident că Edward Dance nu face parte din gaşca aceasta, iar eu mă bucur că este aşa. Aceştia formează o adunătură ciudată; fără îndoială că sunt prieteni, însă din disperare, ca trei bărbaţi care au naufragiat pe o insulă. Din fericire, buna lor dispoziţie dispare pe măsură ce ne îndepărtăm de casă. Râsetele lor sunt alungate de ploaie şi de vânt, iar o mână rece bagă sticla în buzunarul cald.

— A lătrat la careva dintre voi potaia lui Ravencourt în dimineaţa aceasta? întreabă unsurosul Pettigrew, ai cărui ochi înşelători privesc pe deasupra fularului. Cum îl cheamă?

Pocneşte din degete, încercând să îşi aducă aminte.

— Charles Cunningham, răspund eu într-o doară, ascultând doar pe jumătate.

Sunt sigur că am văzut pe cineva pe cărare, mai încolo, urmărindune printre copaci. A fost doar un crâmpei suficient cât să-mi sădească îndoiala, deoarece urmăritorul nostru pare să poarte o livrea de lacheu. Îmi duc mâna la gât și, pentru o secundă, simt din nou tăișul cuțitului lui.

Mă cutremur și privesc copacii cu ochii mijiți, încercând să folosesc vederea slăbită a lui Dance, însă, dacă a fost dușmanul meu acolo, acesta a dispărut deja.

— Ăsta-i! Afurisitul de Charles Cunningham! zice Pettigrew.

— A întrebat despre uciderea lui Thomas Hardcastle? Zice Herrington, înfruntând cu hotărâre vântul – fără îndoială, un obicei cu care s-a pricopsit pe mare. Am auzit că i-a făcut o vizită lui Stanwin în dimineața aceasta, pe care l-a încolțit imediat, adaugă el.

— Al naibii de afurisit! zice Pettigrew. Dar ție ți-a dat târcoale, Dance?

— Din câte știu, nu, răspund eu, fără să îmi iau ochii de la pădure.

Trecem aproape de locul unde mi s-a părut că l-am zărit pe lacheu, însă acum îmi dau seama că pata de culoare este reperul roșu prins în cui de copac. Imaginația mea zugrăvește monștri în pădure.

— Ce voia Cunningham? întreb eu, îndreptându-mi șovăitor atenția spre însoțitorii mei.

— Nu el, răspunde Pettigrew. A pus întrebări în numele lui Ravencourt. Se pare că bancherul bătrân și grăsan este interesat de uciderea lui Thomas Hardcastle.

Aceste cuvinte mă fac să mă opresc în loc. Între sarcinile pe care i le-am încredințat lui Cunningham când eram Ravencourt, nu s-a numărat aceea de a pune întrebări despre uciderea lui Thomas Hardcastle. Indiferent ce face Cunningham, se folosește de numele lui Ravencourt ca să intre în grațiile cuiva. Poate că acest lucru are legătură cu secretul pe care nu a vrut să mi-l dezvăluie, secretul care trebuie să ajungă într-un plic, sub scaunul din bibliotecă.

— Ce fel de întrebări? zic eu, fiind interesat pentru prima oară.

— Mă tot întreba despre al doilea ucigaș, cel despre care Stanwin zicea că l-a rănit cu pușca înainte ca acesta să scape, spune

Herrington în timp ce își duce sticluța de buzunar la gură. Voia să știe dacă sunt zvonuri despre identitatea lui care circulă, dacă există vreo descriere.

— Și există? întreb eu.

— N-am auzit niciodată nimic, răspunde Herrington. Nici nu i-aș fi spus dacă aș fi auzit. L-am pus cu botul pe labe.

— Nu m-aș mira dacă Cunningham a fost pus să facă asta de către Cecil, adaugă Sutcliffe, scărpinându-și perciunii. Este prieten la cataramă cu toate servitoarele și grădinarii care au lucrat la Blackheath și probabil că știe mai multe despre locul acesta decât noi.

— Cum așa? întreb eu.

— El locuia aici când a avut loc crima, explică Sutcliffe, aruncându-mi o privire peste umăr. Din câte îmi aduc eu aminte, era doar un băiețandru pe vremea aceea, desigur, puțin mai mare decât Evelyn. Se zvonea că ar fi copilul din flori al lui Peter. Helena l-a dat bucătăresei ca să-l crească, sau ceva de genul acesta. Nu am înțeles niciodată pe cine a vrut ea să pedepsească.

Vocea îi este îngândurată – un sunet oarecum ciudat, pentru că iese din această creatură neîngrijită și diformă.

— O creatură mică și drăguță, bucătăreasa asta. Și-a pierdut bărbatul în război, zice el pe un ton gânditor. Soții Hardcastle i-au plătit școala băiatului, ba chiar i-au găsit un post în biroul lui Ravencourt când a ajuns la vârsta potrivită.

— De ce l-ar interesa pe Ravencourt o crimă de acum nouăsprezece ani? întreabă Pettigrew.

— Din precauție, zice Herrington pe șleau, ocolind o balegă de cal. Ravencourt cumpără o Hardcastle și vrea să știe ce bagaj aduce cu ea.

Conversația lor degenerează treptat în trivialități, însă eu rămân cu gândul la Cunningham. Seara trecută, el i-a dat lui Derby un bilețel pe care scria „cu toții” și mi-a spus că aduna invitații în numele unei viitoare gazde. Asta ar sugera că pot avea încredere în el, deși este evident că el își urmărește propriul scop la Blackheath. Știu că este fiul nelegitim și că pune întrebări despre uciderea fratelui său vitreg. Undeva între aceste două aspecte se află un secret pe care îl ascunde cu disperare și din cauza căruia a ajuns să fie șantajat.

Scrâșnesc din dinți. Ar fi nemaipomenit ca măcar o dată să găsesc

pe cineva în locul acesta care să fie exact așa cum pare a fi.

După ce trecem de cărăruia pietruită ce duce spre grajduri, o luăm spre sud, de-a lungul drumului nesfârșit ce merge spre sat și ajungem în cele din urmă la casa de oaspeți. Intrăm rând pe rând pe coridor, ne agățăm hainele în cuier și ne scuturăm de stropii de ploaie, în timp ce ne plângem de vremea de afară.

— Pe aici, amici! zice o voce din spatele unei uși din dreapta.

Noi urmăm glasul și intrăm într-un salon întunecos, luminat de focul din șemineu, unde lordul Peter Hardcastle stă într-un fotoliu, lângă fereastră. Stă picior peste picior, ținând pe genunchi o carte deschisă. Pare mai în vârstă decât este înfățișat în tablou, deși are același piept proeminent și aceeași vigoare. Sprâncenele negre se unesc în formă de V, arătând spre un nas lung și o gură posomorâtă, cu colțurile lăsate în jos. Se mai întrezărește o urmă de frumusețe, deși nu mai este la fel de chipeș ca odinioară.

— De ce naiba ne întâlnim tocmai aici? îl întreabă Pettigrew pe un ton morocănos în timp ce se așază pe un scaun. Nu era mai bine, spune el, arătând cu mâna în direcția conacului Blackheath. Puțin mai încolo ai ceva ce doar seamănă cu o casă.

— Casa aceea afurisită a fost ca un blestem asupra familiei încă de pe vremea când eram copil, zice Peter Hardcastle, turnând băutură în cinci pahare. Nu voi pune piciorul acolo decât dacă nu voi avea încotro.

— Poate ar fi trebuit să te gândești la asta înainte să dai cea mai anostă petrecere din istorie, zice Pettigrew. Chiar ai de gând să anunți logodna lui Evelyn în ziua aniversării morții fiului tău?

— Crezi că a fost ideea mea? întreabă Hardcastle, în momentul în care trântește sticla de masă și privește cu asprime spre Pettigrew. Crezi că vreau să mă aflu aici?

— Ușurel, Peter! îl liniștește Sutcliffe, în timp ce se apropie legănat de el ca să îl bată stângaci pe umăr. Christopher e morocănos pentru că e Christopher.

— Desigur, zice Hardcastle, ai cărui obraji roșii sugerează orice altceva, dar nu înțelegere. Doar că... Helena se comportă al naibii de ciudat, și-apoi mai sunt și toate astea. A fost destul de solicitant.

El începe să toarne din nou băutură, iar peste noi se așterne o

tăcere stânjenitoare care acoperă totul în afară de ploaia care bate în ferestre.

Eu, personal, mă bucur de tăcere și de scaun.

Tovarășii mei au mers repede, iar pentru mine a fost un chin să țin pasul cu ei. Trebuie să îmi trag suflarea, iar mândria îmi dictează că nimeni nu trebuie să mă vadă făcând asta. În loc să fac conversație, eu îmi plimb privirea prin încăpere, însă nu văd nimic interesant. Este lungă și îngustă, iar mobilierul lipit de pereți arată ca resturile unui vapor care a naufragiat pe malul unui râu. Covorul este uzat, iar tapetul înflorat este de prost gust. Senzația de vechi plutește în aer, de parcă ultimii proprietari au rămas aici până când s-au transformat în praf. Nu este nici pe departe atât de inconfortabil ca aripa de est, unde s-a izolat Stanwin, însă este ciudat să îl găsești pe stăpânul casei într-un astfel de loc.

Nu am avut niciun motiv să întreb ce rol joacă lordul Hardcastle în uciderea fiicei sale, însă faptul că acesta a ales să locuiască aici sugerează că vrea să stea ascuns. Întrebarea este: de ce vrea să rămână în anonimat?

După ce așază paharele cu băutură în fața noastră, Hardcastle își reia locul. Își rotește paharul între palme, adunându-și gândurile. Se simte o stângăcie duioasă în purtarea sa, care îmi amintește pe loc de Michael.

În stânga mea, Sutcliffe – care și-a golit deja pe jumătate paharul cu băutură – scoate un document din buzunarul hainei și mi-l dă mie, spunându-mi să i-l dau mai departe lui Hardcastle. Este un contract de căsătorie întocmit de firma Dance, Pettigrew & Sutcliffe. Este evident că eu, lugubrul Philip Sutcliffe și unsurosul Christopher Pettigrew suntem parteneri de afaceri. Chiar și așa, sunt convins că Hardcastle nu ne-a chemat aici ca să vorbim despre nunta lui Evelyn. Este mult prea distras și mult prea agitat pentru asta. Și-apoi, de ce ar solicita prezența lui Herrington dacă ar avea nevoie doar de avocații lui?

Confirmându-mi bănuiala, Hardcastle ia contractul din mâna mea și aruncă o privire peste el, apoi îl lasă să cadă pe masă.

— Dance și cu mine l-am întocmit, zice Sutcliffe, ridicându-se ca să își mai toarne un pahar cu băutură. Fă-i pe Ravencourt și pe Evelyn

să semneze și vei fi din nou un om bogat. Ravencourt va plăti o sumă forfetară la semnare, iar suma restantă va rămâne într-un fond până după ceremonie. În câțiva ani, te va scăpa și de Blackheath. Nu-i deloc rău, dacă mă întrebi pe mine.

— Unde-i bătrânul Ravencourt? întreabă Pettigrew, aruncând o privire spre ușă. N-ar trebui să fie și el aici?

— Helena se ocupă de el, răspunde Hardcastle, apoi ia o cutie de lemn de pe polița de deasupra șemineului și o deschide pentru a le arăta câteva rânduri de trabucuri, care stârnesc exclamații de încântare din partea celor de față.

Eu refuz și îl privesc pe Hardcastle cum îi servește pe ceilalți cu trabucuri. Zâmbetul lui ascunde o nerăbdare teribilă, însă această dovadă de încântare are la bază alte chestiuni.

Urmărește ceva.

— Cum se simte Helena? îl întreb eu, după care iau o gură de băutură. Este apă. Dance nici măcar nu își îngăduie să se bucure de alcool. Trebuie să fie greu pentru ea.

— Asta și sper! A fost ideea ei să ne întoarcem aici, pufnește Hardcastle, în timp ce se servește și el cu un trabuc și închide cutia. Știu că trebuie să fac tot ce îmi stă în putință, să fiu înțelegător, dar la naiba, abia dacă am văzut-o de când am ajuns aici. Trebuie să îi scot cuvintele cu cleștele din gură. Dacă aș fi o persoană credincioasă, aș crede că este posedată.

Cutia de chibrituri este trecută de la unul la celălalt și fiecare bărbat desfășoară propriul său ritual de aprindere a trabucului. Hardcastle și-l aprinde pur și simplu și îmi aruncă o privire exasperată, ignorând mișcarea du-te-vino a lui Pettigrew, atingerile ușoare ale lui Herrington și mișcările circulare și teatrale ale lui Sutcliffe.

O licărire de afecțiune se aprinde în mine; rămășițele unei trăiri puternice aproape stinse.

Suflând o dâră lungă de fum, Hardcastle se lasă pe spătarul fotoliului.

— Domnilor, v-am invitat pe toți aici astăzi pentru că toți avem ceva în comun. Discursul lui este articulat și exersat. Suntem cu toții șantajați de Ted Stanwin, însă eu am găsit o cale prin care să ne

eliberăm, dacă veţi vrea să mă ascultaţi.

El ne priveşte pe rând, aşteptând reacţiile noastre.

Pettigrew şi Herrington tac, însă ursuzul Sutcliffe pufneşte, luând o gură sănătoasă de băutură.

— Continuă, Peter, îi spune Pettigrew.

— Îl am cu ceva la mână pe Stanwin, ceva pe care îl putem schimba cu libertatea noastră.

În încăpere se aşterne tăcerea. Pettigrew stă pe marginea scaunului, cu trabucul în mâini.

— Şi de ce nu te-ai folosit de asta până acum? îl întreabă el.

— Pentru că suntem cu toţii implicaţi în treaba asta, răspunde Hardcastle.

— Pentru că este foarte riscant, mai degrabă! exclamă Sutcliffe, roşu la faţă. Ştii ce se va întâmpla dacă unul dintre noi va face o mişcare împotriva lui Stanwin. Va spune ce ştie despre noi, aruncându-ne pe toţi în aceeaşi oală. Exact cum a păţit şleahta lui Myerson.

— Ne stoarce pe toţi de bani, zice Hardcastle, aprinzându-se.

— *Pe tine* te stoarce de bani, Peter, zice Sutcliffe, bătând în masă cu degetul lui gros. Urmează să câştigi o avere de pe urma lui Ravencourt şi nu vrei ca Stanwin să pună mâna pe ea.

— Diavolul ăla îşi vâră mâna în buzunarul meu de aproape douăzeci de ani! exclamă Hardcastle, înroşindu-se puţin. Cât timp ar trebui să mai suport asta?

El îşi întoarce privirea spre Pettigrew.

— Hai, Christopher, cu siguranţă tu eşti pregătit să mă asculţi. Stânjeneala începe să se citească pe faţa lui întunecată. Stanwin este motivul... poate că Elspeth nu ar fi plecat dacă...

Pettigrew soarbe din băutură, fără să ofere nici măcar un cuvânt de mustrare sau de încurajare. Eu sunt singurul care observă cum începe să se înfierbânte sau cum strânge paharul atât de tare, încât pielea de sub unghii i s-a albit.

Hardcastle îşi îndreaptă repede atenţia spre mine.

— Putem scăpa de Stanwin, dar trebuie să îl înfruntăm împreună, zice el, lovind cu pumnul în palmă. El va asculta doar dacă îi vom demonstra că suntem cu toţii pregătiţi să luptăm împotriva lui.

Sutcliffe pufăie.

— Asta-i...

— Taci, Philip! îl întrerupe ofițerul de marină Herrington, în timp ce îl privește în ochi pe Hardcastle. Cu ce îl ai la mână pe Stanwin?

Hardcastle aruncă o privire bănuitoare spre ușă, înainte să își coboare vocea.

— Are o copilă ascunsă pe undeva, zice el. O ține ascunsă de teamă ca ea să nu fie folosită împotriva lui, dar Daniel Coleridge susține că știe cum o cheamă.

— Cartoforul? zice Pettigrew. Cum a ajuns el implicat în toate astea?

— Nu mi s-a părut prudent să îl întreb, amice, răspunde Hardcastle, învârtindu-și băutura în pahar. Unii oameni cutreieră locuri întunecate unde noi, restul, nu ar trebui să călcăm.

— Circulă zvonul că el îi plătește pe jumătate din servitorii din Londra ca să primească informații despre stăpânii lor, spune Herrington, trăgându-se cu mâna de buză. Nu m-ar mira dacă s-ar întâmpla același lucru și la Blackheath, iar Stanwin a lucrat aici suficient de mult timp ca să lase să îi scape un secret. S-ar putea să existe un grăunte de adevăr, să știți.

Auzindu-i cum vorbesc despre Daniel, simt un fior de entuziasm. Știu de ceva timp că el va fi ultima mea gazdă, însă el acționează atât de departe în viitor, încât nu am simțit cu adevărat că există o legătură între noi. Când văd că investigațiile noastre converg, este ca și când aș zări la orizont ceva ce caut de mult. În sfârșit, între noi s-a creat un liant.

Hardcastle stă în picioare și își încălzește mâinile la focul care arde în șemineu. Când îi văd fața luminată, îmi este limpede că anii au luat mai mult de la el decât i-au oferit. Este stăpânit de o nesiguranță care subminează orice formă de tărie sau forță. Bărbatul a fost dărâmat și nu și-a revenit întru totul, iar dacă ar trebui să ghicesc, aș zice că undeva, înlăuntrul lui, se ascunde un copil.

— Ce vrea Coleridge de la noi? întreb eu.

Hardcastle mă privește cu niște ochi goi.

— Poftim? zice el.

— Ai spus că Daniel Coleridge îl are cu ceva la mână pe Stanwin,

ceea ce înseamnă că vrea ceva în schimb de la noi. Bănuiesc că de aceea ne-ai chemat aici pe toţi.

— Este adevărat, spune Hardcastle, jucându-se cu un nasture al hainei. Vrea o favoare.

— Doar una? întreabă Pettigrew.

— De la fiecare dintre noi, cu promisiunea să o onorăm atunci când ne-o va cere, indiferent despre ce ar fi vorba.

Ne uităm unii la alţii, iar pe feţele noastre se citeşte îndoiala. Mă simt ca un spion în tabăra inamică. Nu ştiu ce pune la cale Daniel, însă este evident că trebuie să aduc acest argument în favoarea lui. În favoarea *mea.* Indiferent care va fi această favoare, sper că ne va ajuta pe mine şi pe Anna să scăpăm din acest loc îngrozitor.

— Sunt pentru, zic eu, pe un ton hotărât. Trebuie să îl pedepsim pe Stanwin.

— Sunt de acord, spune Pettigrew, alungând fumul de trabuc din faţa lui. Mă strâmtorează cu uşa de prea mult timp. Tu ce zici, Clifford?

— Sunt de acord, încuviinţează bătrânul marinar.

Toate capetele se întorc spre Sutcliffe, care îşi plimbă privirea prin încăpere.

— Scăpăm de dracu' şi dăm de ta-su, zice într-un final avocatul cu părul dezordonat.

— Se prea poate, Philip, dar l-am citit pe Dante, zice Hardcastle. Nu toate iadurile sunt la fel. Deci ce spui?

El dă morocănos din cap, uitându-se la paharul pe care îl ţine în mână.

— Bine, declară Hardcastle. Mă voi întâlni cu Coleridge şi îl vom înfrunta pe Stanwin înainte de cină. Dacă totul va decurge bine, afacerea asta se va încheia înainte să anunţăm nunta.

— Şi iată cum vom cădea din lac în puţ, zice Pettigrew, terminându-şi băutura. Ce minunat este să fii gentilom!

35

Înţelegerea noastră fiind încheiată, Sutcliffe, Pettigrew şi Herrington ies din încăpere într-un nor de fum de trabuc, în timp ce Peter Hardcastle se duce la gramofonul aşezat pe bufet. După ce şterge praful de pe disc cu o batistă din bumbac, lasă acul şi apasă pe un buton. Acordurile lui Brahms răsună din pâlnia de bronz.

Le fac semn celorlalţi să plece fără mine şi închid uşa ce dă spre coridor. Peter s-a aşezat lângă foc, căzut pe gânduri. Încă nu a observat că eu am rămas şi mi se pare că ne desparte o prăpastie adâncă, deşi, în realitate, el se află la doi sau trei paşi mai încolo.

Reticenţa lui Dance este paralizantă. Fiind un om care dispreţuieşte întreruperile, el este la fel de precaut când vine vorba să îi deranjeze pe ceilalţi, iar natura personală a întrebărilor pe care trebuie să le adresez nu face decât să agraveze situaţia. Mă împotmolesc în manierele gazdei mele. În urmă cu două zile, acest lucru nu ar fi constituit un obstacol, dar fiecare gazdă este mai puternică decât cea precedentă; a mă împotrivi lui Dance este ca şi când aş încerca să înfrunt un vânt năprasnic.

Bunul-simţ mă îndeamnă să tuşesc politicos, iar când Hardcastle se întoarce în fotoliu, mă vede lângă uşă.

— Ah, Dance, bătrâne! zice el. Ai uitat ceva?

— Speram să vorbim între patru ochi.

— E vreo problemă cu contractul? mă întreabă el temător. Trebuie să recunosc că mi-am făcut griji că starea de ebrietate a lui Sutcliffe ar putea...

— Nu este vorba despre Sutcliffe, ci despre Evelyn, spun eu.

— Evelyn, repetă el, în timp ce teama lasă locul oboselii. Da, desigur. Haide, ia loc lângă foc! În casa asta afurisită curenţii de aer rece circulă nestingheriţi.

Acordându-mi timp să mă aşez comod, el îşi aranjează un crac al pantalonilor, legănându-şi piciorul în faţa flăcărilor. Indiferent ce defecte o fi având, manierele sale sunt impecabile.

— Aşadar, zice el după o clipă, considerând că a respectat eticheta. Ce vrei să-mi spui despre Evelyn? Bănuiesc că nu vrea să se mărite...

Deoarece nu găsesc o modalitate mai ușoară de a prezenta situația, hotărăsc să îi vorbesc pe șleau.

— Mi-e teamă că situația este mai gravă, zic eu. Cineva și-a pus în gând să o omoare pe fiica ta.

— Să o omoare?

El se încruntă, schițând un zâmbet și așteptând continuarea glumei. Dezarmat de sinceritatea mea, se apleacă în față, iar confuzia i se citește pe fața îmbătrânită.

— Vorbești serios? mă întreabă el, cu mâinile împreunate.

— Da.

— Știi cine și de ce?

— Doar cum. E obligată să se sinucidă, altminteri o persoană dragă ei va fi ucisă. Această informație a fost dezvăluită într-o scrisoare.

— Într-o scrisoare? Mie mi se pare al naibii de îndoielnic. Probabil nu este decât un joc. Știi cum sunt fetele.

— Nu este un joc, Peter, zic eu cu asprime în glas, alungându-i îndoiala de pe față.

— Pot să te întreb cum ai intrat în posesia acestei informații?

— Așa cum am intrat în posesia tuturor informațiilor pe care le dețin, ascultând.

Oftează și își strânge nasul cu degetele, cântărind informațiile aflate și pe cel care i le-a dezvăluit.

— Crezi că încearcă să ne saboteze cineva înțelegerea cu Ravencourt? mă întreabă el.

— Nu m-am gândit la asta, răspund eu, mirat de întrebarea lui.

Mă așteptam să își facă griji pentru fiica lui sau să facă planuri pentru a se asigura că ea nu va păți nimic. Evelyn este neînsemnată. Singurul lucru de care se teme este să nu își piardă averea.

— Știi vreo persoană care ar avea de câștigat de pe urma morții lui Evelyn? îl întreb eu, încercând să-mi ascund disprețul pe care îl simt brusc față de acest om.

— Mai avem dușmani. Există vechi familii care s-ar bucura dacă am ajunge la sapă de lemn, însă niciuna nu ar recurge la așa ceva. Ele preferă șușotelile, bârfele la petreceri, comentariile răutăcioase din *The Times.* Știi cum e!

Lovește frustrat cu degetele brațul fotoliului.

— La naiba! Eşti sigur de asta, Dance? Mi se pare atât de ciudat.

— Sunt sigur şi, ca să fiu sincer, eu bănuiesc pe cineva din casă, răspund eu.

— Să fie vreun servitor? mă întreabă el, coborându-şi vocea şi aruncând o privire spre uşă.

— Helena, zic eu.

Rămâne ca lovit de trăsnet când aude numele soţiei lui.

— Helena, cred că eşti... adică... dragul meu prieten...

El se înroşeşte la faţă, iar cuvintele îi ies de-a valma pe gură. Simt cum îmi ard obrajii. Acest şir de întrebări este ca o otravă pentru Dance.

— Evelyn a sugerat că relaţia nu este prea strânsă, zic eu repede, aşezând cuvintele ca nişte bolovani pe un teren mlăştinos.

Hardcastle s-a dus la fereastră, iar acum stă cu spatele la mine. Este evident că eticheta nu permite confruntarea, dar eu văd cum tremură din tot corpul şi cum îşi strânge pumnii la spate.

— Helena nu prea o are la inimă pe Evelyn, nu neg asta, dar fără ea, vom ajunge la sapă de lemn în câţiva ani, zice el, măsurându-şi fiecare cuvânt în timp ce încearcă să îşi stăpânească furia. Ea nu ne-ar pune viitorul în pericol.

El nu a spus că Helena nu ar fi în stare de asta.

— Dar...

— Fir-ar să fie, Dance! Tu ce ai de câştigat din calomnia asta? ţipă el la reflexia mea din oglindă, ca să nu fie nevoit să ţipe la mine.

Asta este. Dance îl cunoaşte pe Peter Hardcastle suficient de bine ca să ştie că acesta a ajuns la capătul răbdării. Răspunsul meu va hotărî dacă el se va deschide sau dacă îmi va arăta uşa. Trebuie să îmi aleg cuvintele cu grijă, adică să insist asupra lucrului care îl interesează pe el cel mai mult. Fie îi spun că încerc să îi salvez viaţa fiicei lui, fie...

— Îmi cer iertare, Peter, zic eu, pe un ton împăciuitor. Dacă încearcă să saboteze cineva înţelegerea cu Ravencourt, trebuie să îi vin de hac, atât în calitate de prieten al tău, cât şi de avocat.

El se înmoaie.

— Fireşte că trebuie, spune el, aruncându-mi o privire peste umăr. Îmi cer iertare, prietene, doar că... toată discuţia asta despre crimă...

ei bine, mi-a trezit amintiri vechi... mă înțelegi. Dacă crezi că Evelyn este în pericol, firește că voi face tot ce îmi va sta în putință ca să te ajut, dar te înșeli crezând că Helena i-ar putea face vreun rău. Relația dintre ele o fi încordată, dar se iubesc una pe cealaltă. Sunt sigur de asta.

Pot să răsuflu ușurat. Lupta cu Dance a fost epuizantă, dar, în cele din urmă, sunt pe punctul de a afla niște răspunsuri.

— Fiica ta a luat legătura cu o anume Felicity Maddox pentru că era îngrijorată de comportamentul Helenei, continui eu, silind-o pe gazda mea să așeze evenimentele în ordinea corectă. Deși nu se află pe lista de invitați, cred că Felicity a venit la conac ca să o ajute și este posibil să fie vizată ca victimă colaterală dacă Evelyn va hotărî să nu se sinucidă. Michael mi-a spus că este o prietenă din copilărie a fiicei tale, dar nu și-a putut aminti mai multe despre ea. Ți-o amintești pe fata aceasta? Poate ai văzut-o prin casă? Am motive să cred că s-a plimbat liberă în dimineața aceasta.

Hardcastle pare uluit.

— Nu îmi amintesc de ea, dar trebuie să mărturisesc că nu am prea vorbit cu Evelyn de când s-a întors. Circumstanțele venirii ei, căsătoria... au pus o barieră între noi. Este ciudat însă că Michael nu a putut să-ți spună mai multe. Au fost de nedespărțit de când Evelyn s-a întors aici și știu că a vizitat-o și și-au scris des cât timp ea s-a aflat în Paris. M-aș fi așteptat ca el să știe cine este această Felicity.

— Voi vorbi din nou cu el, însă conținutul scrisorii este corect, nu-i așa? Helena se comportă ciudat?

Acul gramofonului zgârie discul, iar acordurile tânguitoare de vioară se izbesc de pământ, asemenea unui zmeu în mâinile unui copil nerăbdător.

Peter îi aruncă o privire încruntată, sperând ca discul să își revină doar pentru că el este nemulțumit. Învins, el se apropie de gramofon, ridică acul, suflă praful de pe disc și îl analiză la lumină.

— Este zgâriat, zice el, clătinând din cap.

El pune alt disc și acorduri noi încep să răsune.

— Povestește-mi despre Helena! îl îndemn eu. A fost ideea ei să anunțe logodna în data aniversării morții lui Thomas și să organizeze o petrecere la Blackheath, nu-i așa?

— Nu a iertat-o niciodată pe Evelyn pentru că l-a lăsat singur pe Thomas în dimineața aceea, răspunde el, privind cum se învârte discul. Trebuie să mărturisesc că am crezut că, odată cu trecerea timpului, suferința ei se va estompa, dar... – își desface brațele – toate astea, este atât de... Inspiră adânc, încercând să se liniștească. Helena vrea să o facă de rușine pe Evelyn, recunosc. Ea zice că mariajul este o pedeapsă, deși este mai degrabă o partidă bună dacă ar fi să luăm în considerare detaliile. Ravencourt nici nu se va atinge de Evelyn. Mi-a spus chiar el: „Sunt prea bătrân pentru asta”. Așa mi-a zis. Ea se va ocupa de casele lui, va avea o alocație frumușică, va trăi cum va dori, cu condiția să nu îl facă de rușine. În schimb, el va obține... ei bine, știi zvonurile care circulă despre valeții lui. Flăcăi chipeși care vin și pleacă la orice oră. Este extrem de scandalos, dar căsătoria va pune capăt zvonurilor. El tace, iar privirea lui este sfidătoare. Înțelegi, Dance? De ce ar aranja Helena toate astea dacă ar vrea să o ucidă pe Evelyn? Nu ar face-o, n-ar putea. În străfundul sufletului ei, ea o iubește pe Evelyn. Nu așa cum ar trebui, recunosc, dar suficient. Trebuie să simtă că Evelyn a primit o pedeapsă aspră, iar apoi va începe să se revanșeze față de ea. Vei vedea. Helena își va reveni, iar Evelyn își va da seama că acest mariaj este o mană cerească. Ai greșit persoana, crede-mă!

— Tot trebuie să vorbesc cu soția ta, Peter.

— Agenda mea este în sertar; acolo vei găsi notate întâlnirile ei, râde amarnic. Mai nou, căsătoria noastră face parte din multele îndatoriri notate în această agendă, care ar trebui să îți spună unde o poți găsi.

Mă duc în grabă la sertar, fără a-mi putea ascunde încântarea.

Cineva din casă, probabil chiar Helena, a rupt paginile cu aceste întâlniri din agenda ei pentru a-și ascunde activitățile. Indiferent cine este făptașul, acesta fie a uitat, fie nu a știut că soțul ei are și el o copie, care acum se află în mâinile mele. Aș putea descoperi în sfârșit de ce atâta osteneală. Aici și acum.

Sertarul este înțepenit pentru că s-a umflat din cauza umezelii. Se deschide cu un scârțâit, lăsând la vedere un caiet cu coperte de moleschin, legat cu o sfoară. Frunzăresc paginile și găsesc imediat întâlnirile Helenei, însă nu mă mai simt atât de exuberant. Știu deja

despre multe dintre ele. Helena s-a întâlnit cu Cunningham la ora 7:30 a.m., deşi nu apare notat de ce. După aceea, ea a stabilit să le întâlnească pe Evelyn la ora 8:15 a.m. şi pe Millicent Derby la ora 9 a.m., însă nu a apărut la niciuna din aceste întâlniri. Are o întâlnire cu grăjdarul-şef la ora 11:30 a.m., adică peste o oră, apoi este aşteptată în salonul lui Ravencourt, la primele ore ale după-amiezii.

Nu îşi va face apariţia.

Îmi trec degetul peste program, căutând ceva suspicios. Ştiu despre Evelyn şi Ravencourt, iar Millicent a fost o veche prietenă, prin urmare este de înţeles, dar ce putea fi atât de urgent ca ea să se întâlnească, la prima oră a dimineţii, cu fiul nelegitim al soţului ei?

Deşi a refuzat să îmi spună când l-am întrebat, el este singura persoană care a văzut-o pe Helena Hardcastle azi, ceea ce înseamnă că nu îi mai pot permite să se eschiveze.

Trebuie să aflu adevărul de la el.

Înainte să fac asta, trebuie să vizitez grajdurile.

Pentru prima oară, ştiu unde se va afla stăpâna casei.

— Ştii de ce s-a întâlnit Helena cu Charles Cunningham în dimineaţa aceasta? îl întreb eu pe Peter, aşezând agenda în sertar.

— Probabil că Helena a vrut să îl salute, răspunde el, turnându-şi băutură în pahar. A fost mereu apropiată de băiatul acesta.

— Charles Cunningham este motivul pentru care te şantajează Stanwin? îl întreb eu. Ştie că este fiul tău?

— Ei, haide, Dance! exclamă el, aruncându-mi o privire aspră.

Mă uit în ochii lui. La fel face şi gazda mea. Dance îmi pune scuze în gură, îndemnându-mă să părăsesc încăperea. Mă enervează la culme. De fiecare dată când deschid gura ca să vorbesc, trebuie să scap mai întâi de stânjeneala altei persoane.

— Mă cunoşti, Peter! Ştii cât îmi este de greu să te întreb asta, zic eu! Trebuie să aflu toate detaliile acestei poveşti neplăcute.

El cade pe gânduri şi se duce din nou la fereastră, cu paharul de băutură în mână. Nu că ar putea vedea ceva. Copacii au crescut atât de aproape de casă, încât ramurile sunt lipite practic de geam. Judecând după comportamentul lui, le-ar invita acum pe toate înăuntru dacă ar putea.

— Descendenţa lui Charles Cunningham nu este motivul pentru

care sunt șantajat, răspunde el. Acel sâmbure de scandal a apărut pe prima pagină a tuturor ziarelor mondene la un moment dat. Helena a avut grijă de asta. Nu a ieșit niciun ban din asta.

— Atunci ce știe Stanwin?

— Vreau să-mi promiți că nu vei spune nimănui, zice el.

— Desigur, spun eu, simțind cum îmi crește pulsul.

— Ei bine – el ia o gură de băutură ca să prindă curaj –, înainte ca Thomas să fie ucis, Helena a avut o aventură cu Charlie Carver.

— Bărbatul care l-a omorât pe Thomas?! exclam eu, îndreptându-mi spatele pe scaun.

— Mi s-au pus coarne, nu așa se zice? spune el, rămânând nemișcat lângă fereastră. În cazul meu, este o metaforă neadecvată. Mi-a luat propriul copil și l-a lăsat pe al lui în ograda mea.

— Copilul lui?

— Cunningham nu este copilul meu nelegitim, Dance. Este al soției mele. Charlie Carver este tatăl lui.

— Ticălosul! exclam eu, pierzând pentru moment controlul asupra lui Dance, a cărui izbucnire oglindește uluirea mea. Cum naiba s-a întâmplat asta?

— Carver și Helena se iubeau, răspunde el cu amărăciune în glas. Căsătoria noastră nu a fost niciodată... Eu aveam numele, iar familia Helenei avea bani. A fost convenabil, necesar, am putea spune, însă nu a existat niciodată afecțiune. Carver și Helena au crescut împreună pentru că tatăl lui a fost paznicul de vânătoare al domeniului familiei ei. Ea mi-a ascuns relația lor, însă l-a adus pe Carver la Blackheath atunci când ne-am căsătorit. Îmi e greu să spun că escapadele mele au afectat-o, că mariajul nostru a eșuat sau că ea a căzut în brațele lui Carver peste un an și ceva și a rămas însărcinată la scurt timp după aceea.

— Dar nu l-ai crescut pe Cunningham ca pe copilul tău?

— Nu, ea m-a făcut să cred că era al meu cât timp a fost însărcinată, pentru că nici ea nu era sigură cine era adevăratul tată; iar eu am continuat să... ei bine, un bărbat are nevoi... înțelegi?

— Cred că da, răspund eu pe un ton rece, amintindu-mi de iubirea și respectul care au stat atât de mult timp la baza căsniciei lui Dance.

— În fine, eu eram la vânătoare când s-a născut Cunningham, iar

ea a pus-o pe moașă să îl scoată pe ascuns din casă pentru a fi crescut în sat. Când m-am întors, mi s-a spus că pruncul a murit în timpul nașterii, dar șase luni mai târziu, după ce ea s-a asigurat că nu semăna prea mult cu Carver, m-am trezit cu pruncul la ușă, în brațele unei metrese cu care am avut ghinionul să-mi petrec timpul în Londra și care a acceptat bucuroasă banii de la soția mea, pretinzând că era copilul meu. Helena a făcut pe victima și a insistat să îl acceptăm pe băiat, iar eu, spre rușinea mea, am fost de acord. Am dat copilul bucătăresei, doamna Drudge, care l-a crescut ca pe al ei. Crezi sau nu, am reușit să trăim împreună în liniște câțiva ani după aceea. Evelyn, Thomas și Michael s-au născut la scurt timp unul după celălalt și pentru o vreme am fost o familie fericită.

Cât timp mi-a spus povestea, eu i-am privit fața, căutând o urmă de emoție, însă nu a fost decât o înșiruire fadă a evenimentelor. Imaturitatea acestui bărbat mă uimește din nou. Acum o oră, am bănuit că moartea lui Thomas i-a amorțit sentimentele, însă acum mă întreb dacă le-a avut vreodată. Bărbatul acesta este gol pe dinăuntru.

— Cum ai aflat adevărul? îl întreb eu.

— Din întâmplare, răspunde el, lipindu-și palmele de perete, de o parte și de cealaltă a ferestrei. Am ieșit la plimbare și am dat peste Carver și Helena care discutau în contradictoriu despre viitorul băiatului. Ea a recunoscut tot.

— De ce nu ai divorțat de ea? îl întreb eu.

— Ca să afle toată lumea despre rușinea mea? zice el, îngrozit. Bastarzii sunt ceva obișnuit în zilele noastre, dar imaginează-ți ce bârfe s-ar isca dacă oamenii ar afla că lordului Peter Hardcastle i s-au pus coarne cu un grădinar de rând. Nu, Dance, n-ar fi prea bine.

— Ce s-a întâmplat după ce ai aflat?

— L-am lăsat pe Carver să plece. I-am dat o zi la dispoziție să părăsească domeniul.

— S-a întâmplat în aceeași zi în care l-a ucis pe Thomas?

— Întocmai, înfruntarea dintre noi l-a înfuriat, iar el... el...

Ochii îi sunt încețoșați, injectați din cauza băuturii. A golit și a umplut paharul toată dimineața.

— După câteva luni, Stanwin a venit la Helena cu mâna întinsă, înțelegi, Dance, nu sunt șantajat direct. Helena este șantajată, iar

odată cu ea, este și reputația mea. Eu doar plătesc pentru asta.

— Dar Michael, Evelyn și Cunningham? îl întreb eu. Ei știu ceva despre asta?

— Din câte știu eu, nu. Un secret este destul de greu de păstrat și nu este nevoie să îl știe copiii.

— Dar Stanwin cum a aflat?

— Îmi pun și eu aceeași întrebare de nouăsprezece ani, dar n-am găsit răspunsul. Poate a fost prieten cu Carver; la urma urmei, servitorii vorbesc. Una peste alta, am sfeclit-o. Știu doar că, dacă se va afla, voi fi distrus. Lui Ravencourt nu îi plac scandalurile și nu se va căsători într-o familie care ține prima pagină a ziarelor.

Își coboară vocea și, deși este băut și apăsat, își îndreaptă degetul spre mine.

— Ține-o pe Evelyn în viață și-ți voi da tot ce-mi vei cere, m-ai auzit? N-am să-i îngădui nenorocitei să mă lase fără avere, Dance. N-am să-i îngădui.

36

Cuprins de beţie, Peter Hardcastle tace şi strânge în mână paharul de parcă i-ar fi teamă să nu i-l ia cineva. Considerând că nu îmi mai este de ajutor, iau un măr din fructieră şi mă strecor afară din încăpere. Bolborosesc o scuză şi închid uşa salonului, astfel încât să nu mă observe când urc scările. Trebuie să vorbesc cu Gold şi aş prefera să nu fiu nevoit să cern întrebările atunci când o voi face.

Un curent de aer mă întâmpină în capul scărilor. Se răsuceşte şi se zvârcoleşte în aer, se furişează prin ferestrele crăpate şi pe sub uşi şi agită frunzele care zac pe pardoseală. Îmi amintesc că am străbătut aceste coridoare în trupul lui Sebastian Bell, când îl căutam pe majordom împreună cu Evelyn. Este ciudat să mă gândesc la ei aici, dar şi mai ciudat este să îmi amintesc că Bell şi cu mine suntem aceeaşi persoană. Laşitatea de care a dat dovadă mă face să mă ascund, însă acum suntem destul de îndepărtaţi ca să nu mă mai afecteze. Îl simt ca pe o poveste stânjenitoare auzită cândva, la o petrecere. Ruşinea altcuiva.

Dance dispreţuieşte oamenii ca Bell, însă eu nu pot fi atât de critic. Habar nu am cine sunt eu dincolo de Blackheath sau cum gândesc atunci când nu mă aflu în mintea altcuiva. Din câte ştiu eu, aş putea fi exact ca Bell... şi asta ar fi, oare, chiar atât de rău? Îl invidiez pentru compasiunea lui, aşa cum îi invidiez pe Ranvencourt pentru mintea lui ascuţită şi pe Dance pentru abilitatea lui de a observa detaliile. Dacă voi lua cu mine aceste calităţi când voi pleca de la Blackheath, voi fi bucuros să le păstrez.

Asigurându-mă că sunt singur pe coridor, intru în camera unde Gregory Gold atârnă de tavan, prins de sfoara care îi leagă mâinile la încheieturi. Mormăie ceva, zvârcolindu-se din cauza durerii şi încercând să înfrunte un coşmar care nu mai ia sfârşit. Compasiunea mă împinge să îl dezleg, dar Anna nu l-ar fi lăsat să atârne astfel dacă nu ar fi existat un motiv întemeiat.

Chiar şi aşa, tot trebuie să vorbesc cu el. Îl scutur cu blândeţe, apoi mai hotărât.

Nimic.

Îi trag o palmă, apoi îi arunc apă pe față din urciorul de lângă noi, însă el nu se clintește. Este oribil. Sedativul doctorului Dickie este foarte puternic și, indiferent cât de mult s-ar zvârcoli, Gold nu se poate dezmetici. Mi se întoarce stomacul pe dos și simt cum mă străbate un fior rece. Până acum, ororile din viitorul meu au fost mereu vagi, fără conținut, niște umbre negre care pândesc în ceață. Însă acesta sunt eu, iar aceasta este soarta mea. Ridicându-mă pe vârful picioarelor, îi trag mânecile cămășii și îi văd tăieturile de pe brațe, pe care el mi le-a arătat seara trecută.

— Să nu cobori din trăsură, șoptesc eu, aducându-mi aminte de avertismentul lui.

— Pleacă de lângă el! zice Anna, din spatele meu. Și întoarce-te încet. N-am să-ți spun a doua oară.

Eu mă conformez.

Ea stă în prag, cu pușca de vânătoare îndreptată spre mine. Părul blond i se revarsă de sub bonetă, iar expresia de pe fața ei este neînfricată. Ea ține bine, ținându-și degetul pe trăgaci. O singură mișcare greșită și sunt convins că mă va omorî ca să îl apere pe Gold. Deși sorții sunt împotriva mea, faptul că știu că îi pasă cuiva atât de mult este suficient ca să înmoaie și inima rece a lui Dance.

— Sunt eu, Anna, spun eu. Aiden.

— Aiden?

Coboară puțin pușca atunci când se apropie de mine și ajunge cu fața la câțiva centimetri distanță de a mea pentru a-mi inspecta noile trăsături îmbătrânite.

— În carte se pomenește că vei ajunge bătrân, zice ea, ținând arma într-o mână. Dar nu zicea că vei primi o față ca o piatră de mormânt.

Ea arată cu capul spre Gold.

— Admiri tăieturile, nu? zice ea. Doctorul crede că și le-a făcut singur. Bietul de el, și-a făcut brațele ferfeniță.

— De ce? întreb eu, îngrozit, încercând să mă gândesc la o situație în care m-aș tăia cu cuțitul.

— Tu ar trebui să știi mai bine decât mine, pufnește ea. Hai să vorbim undeva unde este cald.

O urmez în camera de vizavi, unde majordomul doarme liniștit sub cuverturile de bumbac alb. Lumina se revarsă printr-o fereastră

înaltă și un foc mic arde în șemineu. Pete de sânge uscat mânjesc perna, însă domnește o atmosferă liniștită, afectuoasă și intimă.

— S-a trezit? întreb eu, arătând cu capul spre majordom.

— Pentru scurt timp, în trăsură. Nu am sosit de mult. Bietul de el, abia mai respira. Dar Dance? El cum este? mă întreabă Anna, ascunzând pușca sub pat.

— Este ursuz și își detestă fiul; altminteri, este de treabă. Oricine e mai bun decât Jonathan Derby, răspund eu, turnându-mi un pahar cu apă din carafa de pe masă.

— L-am cunoscut în dimineața aceasta, zice ea pe un ton neprietenos. Mă gândesc că nu este plăcut să fii blocat în mintea lui.

— Nu este.

Îi arunc mărul pe care l-am luat din salon, spunându-i:

— I-ai spus că îți este foame, așa că ți-am adus mărul acesta. Nu știam dacă ai avut timp să mănânci.

— Nu am avut, zice ea, ștergându-l de șorț.

Merg la fereastră și desenez un mic cerc cu mâneca, ștergând mizeria. Fereastra oferă o priveliște spre drum, unde sunt surprins să îl văd pe doctorul ciumei care arată spre casa de oaspeți. Daniel stă lângă el, cei doi părând a se sfătui.

Această priveliște mă neliniștește. Până acum, interlocutorul meu a avut mare grijă să așeze o barieră între noi. Apropierea pe care o văd acum mi se pare o colaborare, ca și când mi-aș fi plecat capul în fața conacului Blackheath, acceptând moartea lui Evelyn și promisiunea doctorului ciumei cum că doar unul dintre noi poate pleca. Nimic nu este mai departe de adevăr. Conștiința că pot schimba această zi mi-a dat încrederea să lupt mai departe... așadar, despre ce ar putea discuta ei acolo, jos?

— Ce vezi? mă întreabă Anna.

— Îl văd pe doctorul ciumei vorbind cu Daniel, răspund eu.

— Pe el nu l-am cunoscut, zice ea, mușcând din măr. Și ce naiba este un doctor al ciumei?

Eu o privesc nedumerit.

— Faptul că te întâlnesc într-o ordine greșită a devenit o problemă.

— Măcar eu sunt doar una, zice ea. Povestește-mi despre doctorul

ăsta al tău.

Îi spun repede povestea mea cu doctorul ciumei, începând cu întâlnirea noastră din camera de studiu, pe când eram Sebastian Bell, și continuând cu felul în care mi-a oprit mașina când am încercat să fug și, mai recent, cum m-a dojenit când am fugărit-o pe Madeline Aubert prin pădure când eram Jonathan Derby. Mi se pare că a trecut deja o eternitate de atunci.

— Se pare că ți-ai făcut un prieten, zice ea, mestecând zgomotos.

— Se folosește de mine, spun eu. Doar că nu știu în ce scop.

— Ar putea ști Daniel. Mi se pare că sunt destul de apropiați, zice ea, venind lângă mine, la fereastră. Ai habar despre ce vorbesc? Ai rezolvat crima lui Evelyn și ai uitat să-mi spui?

— Dacă vom proceda corect, nu vom avea de rezolvat o crimă, îi spun eu, atent la scena care se petrece jos.

— Așadar, încerci în continuare să o salvezi, chiar dacă doctorul ciumei ți-a spus că este aproape imposibil?

— De obicei, iau în seamă doar jumătate din ceea ce-mi spune, răspund eu pe un ton distant. Hai să-i spunem scepticism sănătos, având în vedere că aceste cuvinte de înțelepciune sunt rostite din spatele unei măști. Și-apoi, știu că ziua aceasta poate fi schimbată. Am văzut că se poate.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Aiden! exclamă ea, furioasă.

— E ceva în neregulă? zic eu, tresărind.

— Totul! spune ea, desfăcându-și brațele disperată. Noi doi am avut o înțelegere. Eu voi sta în această odăiță și voi avea grijă de ăștia doi, iar tu te vei folosi de cele opt gazde ca să rezolvi crima.

— Asta și fac, răspund eu, neînțelegând de ce este furioasă.

— Ba nu, zice ea. Te învârți în cerc, încercând să salvezi o persoană a cărei moarte este cea mai bună șansă a noastră de a scăpa.

— Este prietena mea, Anna.

— Este prietena lui *Bell,* contraatacă Anna. L-a umilit pe Ravencourt și a fost cât pe ce să îl omoare pe Derby. Din câte am văzut eu, există mai multă căldură într-o iarnă lungă decât în femeia asta.

— A avut motivele ei.

Este un răspuns slab, menit să alunge mai degrabă întrebarea

decât să răspundă la ea. Anna are dreptate, Evelyn nu îmi mai este prietenă de mult și, deși amintirea bunătății ei mai există încă, nu acționez din instinct. Este altceva, ceva mai profund, ceva care se zvârcolește. Ideea de a îngădui să fie ucisă îmi provoacă greață. Nu lui Dance, nu celorlalte gazde ale mele. Îmi provoacă greață *mie,* Aiden Bishop.

Din nefericire, Anna se aprinde și mai tare și nu îmi dă ocazia să cuget asupra acestei descoperiri.

— Nu-mi pasă de motivele ei, ci de ale tale, zice ea, arătând cu degetul spre mine. Poate că tu nu simți, însă, în adâncul meu, eu știu de cât timp mă aflu în locul acesta. Au trecut *decenii,* Aiden, sunt sigură de asta. Trebuie să plec. Trebuie. Iar tu ești cea mai bună șansă a mea. Tu ai opt vieți, vei scăpa de aici în cele din urmă. Eu fac toate astea o dată, apoi uit. Fără tine, voi rămâne blocată aici. Ce se va întâmpla dacă următoarea dată te vei trezi în Bell și nu îți vei aminti de mine?

— Nu te voi lăsa aici, Anna, insist eu, tulburat de disperarea din glasul ei.

— Atunci rezolvă afurisita asta de crimă, așa cum ți-a cerut doctorul ciumei și dă-i crezare atunci când îți spune că Evelyn nu poate fi salvată!

— Nu pot avea încredere în el, declar eu, pierzându-mi cumpătul și întorcându-mă cu spatele la ea.

— De ce nu? S-a adeverit tot ce ți-a spus. El este...

— Mi-a spus că mă vei trăda! strig eu.

— Poftim?

— Mi-a spus că mă vei trăda, repet eu, zguduit de această recunoaștere.

Până acum, nu am rostit cu voce tare această acuzație, preferând să o ascund printre gânduri. Acum, că i-am dat glas, aceasta a devenit o posibilitate, iar acest lucru mă îngrijorează. Anna are dreptate, tot ce a spus doctorul ciumei s-a adeverit și, oricât de puternică ar fi legătura mea cu această femeie, nu pot fi *absolut* sigur că nu se va întoarce împotriva mea.

Ea se dă în spate șocată, scuturând din cap.

— Niciodată... Aiden, n-aș face niciodată asta, jur.

— Mi-a spus că îți amintești mai multe despre ultimul nostru salt temporal decât recunoști, spun eu. Este adevărat? Îmi ascunzi ceva?

Ea ezită.

— Este adevărat, Anna? repet eu.

— Nu, răspunde ea cu hotărâre. Încearcă să ne învrăjbească, Aiden. Nu știu de ce, dar nu trebuie să asculți de el.

— Tocmai asta-i ideea, mă răstesc eu. Dacă doctorul ciumei spune adevărul despre Evelyn, înseamnă că spune adevărul și despre tine. Eu nu cred că spune adevărul. Cred că vrea ceva, despre care noi nu știm, și cred că se folosește de noi ca să îl obțină.

— Chiar dacă ar fi adevărat, nu înțeleg de ce insiști atât de mult să o salvezi pe Evelyn, zice Anna, încercând în continuare să proceseze ce i-am spus.

— Pentru că urmează să o ucidă cineva, zic eu pe un ton șovăitor. Și nu o va face persoana respectivă, ci o zăpăcește atât de mult, încât o va face ea singură. Și asta în văzul tuturor. Este o cruzime și făptașul jubilează, iar eu nu pot... Nu are importanță dacă ne place de ea sau dacă doctorul ciumei are dreptate; nu ucizi pe cineva și faci un spectacol din asta. Ea este nevinovată, iar noi putem pune capăt acestei grozăvii. Și ar trebui.

Eu șovăi și gâfâi, iar în minte îmi vine o amintire stârnită de întrebările Annei. Este ca și când s-ar fi tras cortina, iar eu întrezăresc prin crăpătură bărbatul care am fost odinioară. Sunt sigur că vina și întristarea sunt cheile. Ele m-au adus la Blackheath încă de la început. Ele m-au mânat să o salvez pe Evelyn, dar, de fapt, nu acesta este scopul pentru care mă aflu aici.

— Mai există cineva, zic eu încet, agățându-mă de această amintire. O femeie, cred. Ea este motivul pentru care am venit aici, însă nu am putut-o salva.

— Cum o chema? mă întreabă Anna, luându-mi mâinile zbârcite într-ale ei și privindu-mă în ochi.

— Nu-mi amintesc, răspund eu, storcându-mi creierii.

— Eu sunt aceea?

— Nu știu, zic eu.

Amintirea se estompează. Lacrimile mi se rostogolesc pe obraji și simt o durere în piept. Am senzația că am pierdut pe cineva, însă

habar nu am pe cine. Privesc în ochii mari și căprui ai Annei.

— A dispărut, zic eu cu glas stins.

— Îmi pare rău, Aiden!

— Să nu-ți pară, zic eu, simțind cum îmi recapăt forța. Vom scăpa din Blackheath, îți promit, dar voi proceda cum știu eu. Va funcționa. Trebuie doar să ai încredere în mine, Anna.

Mă aștept ca ea să se împotrivească, însă îmi oferă un zâmbet.

— Atunci, de unde începem? mă întreabă ea.

— Mă duc să o caut pe Helena Hardcastle, zic eu, ștergându-mi fața cu batista. Ai aflat ceva despre lacheu? L-a ucis pe Derby noaptea trecută și mă tem că Dance va avea aceeași soartă.

— De fapt, am făcut un plan.

Aruncă o privire sub pat și scoate la iveală caietul cu schițe, pe care îl deschide și mi-l așază în poală. Acest caiet a îndrumat-o toată ziua, însă nu găsesc nicăieri păienjenișul complicat al cauzei-efect pe care îl anticipasem eu.

Caietul conține doar niște cuvinte fără noimă, din câte îmi dau eu seama.

— Credeam că nu am voie să văd caietul acesta? zic eu, înclinându-mi capul într-o parte ca să îi pot citi scrisul ciudat, cu capul în jos. Mă simt onorat.

— Să nu fii, te las să vezi doar partea care te interesează, răspunde ea.

Sunt notate cu un scris neîngrijit avertismente încercuite și schițe ale evenimentelor din acea zi, frânturi de conversații trântite pe pagină, fără un context care să le explice. Recunosc câteva episoade, inclusiv un desen schițat al scenei în care majordomul este cotonogit de Gold, însă multe dintre ele nu au niciun sens.

Doar după ce am fost asaltat de haos, încep să văd încercarea Annei de a restabili ordinea. Folosind un creion, ea și-a făcut adnotări în dreptul înscrierilor. A făcut supoziții, a notat datele și conversațiile noastre, comparându-le cu cele din caiet, extrăgând din ele informațiile utile.

— Mă îndoiesc că ți-ar fi de folos acest caiet, zice Anna, privindu-mă cum mă chinuiesc să înțeleg. Mi l-a dat una dintre gazdele tale. Parcă ar fi scris într-o altă limbă. Multe dintre notări nu au nicio

logică, însă am făcut și eu adăugări și m-am folosit de el ca să țin evidența sosirilor și plecărilor tale. Acest caiet conține tot ceea ce știu despre tine: fiecare gazdă și tot ce au făcut ele. Este singura modalitate prin care pot ține pasul, dar nu este caietul complet. Există lacune. Tocmai de aceea trebuie să îmi indici cel mai potrivit moment în care să îl abordez pe Bell.

— Pe Bell, de ce?

— Lacheul mă caută, așadar, îi vom indica exact locul unde mă voi afla, răspunde ea, notând ceva pe o foaie volantă. Vom strânge laolaltă alte gazde ale tale și îl vom aștepta atunci când își va scoate cuțitul.

— Și cum îl vom prinde în capcană? o întreb eu.

— Cu ăsta... ea îmi întinde bilețelul. Dacă îmi vei povesti despre ziua lui Bell, voi face în așa fel încât să îl pun într-un loc unde să îl găsească. Odată ce voi pomeni despre asta în bucătărie, toată casa va vui. Cu siguranță va auzi și lacheul.

> Nu pleca de la Blackheath. Nu numai a ta, ci mai multe vieți depind de tine. Haide să ne întâlnim lângă mausoleul din cimitirul familiei diseară, la ora 10:20, și îți voi explica totul.
>
> Cu drag, Anna

Sunt transportat din nou în seara aceea, când Evelyn și Bell s-au furișat în cimitirul cufundat în întuneric, cu revolverul în mână, și au găsit doar umbre și o busolă stricată, plină de sânge.

Presentimentele nu sunt un lucru liniștitor și nici definitiv. Este vorba despre un alt crâmpei din viitor care s-a desprins din întreg și, până când voi ajunge acolo, nu voi ști ce înseamnă.

Anna așteaptă reacția mea, însă starea mea de nelinişte nu este un motiv suficient ca să obiectez.

— Tu ai văzut cum se termină toată povestea! Va funcționa? mă întreabă ea, jucându-se agitată cu tivul mânecii.

— Nu știu, dar este cel mai bun plan pe care îl avem, răspund eu.

— Vom avea nevoie de ajutor și nu avem prea multe gazde.

— Nu-ți face griji, voi găsi o soluție.

Scot un stilou din buzunar și adaug încă un rând la mesaj, ceva care să îl scutească pe bietul Bell de frustrare:

„Ah, și nu-ți uita mănușile, au luat foc.”

37

Aud caii înainte să îi văd. Sunt zeci de copite tropăind pe dalele din fața mea. La scurt timp le simt mirosul: mucegai amestecat cu balegă. Un miros greoi pe care nici măcar vântul nu îl poate risipi. Abia după ce sunt asaltat de imaginație, văd, în sfârșit, animalele. Mai bine de treizeci de cai sunt scoși din grajduri și conduși pe drumul principal spre sat, înhămați la trăsuri.

Grăjdarii îi conduc, mergând pe jos. Uniformele lor alcătuite din bască, pantaloni largi și cenușii și cămașă albă îi fac să pară identici, așa cum par și animalele din grija lor.

Privesc agitat caii. Dintr-odată, îmi amintesc că am fost azvârlit de pe cal în copilărie, iar animalul m-a lovit cu copitele în piept, rupându-mi oasele...

Nu îl lăsa pe Dance să te controleze.

Eu mă desprind de memoria din mintea gazdei mele și îmi eliberez mâna să se ducă instinctual la cicatricea de pe piept.

Situația se înrăutățește.

Personalitatea lui Bell ieșea rareori la suprafață, dar, între dorința arzătoare a lui Derby și manierele asociate cu traumele din copilărie ale lui Dance, îmi este din ce în ce mai greu să îmi păstrez stăpânirea de sine.

Câțiva cai din mijlocul hergheliei îi mușcă pe ceilalți de lângă ei, stârnind un val de agitație în acea mare cafenie. Este suficient pentru mine ca să fac un pas greșit, să ies de pe drum și să calc într-o balegă.

Tocmai îmi curăț balega de pe pantof, când unul dintre grăjdari se desprinde de grup.

— Vă pot ajuta cu ceva, domnule Dance? mă întreabă el, ducându-și mâna la bască.

— Mă cunoști? zic eu, surprins că sunt recunoscut.

— Iertare, domnule, mă cheamă Oswald, am înșeuat armăsarul cu care ați venit ieri. E un lucru minunat să vezi un gentilom călare pe cal, domnule. Nu mulți mai știu să călărească.

Grăjdarul zâmbește, dezvelindu-și dinții rari și îngălbeniți de la tutun.

— Desigur, desigur, spun eu. Caii care trec pe lângă noi îl înghiontesc în spate. De fapt, Oswald, o caut pe lady Hardcastle. Trebuia să se întâlnească aici cu Alf Miller, grăjdarul-șef.

— Habar n-am unde este stăpâna, domnule, dar pe Alf doar ce l-ați ratat. A plecat însoțit de cineva acum zece minute. Din câte mi-am dat eu seama, se îndreptau spre lac, căci au luat-o pe cărăruia de-a lungul padocului. Este în dreapta, cum treceți pe sub arcadă, domnule. Poate îi veți prinde din urmă dacă vă grăbiți.

— Mulțumesc, Oswald.

— Desigur, domnule.

Ducându-și din nou mâna la bască, el se alătură cetei.

Ținând marginea drumului, o iau înspre grajduri, însă dalele desprinse îmi încetinesc considerabil mersul. Când mă aflam în celelalte gazde ale mele, săream pur și simplu într-o parte atunci când simțeam că alunec pe ele. Picioarele bătrâne ale lui Dance nu sunt suficient de agile pentru asta și, de fiecare dată când o dală se mișcă sub greutatea mea, îmi sucesc gleznele și genunchii, riscând să cad. Sunt contrariat.

Trec pe sub arcadă în curtea interioară și peste tot găsesc ovăz, paie și fructe zdrobite. Un băiat se străduiește din răsputeri să mature mizeria într-un colț. Probabil că ar avea mai multe șanse dacă nu ar fi atât de mărunțel. Mă privește timid când trec pe lângă el și încearcă să își ridice basca, însă vântul i-o suflă de pe cap. Fuge după ea prin curte, de parcă toate visurile lui ar fi ascunse în ea.

Cărăruia cuibărită de-a lungul padocului nu este decât un traseu noroios și plin de bălți, iar pantalonii îmi sunt deja murdari când ajung la jumătatea ei. Surcelele trosnesc, iar stropii de ploaie cad de pe plante. Am impresia că sunt urmărit și, deși nu există nimic care să sugereze alt motiv decât că am nervii încordați, jur că simt o prezență printre copaci, o pereche de ochi care îmi urmăresc fiecare pas. Nu pot să sper decât că mă înșel, deoarece, dacă lacheul va sări pe cărăruie, sunt prea slăbit să mă lupt și prea lent să o iau la fugă. Voi rămâne în viață exact atât timp cât va avea nevoie pentru a alege o metodă prin care să mă omoare.

Pentru că nu îi văd nici pe grăjdarul-șef și nici pe lady Hardcastle, renunț la etichetă și o iau îngrijorat la fugă, împroșcându-mi spatele

cu noroi.

În scurt timp, cărăruia se îndepărtează de padoc și pătrunde în pădure, iar senzația că sunt urmărit se intensifică pe măsură ce mă îndepărtez de grajduri. Hainele mi se agață de mărăcini în timp ce îmi croiesc drum printre ei până când, într-un final, aud murmur de voci care se apropie și clipocitul apei ce spală malul. Simt un sentiment de ușurare și îmi dau seama că mi-am ținut respirația în tot acest timp. Din câțiva pași ajung față în față cu ei, însă nu este lady Hardcastle cea care îl însoțește pe grăjdarul-șef, ci Cunningham, valetul lui Ravencourt. Poartă o haină groasă și un fular violet și lung, pe care se va chinui să și-l desfacă atunci când va întrerupe conversația dintre Ravencourt și Daniel.

Bancherul trebuie să fi adormit în bibliotecă. Îngrijorarea care li se citește pe fețe atunci când dau peste mine sugerează faptul că aceștia discutau lucruri mai importante decât simple bârfe.

Cunningham este primul care își revine, zâmbind binevoitor.

— Domnule Dance, ce surpriză plăcută! exclamă el. Cum de ați ieșit afară în această dimineață urâtă?

— O caut pe lady Hardcastle, îi spun eu, luându-mi ochii de la Cunningham și ațintindu-i asupra grăjdarului-șef. Credeam că a ieșit la plimbare cu domnul Miller.

— Nu, domnule, intervine Miller, frământându-și basca în mâini. Urmează să ne întâlnim la coliba mea, domnule. Pornesc într-acolo chiar acum.

— Înseamnă că toți trei suntem în aceeași barcă, zice Cunningham. Speram să stau și eu de vorbă cu ea. Am putea merge împreună. Ce am eu de discutat cu ea n-ar trebui să dureze prea mult timp, așa că pot aștepta, dacă doriți.

— Și ce ai de discutat cu ea? îl întreb eu, în timp ce ne întoarcem la grajduri. Din câte am înțeles eu, te-ai întâlnit cu lady Hardcastle înainte de micul dejun.

Caracterul direct al întrebării mele îi tulbură momentan buna dispoziție și pe fața lui trece o umbră de supărare.

— Câteva chestiuni pentru lordul Hardcastle, răspunde el. Știți și dumneavoastră cum stau lucrurile. O încurcătură duce în scurt timp la o alta.

— Dar te-ai întâlnit cu stăpâna casei azi? îl întreb eu.

— Firește, dis-de-dimineață.

— Cum ți s-a părut?

El dă din umeri, privindu-mă încruntat.

— N-aș putea spune. Conversația noastră a fost scurtă. Pot întreba unde vreți să ajungeți cu aceste întrebări, domnule Dance? Am impresia că m-aș afla în instanță.

— Nimeni nu a mai văzut-o azi pe lady Hardcastle. Mi se pare ciudat.

— Poate că nu vrea să fie cicălită cu întrebări, zice el, aprinzându-se.

Ajungem la coliba grăjdarului-șef cu nervii întinși, iar domnul Miller ne invită înăuntru, fâstâcindu-se. În colibă domnesc curățenia și ordinea ca data trecută, când am fost acolo, deși este mult prea neîncăpătoare pentru trei bărbați și secretele lor.

Eu mă așez pe scaunul de la masă, în timp ce Cunningham inspectează rafturile cu cărți, iar grăjdarul-șef se agită, străduindu-se să facă ordine într-o colibă deja ordonată.

Așteptăm zece minute, dar lady Hardcastle nu își face apariția.

Cunningham este cel care întrerupe tăcerea.

— Ei bine, se pare că doamna are alte planuri, zice el, uitându-se la ceas. Ar fi timpul să plec; sunt așteptat în bibliotecă. Să aveți o dimineață frumoasă, domnule Dance, domnule Miller! spune el, salutându-ne din cap, înainte să deschidă ușa și să plece.

Miller mă privește încurcat.

— Dar dumneavoastră, domnule Dance? mă întreabă el. Mai doriți să așteptați?

Eu îi ignor întrebarea și mă alătur lui lângă șemineu.

— Despre ce ai vorbit cu Cunningham? îl întreb eu.

Se uită lung pe fereastră, de parcă răspunsul lui ar veni printr-un mesager. Pocnesc din degete în fața lui, făcându-l să-și întoarcă ochii apoși spre mine.

— În momentul acesta, sunt doar curios, domnule Miller, îi spun eu cu o voce șoptită și destul de amenințătoare. Peste un minut sau două, mă voi enerva. Spune-mi despre ce ați vorbit.

— Voia pe cineva care să îi arate împrejurimile, răspunde

grăjdarul-şef, întorcându-şi buza de jos şi lăsând să i se vadă carnea trandafirie din interior. A vrut să vadă lacul.

Nu ştiu ce talente o fi având Miller, dar minciuna nu se numără printre ele. Faţa lui îmbătrânită este plină de riduri şi de piele care atârnă; mai mult decât suficient pentru a compune o scenă a emoţiilor. Fiecare încruntare este o tragedie, fiecare zâmbet este o farsă. O minciună, ascunsă undeva între cele două, este suficientă pentru ca întregul spectacol să eşueze.

Aşezându-mi o mână pe umărul lui, îmi apropii faţa de a lui şi văd cum încearcă să îmi evite privirea.

— Charles Cunningham a crescut aici, domnule Miller, după cum bine ştii. Nu are nevoie de ghid turistic. Aşadar, despre ce aţi vorbit?

El scutură din cap.

— Am promis...

— Şi eu pot face promisiuni, Miller, dar nu vor fi pe placul tău.

Îi apăs cu degetul clavicula, suficient de tare cât să îl fac să se schimonosească de durere.

— M-a întrebat despre băiatul ucis, zice el pe un ton şovăitor.

— Despre Thomas Hardcastle?

— Nu, domnule, despre celălalt.

— Care celălalt?

— Despre Keith Parker, băiatul de la grajduri.

— Care băiat de la grajduri? Despre ce vorbeşti, omule?

— Nimeni nu îşi aminteşte de el, domnule. Nu-i suficient de important, răspunde el, scrâşnind din dinţi. A fost al meu. Un băiat minunat, cu vârsta în jur de paisprezece ani. A dispărut cu mai bine de o săptămână înainte să moară conaşul Thomas. Câţiva sticleţi au căutat prin pădure, dar nu i-au găsit trupul. Prin urmare, au spus că a fugit de-acasă. Dar vă spun eu, domnule, că n-a fugit. Şi-a iubit mama. Şi-a iubit meseria. N-ar fi fost în stare să facă asta. Am spus-o şi atunci, dar nimeni nu m-a ascultat.

— L-au găsit până la urmă?

— Nu, domnule.

— Asta i-ai spus şi lui Cunningham?

— Da, domnule.

— Asta este tot ce i-ai spus?

El își mișcă ochii la stânga și la dreapta.

— Mai e ceva, nu-i așa? zic eu.

— Nu, domnule.

— Nu mă minți, Miller! îi spun eu pe un ton rece, înfuriindu-mă.

Dance detestă oamenii care încearcă să îl înșele, considerând că este o dovadă de naivitate sau de prostie. Ca să facă această încercare, mincinoșii trebuie să creadă că sunt mai deștepți decât persoana pe care o mint, o presupunere pe care el o găsește grotesc de insultătoare.

— Nu mint, domnule, protestează bietul grăjdar-șef, în timp ce i se umflă o venă pe frunte.

— Ba da! Spune-mi ce știi! îi cer eu.

— Nu pot.

— O vei face! Dacă nu, te voi distruge, domnule Miller! îl amenințe eu, dând frâu liber gazdei mele. Îți voi lua tot ce ai, ultima zdreanță și ultimul bănuț pe care l-ai pus deoparte.

Cuvintele lui Dance îmi ies de-a valma pe gură și fiecare este plin de venin. Așa își desfășoară el activitatea de avocat, amenințându-i și intimidându-i pe opozanți. În felul său, Dance ar putea fi la fel de josnic ca Derby.

— Voi scormoni și ultimul...

— Povestea este o minciună! izbucnește Miller.

E palid la față, iar privirea îi este pierdută.

— Ce înseamnă asta? Vorbește! strig eu.

— Se spune că Charlie Carver l-a omorât pe conașul Thomas, domnule.

— Și ce dacă?

— Ei bine, n-avea cum s-o facă, domnule. Eu și Charlie eram prieteni. Charlie s-a certat cu lordul Hardcastle în dimineața aceea și a fost concediat pentru asta, așa că el a hotărât să obțină o compensare.

— O compensare?

— Câteva sticle de coniac direct din biroul lordului Hardcastle, domnule. A intrat pur și simplu și le-a luat.

— Deci a furat câteva sticle de coniac, zic eu. Și cum îi dovedește asta nevinovăția?

— A venit la mine după ce am trimis-o pe domnișorica Evelyn la plimbare pe ponei. Voia să bea un ultim pahar cu un prieten, mi-a zis el. Nu puteam refuza, nu? Eu și Charlie am băut sticlele și, cam cu o jumătate de oră înainte de crimă, mi-a spus că ar trebui să plec.

— Să pleci? De ce?

— Mi-a spus că se întâlnea cu cineva.

— Cu cine?

— Nu știu, domnule, nu mi-a spus. El doar...

Miller ezită, încercând să evite un răspuns pe care dorește să îl ascundă.

— Ce? insist eu.

Bietul om își frânge mâinile, ridicând covorul cu laba piciorului.

— Mi-a spus că totul era aranjat, domnule. Mi-a spus că persoana aceea îl va ajuta să obțină o slujbă bună altundeva. M-am gândit că poate...

— Da.

— Felul în care vorbea, domnule... Am crezut...

— Vorbește odată, pentru numele lui Dumnezeu, Miller!

— Lady Hardcastle, domnule, zice el, privindu-mă în ochi pentru prima oară. M-am gândit că poate se întâlnea cu lady Helena Hardcastle. Întotdeauna au fost apropiați.

Mâna îmi cade de pe umărul lui.

— Dar n-ai văzut-o venind?

— Eu...

— Nu ai plecat, nu? îl întreb eu, observând expresia de vină de pe fața lui. Ai vrut să vezi cu cine se întâlnea și, prin urmare, te-ai ascuns undeva în apropiere.

— Doar un minut, domnule, cât să mă asigur că el este în regulă.

— De ce nu ai spus nimănui despre asta? îl întreb eu, cu o privire încruntată.

— Mi s-a spus să n-o fac, domnule.

— Cine ți-a spus?

El își ridică privirea spre mine, înghițindu-și cuvintele cu ochi rugători.

— Cine ți-a spus, fir-ar să fie? insist eu.

— Lady Hardcastle, domnule. Asta m-a făcut... ea nu l-ar fi lăsat pe

Charlie să-i omoare fiul, nu? Iar dacă el ar fi făcut-o, ea nu mi-ar fi spus să tac din gură. Nu are nicio logică. Charlie trebuie să fie nevinovat.

— Și ai păstrat secretul atâția ani?

— Mi-a fost teamă, domnule. Îngrozitor de teamă, domnule.

— De Helena Hardcastle?

— De cuțit, domnule. De cel care l-a ucis pe Thomas. L-au găsit în coliba lui Carver, ascuns sub podele. Asta i-a adus lui pierzarea, domnule.

— De ce te-ai teme de cuțit, Miller?

— Pentru că era al meu, domnule. Era un cuțit pentru potcoave. A dispărut din coliba mea cu câteva zile înainte să aibă loc crima. Cuțitul și o pătură frumoasă de pe pat. Am crezut că voi da vina pe mine, domnule. Că mă vor considera complicele lui Carver, domnule.

Următoarele minute se scurg foarte repede și parcă nu mai gândesc limpede. Îmi aduc vag aminte că i-am promis lui Miller sa păstrez secretul la fel cum îmi aduc vag aminte că am plecat din colibă și ploaia m-a udat până la piele în drum spre conac.

Michael Hardcastle mi-a spus că Charlie Carver a fost cu cineva în dimineața în care a murit Thomas, o persoană pe care Stanwin a rănit-o cu pușca înainte ca aceasta să scape. Se poate ca acea persoană să fi fost lady Hardcastle? Dacă era așa, atunci rănile ei ar fi necesitat îngrijire imediată.

Doctorul Dickie?

Soții Hardcastle dădeau o petrecere în weekendul în care a fost omorât Thomas și, după spusele lui Evelyn, aceiași participanți au fost invitați din nou la bal. Dickie se află la conac azi – prin urmare, este posibil să fi fost prezent aici în urmă cu nouăsprezece ani.

Nu va vorbi, este loial ca un câine.

— Face afaceri cu droguri împreună cu Bell, zic eu, aducându-mi aminte de paragrafele subliniate din Biblia pe care am găsit-o în camera lui pe când eram Derby. Acest lucru îmi conferă un oarecare avantaj ca să scot adevărul de la el.

Încep să mă entuziasmez. Dacă Dickie va confirma că lady Hardcastle a fost împușcată în umăr, ea va deveni suspectă în cazul uciderii lui Thomas. Dar de ce și-ar omorî propriul fiu sau de ce l-ar

lăsa pe Carver – un bărbat pe care ea îl iubea, după cum susține lordul Hardcastle – să ia vina asupra lui?

La atâta se rezumă bucuria lui Dance, deoarece bătrânul avocat și-a petrecut toată viața urmărind indiciile ca un câine de vânătoare care simte miros de sânge. Abia când Blackheath se ridică la orizont, devin conștient de împrejurimi. De la această depărtare și prin acești ochi slăbiți, conacul pare estompat și fisurile ascunse. Blackheath pare să aibă splendoarea de altădată, când tânăra Millicent Derby își petrecea verile aici împreună cu Ravencourt și cu soții Hardcastle, când copiii se jucau prin pădure fără teamă în timp ce părinții lor petreceau, ascultând muzică, râzând și cântând.

Cât de minunat trebuie să fi fost!

Este de înțeles de ce Helena Hardcastle ar putea tânji din nou după acele vremuri și ar vrea să le aducă înapoi, organizând o altă petrecere. Deși pare de înțeles, doar un neghiob ar accepta că acesta este motivul celor ce se întâmplă aici.

Blackheath nu poate reveni la vremurile de odinioară. Uciderea lui Thomas Hardcastle i-a umbrit pentru totdeauna splendoarea, condamnându-l la ruină. Cu toate acestea, ea a invitat aceleași persoane la aceeași petrecere, exact în aceeași zi, după nouăsprezece ani. Trecutul a fost răscolit și spilcuit, dar cu ce scop?

Dacă Miller are dreptate și Charlie Carver nu l-a ucis pe Thomas Hardcastle, există șanse mari ca Helena Hardcastle să fie vinovata. La este cea care țese această pânză îngrozitoare în care suntem prinși cu toții și femeia despre care sunt din ce în ce mai convins că este cheia acestui mister.

Există șanse mari ca ea să plănuiască uciderea lui Evelyn în seara aceasta, iar eu habar nu am cum să dau de ea, darămite să o opresc.

38

Câțiva gentilomi fumează în fața conacului, împărtășind povești despre dezmățul din noaptea trecută. Saluturile lor vesele mă însoțesc în timp ce urc scările, însă trec pe lângă ei fără să fac vreun comentariu. Mă dor picioarele și zona lombară cere o baie în cadă, dar eu nu am timp de așa ceva. Vânătoarea va începe peste o jumătate de oră, iar eu nu vreau să lipsesc. Am prea multe întrebări, iar majoritatea celor care au răspunsuri își vor căra puștile de vânătoare.

Iau o sticlă cu coniac din salon, mă retrag în camera mea și dau pe gât câteva pahare de băutură ca să îmi amorțesc durerea. Simt cum Dance se împotrivește. Este dezgustat de faptul că îmi dau seama atât de starea de disconfort, cât și de nevoia de a-l diminua. Gazda mea disprețuiește ceea ce i se întâmplă, considerând vârsta o boală care te mănâncă pe dinăuntru.

După ce mă dezbrac de hainele pline de noroi, mă apropii de fereastră pentru că îmi dau seama că habar nu am cum arată Dance. A mă întrupa în altcineva zi de zi a devenit un lucru obișnuit, însă speranța de a zări o frântură din adevăratul Aiden Bishop mă îndeamnă să mă privesc în continuare.

Dance are mai mult de șaptezeci de ani și este la fel de ofilit și de scorojit în interior ca pe exterior. Este aproape chel, iar fața îi este brăzdată de riduri care îi ajung până pe frunte, fiind ținute în loc doar de un nas mare, ca de roman. De o parte și de cealaltă a nasului se întrevăd o mustață căruntă și niște ochi negri, lipsiți de viață, care nu lasă să se vadă omul din interior (asta, dacă există cumva unul). Anonimatul pare să fie o constrângere pentru Dance, ale cărui haine – deși de calitate bună – sunt în nuanțe de gri, cu excepția batistelor și a papioanelor care oferă o pată de culoare. Chiar și atunci, culorile alese de el sunt fie de roșu-închis, fie de albastru-închis, lăsând impresia unui bărbat camuflat în propria lui viață.

Haina de vânătoare îl cam strânge pe la mijloc, însă se conformează. După ce golesc încă un pahar cu coniac pentru a-mi încălzi gâtlejul, traversez coridorul unde se află camera doctorului

Dickie și bat la ușă.

Aud pași care se apropie de partea cealaltă, iar Dickie deschide larg ușa. Este îmbrăcat în haine de vânătoare.

— Nu fac intervenții chirurgicale, mormăie el. Te avertizez că în dimineața aceasta am îngrijit deja răni de cuțit, pierderi de memorie și o persoană bătută crunt. Așadar, indiferent de ce suferi, trebuie să fie interesant. Și, de preferat, deasupra taliei.

— Faci contrabandă cu droguri prin intermediul lui Sebastian Bell, îi zic eu fără ocolișuri, văzând cum îi dispare zâmbetul de pe buze. El le vinde, tu le furnizezi.

Se face alb ca varul la față și se sprijină de tocul ușii ca să nu-și piardă echilibrul.

Găsindu-i punctul slab, eu profit de avantaj.

— Ted Stanwin ar plăti o sumă frumușică pentru informația aceasta, dar eu n-am nevoie de el. Vreau să știu dacă i-ai oferit îngrijiri Helenei Hardcastle sau altcuiva pentru o rană provocată de armă în ziua în care Thomas Hardcastle a fost omorât.

— Poliția mi-a adresat aceeași întrebare la vremea respectivă și am dat un răspuns sincer, zice el cu răsuflarea întretăiată, în timp ce își desface gulerul. Nu, nu am oferit îngrijiri nimănui.

Încruntându-mă, mă întorc cu spatele la el.

— Mă duc la Stanwin, declar eu.

— La naiba, omule! Îți spun adevărul, zice el, apucându-mă de braț.

Ne privim în ochi. Ai lui sunt bătrâni, întunecați și temători. Indiferent ce o fi văzut într-ai mei, îl determină să își ia mâna de pe brațul meu.

— Helena Hardcastle își iubește copiii ca pe ochii din cap, iar pe Thomas l-a iubit cel mai mult, insistă el. Nu i-ar fi făcut niciun rău pentru că nu ar fi putut. Îți jur, pe cuvântul meu de gentilom, că nu a venit nimeni rănit la mine în ziua aceea și habar nu am pe cine a împușcat Stanwin.

Privesc o clipă în ochii lui rugători, căutând și cea mai mică urmă de înșelăciune, însă el spune adevărul. Sunt convins de asta.

Mă simt. Îi dau drumul doctorului și mă întorc în vestibul, unde se strâng ceilalți gentilomi, fumând și stând la taclale. Sunt nerăbdători

să înceapă vânătoarea. Eram sigur că Dickie va confirma implicarea Helenei și astfel mi-ar fi oferit un punct de plecare pentru moartea lui Evelyn.

Trebuie să înțeleg mai bine ce s-a întâmplat cu Thomas și știu exact pe cine să întreb.

Plec în căutarea lui Ted Stanwin și intru în salon. Îl găsesc pe Philip Sutcliffe, îmbrăcat în costumul verde de vânătoare, în timp ce atacă clapele unui pian cu mult patos și foarte puțin talent. Acordurile aproape muzicale mă transportă în prima dimineață pe care am petrecut-o în această casă – o amintire retrăită acum de Sebastian Bell, care stă singur și stingher în colțul îndepărtat, savurând o băutură a cărei denumire nici măcar nu o cunoaște. Mila pe care o simt față de el este echilibrată de iritarea lui Dance, bătrânul avocat netolerând prea mult ignoranța. Dacă i s-ar oferi ocazia, i-ar spune totul lui Bell, indiferent de urmări. Trebuie să recunosc că acest gând este tentant.

De ce n-ar trebui să afle Bell că pe menajera Madeline Aubert a văzut-o în pădure în dimineața aceasta, și nu pe Anna? Și că niciuna din ele nu a murit, prin urmare nu trebuie să se simtă vinovat. I-aș putea explica saltul temporal și cum uciderea lui Evelyn este cheia salvării noastre, împiedicându-l astfel să își irosească ziua în trupul lui Donald Davies ce încearcă să fugă. I-aș spune că Cunningham este fiul lui Charlie Carver și că încearcă să dovedească faptul că nu Carver l-a ucis pe Thomas Hardcastle. La momentul potrivit, aceasta va fi informația cu care îl va șantaja pe Cunningham, deoarece Ravencourt detestă scandalul și mai mult ca sigur că se va descotorosi de valetul său dacă va afla. I-aș spune să o găsească pe misterioasa Felicity Maddox și, cel mai important, pe Helena Hardcastle, deoarece toate pistele duc la stăpâna casei, care este de negăsit.

Nu ar funcționa.

— Știu, bodogănesc eu ursuz.

Primul gând al lui Bell ar fi că eu am scăpat dintr-o casă de nebuni, iar când și-ar da seama într-un final că este adevărat, investigația lui ar schimba complet cursul evenimentelor din această zi. Oricât de mult mi-aș dori să îl ajut, sunt prea aproape de adevăr ca să risc destrămarea acestui salt temporal.

Bell va trebui să se descurce singur.

Cineva mă ia de braţ; Christopher Pettigrew îşi face apariţia lângă mine, cu o farfurie în mână. Nu am mai fost niciodată atât de aproape de el şi, dacă nu ar fi manierele impecabile ale lui Dance, mi s-ar citi dezgustul pe faţă. De aproape, seamănă cu ceva ce parcă a fost de curând dezgropat.

— Vom scăpa de el în curând, zice Pettigrew, arătând cu capul peste umărul meu spre Ted Stanwin, care gustă din mezelurile de pe masă, în timp ce îi priveşte cu ochii mijiţi pe ceilalţi invitaţi.

Dezgustul lui este evident.

Până acum, l-am considerat un simplu bădăran, însă acum observ ceva mai mult. Îndeletnicirea lui este şantajul, ceea ce înseamnă că ştie toate secretele şi faptele ruşinoase ascunse, toate scandalurile posibile şi perversiunile care s-au petrecut în casă. Mai rău, ştie cine a scăpat basma curată. Îi dispreţuieşte pe toţi cei de la Blackheath, inclusiv pe el însuşi, pentru că îşi apără secretele. Prin urmare, îşi petrece ziua stârnind certuri ca să se simtă mai bine.

Cineva trece pe lângă mine. Este un Charles Cunningham nedumerit, care vine din bibliotecă, ţinând în mână scrisoarea lui Ravencourt. În acest timp, menajera Lucy Harper strânge farfuriile, fără să fie atentă la ceea ce se petrece în jurul ei. Îmi dau seama că ea aduce puţin cu soţia mea defunctă, Rebecca, şi simt un junghi de durere. Aşa cum era ea în tinereţe, desigur. Există o asemănare în mişcări, o anume delicateţe, ca şi când...

Rebecca nu a fost soţia ta.

— La naiba, Dance! zic eu, eliberându-mă de el.

— Scuze, n-am înţeles ce-ai spus, bătrâne, zice Pettigrew, privindu-mă încruntat.

Înroşindu-mă la faţă, deschid gura să răspund, însă atenţia îmi este distrasă de biata Lucy Harper, care încearcă să se strecoare pe lângă Stanwin pentru a aduce o farfurie goală. Este mai drăguţă decât îmi amintesc: are pistrui, ochii albaştri şi încearcă să îşi vâre sub bonetă şuviţele rebele de păr roşcat.

— Scuze, Ted, zice ea.

— Ted? zice el furios, apucând-o de încheietura mâinii şi strângând-o suficient de tare, încât să o facă să se schimonosească de

durere. Cu cine naiba crezi că vorbești, Lucy? Domnul Stanwin, pentru tine! Nu mai stau la subsol cu șobolanii.

Șocată și înspăimântată, ea se uită la noi, cerându-ne ajutorul din priviri.

Spre deosebire de Sebastian Bell, Dance este un fin observator al firii omenești și, văzând această scenă desfășurându-se sub ochii mei, sunt șocat când descopăr ceva ciudat. Când am fost martor pentru prima oară la această scenă, am observat doar teama lui Lucy de a nu fi bruscată, însă ea nu este nici pe departe speriată, ci mirată. Supărată, poate. Și, oarecum ciudat, la fel este și Stanwin.

— Dă-i drumul, Ted! zice Daniel Coleridge din prag.

Restul înfruntării se desfășoară așa cum îmi amintesc: Stanwin se retrage, iar Daniel îl ia pe Bell și îl conduce în camera de studiu, unde se vor întâlni cu Michael, și mă salută scurt din cap când trece pe lângă mine.

— Mergem? întreabă Pettigrew. Cred că spectacolul a luat sfârșit.

Sunt tentat să plec în căutarea lui Stanwin, însă nu am niciun chef să urc scările și să mă duc în aripa de est, pentru că știu sigur că el va participa la vânătoare. Hotărăsc că e mai bine să îl aștept aici.

Ne croim drum prin mulțimea scandalizată, străbatem vestibulul și ieșim pe alee, unde dăm de Sutcliffe, care ne așteptă împreună cu Herrington și alți doi indivizi pe care nu îi recunosc. Norii negri se adună unul peste celălalt, prevestind o furtună pe care am văzut-o deja biciuind conacul Blackheath de zeci de ori. Vânătorii sunt strânși laolaltă, ținându-și pălăriile și jachetele în timp ce rafalele de vânt suflă năprasnic. Doar câinii par nerăbdători, agitându-se în lese și lătrând în întuneric. Va fi o după-amiază îngrozitoare, iar gândul că mi-o voi petrece afară nu face decât să înrăutățească lucrurile.

— Sal'tare! zice Sutcliffe, cu umerii jachetei ninși de mătreață, când ne apropiem.

Herrington ne salută din cap, încercând să-și îndepărteze ceva neplăcut de pe pantofi.

— Ați văzut lupta dintre Daniel Coleridge și Stanwin? ne întreabă el. Se pare că am ales tabăra potrivită.

— Vom vedea, zice Sutcliffe, posomorât. Unde s-a dus Daniel?

Privesc în jurul meu și, cum nu îl văd nicăieri pe Daniel, ridic din

umeri.

Paznicii de vânătoare împart puști celor care nu și le-au adus pe ale lor, inclusiv mie. A mea a fost lustruită și unsă, iar țevile sunt întredeschise, lăsând la vedere două cartușe roșii introduse în țevi. Ceilalți par să aibă o oarecare experiență cu armele, deoarece verifică imediat împrejurimile, ochind ținte imaginare pe cer, însă, cum Dance nu le împărtășește entuziasmul pentru vânătoare, mă simt oarecum dezorientat. După ce mă privește câteva minute cum mă joc cu pușca, paznicul de vânătoare își pierde răbdarea și îmi arată cum să mi-o așez pe antebraț, apoi îmi întinde o cutie cu cartușe și trece la următorul bărbat.

Trebuie să recunosc că arma mă face să mă simt mai bine. Toată ziua am avut impresia că sunt urmărit și voi fi bucuros să știu că am o armă în mână atunci când voi intra în pădure. Fără îndoială că lacheul așteptă să mă prindă singur, dar să fiu al naibii dacă îi voi cădea pradă atât de ușor.

Făcându-și apariția de nicăieri, Michael Hardcastle ajunge lângă noi, suflând în mâini ca să și le încălzească.

— Îmi cer scuze că am întârziat, domnilor, zice el. Tata vă cere și el scuze, dar a intervenit ceva. Ne roagă să mergem fără el.

— Ce ar trebui să facem dacă o vom găsi pe fata moartă a lui Bell? întreabă Pettigrew pe un ton sarcastic.

Michael îl privește încruntat.

— Puțină decență, te rog, zice el. Doctorul a trecut prin multe.

— Prin cinci sticle, cel puțin, zice Sutcliffe, stârnind hohote de râs din partea tuturor, cu excepția lui Michael. Văzând expresia posomorâtă de pe fața tânărului, el își ridică mâinile în aer. Ei, haide, Michael, ai văzut în ce hal a fost aseară. Doar nu crezi vă vom găsi ceva? Nu a dispărut nimeni – bărbatul bate câmpii.

— Bell n-ar născoci așa ceva, zice Michael. I-am văzut brațul, cineva i l-a făcut ferfeniță.

— Probabil a căzut pe sticla pe care o ținea în mână, pufnește Pettigrew, în timp ce își suflă mâinile ca să și le încălzească.

Suntem întrerupți de paznicul de vânătoare, care îi întinde lui Michael un revolver negru. În afară de zgârietura de-a lungul țevii, acesta este identic cu cel pe care Evelyn îl va lua cu ea în cimitir în

seara aceasta. Este unul din cele două revolvere furate din camera Helenei Hardcastle.

— L-am uns eu pentru dumneavoastră, zice paznicul de vânătoare, care își duce mâna la bască, apoi se îndepărtează.

Michael bagă arma în tocul prins la talie și reia conversația, fără să ia în seamă interesul meu.

— Nu înțeleg de ce sunt cu toții atât de supărați, continuă el. Vânătoarea a fost stabilită cu mai multe zile în urmă și nu vom face decât să o luăm într-o altă direcție decât cea stabilită inițial. Atâta tot. Dacă vom găsi ceva, foarte bine. Dacă nu, atunci nu vom pierde nimic, iar doctorul se va liniști.

Câțiva ochi întrebători se ațintesc asupra mea. De obicei, Dance este cel care ia decizii referitor la astfel de chestiuni. Sunt scutit de comentarii de lătratul câinilor, care au fost asmuțiți de paznicii de vânătoare, iar acum ne conduc peste pajiște, spre pădure.

Mă uit înapoi la conacul Blackheath și îl caut din priviri pe Bell. El stă la fereastra camerei de studiu, ascuns pe jumătate de draperiile roșii de catifea. În lumina aceasta și de la depărtarea aceasta, el aduce cu o fantomă, dar cred că în cazul lui, casa îl bântuie.

Până să îi ajung eu din urmă, ceilalți vânători intră în pădure și se împart pe grupulețe. Trebuie să vorbesc cu Stanwin despre Helena, însă el se deplasează repede, ținându-se departe de noi. Abia dacă îl mai zăresc, darămite să vorbesc cu el. Într-un final, renunț și decid să îl încolțesc când ne vom opri ca să ne odihnim.

Temându-mă să nu mă întâlnesc cu lacheul, mă alătur lui Sutcliffe și lui Pettigrew, care încă mai dezbat implicațiile înțelegerii dintre Daniel și Lordul Hardcastle. Veselia lor nu durează. Pădurea este apăsătoare. După o oră reduce cuvintele la șoapte și după alte douăzeci de minute face să înceteze orice conversație. Până și câinii tac și adulmecă pământul pe măsură ce ne conduc mai adânc în întuneric. Greutatea puștii pe care o țin în mâini este reconfortantă, iar eu mă agăț de ea cu înverșunare. Obosesc repede, dar mă străduiesc din răsputeri să nu rămân prea mult în spatele grupului.

— Delectează-te, bătrâne! îmi strigă Daniel Coleridge din spate.

— Poftim? întreb eu, revenind la realitate.

— Dance este una dintre cele mai bune gazde, zice Daniel, în timp

ce se apropie. Are o minte sănătoasă, un temperament liniștit și un corp suficient de abil.

— Acest corp suficient de abil pare să fi parcurs pe jos o mie de kilometri, nu zece, spun eu, observând oboseala din vocea mea.

— Michael a făcut aranjamente ca grupul de vânători să se împartă, îmi explică el. Domnii mai în vârstă vor face o pauză scurtă, în timp ce tinerii își vor continua drumul. Nu-ți face griji, în curând vei avea ocazia să îți odihnești picioarele.

Tufișurile dese se interpun între noi, obligându-ne să ne continuăm conversația pe nevăzute, ca doi îndrăgostiți într-un labirint.

— Este o mare pacoste să te simți obosit tot timpul, zic eu, zărind frânturi din el printre frunze. Abia aștept tinerețea lui Coleridge.

— Nu te lăsa păcălit de chipul lui frumos! zice el, gânditor. Sufletul lui Coleridge este negru ca smoala. Este obositor să îl ții sub control. Ascultă-mă bine, când vei ajunge în trupul acesta, îl vei privi cu drag pe Dance. Așadar, bucură-te de el cât mai poți!

Tufișurile încep să se rărească, permițându-i lui Daniel să mi se alăture. Are un ochi vânăt și șchioapătă ușor când pășește, schimonosindu-se de durere la fiecare pas. Îmi amintesc că i-am văzut aceste răni la cină, însă, la lumina slabă a lumânărilor, acestea nu păreau atât de grave. Pe fața mea, probabil că se citește șocul, deoarece el zâmbește discret.

— Nu e atât de grav pe cât pare, zice el.

— Ce s-a întâmplat?

— L-am urmărit pe lacheu pe coridoare, răspunde el.

— Te-ai dus fără mine? îl întreb eu, surprins de nesăbuința lui.

Când am plănuit să îl încolțim pe lacheu în subsolul conacului, era evident că va fi nevoie de șase oameni ca să reușim; câte doi supraveghetori la cele trei ieșiri. Când Anna a refuzat să ne ajute, iar Derby a fost lăsat inconștient, am presupus că Daniel va renunța la planul acesta. Este limpede că Derby nu este ultima mea gazdă încăpățânată.

— N-am avut de ales, amice, zice el. Am crezut că l-am prins. Dar s-a dovedit că m-am înșelat. Din fericire, am reușit să ripostez înainte să apuce să utilizeze cuțitul.

Furia răzbate din fiecare cuvânt. Nu pot decât să îmi imaginez cum trebuie să te simţi când eşti atât de preocupat de viitor, încât nu vezi prezentul.

— Ai găsit o cale prin care s-o eliberezi pe Anna? îl întreb eu.

El îşi potriveşte puşca pe braţ, gemând de durere. Deşi păşim în ritmul meu încet, el abia reuşeşte să se ţină drept.

— Nu am găsit şi nici nu cred că voi găsi una, răspunde el. Îmi pare rău, dar oricât de greu ne-ar fi să acceptăm, doar unul dintre noi poate pleca şi, cu cât se apropie mai mult ora 11 p.m., cu atât mai probabil este ca Anna să ne trădeze. De acum înainte, doar în noi putem avea încredere.

Ea te va trăda.

Oare acesta este momentul ascuns în spatele avertismentului doctorului ciumei? Prietenia este o chestiune simplă atunci când toată lumea are de câştigat, dar acum... cum va reacţiona Anna când va afla că Daniel a renunţat la ea?

Cum vei reacţiona tu?

Daniel îmi simte ezitarea şi îşi aşază mâna pe umărul meu pentru a mă consola. Tresar când îmi dau seama că Dance îl admiră pe acest bărbat. Consideră înviorătoare determinarea acestuia, iar francheţea lui îşi găseşte ecoul într-o calitate pe care gazda mea o preţuieşte. Poate că acesta este motivul pentru care Daniel mi-a împărtăşit mie această informaţie, şi nu celorlalte gazde ale noastre. Cei doi sunt asemănători.

— Nu i-ai spus, nu? mă întreabă el, îngrijorat. Despre oferta noastră fără fundament?

— Mi-a fost distrasă atenţia.

— Ştiu că este greu, dar nu trebuie să îi spui nimic, zice Daniel, acordându-mi încrederea pe care i-ai acorda-o unui copil căruia i s-a încredinţat un secret. Dacă vrei să îl păcăleşti pe lacheu, vei avea nevoie de ajutorul Annei şi nu îl vom obţine dacă ea ştie că nu ne vom ţine de cuvânt.

În spatele nostru se aud paşi grei, iar când arunc o privire peste umăr, îl văd pe Michael apropiindu-se de noi. Zâmbetul lui obişnuit este înlocuit de o privire încruntată.

— Dumnezeule! zice Daniel. Arăţi de parcă ţi-ar fi omorât cineva

câinele. Ce naiba s-a întâmplat?

— E căutarea asta blestemată, răspunde el, iritat. Belly a văzut o fată care a fost ucisă aici, dar, cu toate astea, nu pot să-l conving pe niciunul să ia lucrurile în serios. Nu cer mult; doar să privească în jurul lor pe măsură ce avansează. Poate vor zări un morman de frunze sau ceva de genul acesta.

Daniel tușește, aruncându-i lui Michael o privire stânjenită.

— Vai de mine! exclamă Michael, privindu-l încruntat. Nu e de bine, nu?

— De fapt, e de bine, se grăbește Daniel să răspundă. Nu există nicio fată moartă. A fost o neînțelegere.

— O neînțelegere, repetă încet Michael. Cum naiba ar putea fi o neînțelegere?

— Derby a fost aici, spune Daniel. A speriat o menajeră, lucrurile au scăpat de sub control, iar sora ta a tras cu arma spre el. Bell a crezut că este vorba despre o crimă.

— Blestematul de Derby! Michael se întoarce brusc spre conac. N-am să accept așa ceva. N-are decât să-și facă de cap sub acoperișul altcuiva.

— N-a fost vina lui, îl întrerupe Daniel. Cel puțin, nu de data asta. Oricât ar fi de greu de crezut, Derby a încercat să dea o mână de ajutor. Doar că lucrurile au fost înțelese greșit.

Michael se oprește, privindu-l bănuitor pe Daniel.

— Ești sigur de asta? îl întreabă el.

— Da, răspunde Daniel, cuprinzând cu brațul umerii tensionați ai prietenului său. A fost o regretabilă neînțelegere. Nu este vina nimănui.

— Asta e o premieră pentru Derby.

Michael oftează prelung și furia îi dispare de pe față. Bărbatul este instabil emoțional, iute la mânie, se amuză repede și se plictisește la fel de repede. N-ar trebui să mă mir. Îmi imaginez pentru o secundă cum ar fi să locuiesc în mintea lui. Răceala lui Dance are dezavantajele ei, însă este indiscutabil preferabilă în detrimentul schimbărilor bruște de dispoziție ale lui Michael.

— Toată dimineața le-am spus băieților că există un cadavru în pădure și că ar trebui să le fie rușine pentru că sunt atât de veseli, zice

Michael, rușinat. De parcă nu ar fi avut și așa un weekend neplăcut.

— Ai ajutat un prieten. Daniel îi oferă un zâmbet părintesc. Nu trebuie să îți fie rușine.

Sunt uimit de bunătatea lui Daniel. Este mai mult decât o încântare. Deși îi admir determinarea de a scăpa de la conacul Blackheath, mă alarmează modul necruțător în care urmărește acest lucru. Deja sunt suspicios, iar teama se strecoară în fiecare celulă a mea cu fiecare minut ce trece. Mi-ar fi mai ușor să îi consider pe toți dușmani și să îi tratez ca atare. Prind curaj când văd că Daniel poate să depășească astfel de gânduri.

În timp ce Daniel și Michael pășesc alături, eu profit de ocazie ca să îl interoghez pe tânăr.

— Ți-am observat revolverul, zic eu, arătând cu degetul spre toc. Este al mamei tale, nu-i așa?

— Da? El pare sincer surprins. Nici măcar nu știam că mama are o armă. Evelyn mi l-a dat în dimineața aceasta.

— De ce ți-ar da un revolver? întreb eu.

Michael se înroșește, rușinat.

— Pentru că nu mă dau în vânt după vânătoare, răspunde el, lovind cu piciorul niște frunze care acoperă cărăruia. Atâta sânge și atâta agitație mă fac să mă simt al naibii de ciudat. Nici măcar nu ar fi trebuit să fiu aici, însă, între căutarea fetei și absența tatălui meu, nu prea am avut de ales. Mă aflam într-o stare îngrozitoare, dar Evelyn este foarte isteață. Mi-a dat asta – el lovește ușor arma – și mi-a spus că este imposibil să nimeresc ceva cu ea, dar voi arăta neînfricat când voi încerca.

Daniel se abține cu greu să nu râdă, dar îi smulge lui Michael un zâmbet binevoitor.

— Unde sunt părinții tăi, Michael? îl întreb eu, ignorând șicanarea. Credeam că aceasta este petrecerea lor, însă povara organizării ei pare să fi căzut doar pe umerii tăi.

El se scarpină la ceafă, întristându-se.

— Tata s-a încuiat în casa de oaspeți, unchiule Edward. Se perpelește, ca de obicei.

Unchiule?

Frânturi din amintirile lui Dance ies la suprafață. Sunt crâmpeie

ale unei prietenii de-o viață cu Peter Hardcastle care mă fac membru de onoare al familiei. Orice am împărțit a dispărut demult, dar sunt surprins de afecțiunea pe care o nutresc în continuare pentru acest băiat. Îl știu de când s-a născut. Sunt mândru de el. Mai mândru decât de propriul meu fiu.

— Cât despre mama, continuă Michael, fără să observe nedumerirea mea de moment... Să fiu sincer, se comportă ciudat de când am venit aici. De fapt, speram să vorbești cu ea între patru ochi. Cred că pe mine mă evită.

— Și pe mine, zic eu. N-am reușit să dau de ea toată ziua.

El ezită, încercând să ia o decizie. Coborându-și vocea, continuă pe un ton de confidențialitate:

— Mă tem că a luat-o razna.

— Razna?

— Pare să fie o cu totul altă persoană, zice el, îngrijorat. Ba e fericită, ba e furioasă. Nici nu mai știi ce să crezi, iar felul în care se uită la noi acum, este ca și când nu ne recunoaște.

Un alt rival?

Doctorul ciumei a zis că suntem trei: lacheul, Anna și eu. Nu înțeleg la ce folos să mintă. Îl privesc pe furiș pe Daniel, încercând să îmi dau seama dacă știe mai multe despre asta, însă el este atent la Michael.

— Când a început să se comporte așa? întreb eu, într-o doară.

— N-aș putea spune, mi se pare că de-o veșnicie.

— Când ai observat prima oară?

El își mușcă buza, încercând să își amintească.

— Hainele! exclamă el dintr-odată. Asta trebuie să fie. Ți-am spus despre haine? Se uită la Daniel, care dă negativ din cap cu indiferență. Ei, haide, trebuie să-ți fi spus. S-a întâmplat acum un an?

Daniel dă din nou negativ din cap.

— Mama a venit la Blackheath în morbidul ei pelerinaj anual, dar când s-a întors la Londra, a dat buzna în apartamentul meu din Mayfair și a început să bată câmpii, spunând că a găsit hainele, explică Michael, relatând povestea ca și când s-ar fi așteptat ca Daniel să intervină în orice moment. A spus doar că a găsit hainele și m-a întrebat dacă știu ceva despre ele.

— Ale cui erau hainele? îl întreb eu, făcându-i jocul.

M-am entuziasmat când am aflat despre personalitatea schimbată a Helenei, dar dacă ea s-a schimbat în urmă cu un an, este puţin probabil ca ea să fie un alt rival. Şi, deşi se petrece cu siguranţă ceva ciudat cu ea, nu văd cum m-ar ajuta nişte haine murdare să descopăr ce se întâmplă.

— Să fiu al naibii dacă ştiu, răspunde el, ridicându-şi mâinile în aer. N-am reuşit să aflu de la ea nimic care să aibă vreo logică. Într-un final, am reuşit să o liniştesc, însă ea vorbea întruna despre haine. Spunea că toată lumea va afla.

— Ce va afla? întreb eu.

— Nu mi-a spus. A plecat la scurt timp după aceea, fiind de neînduplecat.

Grupul nostru se destramă când câinii îi conduc pe vânători într-o altă direcţie, iar Herrington, Sutcliffe şi Pettigrew ne aşteaptă puţin mai în faţă. Este evident că ei aşteaptă instrucţiuni noi şi, după ce ne salută, Michael o ia în faţă ca să ne arate calea.

— Ce-ai înţeles din toate astea? îl întreb eu pe Daniel.

— Până acum, nimic, răspunde el vag.

Este preocupat şi îl urmăreşte cu privirea pe Michael. Ne continuăm drumul în tăcere până când ajungem într-un sat părăsit, aflat la poalele unei stânci. Opt căsuţe din piatră sunt dispuse în jurul unei intersecţii de pământ. Acoperişurile de stuf sunt putrede, bârnele care le susţin s-au prăbuşit, însă ecourile unei vieţi din trecut încă mai persistă: o găleată printre dărâmături şi o nicovală răsturnată pe marginea drumului. Unii le-ar considera încântătoare, dar eu le văd doar ca relicve ale unei vieţi grele, la care s-a renunţat cu bucurie.

— E aproape timpul, bombăne Daniel, privind satul.

Pe faţa lui apare o expresie pe care nu reuşesc s-o interpretez, care este însoţită de un ton nerăbdător, entuziasmat şi puţin temător. Eu mă înfior. Ceva important urmează să se întâmple aici, însă nu îmi dau seama nici în ruptul capului ce ar putea fi. Michael le arată lui Sutcliffe şi lui Pettigrew una dintre casele vechi din piatră, în timp ce Stanwin stă rezemat de un copac, cufundat în gânduri.

— Pregăteşte-te! îmi spune Daniel pe un ton misterios, făcându-se

nevăzut printre copaci, înainte ca eu să am ocazia să îi pun și alte întrebări.

Oricare altă gazdă l-ar fi urmat, dar eu sunt istovit. Trebuie să mă așez undeva.

Mă așez pe un zid dărâmat și mă odihnesc. Ceilalți povestesc îmi simt pleoapele grele. Vârsta se încolăcește în jurul meu, colții ei provocându-mi o senzație neplăcută, poate chiar mai neplăcută decât corpul mătăhălos al lui Ravencourt. Chiar și în trupul lui Ravencourt, șocul inițial pe care l-am avut când m-am trezit s-a diminuat, permițându-mi să mă obișnuiesc cu limitările lui fizice. Nu la fel stă treaba cu Dance, care se crede în continuare un tânăr în putere și care își conștientizează vârsta doar atunci când își vede mâinile zbârcite. Îl simt și acum cum se încruntă din cauza deciziilor mele de a mă așeza și de a ceda în fața oboselii.

Mă ciupesc de mână, străduindu-mă din răsputeri să nu adorm, și mă enervez când simt cum îmi pierd energia.

Mă întreb ce vârstă am dincolo de conacul Blackheath. Nu mi-am permis să mă gândesc la asta înainte, deoarece timpul era și așa suficient de scurt ca să mă delectez cu meditații inutile. Însă, aici și acum, mă rog pentru tinerețe, putere, sănătate și minte limpede. Să pot scăpa de toate astea, doar ca să mă regăsesc blocat în continuare...

39

Ziua a doua (continuare)

Mă trezesc brusc, făcându-l să tresară pe doctorul ciumei care se uită la ceasul de buzunar din aur. Lumina lumânării pe care o ține în mână aruncă o bolnăvicioasă strălucire galbenă pe masca lui. Sunt din nou în trupul majordomului, care este înfășat în cearșafuri de bumbac.

— La ţanc, zice doctorul ciumei, închizând capacul ceasului cu zgomot.

Pare să fie amurg, iar camera este cufundată în semi întuneric, luminată parţial de flacăra plăpândă a lumânării. Puşca de vânătoare a Annei zace pe pat, lângă mine.

— Ce s-a întâmplat? întreb eu, cu o voce răguşită.

— Dance moţăie pe zid.

Doctorul ciumei chicotește, pune lumânarea pe podea și se așază pe scăunelul de lângă pat. Este mult prea mic pentru el, iar mantaua lui acoperă complet lemnul picioarelor.

— Nu, mă refer la pușcă. De ce e la mine?

— Ţi-a lăsat-o una dintre gazdele tale. Nu te obosi s-o chemi pe Anna, zice el, observând că mă uit la ușă. Nu este în casa de oaspeţi. Am venit să te avertizez că rivalul tău aproape că a rezolvat crima. Îl aștept să mă caute lângă lac, în seara aceasta. De acum înainte, trebuie să te grăbești.

Încerc să mă îndrept, însă durerea pe care o simt în coaste mă face să renunţ imediat.

— De ce ești atât de interesat de mine? îl întreb, lăsând durerea să se calmeze.

— Poftim?

— De ce vii mereu aici ca să stăm de vorbă? Ştiu că nu-ţi baţi capul cu Anna și pun rămășag că nu-ţi prea pasă nici de lacheu.

— Cum te cheamă?

— De ce...

— Răspunde la întrebare, zice el, lovind podeaua cu bastonul.

— Edward Da... nu, Derby. Eu... mă bâlbâi o clipă. Aiden... și nu mai știu cum.

— Te lași stăpânit de ei, domnule Bishop, zice el, încrucișându-și brațele pe piept și lăsându-se pe spătarul scaunului. Se întâmplă deja de ceva vreme. Tocmai de aceea ți-am permis doar opt gazde. Dacă ar fi mai multe, personalitatea ta nu ar putea să o domine pe a lor.

Are dreptate. Gazdele mele devin din ce în ce mai puternice, iar eu sunt din ce în ce mai slăbit. Acest lucru se întâmplă în mod progresiv și pe nesimțite. Este ca și când aș fi adormit pe o plajă, iar acum mă trezesc în larg.

— Ce trebuie să fac? îl întreb eu, simțind cum mă cuprinde panica.

— Să reziști, răspunde el, ridicând din umeri. Doar asta poți să faci. Există o voce interioară pe care cu siguranță deja ai auzit-o. Seacă și oarecum îndepărtată? Este calmă atunci când te cuprinde panica și neînfricată atunci când îți este teamă.

— Am auzit-o.

— Atât a mai rămas din Aiden Bishop cel de odinioară, primul bărbat care a venit la Blackheath. Nu este mai mult decât un crâmpei, o bucățică din personalitatea lui, care se agață de salturile temporale. Dacă vei începe să te pierzi, fii atent la voce. Ea este farul tău. Tot ce a mai rămas din bărbatul de altădată.

Se ridică în picioare cu un foșnet puternic de haine, iar flacăra lumânării pâlpâie în adierea brizei. Se apleacă, ridică lumânarea de jos și se îndreaptă spre ușă.

— Stai! zic eu.

Se oprește, cu spatele la mine. Lumina lumânării formează o aură caldă în jurul trupului său.

— De câte ori am făcut treaba asta? îl întreb.

— De mii de ori, cred. Le-am pierdut șirul.

— Atunci, de ce eșuez mereu?

Doctorul ciumei oftează și îmi aruncă o privire peste umăr. Pare ostenit, ca și când fiecare salt temporal ar fi un sediment care îl apasă.

— Este o întrebare pe care mi-o pun și eu din când în când, răspunde el. Ceara topită se prelinge pe mănușa lui, lăsând o pată. Norocul și-a jucat rolul; te-a salvat faptul că te-ai poticnit când ar fi trebuit să fii sigur pe tine. Însă, în cea mai mare parte, cred că este

firea ta.

— Firea mea? întreb eu. Crezi că mi-e sortit să eșuez?

— Sortit? Nu! Asta ar fi o scuză, iar conacul Blackheath nu tolerează scuzele, răspunde el. Nimic din ceea ce se petrece aici nu este inevitabil, deși așa ar putea părea. Evenimentele se desfășoară mereu la fel în fiecare zi, deoarece ceilalți invitați iau mereu aceleași decizii în fiecare zi. Ei decid să meargă la vânătoare, decid să se trădeze unul pe celălalt; unul bea prea mult și sare peste micul dejun, ratând o întâlnire care i-ar fi schimbat viața pentru totdeauna. Ei nu văd o altă cale și, prin urmare, nu se schimbă. Dumneata ești diferit, domnule Bishop. În fiecare salt temporal te-am văzut reacționând la momente de bunătate și de cruzime, la evenimente întâmplătoare. Dumneata iei decizii diferite. Însă, cu toate acestea, repeți aceleași greșeli în momente cruciale. Este ca și când o parte din tine este atrasă în mod constant spre hău.

— Vrei să spui că trebuie să devin altcineva ca să scap?

— Vreau să spun că fiecare om își construiește propria cușcă, răspunde el. Aiden Bishop, cel care a venit primul la Blackheath – oftează, ca și când această amintire l-ar tulbura – era atât de încăpățânat în ceea ce își dorea și în felul său de a obține acel lucru. Bărbatul acela nu ar fi putut scăpa niciodată de la Blackheath. Aiden Bishop, cel care stă în fața mea, este diferit. Cred că ești mai aproape decât ai fost vreodată, dar am crezut asta și data trecută și m-am înșelat. Adevărul este că vei fi supus unui test în viitor și dacă te-ai schimbat, dacă te-ai schimbat cu adevărat, atunci, cine știe, s-ar putea să existe o speranță pentru tine.

Aplecându-și capul sub tocul ușii, iese pe coridor cu tot cu lumânare.

— Mai ai patru gazde după Edward Dance, inclusiv ce ți-a mai rămas din ziua majordomului și cea a lui Donald Davies. Fii cu băgare de seamă, domnule Bishop, lacheul nu va renunța până nu le va fi ucis pe toate. Nu cred că îți poți permite luxul să pierzi vreuna.

Zicând acestea, închide ușa.

40

Ziua a șasea (continuare)

Anii lui Dance parcă sunt o mie de pietre care stau pe umerii mei.

Michael și Stanwin vorbesc în spatele meu, iar Sutcliffe și Pettigrew râd zgomotos, cu băuturile în mâini.

Rebecca stă aplecată deasupra mea cu o tavă din argint, pe care se află un pahar cu coniac.

— Rebecca, zic eu cu voce duioasă, și aproape că vreau să îmi întind mâna pentru a atinge gâtul soției mele.

— Nu, domnule! Sunt Lucy, domnule! Lucy Harper, spune menajera, îngrijorată. Îmi pare rău că v-am trezit. Mi-era teamă că veți cădea de pe zid.

Eu clipesc, în încercarea de a alunga amintirea soției defuncte a lui Dance și îmi reproșez că m-am purtat ca un idiot. Ce greșeală ridicolă. Din fericire, amintirea bunătății de care Lucy a dat dovadă față de majordom îmi mai domolește starea de iritare, cauzată de faptul că am fost surprins într-un moment de vulnerabilitate.

— Doriți ceva de băut, domnule? mă întreabă ea. Ceva care să vă încălzească?

Privesc dincolo de ea și o văd pe slujnica lui Evelyn, Madeline Aubert, care strânge într-un coș paharele murdare și sticlele de coniac pe jumătate goale. Probabil că le-au adus cele două femei de la Blackheath, cât timp am dormit eu. Se pare că am ațipit mai mult decât am crezut, deoarece ele se pregătesc deja să plece.

— Cred că sunt destul de amețit, răspund eu.

Ea aruncă o privire peste umărul meu la Ted Stanwin, care își ține mâna pe umărul lui Michael Hardcastle. Pe fața ei se citește nesiguranța și nu este de mirare, având în vedere felul în care el s-a comportat cu ea la amiază.

— Nu-ți face griji, Lucy! I-l duc eu, îi spun, în timp ce mă ridic și iau paharul cu coniac de pe tavă. Oricum voiam să vorbesc cu el.

— Mulțumesc, domnule, zice ea, cu un zâmbet larg, apoi pleacă înainte să mă răzgândesc.

Stanwin și Michael nu spun nimic când mă apropii de ei, însă eu parcă aud cuvintele nerostite și simt neliniștea pe care o aduc.

— Michael, aș putea vorbi între patru ochi cu domnul Stanwin? îl întreb eu.

— Desigur, zice Michael, înclinându-și capul și retrăgându-se.

Îi întind paharul lui Stanwin, ignorându-i privirea suspicioasă care se uită la pahar.

— E o raritate că te cobori într-atât încât să vii și să vorbești cu mine, Dance, îmi spune Stanwin, măsurându-mă din priviri așa cum face un boxer cu adversarul său din ring.

— Mă gândeam că ne-am putea ajuta reciproc, spun eu.

— Sunt tot timpul interesat să-mi fac prieteni noi.

— Vreau să știu ce ai văzut în dimineața în care a fost ucis Thomas Hardcastle.

— Este o poveste veche, zice el, plimbându-și degetul pe gura paharului.

— Cu siguranță, merită să o aud direct de la sursă, spun eu.

El aruncă o privire peste umărul meu și le privește plecând pe Madeline și pe Lucy, cu tot cu coș. Am impresia că el caută să-mi distragă atenția. Ceva legat de Dance îl face să se agite.

— Bănuiesc că nu-i niciun rău în asta, mormăie el, acordându-mi din nou atenție. Pe vremea aceea eram paznic de vânătoare la conacul Blackheath. Îmi făceam rondul în jurul lacului, cum făceam în fiecare dimineață, când i-am văzut pe Carver și pe un alt diavol, care stătea cu spatele la mine, înjunghiindu-l pe băiat. Am tras cu arma în direcția lui, însă acesta a scăpat în pădure în timp ce eu mă luptam cu Carver.

— Iar pentru asta lordul și lady Hardcastle ți-au dat o plantație? întreb eu.

— Da, însă n-am cerut eu, răspunde el, trăgând aer pe nas.

— Alf Miller, grăjdarul-șef, zice că Helena Hardcastle s-a întâlnit cu Carver în dimineața aceea, cu câteva minute înainte de atac. Ce ai de spus în privința asta?

— Că este un bețivan și un mincinos afurisit, răspunde Stanwin, fără să ezite.

Caut o urmă de șovăială sau de stinghereală, însă bărbatul acesta

este un escroc desăvârșit și încetează să se mai agite acum, când știe ce vreau. Simt cum balanța se înclină în favoarea lui, cum devine din ce în ce mai încrezător.

L-am subestimat.

Am crezut că îl voi putea intimida, așa cum am procedat cu grăjdarul-șef și cu Dickie, însă agitația lui Stanwin nu era un semn de teamă, ci neliniștea unui om care găsește o întrebare într-o mare de răspunsuri.

— Spune-mi, domnule Dance, zice el, aplecându-se suficient de aproape, încât să-mi șoptească la ureche. Cine este mama băiatului dumitale? Știu că nu a fost defuncta și scumpa ta soție, Rebecca. Să nu mă înțelegi greșit, dar am unele bănuieli și m-ai scuti de efortul de a le găsi confirmarea dacă mi-ai spune direct. După aceea, s-ar putea să îți reduc plățile lunare pentru serviciile furnizate.

Încremenesc. Acesta este cel mai bine păzit secret al lui Dance. Este cea mai mare rușine a lui, punctul său vulnerabil, iar Stanwin știe.

Nu aș putea răspunde, chiar dacă aș vrea.

Îndepărtându-se de mine, Stanwin varsă coniacul neatins în tufișuri cu o mișcare scurtă din încheietura mâinii.

— Data viitoare când vrei să negociezi, asigură-te că ai ceva...

O împușcătură bubuie în spatele meu.

Ceva mă stropește pe față, iar Stanwin se dă în spate împleticindu-se, apoi cade grămadă pe jos. Urechile îmi țiuie și, când îmi ating obrazul, văd că degetele îmi sunt mânjite de sânge.

Este sângele lui Stanwin.

Cineva țipă, alții icnesc și strigă.

Nimeni nu se mișcă, apoi toți încep să se agite.

Michael și Clifford Herrington o iau în fugă spre trupul căzut, strigând la oameni să îl cheme pe doctorul Dickie, deși este evident că șantajistul este mort. Are o rană deschisă în piept, iar răutatea îl părăsește pentru totdeauna. Ochii lui privesc acuzatori în direcția mea. Vreau să îi spun că nu eu sunt vinovatul și că nu eu am făcut asta. Brusc, mi se pare a fi cel mai important lucru din lume.

E din cauza șocului.

Tufișurile foșnesc, iar Daniel își face apariția, ținând în mână o

pușcă din care iese fum. Se uită la cadavru fără nicio remușcare, încât aproape că îl cred nevinovat.

— Ce-ai făcut, Coleridge? strigă Michael, verificându-i pulsul lui Stanwin.

— Ceea ce i-am promis tatălui tău că voi face, răspunde el cu indiferență. M-am asigurat că Ted Stanwin nu vă va mai șantaja vreodată.

— L-ai ucis!

— Da, zice Daniel, în timp ce îi întâlnesc privirea șocată. L-am ucis.

Daniel își bagă mâna în buzunar și îmi întinde o batistă de mătase.

— Curăță-te, bătrâne! îmi spune.

Eu o iau fără să mă gândesc și chiar îi mulțumesc. Sunt amețit și dezorientat. Nimic din toate astea nu mi se pare aievea. Îmi șterg sângele lui Stanwin de pe față și mă holbez la pata purpurie de pe batistă de parcă aceasta ar putea, cumva, explica ce se întâmplă. Vorbeam cu Stanwin, apoi el a murit, iar eu nu înțeleg cum este posibil. Cu siguranță trebuie să existe ceva mai mult. O urmărire, o teamă, un avertisment, sau ceva de genul acesta. N-ar trebui să murim pur și simplu. Mi se pare o escrocherie. Atâta durere, atât de mult cerută.

— Suntem distruși, se văicărește Sutcliffe, rezemându-se de un copac. Stanwin a spus mereu că, dacă va păți ceva, secretele noastre vor ieși la suprafață.

— Asta-i îngrijorarea ta? țipă Herrington, întorcându-se spre el. Coleridge a omorât un om sub privirile noastre!

— Un om pe care l-am urât toți, ripostează Sutcliffe. Nu te preface că nu te-ai gândit la același lucru. Să nu se prefacă niciunul! Stanwin ne-a uscat de bani în timpul vieții și ne va distruge din mormânt.

— Ba n-o va face, zice Daniel, sprijinindu-și pușca de vânătoare pe umăr.

Este sigurul care este calm. Singurul care nu se comportă diferit. Nimic din toate acestea nu înseamnă ceva pentru el.

— Secretele cu care ne are la mână... zice Pettigrew.

— Sunt scrise într-un carnețel care este la mine, îl întrerupe Daniel, scoțându-și o țigară din tabachera de argint.

Mâna nici măcar nu îi tremură. Mâna mea. În ce naiba mă transformă Blackheath?

— Am angajat pe cineva să îl fure, continuă el pe un ton relaxat, în timp ce își aprinde țigara. Secretele voastre sunt secretele mele și nu vor vedea niciodată lumina zilei. Și-acum, cred că fiecare dintre voi îmi este dator cu o promisiune: nu veți pomeni despre asta nimănui cât timp veți trăi. S-a înțeles? Dacă întreabă cineva, spuneți că Stanwin a rămas în urmă când am plecat. Nu a spus de ce și nu l-ați mai văzut de atunci.

Toți se privesc cu fețe impasibile, prea șocați ca să vorbească. Nu îmi dau seama dacă sunt prea înspăimântați de ceea ce au văzut sau pur și simplu sunt copleșiți de norocul care a dat peste ei.

Cât despre mine, încep să îmi revin din starea de șoc și să înțeleg, într-un final, fapta îngrozitoare a lui Daniel. În urmă cu o jumătate de oră, îl admiram pentru că dădea dovadă de un pic de bunătate față de Michael. Acum sunt acoperit de sângele altcuiva și îmi dau seama cât de mult i-am subestimat disperarea.

Disperarea *mea.* Îmi văd viitorul, iar acest lucru îmi provoacă greață.

— Vreau să aud cuvintele, domnilor, zice Daniel, suflând fumul prin colțul gurii. Spuneți-mi că ați înțeles ce s-a întâmplat aici.

Asigurările vin de-a valma. Sunt șoptite, dar sincere. Doar Michael pare supărat.

Daniel îl privește în ochi și rostește pe un ton rece:

— Și nu uitați! Toate secretele voastre se află în mâinile mele – ne lasă timp să ne gândim. Și acum, cred că ar fi mai bine să ne întoarcem, înainte să vină cineva să ne caute.

Această propunere este întâmpinată de un murmur aprobator și toți se întorc în pădure. Daniel îmi face un semn să rămân în urmă, așteaptă până când se îndepărtează cu toții și îi vorbește:

— Ajută-mă să-i verific buzunarele, îmi zice, suflecându-și mânecile. Ceilalți vânători se vor întoarce pe aici în curând și nu vreau să ne vadă lângă cadavru.

— Ce-ai făcut, Daniel? zic eu printre dinți.

— Mâine va fi viu, răspunde el, fluturând din mână disprețuitor. Am doborât o sperietoare de ciori.

— Trebuie să rezolvăm o crimă, nu să comitem una.

— Dacă îi dai unui băiețel un trenuleț, va încerca imediat să-l deraieze, zice el. Gestul nu spune nimic despre caracterul lui și nici nu îl judecăm pentru asta.

— Crezi că este un joc? izbucnesc eu, arătând cu degetul spre trupul lui Stanwin.

— Un puzzle, cu piese de unică folosință. Dacă îl rezolvăm, plecăm acasă. Mă privește încruntat, de parcă aș fi un străin care cere indicații despre un loc care nu există. Nu-ți înțeleg îngrijorarea.

— Dacă vom rezolva uciderea lui Evelyn așa cum sugerezi tu, nu merităm să plecăm acasă! Nu vezi? Măștile pe care le purtăm ne trădează. Ne deconspiră.

— Vorbești în dodii, zice el, verificând buzunarele lui Stanwin.

— Nu îți dai seama că nu suntem mai mult noi înșine atunci când credem că oamenii nu ne privesc? Nu are importanță dacă Stanwin va fi viu mâine; l-ai omorât azi. Ai omorât un om cu sânge-rece, iar asta îți va întina sufletul pentru tot restul vieții. Nu știu de ce ne aflăm aici, Daniel, sau de ce ni se întâmplă toate astea, dar ar trebui să dovedim că este o nedreptate. Să nu fim mândri de ea!

— Ești indus în eroare, zice el, în timp ce se simte disprețul în glasul lui. Nu ne mai putem purta urât cu acești oameni nici dacă ar fi niște umbre pe pereți. Nu înțeleg ce vrei de la mine.

— Să ne păstrăm standardele ridicate, răspund eu, cu voce răstită. Să fim mai buni decât gazdele noastre! Uciderea lui Stanwin a fost soluția lui Daniel Coleridge, dar nu ar trebui să fie și a ta. Ești un om bun. Nu trebuie să uiți asta.

— Un om bun... pufnește el. A fi om bun nu înseamnă să eviți faptele neplăcute. Uită-te unde suntem și ce ni s-a întâmplat. Ca să scăpăm de aici, trebuie să facem tot ceea ce este necesar, chiar dacă firea noastră se împotrivește. Știu că asta îți provoacă greață și că nu ai tăria necesară pentru asta. Și eu am fost la fel, dar nu mai am timp de etică. Pot pune capăt acestei povești în seara aceasta și chiar intenționez s-o fac. Așadar, nu mă judeca după cât de tare mă agăț de bunătatea mea, ci după sacrificiile pe care sunt dispus să le fac, astfel încât tu să nu ți-o piezi pe a ta. Dacă eu voi da greș, tu poți încerca o altă cale.

— Cum te vei putea suporta după ce vei fi terminat? îl întreb eu.

— Mă voi uita la feţele celor din familia mea şi voi şti că pierderile de aici nu au fost nici pe departe atât de importante precum răsplata pe care am primit-o pentru că l-am părăsit.

— Doar nu crezi asta, zic eu.

— Ba da! La fel vei crede şi tu după câteva zile petrecute în locul acesta, îmi spune el. Şi acum, te rog, ajută-mă să îl percheziţionez, înainte ca vânătorii să ne găsească aici. N-am chef să-mi irosesc seara răspunzând la interogatoriul poliţiştilor.

Nu are rost să mă contrazic cu el, deoarece privirea lui se întunecă.

Oftez şi mă aplec deasupra cadavrului.

— Ce trebuie să caut? îl întreb eu.

— Răspunsuri, ca de obicei, răspunde el, desfăcând nasturii jachetei pline de sânge a şantajistului. Stanwin a strâns fiecare minciună de la Blackheath, inclusiv ultima piesă din puzzle-ul nostru, adică motivul uciderii lui Evelyn. Toate informaţiile pe care le deţine sunt notate codificat într-un carneţel, care se completează cu un altul în care se află codurile necesare pentru a le descifra. Eu îl am pe primul, însă Stanwin îl ţine tot timpul pe al doilea asupra lui.

Vorbeşte despre carneţelul pe care Derby l-a furat din camera lui Stanwin.

— L-ai furat de la Derby? îl întreb eu. Am fost lovit în cap aproape imediat ce am pus mâna pe el.

— Bineînţeles că nu, zice el. Coleridge angajase deja pe cineva să îl fure, înainte să intru eu în trupul lui. Nici măcar nu am ştiut că era interesat de şantajul lui Stanwin până când mi-a fost livrat carneţelul. Dacă te ajută cu ceva, să ştii că m-am gândit să te avertizez.

— Şi de ce n-ai făcut-o?

El ridică din umeri.

— Derby e ca un câine turbat; de aceea am considerat că este mai bine pentru toată lumea să îl mai las să doarmă câteva ore. Să-i dăm bătaie, timpul ne presează!

Mă cutremur şi îngenunchez lângă cadavru. Nimeni nu merită să moară astfel, nici măcar un om ca Stanwin. Pieptul îi este sfârtecat, iar sângele i s-a îmbibat în haine. Acesta mi se prelinge printre degete atunci când îmi vâr mâna în buzunarul pantalonilor lui.

Mă mișc încet și abia dacă mă uit.

Daniel nu are astfel de remușcări și îi percheziționează cămașa și jacheta, părând netulburat de carnea zdrențuită care se zărește prin ele. Când terminăm percheziția, avem: o tabacheră, un cuțit de buzunar și o brichetă, dar nu și carnețelul cu coduri.

Ne uităm unul la altul.

— Trebuie să îl întoarcem, zice Daniel, citindu-mi gândurile.

Stanwin este un bărbat masiv și ne chinuim să îl întoarcem pe burtă. Merită. Mă simt mai confortabil să percheziționez un cadavru care nu se uită la mine.

În timp ce Daniel își trece mâinile peste cracii pantalonilor lui, eu îi ridic jacheta și zăresc o umflătură în căptușeala cusută neglijent.

Simt un val de entuziasm care mă face să mă rușinez. Ultimul lucru pe care mi-l doresc este să justific metodele lui Daniel, însă acum, când suntem pe punctul de a face o descoperire, devin din ce în ce mai exaltat.

Folosesc cuțitul mortului pentru a tăia cusăturile, iar carnețelul cu coduri îmi alunecă în palmă. Nici n-a ieșit bine, că descopăr altceva în spatele căptușelii. Bag mâna și scot un medalion mic din argint, fără lanț. Înăuntru se află o fotografie și, deși este veche și crăpată, este evident că înfățișează o fetiță cu păr roșcat, cu vârsta în jur de șapte sau opt ani.

I-o arăt lui Daniel, dar el este mult prea preocupat să frunzărească paginile carnețelului cu coduri pentru a fi atent.

— Asta e! exclamă el încântat. Aceasta este salvarea noastră.

— Sper, zic eu. Am plătit un preț scump pentru ea.

Când își ridică ochii din carnețel, pare a fi un alt om față de cel care l-a deschis să îl citească. Acesta nu este nici Daniel din Bell, nici cel din Ravencourt. Nu este nici măcar bărbatul care a fost acum câteva minute și care susținea necesitatea faptelor sale. Acesta este un om triumfător, pe picior de plecare.

— Nu sunt mândru de ce-am făcut, zice el. Dar nu a existat o altă cale, crede-mă.

N-o fi el mândru, dar nici rușinat nu este. Acest lucru este cert, iar eu îmi amintesc de avertismentul doctorului ciumei.

„Aiden Bishop, cel care a venit primul la Blackheath... era atât de

încăpățânat în ceea ce își dorea și în felul său de a obține acel lucru. Bărbatul acela nu ar fi putut scăpa niciodată de la Blackheath.”

În disperarea lui, Daniel comite aceleași greșeli pe care le-am comis și eu mereu, întocmai cum m-a avertizat doctorul ciumei că voi face.

Indiferent de ce s-ar întâmpla, nu îmi pot îngădui să devin acea persoană.

— Ești gata de plecare? mă întreabă Daniel.

— Știi drumul spre casă? zic eu, privind pădurea și realizând că habar nu am cum am ajuns aici.

— E spre est, răspunde el.

— Și încotro trebuie să o luăm?

Bagă o mână în buzunar și scoate busola lui Bell.

— Am împrumutat-o de la el în dimineața aceasta, zice el, așezând-o în palmă. E ciudat cum se repetă lucrurile, nu-i așa?

41

Ajungem la conac oarecum pe neașteptate. Copacii lasă locul pajiștii noroioase. Ferestrele strălucesc în lumina lumânărilor. Trebuie să recunosc că mă bucur când văd casa. Deși eram înarmat, pe tot parcursul călătoriei nu am făcut decât să fiu cu ochii în patru la lacheu. Dacă este atât de valoros carnețelul cu coduri, cum crede Daniel, trebuie să presupun că și dușmanul nostru îl caută.

În curând, va veni după noi.

Siluetele trec încoace și încolo pe lângă ferestrele de la etaj, iar vânătorii urcă treptele cu pași obosiți și pătrund în albul strălucitor din vestibul, scoțându-și șepcile și jachetele. Apa murdară bălțește pe marmură. O menajeră se plimbă printre noi cu o tavă plină cu pahare cu vin, iar Daniel ia două pahare și îmi întinde unul.

Ciocnește cu mine, apoi dă pe gât băutura chiar în momentul în care Michael ni se alătură. Ca noi toți, și el pare să fi supraviețuit potopului. Ploaia i-a lipit părul negru de fața palidă. Arunc o privire la ceasul lui și descopăr că este ora 6:07 p.m.

— Am trimis câțiva servitori de încredere după trupul lui Stanwin, zice el în șoaptă, servindu-se cu un pahar de vin de pe tavă. Le-am spus că i-am descoperit trupul când m-am întors de la vânătoare și le-am poruncit să îl ascundă într-una dintre vechile magazii de oale. Nimeni nu îl va găsi acolo, iar eu voi chema poliția abia mâine-dimineață, la prima oră. Îmi pare rău, dar nu am de gând să îl las să putrezească în pădure mai mult timp decât este nevoie.

Ține strâns în mână paharul cu vin, pe jumătate gol și, deși băutura i-a adus puțină roșeață în obraji, nu este suficient.

Mulțimea din vestibul a început să se împrăștie acum. Câteva menajere și-au făcut deja apariția cu găleți cu zoaie și stau deoparte, așteptând cu mopurile în mâini. Ne privesc încruntate, încercând să ne facă să ne rușinăm și să plecăm, astfel încât ele să își poată face treaba.

Michael se freacă la ochi și se uită la noi pentru prima oară.

— Voi onora promisiunea tatălui meu, zice el. Dar n-o fac cu plăcere.

— Michael... începe Daniel, întinzându-i mâna, dar Michael se ferește.

— Te rog, nu, zice el, simțindu-se trădat. Vom vorbi într-o altă zi. Nu acum. Nu în seara aceasta.

Apoi ne întoarce spatele și urcă scările ce duc spre camera lui.

— Nu-l băga în seamă, zice Daniel. Crede că am făcut-o din lăcomie. Nu înțelege cât este de important. Răspunsurile se află în carnețel, știu asta!

Este entuziasmat, ca un băiețel care a primit o prăștie nouă.

— Aproape că am reușit, Dance, zice el. Suntem aproape liberi.

— Și-apoi, ce se va întâmpla? întreb eu. Pleci *tu* de aici? Sau eu? Nu putem scăpa amândoi pentru că suntem aceeași persoană.

— Nu știu, răspunde el. Să presupunem că Aiden Bishop se va trezi din nou, cu amintirile intacte. Să sperăm că nu își va aminti de niciunul din noi. Suntem niște coșmaruri, este mai bine să fie uitate. Se uită la ceas. Hai să nu ne gândim la asta acum. Anna a aranjat o întâlnire cu Bell în cimitir în seara asta. Dacă nu se înșală, lacheul a aflat despre asta și cu siguranță își va face apariția. Ea va avea nevoie de noi ca să îl prindem. Înseamnă că avem patru ore la dispoziție ca să obținem ce avem nevoie din carnețel. Ce-ar fi să te schimbi și să vii în camera mea? O vom face împreună.

— Vin imediat, zic eu.

Bucuria lui este un stimulent rar. În seara aceasta îi vom veni de hac lacheului și îi vom duce răspunsul doctorului ciumei. Sunt sigur că, undeva, în casă, celelalte gazde ale mele își perfecționează planul lor de a-i salva viața lui Evelyn, ceea ce înseamnă că eu trebuie doar să găsesc o cale pentru a o salva și pe Anna. Nu pot să cred că m-a mințit în tot acest timp și nu îmi pot imagina să plec din acest loc fără ea, după tot ce a făcut ca să mă ajute.

Podeaua scârțâie sub pașii mei când mă îndrept spre camera mea, iar conacul geme sub greutatea celor care s-au întors de la vânătoare. Toată lumea se pregătește pentru cină.

Îi invidiez pentru seara pe care o vor avea, deoarece eu am un scop mai întunecat.

Mult mai întunecat, lacheul nu se va lăsa ușor.

— Poftim, zic eu, aruncând o privire în jur ca să mă asigur că nu

trage nimeni cu urechea. Este adevărat că tu ești ce a mai rămas din adevăratul Aiden Bishop?

Tăcerea îmi răspunde la întrebare și, undeva, înlăuntrul meu, îl simt pe Dance zâmbindu-mi batjocoritor. Aș putea să îmi imaginez ce ar spune avocatul bătrân și scorțos despre un bărbat care vorbește singur.

În afară de lumina slabă a focului din șemineu, camera este cufundată în întuneric, deoarece servitorii au uitat să aprindă lumânările înainte să sosesc eu. Devin suspicios. Ridic pușca la umăr. Un paznic de vânătoare a vrut să mi-o ia când am intrat în casă, dar eu l-am alungat, insistând că arma face parte din colecția personală.

Aprind lampa de lângă ușă și o văd pe Anna stând într-un colț al încăperii, cu brațele lăsate pe lângă corp și cu fața inexpresivă.

— Anna, zic eu, mirat, lăsând arma jos. Ce s-a...

Podeaua scârțâie în spatele meu și simt o durere ascuțită în partea laterală. O mână aspră mă trage în spate, acoperindu-mi gura. Simt cum sunt întors și mă trezesc față în față cu lacheul. Rânjește și ochii lui mă sfredelesc, de parcă ar încerca să descopere ceva ascuns în interiorul meu.

Ochii aceia.

Încerc să țip, dar el mă strânge de falcă.

Ridică arma. Apoi coboară foarte încet vârful acesteia pe pieptul meu și mi-l împlântă în stomac. Fiecare lovitură îmi provoacă o durere mai mare decât cea anterioară, până când nu mai simt decât durere.

Niciodată nu mi-a fost atât de frig și nu m-am simțit niciodată atât de liniștit.

Picioarele mi se înmoaie, dar el îmi susține greutatea, lăsându-mă cu grijă pe podea. Mă privește în ochi, absorbind viața care se scurge din ei.

Deschid gura să țip, dar nu reușesc să scot un sunet.

— Fugi, iepurașule! zice el, cu fața apropiată de a mea. Fugi!

42

Ziua a doua (continuare)

Țip, sărind din patul majordomului, doar pentru a fi împins la loc de lacheu.

— El e? întreabă, aruncându-i o privire peste umăr Annei, care stă lângă fereastră.

— Da, răspunde ea, cu voce tremurândă.

Lacheul se apleacă mai mult. Are vocea răgușită, iar respirația, care îi miroase a bere, îmi încălzește obrazul.

— N-ai sărit suficient de departe, iepuraș, îmi zice el.

Lama îmi pătrunde în partea laterală, iar sângele mi se revarsă pe așternuturi. Odată cu el se scurge și viața mea.

43

Ziua a șaptea

Țip într-o beznă sufocantă, cu spatele lipit de perete și cu genunchii aduși la piept. Îmi duc mâna din instinct la locul unde a fost înjunghiat majordomul, blestemându-mi idioțenia. Doctorul ciumei a spus adevărul. Anna m-a trădat.

Simt că mi se face greață și îmi storc creierii să găsesc o explicație rezonabilă, dar am văzut-o cu ochii mei. Ea m-a mințit în tot acest timp.

Nu este singura vinovată de asta.

— Taci! zic eu, furios.

Inima îmi bubuie în piept și respir greu. Trebuie să mă liniștesc, altminteri nu voi fi de folos nimănui. Aștept un minut, încercând să mă gândesc la orice altceva, dar nu la Anna, însă este surprinzător de greu. Nu am realizat de câte ori m-am gândit la ea în tăcere.

Ea reprezenta siguranța și confortul.

Ea era prietena mea.

Îmi schimb poziția. Încerc să îmi dau seama unde m-am trezit și dacă mă paște vreun pericol iminent. La prima vedere, par a fi în siguranță. Ating cu umerii pereții de o parte și de cealaltă a mea și un fascicul de lumină pătrunde printr-o crăpătură de lângă urechea mea dreaptă. În stânga mea se află câteva cutii din carton prăfuite, iar la picioare sunt sticle.

Îmi întorc ceasul de mână spre lumină și descopăr că este 10:13 a.m. Bell nici măcar nu a ajuns la conac.

— E tot dimineață, îmi zic eu, simțindu-mă ușurat. Mai am timp.

Buzele îmi sunt uscate, iar limba îmi este crăpată. În aer se simte un miros greu de mucegai și am impresia că mi-a vârât cineva pe gât o cârpă murdară. O băutură mi-ar prinde bine; ceva rece, orice cu gheață. A trecut mult timp de când nu m-am mai trezit în așternuturi de bumbac, iar supliciile zilei stau la coadă răbdătoare de partea cealaltă a unei băi calde.

Nici nu mai știu de când n-am mai dus-o bine.

Gazda mea trebuie să fi dormit toată noaptea în poziția aceasta, deoarece e un chin să mă mișc. Din fericire, panoul din dreapta mea stă într-o balama și se deschide fără prea mare efort. Mi se umezesc ochii din cauza luminii orbitoare care inundă încăperea de dincolo.

Mă aflu într-o galerie lungă, care se întinde cât e conacul de mare, și din al cărei tavan atârnă pânze de păianjen. Pereții sunt din lemn negru, iar pe jos zac zeci de articole de mobilier vechi, acoperite de un strat gros de praf și găurite de cari. Mă scutur de praf și mă ridic în picioare, încercând să scap de senzația de plumb. Se pare că gazda mea și-a petrecut noaptea într-un dulap aflat sub niște scări care duc la o scenă. Niște partituri îngălbenite stau deschise în fața unui violoncel prăfuit. Când mă uit la ele, am impresia că am dormit pe tot parcursul unei mari catastrofe, că Judecata de Apoi a avut loc în timp ce eu am stat înghesuit în dulap.

Ce naiba căutam acolo?

Simt durere în tot corpul și mă apropii clătinându-mă de una dintre ferestrele înșirate de-a lungul galeriei. Geamul este murdar, însă, când șterg o porțiune cu mâneca, văd grădinile conacului. Sunt la ultimul etaj al casei.

Încep, din obișnuință, să scotocesc prin buzunare în căutarea unui indiciu care să-mi dezvăluie identitatea, dar îmi dau seama că nu este nevoie. Sunt Jim Rashton. Am douăzeci și șapte de ani, sunt polițist, iar părinții mei, Margaret și Henry, nu își mai încap în piele de mândrie ori de câte ori spun acest lucru cuiva. Am o soră, un câine și sunt îndrăgostit de o femeie pe care o cheamă Grace Davies. ea este motivul pentru care mă aflu la această petrecere.

Orice barieră care a existat între mine și gazdele mele aproape că a dispărut. Abia mai disting viața lui Rashton de a mea. Din păcate, nu îmi mai amintesc cum am ajuns în dulap din cauza sticlei de scotch pe care Rashton a băut-o seara trecută. Îmi amintesc că am spus povești vechi, că am râs și că am dansat, petrecând nechibzuit o seară menită să aducă doar plăcere.

Oare lacheul a fost acolo? El a făcut asta?

Încerc din răsputeri să-mi amintesc, însă seara trecută este învăluită în aburii bahici. Din cauza stării de agitație, îmi duc din instinct mâna la tabachera din piele pe care Rashton o ține în

buzunar, dar înăuntru nu a mai rămas decât o ţigară. Sunt tentat să o aprind pentru a mă linişti, însă, având în vedere circumstanţele, încordarea mi-ar putea fi de folos, mai ales dacă va trebui să scap de aici prin luptă. Lacheul mi-a luat urma de la Dance la majordom, aşadar mă îndoiesc că voi fi în siguranţă în Rashton.

De acum înainte, precauţia va fi adevărata mea prietenă.

Privesc în jur în căutarea unei arme şi găsesc statuia din bronz a lui Atlas. Înaintez tiptil, cu ea ridicată deasupra capului, şi îmi croiesc drum printre pereţii plini cu dulapuri şi printre rândurile de scaune, ce seamănă cu o pânză uriaşă, până când ajung în dreptul unei draperii de un negru şters, care se întinde cât e încăperea de lungă. De pereţi sunt sprijiniţi copaci din carton, iar cuierele din apropiere sunt pline cu costume. Printre acestea se află şase sau şapte costume de doctor al ciumei. Pălăriile şi măştile sunt aruncate grămadă într-o cutie care zace pe podea. Se pare că familia obişnuia să monteze piese de teatru aici.

Pardoseala scârţâie, iar draperia se mişcă. Cineva se foieşte după ea.

Mă încordez şi îl ridic pe Atlas deasupra capului...

Anna ţâşneşte afară, cu obrajii roşii.

— O, Slavă cerului! exclamă ea când mă vede.

Abia mai respiră şi are cearcăne adânci în jurul ochilor căprui şi injectaţi. Părul blond îi este desfăcut şi încâlcit. Îşi strânge boneta în mână. Caietul de schiţe, în care ţine evidenţa fiecărei gazde a mea, i se iveşte din şorţ.

— Eşti Rashton, nu? Haide! Avem la dispoziţie doar o jumătate de oră ca să îi salvăm pe ceilalţi, zice ea, făcând un pas în faţă cu scopul de a mă lua de mână.

Eu mă feresc, ţinând statuia ridicată deasupra capului, însă repeziciunea cu care se fac prezentările m-a descumpănit. La fel şi lipsa de vină din vocea ei.

— Nu merg nicăieri cu tine, zic eu, strângând mai tare statuia în mână.

Pe faţă i se citeşte nedumerirea, apoi pare să îşi dea seama.

— E din cauza a ceea ce s-a întâmplat cu Dance şi cu majordomul? mă întreabă ea. Nu ştiu nimic despre asta. De fapt, nu ştiu nimic. M-

am trezit de curând. Știu doar că vei intra în opt persoane diferite și că lacheul le omoară pe toate. Trebuie să mergem să îi salvăm pe cei care au mai rămas.

— Te aștepți să am încredere în tine? zic eu, uluit. I-ai distras atenția lui Dance în timp ce lacheul l-a ucis. Te-ai aflat în încăpere când acesta l-a ucis pe majordom. L-ai ajutat și te-am văzut!

Ea scutură din cap.

— Nu fi prost! strigă ea. Încă n-am făcut toate astea și, chiar dacă le voi face, nu va fi ca să te trădez. Dacă voiam să mori, ți-aș fi eliminat gazdele înainte ca acestea să se trezească. Nu m-ai fi văzut, iar eu cu siguranță nu aș fi colaborat cu un bărbat care s-ar întoarce împotriva mea, odată ce vom fi terminat.

— Atunci, ce căutai acolo? o întreb.

— Nu știu. N-am trăit încă partea aceea, ripostează ea. Tu – un alt tu, adică – mă așteptai când m-am trezit. Mi-a dat o carte în care scria să îl găsesc pe Derby în pădure, apoi să vin aici pentru a te salva pe tine. Asta este ziua mea. Doar atâta știu.

— Nu este suficient, zic eu, fără ocolișuri. Eu n-am făcut nimic din toate astea, așa că nu știu dacă spui adevărul.

Pun statuia jos și trec pe lângă ea, îndreptându-mă spre draperia de după care a ieșit ea.

— Nu pot avea încredere în tine, Anna, zic eu.

— De ce? mă întreabă ea, apucându-mă de mână. Eu am încredere în *tine.*

— Nu este...

— Îți amintești ceva din salturile noastre temporale anterioare?

— Doar numele tău, răspund eu, în timp ce privesc cum degetele noastre se împletesc și simt cum mă împotrivesc din ce în ce mai puțin.

Îmi doresc atât de mult să o pot crede.

— Nu îți amintești cum a luat sfârșit niciunul dintre ele?

— Nu, răspund eu, începând să-mi pierd răbdarea. De ce mă întrebi asta?

— Pentru că eu îmi amintesc, răspunde ea. Motivul pentru care îți știu numele este pentru că îmi amintesc că te-am chemat în casa de oaspeți. Ne-am înțeles să ne întâlnim acolo. Tu ai întârziat, iar eu mi-

am făcut griji. Am fost foarte fericită să te văd, dar apoi am văzut expresia de pe fața ta.

Ochii ei îi găsesc pe ai mei. Pupilele îi sunt mari, negre și îndrăznețe. Sunt sincere. Cu siguranță ea nu ar fi putut...

Toți din casa aceasta poartă o mască.

— M-ai omorât pe loc, zice ea, atingându-mi obrazul, în timp ce eu îi privesc cu atenție fața pe care eu încă nu o văzusem. Când m-ai găsit în dimineața aceasta, eram atât de speriată, încât a fost cât pe ce s-o iau la fugă. Iar tu erai atât de distrus... atât de speriat. Toate viețile tale s-au prăbușit peste tine. Nu o puteai deosebi pe una de cealaltă; nici măcar nu știai cine erai. Mi-ai dat cartea aceasta și mi-ai spus că îți pare rău. Repetai întruna asta. Mi-ai spus că nu mai erai același om și că nu putem scăpa de aici făcând aceleași greșeli la nesfârșit. A fost ultimul lucru pe care l-ai spus.

Amintirile încep să-mi revină încet în minte, însă par atât de îndepărtate, încât am impresia că sunt un om care își întinde mâna peste un râu, încercând să prindă între degetele sale un fluture.

Anna îmi pune piesa de șah în palmă, îndoindu-mi degetele în jurul ei.

— Asta s-ar putea să te ajute, îmi zice. Am folosit aceste piese în ultimul salt temporal ca să ne putem recunoaște. Un nebun pentru tine, Aiden Bishop, și un cal pentru mine. Un protector, ca acum.

Îmi amintesc sentimentul de vină – întristarea. Îmi amintesc regretul. Nu sunt imagini pentru că nu există nici măcar o amintire. Nu are importanță. Simt că vorbele ei sunt adevărate, așa cum am simțit că legătura noastră de prietenie este puternică, de prima oară când ne-am cunoscut, și cum am perceput durerea agonizantă care m-a adus la Blackheath. Are dreptate, am ucis-o.

— Acum îți amintești? zice ea.

Dau din cap rușinat și îngrețoșat. Nu am vrut să îi fac rău. Știu asta. Lucram împreună ca azi, dar ceva s-a schimbat... Eu am devenit disperat. Am văzut cum îmi scapă printre degete șansa de a scăpa și am intrat în panică. Mi-am promis că voi găsi o cale prin care să o salvez după ce plecam. Mi-am ascuns trădarea în intenții nobile și am făcut ceva îngrozitor.

Mă cutremur și simt cum mă inundă valuri de repulsie.

— Nu știu din ce salt temporal este această amintire, zice Anna, dar cred că am ținut-o minte ca un avertisment pentru mine. Un avertisment să nu mai am încredere în tine niciodată.

— Îmi pare rău, Anna, zic eu. Am... am uitat ce-am făcut. În schimb, ți-am ținut minte numele. Ți-am promis și mi-am promis că data viitoare mă voi descurca mai bine.

— Și îți ții promisiunea, zice ea, pe un ton împăciuitor.

Mi-aș dori să fie adevărat, dar știu că nu este. Mi-am văzut viitorul. Am vorbit cu el și l-am ajutat să țească intrigi. Daniel face aceleași greșeli pe care le-am făcut și eu în ultimul salt temporal.

Disperarea l-a făcut nemilos, iar dacă eu nu îl voi opri, el o va sacrifica din nou pe Anna.

— De ce nu mi-ai spus adevărul când ne-am întâlnit prima oară? o întreb eu, încă rușinat.

— Pentru că îl știai deja, răspunde ea, încrețindu-și fruntea. Din punctul meu de vedere, noi ne-am cunoscut în urmă cu două ore, dar tu știai deja totul despre mine.

— Prima oară când te-am cunoscut, eram Cecil Ravencourt, răspund eu.

— Atunci suntem undeva la mijloc, pentru că habar nu am cine este persoana aceasta, zice ea. Dar nu contează. N-am să-i spun nici lui și nici celorlalți, pentru că nu contează. Nu am fost noi în acele salturi temporale. Indiferent cine ar fi fost, eu am făcut alte alegeri și alte greșeli. Aleg să am încredere în tine, Aiden, și am nevoie să ai și tu încredere în mine, pentru că locul acesta este... știi cum funcționează. Indiferent ce crezi că făceam când te-a ucis lacheul, nu a fost tot. Nu a fost adevărat.

Ar fi putut să pară sinceră dacă n-ar fi fost acea voce sugrumată și dacă n-ar fi bătut cu piciorul în podea. Îi simt mâna tremurând pe obrazul meu și tensiunea din vocea ei. În ciuda bravadei, ea se teme în continuare de mine, de bărbatul care am fost, de bărbatul care s-ar putea ascunde în interiorul meu.

Nici nu îmi pot imagina curajul de care a trebuit să dea dovadă ca să vină aici.

— Nu știu cum să ieșim amândoi de aici, Anna.

— Știu.

— Dar voi găsi o cale. Nu voi pleca fără tine. Îți promit.

— Știu și asta.

În momentul acela, ea îmi trage o palmă.

— Asta este pentru că m-ai ucis, zice ea, ridicându-se în vârful degetelor pentru a săruta locul în care m-a lovit. Să mergem și să-l împiedicăm pe lacheu să te mai omoare.

44

Pe măsură ce coborâm prin întuneric pe scara îngustă și spiralată, lemnul trosnește. În cele din urmă, ne afundăm în beznă.

— Știi de ce mă aflam în dulap? o întreb eu pe Anna, care merge în fața mea și înaintează cu pași repezi.

— Habar n-am, dar asta ți-a salvat viața, răspunde ea, aruncându-mi o privire peste umăr. În carte scrie că lacheul va veni după Rashton cam pe vremea asta. Dacă el ar fi dormit în camera lui noaptea trecută, lacheul l-ar fi găsit.

— Poate că ar trebui să-l *lăsăm* să mă găsească, zic eu, simțind un val de entuziasm. Haide, mi-a venit o idee!

Trec pe lângă Anna și încep să cobor treptele două câte două.

Dacă lacheul îl urmărește pe Rashton în dimineața aceasta, există mari șanse ca acesta să stea la pândă pe coridoare. El se așteaptă să găsească un bărbat dormind în pat, ceea ce înseamnă că, pentru prima oară, sunt în avantaj. Cu puțin noroc, aș putea pune capăt acestei povești, o dată pentru totdeauna.

Scările se termină brusc în fața unui perete văruit, iar Anna, care se află la jumătatea scării, îmi spune să încetinesc. Fiind un ofițer de poliție destul de pregătit – după cum recunoaște chiar el –, Rashton nu este străin de lucrurile ascunse. Degetele mele îndemânatice localizează o trecere ascunsă, care îmi permite să mă rostogolesc în coridorul întunecat de afară. Flăcările lumânărilor pâlpâie în interiorul aplicelor, iar veranda, care se află în stânga mea, este pustie. Am ieșit la parter, iar ușa prin care am intrat începe să se facă din nou una cu peretele.

Lacheul se află la mai puțin de douăzeci de metri depărtare. Stă în genunchi și forțează o încuietoare. Instinctul îmi spune că este camera mea.

— Pe mine mă cauți, ticălosule? zic eu cu dispreț, năpustindu-mă asupra lui, înainte ca el să aibă ocazia să pună mâna pe cuțit.

Se ridică în picioare mai repede decât mi-am imaginat, face un salt în spate și mă lovește cu piciorul în piept. Mă lasă fără aer. Aterizez greoi și mă țin cu mâna de coaste, iar el nu se clintește din loc. Stă

nemișcat și așteaptă, ștergându-și cu dosul palmei saliva din colțul gurii.

— Ce iepuraș curajos! zice el, rânjind. Te voi spinteca încet.

Mă ridic, mă scutur de praf și iau o poziție de boxer, devenind brusc conștient de greutatea brațelor mele. Noaptea petrecută, când eram în dulap, nu m-au ajutat la nimic, iar acum, încrederea mea în ele scade cu fiecare secundă care trece. De data aceasta, mă apropii de el încet, fandând în stânga și în dreapta. Încerc să găsesc o ocazie ca să atac, însă aceasta nu mai apare. Simt o lovitură în bărbie și capul mi se dă pe spate. Nici măcar nu anticipez al doilea pumn ce îmi zdruncină stomacul, sau pe al treilea, care mă pune la podea.

Sunt dezorientat, amețit și abia mai respir în momentul în care lacheul se apleacă deasupra mea, mă ridică de păr și se întinde după cuțit.

— Hei! strigă Anna.

E o mică diversiune, dar este suficientă. Mă eliberez din strânsoarea lacheului, îl lovesc cu piciorul în genunchi, apoi îl izbesc cu umărul în față și îi sparg nasul. Sângele lui îmi pătează cămașa. Se retrage pe coridor, clătinându-se, și înșfacă un bust pe care îl azvârle cu o mână spre mine. Sunt obligat să sar într-o parte, iar el dispare după un colț.

Vreau să îl urmăresc, dar nu am forța necesară. Alunec de-a lungul peretelui până când ajung pe podea, în fund, ținându-mă cu mâna de coastele care mă dor. Sunt înspăimântat și descurajat. El a fost prea rapid și prea puternic. Dacă lupta ar fi durat mai mult, aș fi fost mort. Sunt sigur de asta.

— Idiotule! țipă Anna, privindu-mă amenințător. Era cât pe ce să-ți pierzi viața!

— Te-a văzut? o întreb eu, scuipând sângele din gură.

— Nu cred, răspunde ea, întinzându-mi o mână pentru a mă ajuta să mă ridic. Am rămas ascunsă și mă îndoiesc că a mai putut vedea ceva după ce i-ai spart nasul.

— Îmi pare rău, Anna, îi spun. Am crezut sincer că îi vom putea veni de hac.

— Să-ți pară rău, fir-ar să fie, zice ea, luându-mă prin surprindere cu o îmbrățișare strânsă în care simt cum tremură tot corpul. Trebuie

să fii cu băgare de seamă, Aiden. Din cauza ticălosului ăstuia, ți-au mai rămas doar câteva gazde. Dacă vei face o greșeală, vom rămâne blocați aici.

Această revelație mă izbește drept în față.

— Mi-au mai rămas doar trei gazde, repet eu, uluit.

Sebastian Bell a leșinat când a văzut iepurele mort din cutie. Majordomul, Dance și Derby au fost uciși, iar Ravencourt a adormit în sala de bal după ce a văzut-o pe Evelyn luându-și viața. Mai rămân Rashton, Davies și Gregory Gold. Între fragmentarea zilelor și salturile înainte și înapoi, am pierdut numărătoarea gazdelor.

Ar fi trebuit să-mi dau seama imediat.

Daniel a susținut că era ultima mea gazdă, dar acest lucru nu poate fi adevărat.

Simt cum rușinea mă acoperă ca o pătură călduroasă. Nu îmi vine să cred că am fost păcălit atât de ușor. Că m-am lăsat păcălit.

Nu a fost doar din vina ta.

Doctorul ciumei m-a avertizat că Anna mă va trăda. De ce mi-a spus asta când Daniel era cel care mă mințea? Și de ce mi-a spus că existau doar trei persoane care încercau să scape din casa aceasta, când, de fapt, erau patru? Și-a dat toată osteneala să ascundă caracterul duplicitar al lui Daniel.

— Am fost atât de orb, zic eu, cu superficialitate.

— Ce s-a întâmplat? mă întreabă Anna, în timp ce se retrage și mă privește îngrijorată.

Șovăi, însă mintea începe să mi se limpezească, iar stânjeneala lasă loc chibzuinței. Deși minciunile lui Daniel erau elaborate, scopul lor rămâne obscur. Aș înțelege că încearcă să-mi câștige încrederea, dacă ar vrea să profite de pe urma investigației mele. Însă nu este cazul. Cu greu m-a întrebat despre aceasta. Dimpotrivă, mi-a dat un avans, spunându-mi că Evelyn este cea care va fi omorâtă în timpul petrecerii și m-a avertizat în privința lacheului.

Nu îl mai pot numi prieten, dar nici nu sunt sigur dacă este dușmanul meu. Trebuie să aflu care este poziția lui și cea mai bună cale este aceea de a mă preface ignorant până când el își va dezvălui adevăratele intenții.

Trebuie să încep cu Anna.

Să ne ajute Dumnezeu în cazul în care ea îi va spune ceva lui Derby sau lui Dance. Prima lor reacţie în faţa unei probleme este să o atace, chiar dacă ar fi una spinoasă.

Anna mă priveşte, aşteptând un răspuns.

— Ştiu ceva, răspund eu, privind-o în ochi. Ceva important pentru amândoi, dar nu îţi pot spune despre ce este vorba.

— Eşti îngrijorat că vei schimba ziua, spune ea, de parcă ar fi cel mai evident lucru din lume. Nu-ţi face griji, caietul ăsta conţine o mulţime de lucruri pe care nu am voie să ţi le dezvălui. Anna zâmbeşte; îngrijorarea care i se citeşte pe faţă dispare. Am încredere în tine, Aiden. Nu aş fi aici dacă n-aş avea.

Ea îmi întinde o mână şi mă ajută să mă ridic de jos.

— Nu putem rămâne pe coridor, zice ea. Sunt în viaţă doar pentru că el nu ştie cine sunt. Dacă ne va vedea împreună, nu voi trăi suficient de mult ca să te ajut. Îşi netezeşte şorţul şi îşi îndreaptă boneta, apoi îşi lasă bărbia în piept, cât să aibă un aer reţinut. O iau eu înainte. Ne întâlnim în faţa uşii camerei lui Bell peste zece minute şi fii cu ochii-n patru. Odată ce lacheul îşi va reveni, te va căuta din nou.

Sunt de aceeaşi părere, dar nu am nici cea mai mică intenţie să aştept în acest coridor răcoros. Tot ce se întâmplă astăzi poarta amprenta Helenei Hardcastle. Trebuie să vorbesc cu ea, iar aceasta s-ar putea să fie ultima mea şansă.

O caut în salon, continuând să îmi oblojesc orgoliul şi coastele rănite, şi dau peste câteva persoane matinale care vorbesc despre cum a fost Derby târât cu forţa de bătăuşul lui Stanwin. Farfuria lui cu mâncare a rămas pe masă, unde a lăsat-o. Aceasta este caldă încă, semn că n-a plecat demult. Îi salut din cap şi mă îndrept spre dormitorul Helenei, dar când bat la uşă nu îmi deschide nimeni. Deoarece nu am mult timp la dispoziţie, o lovesc cu piciorul şi o deschid, distrugând încuietoarea.

Aşa se rezolvă misterul legat de persoana care a intrat prin efracţie.

Draperiile sunt trase, iar aşternuturile de pe salteaua patului cu baldachin atârnă încâlcite pe jos. În cameră domneşte o atmosferă sumbră, dominată de un somn tulburat şi de mirosul transpiraţiei provocate de coşmaruri, care nu a fost înlăturat de aerul proaspăt.

Șifonierul este deschis, masa de toaletă este murdărită cu pudra vărsată dintr-o cutie mare, produsele cosmetice sunt deschise și împinse deoparte, sugerând faptul că lady Hardcastle și-a făcut toaleta oarecum în grabă. Când pun mâna pe pat, îmi dau seama că acesta este rece. A plecat de ceva timp.

Ca atunci când am intrat în această cameră însoțit de Millicent Derby, ruloul mesei de scris este ridicat, pagina de azi din agenda Helenei este ruptă și cutia lăcuită care ar trebui să conțină cele două revolvere este goală. Evelyn trebuie să le fi luat la prima oră a dimineții, probabil, după ce a primit biletul care o obliga să se sinucidă. Nu i-ar fi fost greu să se furișeze după plecarea mamei ei prin ușa care făcea legătura cu camera ei.

Dar, dacă ea intenționează să se împuște cu revolverul, de ce alege să folosească pistolul argintiu pe care Derby l-a furat de la doctorul Dickie? Și de ce a luat ambele revolvere din cutie? Știu că îi dă unul lui Michael pentru vânătoare, însă nu îmi pot imagina că acesta a fost primul ei gând după ce a aflat că propria ei viață și cea a prietenei ei erau în pericol.

Privirea mi se oprește asupra agendei cu pagina ruptă. O fi tot opera lui Evelyn sau vinovatul este altcineva? Millicent a bănuit-o pe Helena Hardcastle.

Trecându-mi vârful degetului peste marginea ruptă, încep să îmi fac griji.

Am văzut întâlnirile Helenei în agenda lordului Hardcastle; prin urmare, știu că pagina lipsă se referă la întâlnirile ei cu Cunningham, EVelyn, Millicent Derby, grăjdarul-șef și Ravencourt. Singura întâlnire pe care sunt sigur că a avut-o Helena Hardcastle este cea cu Cunningham. El i-a recunoscut acest lucru lui Dance, iar amprentele lăsate de degetele lui mânjite cu cerneală sunt pe toate paginile.

Închid agenda cu zgomot. Mă simt agitat. Sunt numeroase lucruri pe care nu le înțeleg și nu mai am mult timp la dispoziție.

Gândurile nu îmi dau pace în timp ce urc scările ca să mă întâlnesc cu Anna, care se plimbă de colo colo în fața camerei lui Bell, examinând caietul cu schițe pe care îl ține în mâini. Aud voci înăbușite de partea cealaltă a ușii. Trebuie să fie Daniel care vorbește cu Bell; înseamnă că majordomul este jos, în bucătărie, cu doamna

Drudge. El va sosi în scurt timp.

— L-ai văzut pe Gold? Ar trebui să fie deja aici, zice Anna, în timp ce privește umbrele, sperând, poate, să îi deslușească silueta în întuneric, cu ochii ei sfredelitori.

— Nu l-am văzut, zic eu, privind agitat în jurul meu. De ce ne aflăm aici?

— Lacheul îi va ucide pe majordom și pe Gold în dimineața aceasta dacă nu îi vom duce într-un loc sigur, unde să îi pot proteja, îmi explică ea.

— Cum ar fi casa de oaspeți.

— Întocmai. Însă nu trebuie să pară că asta facem. În caz contrar, lacheul va ști cine sunt și mă va omorî și pe mine. Dacă va crede că eu sunt o simplă doică, iar ei sunt prea răniți ca să prezinte un pericol, el ne va lăsa în pace o vreme. Asta ne dorim noi. Cartea zice că rolul lor nu s-a încheiat încă, presupunând că îi vom păstra în viață.

— Și-atunci, de ce ai nevoie de mine?

— Să fiu a naibii dacă știu. Nici eu nu știu sigur ce ar trebui să fac. În caiet scrie să te aduc aici, la ora asta, însă – oftează, scuturând din cap – aceasta a fost singura instrucțiune clară; restul sunt doar cuvinte fără noimă. După cum spuneam, nu erai tocmai lucid când mi-ai dat-o. De aproape o oră încerc să descifrez paginile întrucât știu că, dacă le voi citi greșit sau dacă voi sosi prea târziu, tu vei muri.

Mă înfior, tulburat de acest crâmpei din viitorul meu.

Gregory Gold, ultima mea gazdă, trebuie să îi fi dat acest caiet Annei. Încă mi-l amintesc cum bătea câmpii despre trăsură pe la ușa lui Dance. Îmi amintesc că mă gândeam că era demn de milă și înspăimântător. Ochii lui negri erau sălbatici și pierduți.

Nu aștept cu nerăbdare ziua de mâine.

Îmi încrucișez brațele pe piept, mă reazem de peretele aflat lângă ea, iar umerii noștri se ating. Când știi că ai omorât pe cineva într-o viață anterioară, se limitează posibilele căi spre afecțiune.

— Te-ai descurcat mai bine decât mine, zic eu. Prima oară când mi-a spus viitorul, m-am trezit că fugăresc prin pădure o menajeră pe numele de Madeline Aubert, crezând că îi salvez viața. Am băgat spaima în biata fată.

— Ziua aceasta ar trebui să vină cu instrucțiuni, zice ea,

încruntându-se.

— Trebuie să ne comportăm normal.

— Nu sunt sigură că, dacă vom fugi și ne vom ascunde, ne va fi de vreun ajutor, spune ea, cu o frustrare ce însoțea sunetul pașilor grăbiți care urcau scările.

Fără să scoatem un cuvânt, ne ascundem amândoi. Anna se face nevăzută după colț, iar eu intru într-o cameră goală. Curiozitatea mă determină să las ușa întredeschisă și îl văd pe coridor pe majordomul care vine șchiopătând spre noi. Trupul lui scofâlcit pare și mai chinuit în mișcare. Pare deformat; o adunătură de colțuri ascuțite ascunse sub pijamale și un halat maro, zdrențuit.

Pentru că am retrăit de multe ori aceste momente, încă din acea primă dimineață, am crezut că nu mai pot fi afectat, însă simt frustrarea și teama majordomului în timp ce se grăbește să îl confrunte pe Bell în legătură cu acest trup nou în care este blocat.

Gregory Gold iese din dormitor, dar majordomul este mult prea preocupat ca să îl observe. De la depărtarea aceasta și cum stă cu spatele la mine, artistul pare ciudat de diform. Aduce mai puțin cu un om și mai mult cu o umbră lungă, aruncată pe perete. În mână ține un vătrai și, fără niciun avertisment, începe să îl cotonogească pe majordom.

Îmi amintesc de acest atac și de această durere.

Mă cuprind mila și un sentiment dezgustător de neajutorare când vătraiul împroașcă sângele pe perete.

Sunt alături de majordom când se ghemuiește pe podea, implorând îndurare și cerând ajutor, pe care însă nu le primește.

În momentul acela, îmi pierd cumpătul.

Înșfac o vază de pe bufet și dau năvală pe coridor, năpustindu-mă asupra lui Gold cu toată forța și lovindu-l cu ea în cap. Cioburi de porțelan se împrăștie în jurul lui în timp ce se prăbușește pe podea.

Tăcerea plutește în aer. Țin strâns în mână buza spartă a vazei în timp ce îi privesc pe cei doi bărbați care zac inconștienți la picioarele mele.

Anna își face apariția în spatele meu.

— Ce s-a întâmplat? mă întreabă, prefăcându-se surprinsă.

— Eu...

Câţiva oameni se strâng la capătul coridorului, treziţi din somn de zgomote. Sunt bărbaţi pe jumătate îmbrăcaţi şi femei speriate îşi mută privirile de la sângele de pe pereţi la trupurile de pe jos, apoi le aţintesc asupra mea cu o curiozitate obraznică. Dacă lacheul se află printre ei, atunci s-a ascuns pe undeva.

Probabil e mai bine aşa.

Sunt foarte furios şi nu vreau să fac din nou un lucru nesăbuit.

Doctorul Dickie urcă în grabă scările şi, spre deosebire de ceilalţi invitaţi, el este deja îmbrăcat. Mustaţa uriaşă îi este unsă cu grijă, iar începutul de chelie îi străluceşte datorită cremei.

— Ce naiba s-a întâmplat aici? exclamă el.

— Gold a înnebunit, răspund eu, cu un tremur de emoţie în glas. A început să îl atace pe majordom cu vătraiul, iar eu...

Îi flutur prin faţă buza vazei.

— Adu-mi trusa medicală, fetiţo! îi zice Dickie Annei, care s-a postat în raza lui vizuală. E lângă pat.

Anna face ce i s-a cerut. Începe să pună cap la cap cu dexteritate frânturi din viitor, fără să lase impresia că a preluat controlul. Doctorul întreabă dacă există un loc cald şi liniştit unde să îi ofere îngrijiri majordomului, iar Anna îi recomandă casa de oaspeţi şi se oferă să îi administreze ea medicamentele. Din simplul motiv că nu există niciun loc unde să îl încuie pe Gold, se ia decizia ca acesta să fie dus şi el în casa de oaspeţi şi să i se administreze sedative în mod regulat până când un servitor va putea aduce un poliţist din sat – Anna se oferă să găsească un servitor.

Se coboară scările, cărându-l pe majordom pe o targă improvizată, iar Anna îmi zâmbeşte uşurată, înainte să îi însoţească. Drept răspuns, eu mă încrunt, nedumerit. Am făcut atâtea eforturi, dar tot nu sunt sigur ce am realizat. Majordomul va fi imobilizat la pat, devenind astfel o pradă uşoară pentru lacheu în seara aceasta. Gregory Gold va fi sedat şi atârnat. Va supravieţui, dar va rămâne cu mintea scrântită.

Nu este un gând prea liniştitor, ţinând cont că urmăm instrucţiunile lui. Gold i-a dat caietul Annei şi, deşi el va fi ultima mea gazdă, habar nu am ce încearcă să realizeze. Nici măcar nu sunt sigur că ştie. Mai ales după câte a îndurat.

Eu îmi storc creierii, căutând crâmpeie de viitor pe care le-am zărit, dar pe care nu le-am trăit încă. Încă nu am aflat ce înseamnă mesajul *„cu toții”* pe care Cunningham i-l transmite lui Derby și de ce îi spune că a strâns câteva persoane laolaltă. Nu știu de ce Evelyn ia pistolul argintiu de la Derby, când are deja revolverul negru, pe care l-a furat din camera mamei sale, sau de ce Derby trebuie să păzească un bolovan în timp ce ea se sinucide.

Este frustrant. Văd firimituri așezate dinaintea mea, dar, din câte îmi pot da seama, acestea mă conduc pe marginea unei prăpăstii.

Din nefericire, nu există altă cale.

45

Când am scăpat de povara vârstei înaintate a lui Edward Dance, am sperat că voi scăpa și de durerile lui, însă după noaptea petrecută în dulap, corpul mi-e înțepenit. De fiecare dată când mă întind, mă aplec sau mă răsucesc simt o durere acută care mă face să gem. Drumul spre camera mea s-a dovedit a fi neașteptat de istovitor. Este evident faptul că Rashton a făcut senzație seara trecută, deoarece, în timp ce străbat casa, invitații îmi strâng călduros mâna și mă bat pe spate. Complimentele sunt presărate dinaintea mea ca niște pietre azvârlite, iar bunăvoința lor îmi provoacă vânătăi.

Când ajung în dreptul camerei, zâmbetul forțat îmi dispare de pe buze. Găsesc pe jos un plic alb care conține ceva voluminos. Cineva trebuie să-l fi băgat pe sub ușă. Îl desfac și mă uit în stânga și-n dreapta pe coridor, căutând să dau de urma persoanei care mi l-a lăsat.

> Tu l-ai lăsat.

Așa începe bilețelul din interior, care este înfășurat în jurul unei piese de șah similare cu cea pe care Anna o poartă la ea.

> Ia granule de nitrit de amil, azotit de sodiu și tiosulfat de sodiu.
> ȚINE BINE DE ELE.
>
> GG

— Gregory Gold, oftez eu, când citesc inițialele.

Probabil că mi l-a lăsat înainte să îl atace pe majordom.

Acum știu ce simte Anna. Instrucțiunile sunt greu de deslușit și de înțeles, deși reușesc să îi descifrez scrisul urât.

Arunc bilețelul și piesa de șah pe bufet, apoi încui ușa și o blochez cu un scaun. În mod normal, aș scotoci imediat printre lucrurile lui Rashton și m-aș duce la oglindă să îmi inspectez noul chip, însă știu deja ce conțin sertarele lui și cum arată el. Nu trebuie decât să mă gândesc la o întrebare ca să aflu răspunsul; de aceea, știu că are un set de monturi din alamă în sertarul cu șosete. Le-a confiscat de la un

scandalagiu în urmă cu câțiva ani și nu o dată i-au fost de folos. Mi le pun pe mâini, gândindu-mă doar la lacheu și la cum și-a apropiat fața de a mea, inspirând ultima mea răsuflare și oftând de plăcere când m-a adăugat și pe mine la socoteala lui.

Îmi tremură mâinile, dar Rashton nu este Bell. Pe el teama mai degrabă îl motivează în loc să îl descurajeze. Vrea să îl caute pe lacheu și să îi vină de hac, să recâștige demnitatea pe care am pierdut-o în confruntările noastre anterioare. Când mă gândesc la încăierarea noastră din această dimineață, sunt sigur că Rashton m-a determinat să cobor scările și să pătrund pe coridor. S-a întâmplat din cauza furiei și a orgoliului său. El deținea controlul, iar eu nici măcar nu am observat.

Acest lucru nu se poate întâmpla din nou.

Nesăbuința lui Rashton ne va omorî, iar eu nu îmi permit să mai irosesc o gazdă. Ca să reușesc să ne scot pe mine și pe Anna din haosul acesta, trebuie să i-o iau înainte lacheului și nu să fiu mereu cu un pas în urma lui. Cred că știu cine ne poate ajuta, deși nu va fi ușor de convins.

Îmi dau jos monturile, umplu lavoarul cu apă și încep să mă spăl în fața oglinzii.

Rashton este un bărbat tânăr – deși nu pe atât de tânăr pe cât se crede el –, înalt, puternic și incredibil de chipeș. Nasul îi este presărat cu pistrui, iar ochii de culoarea mierii și părul scurt și blond sugerează o față luminoasă. Singura imperfecțiune este cicatricea veche de pe umăr, provocată de glonț, a cărei urmă neregulată s-a estompat demult. Amintirea mi-ar apărea în minte dacă aș invoca-o, dar sufăr și așa destul de mult ca să mai invit nefericirea altui om în mintea mea.

În timp ce îmi șterg pieptul, clanța ușii este zgâlțâită, ceea ce mă face să înșfac monturile din alamă.

— Jim, ești înăuntru? Cineva a încuiat ușa.

Este o voce de femeie, răgușită și seacă.

Iau pe mine o cămașă curată, dau la o parte scaunul și descui ușa. De partea cealaltă a ușii văd o femeie nedumerită, cu pumnul ridicat ca să bată din nou. Niște ochi albaștri mă privesc de sub gene lungi, iar dunga de ruj roșu este singura culoare de pe fața ei glacială. Are în

jur de douăzeci de ani, iar părul bogat și negru i se revarsă peste cămașa albă și apretată, care îi este băgată în pantalonii de călărie. Prezența ei îi pune imediat sângele în mișcare lui Rashton.

— Grace...

Gazda mea îmi îndeasă acest nume pe limbă, precum și alte cuvinte.

Un tăvălug de emoții mă cuprinde: adorare, euforie, excitare și împăcare.

— Ai aflat ce a făcut idiotul de frate-meu? zice ea, trecând în grabă pe lângă mine.

— Bănuiesc că urmează să aflu.

— A împrumutat o mașină azi-noapte, zice ea, aruncându-se pe pat. L-a trezit pe grăjdarul-șef la ora două noaptea, îmbrăcat ca un curcubeu, și a plecat spre sat.

Informațiile pe care le are sunt complet eronate, dar nu am cum să-i salvez reputația fratelui ei. A fost decizia mea să iau mașina, să fug din casă și să plec în sat. În acest moment, bietul Donald Davies doarme pe un drum de pământ, acolo unde l-am abandonat, iar gazda mea încearcă să mă târască afară pe ușă, să îl caut.

Loialitatea lui este aproape copleșitoare și, căutând un motiv, sunt imediat asaltat de lucruri îngrozitoare. Sentimentele de afecțiune ale lui Rashton pentru Donald Davies au luat naștere din noroiul și sângele din tranșee. S-au dus la război ca niște proști și s-au întors frați, fiecare știind de durerile celuilalt.

Îi simt furia pentru felul în care i-am tratat prietenul.

Sau, poate, sunt doar furios pe mine.

Suntem atât de amestecați, încât nu-mi mai pot da seama.

— Eu sunt de vină, zice Grace, plouată. Avea de gând să își mai cumpere otravă dintr-aia de la Bell, iar eu l-am amenințat că îi voi spune tatei. Știam că este supărat pe mine, dar nu m-am gândit că-și va lua tălpășița. Apoi oftează, neajutorată. Crezi că a făcut vreo prostie?

— N-a pățit nimic, zic eu pe un ton liniștitor, așezându-mă lângă ea. Doar s-a speriat. Atâta tot.

— Mi-aș dori să nu-l fi cunoscut niciodată pe afurisitul acela de doctor, zice ea, netezind cutele cămășii mele cu palma. Donald nu a

mai fost același de când Bell și-a făcut apariția cu „bunătățile” lui. Afurisitul acela de laudanum a pus stăpânire pe el. Abia dacă mai reușesc să vorbesc cu el. Mi-aș dori să putem...

Cuvintele ei se transformă brusc într-o idee. O văd cum privește din spatele unor ochi mari de uimire, urmărindu-l de la început și până la sfârșit, ca pe un cal în derby.

— Trebuie să mă duc și să îi vorbesc lui Charles despre ceva, zice ea, brusc, sărutându-mă pe buze înainte să țâșnească afară pe coridor.

Dispare înainte ca eu să apuc să reacționez, lăsând ușa deschisă în urma ei.

Mă ridic și mă duc să o închid. Sunt înfierbântat, tulburat și puțin cam nedumerit. Per ansamblu, lucrurile erau mai simple atunci când mă aflam în dulap.

46

Pas cu pas, înaintez încet de-a lungul coridorului, băgându-mi capul în fiecare cameră, înainte să le verific. Port monturile din alamă la mâini și tresar la fiecare zgomot și umbră. Sunt atent la atacul care va veni; știu că nu îl pot învinge pe lacheu dacă mă va lua prin surprindere.

Dau la o parte draperia de catifea care blochează coridorul și pătrund în abandonata aripă de est a conacului Blackheath. Un vânt tăios mișcă perdelele care lovesc peretele ca niște hălci de carne ce aterizează pe tejgheaua măcelarului.

Nu mă opresc până când nu ajung la camera copiilor.

Nu observ imediat trupul inconștient al lui Derby, care a fost târât într-un colț al încăperii și așezat în spatele căluțului de jucărie. Capul lui este un amestec de sânge și cioburi de porțelan, însă este viu și bine ascuns. Având în vedere faptul că Derby a fost atacat când a ieșit din camera lui Stanwin, este evident că făptașul a avut suficientă conștiință încât să îl împiedice pe șantajist să îl găsească și să îl omoare, dar nu a avut suficient timp să îl ducă într-un loc mai sigur.

Îi scotocesc repede prin buzunare, însă tot ce luase de la Stanwin a fost furat. Nici nu mă așteptam să fie altfel, dar, cum el este arhitectul atâtor mistere din casă, m-am gândit că merită să încerc.

Îl las să doarmă în continuare și mă îndrept spre camerele lui Stanwin de la capătul coridorului. Cu siguranță doar teama l-a împins în acest cotlon interzis al casei, atât de departe de minimum de confort pe care și-l permit ceilalți de la Blackheath. Dacă acesta a fost criteriul, atunci el a ales bine. Pardoseala este spionul lui, anunțându-mi venirea cu fiecare pas, iar coridorul lung oferă doar o singură cale de intrare și una de ieșire. Este evident faptul că șantajistul crede că este înconjurat de dușmani, un aspect de care m-aș putea folosi.

Trec prin sala de recepție și mă duc să bat la ușa lui Stanwin. Mă întâmpină o tăcere ciudată, ca și când cineva ar încerca să nu facă gălăgie.

— Sunt agentul de poliție Jim Rashton, strig eu prin lemn, înlăturând monturile din alamă. Trebuie să vă vorbesc.

Această declarație este întâmpinată de o avalanșă de sunete: cineva traversează încăperea cu pași ușori, un sertar scârțâie, ceva este ridicat și mutat, apoi, într-un final, se aude o voce din spatele ușii.

— Intră! zice Ted Stanwin.

Stă pe un scaun, cu o mână băgată în cizma stângă, pe care o lustruiește cu vigoarea unui soldat. Mă trec câțiva fiori, căci am o puternică senzație stranie. Ultima oară când l-am văzut pe bărbatul acesta, zăcea mort în pădure, iar eu îi scotoceam prin buzunare. Blackheath l-a ridicat, l-a scuturat de praf și i-a întors cheia de la spate, astfel încât el să o ia de la început. Dacă acesta nu este iadul, atunci diavolul poate lua notițe.

Privesc dincolo de el. Garda lui de corp doarme profund pe pat, respirând zgomotos prin nasul bandajat. Sunt surprins că Stanwin nu l-a mișcat și încă și mai surprins să văd că șantajistul și-a așezat scaunul într-o parte, cu fața spre pat, așa cum a procedat și Anna cu majordomul. Este evident că Stanwin nutrește o oarecare afecțiune pentru acest individ.

Mă întreb cum ar reacționa dacă ar ști că Derby se află în camera alăturată.

— Ah, tu ești cel care a fost în centrul atenției, zice Stanwin, oprindu-se din lustruit în timp ce se uită la mine.

— Mă tem că m-ați pierdut, zic eu, nedumerit.

— N-aș fi un șantajist dacă n-aș fi reușit să fac asta foarte bine, zice el, arătând spre un scaun șubred din lemn de lângă foc.

Îi accept invitația și trag scaunul mai aproape de pat, având grijă să ocolesc ziarul murdar și petele de cremă de pantofi de pe pardoseală.

Stanwin poartă ceea ce aduce cu ținuta unui grăjdar care lucrează pentru un om înstărit. Cămașa albă de bumbac îi este călcată, iar pantalonii negri sunt imaculați. Când îl văd acum, îmbrăcat simplu, lustruindu-și singur ghetele și ascunzându-se într-o aripă dărăpănată a unui conac odinioară grandios, nu înțeleg ce a avut de câștigat după nouăsprezece ani de șantaj. Vase sparte de sânge îi brăzdează obrajii și nasul, în vreme ce ochii lui adânciți, injectați și lipsiți de somn, sunt atenți la monștrii de la ușa lui.

Monștri pe care el i-a invitat acolo.

În spatele fanfaronadei lui se află un suflet stins pentru că

înflăcărarea l-a părăsit demult. Acestea sunt asperitățile unui om înfrânt, secretele fiind singurele care îi mai pot încălzi sufletul. În acest moment, el se teme la fel de mult de victimele lui ca ele de el.

Mă încearcă un sentiment de milă. Ceva din situația lui Stanwin mi se pare teribil de cunoscută și, în adâncul meu, dincolo de gazdele mele, unde sălășluiește adevăratul Aiden Bishop, simt cum se trezește o amintire. Am venit aici din cauza unei femei. Am vrut să o salvez, dar nu am putut. Blackheath a fost șansa mea să... ce... să încerc din nou?

Ce am venit să fac aici?

Las-o baltă.

— Hai să spunem lucrurilor pe nume, zice Stanwin, privindu-mă drept în ochi. Ești în cârdășie cu Cecil Ravencourt, Charles Cunningham, Daniel Coleridge și alți câțiva; toți vă interesați despre o crimă care s-a petrecut în urmă cu nouăsprezece ani.

Gândurile mele anterioare se risipesc.

— Nu face pe miratul! zice el, inspectând o pată de pe cizma lui. Cunningham a venit să pună întrebări dis-de-dimineață, în numele stăpânului lui gras, iar Daniel Coleridge a dat târcoale pe-aici câteva minute mai târziu. Amândoi erau interesați de bărbatul pe care l-am împușcat când l-am alungat pe ucigașul conașului Hardcastle. Și-acum, iată-ne. Nu-i greu să-mi dau seama ce pui la cale, atât timp cât am ochi să văd și creier să gândesc.

Îmi aruncă o privire, iar acel paravan de nonșalanță alunecă, lăsând la vedere o minte calculată. Conștient de privirea lui ațintită asupra mea, caut cuvintele potrivite, care să îi alunge bănuiala. Însă tăcerea devine tot mai apăsătoare.

— Mă întrebam cum vei reacționa, mormăie Stanwin, punându-și cizma pe ziar și ștergându-și mâinile cu o cârpă.

Când vorbește din nou, vocea lui este joasă și blândă, ca a unui narator.

— Mie mi se pare că această sete subită de dreptate este stârnită, probabil, de unul din cele două motive, continuă el, curățându-și cu un briceag mizeria de sub unghii. Fie Ravencourt simte miros de scandal și te plătește ca să faci cercetări în numele lui, fie crezi că există un caz important care așteaptă să fie rezolvat, în urma căruia

vei ajunge în ziare și vei deveni renumit.

Rânjește când mă vede că tac.

— Uite care-i treaba, Rashton! Tu nu mă cunoști și nici nu știi cu ce mă îndeletnicesc, dar eu îi știu pe oamenii ca tine. Ești progenitura unor oameni din clasa muncitoare care se plimbă cu o femeie bogată pe care nu ți-o permiți. Nu-i nimic rău în a evolua, am făcut-o și eu, dar vei avea nevoie de bani să urci în ierarhie, iar eu te pot ajuta. Informația are valoare, ceea ce înseamnă că ne putem ajuta reciproc.

Mă privește în ochi, dar nu într-un mod confortabil. O venă îi pulsează cu putere la gât și broboane de transpirație i se adună pe frunte. Abordarea lui este periculoasă, iar el știe asta. Chiar și așa, oferta lui este tentantă. Rashton nu și-ar dori nimic altceva decât să o poată întreține pe Grace. I-ar plăcea să-și cumpere haine elegante și să plătească mai mult de o cină pe lună.

Adevărul este că i-ar plăcea să aibă un bănuț în plus.

— Câte persoane știu că Lucy Harper este fiica ta? îl întreb eu fără ocolișuri.

Acum este rândul meu să văd cum *îi* pică fața.

Am intrat la bănuieli atunci când l-am văzut cum o face de rușine pe Lucy la prânz, doar pentru că a avut îndrăzneala să i se adreseze cu prenumele atunci când l-a rugat să se dea la o parte ca să poată trece. Nu i-am acordat prea multă atenție când am văzut scena prin ochii lui Bell. Stanwin este o brută și un șantajist și mi s-a părut un lucru firesc. Abia când am fost din nou martorul scenei în trupul lui Dance am surprins afecțiunea din vocea lui Lucy și teama de pe fața lui. Se afla într-o încăpere plină de oameni care i-ar împlânta bucuroși cuțitul în coaste, iar ea le arăta tuturor că ține la el. E ca și când și-ar fi vopsit o țintă pe spate. Nu este de mirare că el s-a dezlănțuit. Voia ca ea să plece din încăpere cât mai repede posibil.

— Care Lucy? zice el, strângând cârpa în mâini.

— Nu mă insulta negând, Stanwin, îl întrerup eu. Are părul tău roșcat, iar tu păstrezi în haină un medalion cu fotografia ei, alături de un caiet cu coduri care conține detalii despre șantajele tale. Sunt niște lucruri pe care, în mod ciudat, le ții laolaltă; asta, dacă nu cumva sunt singurele lucruri de care îți pasă. Ar fi trebuit să auzi cum ți-a luat ea apărarea în fața lui Ravencourt.

Fiecare cuvânt care îmi iese pe gură este ca o lovitură de ciocan.

— Nu este greu să-ți dai seama, zic eu. Nu și pentru un om care are ochi să vadă și creier să gândească.

— Ce vrei? mă întreabă el, încet.

— Vreau să știu ce s-a întâmplat cu adevărat în dimineața în care a fost omorât Thomas Hardcastle.

Limba îi mișcă buzele în timp ce mintea i se pune în funcțiune, ca niște rotițe unse de minciuni.

— Charlie Carver și cu încă un bărbat l-au dus pe Thomas la lac, apoi l-au înjunghiat până l-au omorât, zice el, ridicând cizma din nou. Pe Carver l-am oprit, dar celălalt a scăpat. Mai vrei să auzi și alte povești vechi?

— Dacă m-ar fi interesat minciunile, aș fi întrebat-o pe Helena Hardcastle, spun eu, aplecându-mă în față, cu mâinile împreunate între genunchi. A fost acolo, nu-i așa? Așa cum a zis Alf Miller. Toată lumea crede că familia ți-a dat o plantație pentru că ai încercat să-l salvezi pe băiețel, dar știu că nu asta s-a întâmplat. O șantajezi pe Helena Hardcastle de nouăsprezece ani, de când a murit băiatul. Ai văzut ceva în dimineața aceea, ceva cu care ai șantajat-o în tot acest timp. Ea i-a spus soțului ei că banii erau pentru a păstra secretul în ceea ce privește adevărata descendență a lui Cunningham, dar nu despre asta e vorba, nu-i așa? Este ceva mai important.

— Și dacă nu îți spun ce am văzut, ce se va întâmpla? mârâie el, azvârlind cizma. Răspândești zvonul că tatăl lui Lucy Harper este infamul Ted Stanwin și aștepți să vezi cine o va omorî primul?

Deschid gura să răspund și sunt uimit când văd că nu-mi iese niciun cuvânt. Firește că acesta a fost planul meu, însă, stând aici, îmi amintesc momentul de pe scări, când Lucy conducea un majordom debusolat în bucătărie, ca acesta să nu dea de necazuri. Spre deosebire de tatăl ei, ea are un suflet bun, în care se regăsesc blândețea și îndoiala – perfect pentru a fi călcat în picioare de bărbați ca mine. Nu e de mirare că Stanwin s-a ținut departe și a lăsat-o pe mama ei s-o crească. Probabil că a trimis bani membrilor familiei lui de-a lungul anilor, cu intenția de a le oferi o viață confortabilă până când îi va putea proteja permanent de dușmanii lui puternici.

— Nu, răspund eu, mai mult în sinea mea. Lucy a fost bună cu

mine atunci când am avut nevoie de bunătate. Nu o voi expune pericolului, nici măcar pentru asta.

Mă surprinde cu un zâmbet în care se întrezărește o urmă de regret.

— Cu sentimente, nu vei ajunge prea departe în casa asta, zice el.

— Atunci, ce zici de bun-simț? îl întreb eu. Evelyn Hardcastle va fi omorâtă în seara aceasta și cred că este din cauza a ceea ce s-a întâmplat în urmă cu nouăsprezece ani. Mie mi se pare că este în interesul tău s-o ții pe Evelyn în viață, ca ea să se poată căsători cu Ravencourt, iar tu să fii plătit în continuare.

Fluieră.

— Dacă este adevărat, atunci poți stoarce mai mulți bani când știi cine este făptașul, dar tu ai înțeles greșit, zice el cu emfază. Nu e nevoie să fiu plătit în continuare. Eu mi-am încheiat socotelile. Urmează să primesc o sumă fabuloasă, apoi îmi voi vinde afacerea și voi pleca. Tocmai de aceea am venit la Blackheath: s-o iau pe Lucy și să închei târgul. Ea va pleca împreună cu mine.

— Cui îi vinzi afacerea?

— Lui Daniel Coleridge.

— Coleridge plănuiește să te omoare peste câteva ore, la vânătoare. Câte informații merită asta?

Stanwin mă privește cu suspiciune.

— Să mă omoare? zice el. Noi doi am încheiat o înțelegere echitabilă. Urmează să o pecetluim în pădure.

— Informațiile se află în două caiete, nu-i așa? zic eu. Toate numele, nelegiuirile și plățile sunt notate cifrat într-unul, iar codul pentru a le descifra se află în celălalt. Le ții separat, crezând că asta îți oferă siguranță, dar nu este așa și, înțelegere echitabilă sau nu, vei fi mort peste – eu îmi ridic mâneca pentru a mă uita la ceas – patru ore, moment în care Coleridge va intra în posesia ambelor caiete, fără să dea un bănuț.

Stanwin pare nesigur pentru prima oară.

Își întinde mâna spre sertarul noptierei pentru a scoate o pipă și un săculeț cu tutun, pe care îl îndeasă în găvan. Înlătură surplusul, apoi trece flacăra chibritului peste frunzele tocate, trăgând câteva fumuri ca să le aprindă. Până când își întoarce atenția la mine,

tutunul se aprinde, iar fumul formează o aură deasupra capului lui.

— Cum o va face? mă întreabă Stanwin, cu colțul gurii, deoarece ține pipa între dinții galbeni.

— Ce ai văzut în dimineața în care a murit Thomas Hardcastle? îl întreb eu.

— Asta e, nu-i așa? O crimă pentru altă crimă?

— E o înțelegere echitabilă, răspund eu.

El scuipă în palmă.

— Să batem palma, zice el.

Eu mă conformez, apoi îmi aprind ultima țigară. Pofta de tutun mi-a venit încetul cu încetul, așa cum mareea urcă puțin câte puțin pe malul apei. Fumul îmi pătrunde în gât, iar ochii mi se umezesc de plăcere.

Stanwin se scarpină în barba nerasă și începe să vorbească pe un ton îngândurat.

— A fost o zi ciudată, bizară încă de la început, explică el, potrivindu-și pipa în gură. Invitații au sosit pentru petrecere, dar domnea deja o atmosferă apăsătoare la conac. Certuri în bucătărie, încăierări la grajduri, în care până și invitații au fost implicați; nu treceai pe lângă o ușă închisă fără să nu auzi o voce răstită.

Are un aer obosit, ca a unui bărbat care descarcă un camion plin cu obiecte ascuțite.

— Nu a fost o surpriză când Charlie a fost concediat, zice el. Relația lui cu lady Hardcastle continua de când lumea. A fost secretă la început. Apoi a devenit evidentă, prea evidentă dacă mă întrebi pe mine. Cred că au vrut să fie prinși. Nu știu de unde s-a aflat într-un final, dar vestea că Charlie a fost concediat de către lordul Hardcastle s-a răspândit în bucătărie ca varicela. Am crezut că va veni jos ca să-și ia rămas-bun, însă n-am auzit nici măcar un piuit, apoi, după câteva ore, una dintre menajere a venit la mine, zicându-mi că l-a văzut pe Charlie beat turtă, dând târcoale camerei copiilor.

— Camerei copiilor, ești sigur?

— Asta mi-a spus menajera. Își băga capul în fiecare cameră, ca și când ar fi căutat ceva.

— Știi ce anume căuta?

— Ea credea că el încerca să-și ia rămas-bun, însă copiii erau afară

la joacă. Oricum, el a plecat, cărând pe umăr un sac mare din piele.

— Și ea nu știa ce conținea acesta?

— Deloc. Indiferent ce o fi fost, nimeni nu l-a pizmuit. Charlie era sociabil și toți îl plăceam.

Stanwin oftează, ridicându-și fața spre tavan.

— Ce s-a întâmplat în continuare? îl îndemn, simțind că ezită să continue povestirea.

— Charlie a fost prietenul meu, zice el, cu tristețe. Așa că m-am dus să-l caut, mai mult ca să-mi iau rămas-bun de la el. Ultima oară fusese văzut îndreptându-se spre lac, prin urmare am luat-o și eu într-acolo. Doar că el nu era acolo. Nu era nimeni sau cel puțin așa am avut impresia la început. Aș fi plecat, dar am văzut pete de sânge pe pământ.

— Le-ai luat urma? îl întreb eu.

— Da, până pe marginea lacului... atunci l-am văzut pe băiat.

Înghite cu noduri și-și trece mâna peste față. Amintirea stă ascunsă într-un colț al minții lui de atâta vreme, încât nu mă miră că reușește cu greu să o scoată la lumină. Omul în care s-a transformat acum a crescut din această sămânță otrăvitoare.

— Ce-ai văzut, Stanwin? îl întreb eu.

Luându-și mâna de pe față, el se uită la mine de parcă aș fi un preot care așteaptă o spovedanie.

— La început, am văzut-o doar pe lady Hardcastle, răspunde el. Stătea în genunchi în noroi și plângea în hohote. Era sânge peste tot. Nu l-am văzut pe băiat, căci ea îl legăna în brațe atât de strâns... însă ea s-a întors când m-a auzit. Îl înjunghiase în gât cu cuțitul, mai să-i taie capul.

— A mărturisit? zic eu.

Aud entuziasmul din vocea mea. Când îmi cobor privirea, văd că-mi țin mâinile încleștate și îmi simt trupul încordat. Stau pe marginea scaunului, cu sufletul la gură.

Mi se face pe loc rușine.

— Mai mult sau mai puțin, răspunde Stanwin. Zicea întruna că a fost un accident. Doar atât. Că a fost un accident.

— Și care este rolul lui Carver în toată povestea asta?

— El a sosit mai târziu.

— Cât de târziu?

— Nu știu...

— Cinci minute sau douăzeci de minute mai târziu? îl întreb eu. Este important, Stanwin.

— Nu douăzeci! Poate, zece! N-a trecut prea mult timp.

— Avea sacul la el?

— Sacul?

— Sacul cafeniu din piele pe care l-a văzut menajera luându-l din casă? Îl avea asupra lui?

— Nu, sacul, nu. El își îndreaptă pipa spre mine. Știi ceva, nu-i așa?

— Cred că da. Termină de povestit, te rog.

— A venit Carver și m-a tras deoparte. Era treaz. Treaz de-a binelea, așa cum este un om când are parte de un șoc. M-a rugat să uit tot ce-am văzut, să le spun tuturor că el este făptașul. I-am spus că n-o voi face. Nu pentru ea și nu pentru familia Hardcastle. Dar el mi-a spus că o iubește, că a fost un accident și că era singurul lucru pe care îl putea face pentru ea. Singurul lucru pe care i-l putea oferi. Mi-a zis că oricum nu mai avea un viitor, după ce a fost concediat de la Blackheath și că era nevoit să plece de lângă Helena. M-a pus să jur că voi păstra secretul ei.

— Lucru pe care l-ai și făcut, doar că ai făcut-o să plătească pentru asta, zic eu.

— Tu ai fi procedat altfel, copoiule? întrebă el, cuprins de furie. I-ai fi pus cătușele pe loc, încălcându-ți promisiunea dată unui prieten? Sau ai fi lăsat-o să scape basma curată?

Scutur din cap. Nu știu ce să-i răspund, dar nu mă interesează scuzele lui demne de milă. Există doar două victime în povestea aceasta: Thomas Hardcastle și Charlie Carver – un copil ucis și un bărbat care s-a dus la pușcărie pentru a o proteja pe femeia iubită. Este prea târziu să îi mai pot ajuta, dar nu am de gând să îngădui ca adevărul să rămână în continuare îngropat.

A produs deja suficiente stricăciuni.

47

Tufișurile foșnesc, iar surcelele trosnesc sub tălpi. Daniel se mișcă repede prin pădure, fără să încerce să se ascundă. Nu este nevoie. Restul gazdelor mele sunt toate ocupate, iar ceilalți sunt fie la vânătoare, fie pe verandă.

Inima îmi bubuie în piept. S-a furișat afară din casă după ce a vorbit cu Bell și cu Michael în camera de studiu, iar eu îl urmăresc de cincisprezece minute, croindu-mi în tăcere drum printre copaci. Îmi amintesc că a ratat începutul vânătorii și că l-a prins din urmă pe Dance. Sunt curios să aflu ce l-a reținut. Sper ca această misiune să arunce mai multă lumină asupra planurilor lui.

Copacii se răresc brusc, lăsând locul unui luminiș urât. Nu suntem departe de lac, iar eu zăresc ochiul de apă în dreapta mea. Lacheul se învârte în cerc ca un animal în cușcă, iar eu trebuie să mă ascund după un tufiș ca să nu fiu văzut.

— Fă-o repede, zice Daniel, apropiindu-se de el.

Lacheul îi trage un pumn în bărbie.

După ce se dă în spate împleticindu-se, Daniel se îndreaptă și cere un al doilea pumn, dând ușor din cap. Acesta îl lovește în stomac. Urmează un croșeu care îl trimite la pământ.

— Încă? întreabă lacheul, aplecându-se deasupra lui.

— Ajunge, răspunde Daniel, tamponându-și buza crăpată. Dance trebuie să creadă că ne-am luptat, și nu că a fost cât pe ce să mă omori.

Sunt în cârdășie.

— Poți să-i prinzi din urmă? îl întreabă lacheul, ajutându-l pe Daniel să se ridice de jos. Vânătorii au un avans bunicel.

— Sunt și multe picioare bătrâne. Nu cred că au ajuns departe. Ai avut noroc s-o înhați pe Anna?

— Încă nu, am fost ocupat.

— Atunci, grăbește-te! Prietenul nostru începe să-și piardă răbdarea.

Deci, la asta se rezumă totul. O vor pe Anna.

De aceea mi-a spus Daniel să o găsesc atunci când eram

Ravencourt și de aceea l-a rugat pe Derby să o aducă în bibliotecă, când mi-a expus planul lui de a-l prinde pe lacheu. Eu trebuia să i-o livrez, ca mielul la sacrificat.

Simt cum mă ia cu amețeală în timp ce îi privesc cum mai schimbă două sau trei vorbe, înainte ca lacheul să o ia înspre casă. Daniel își șterge sângele de pe față, dar nu se mișcă și, după o clipă, văd de ce. Doctorul ciumei își face apariția în luminiș. El trebuie să fie „prietenul" despre care a pomenit Daniel.

Este chiar lucrul de care m-am temut. Sunt în cârdășie. Daniel a legat un parteneriat cu lacheul și o vânează pe Anna în numele doctorului ciumei. Nu îmi pot imagina ce alimentează această dușmănie, însă așa se explică de ce doctorul ciumei și-a petrecut ziua încercând să mă întoarcă împotriva ei.

Își așază o mână pe umărul lui Daniel și îl conduce printre copaci, unde nu îi mai pot vedea. Intimitatea acestui gest mă șochează. Nu-mi amintesc ca doctorul ciumei să mă fi atins măcar o dată sau să se fi apropiat de mine suficient de mult ca să se întâmple acest lucru.

Eu mă iau după ei pe furiș, oprindu-mă la lizieră ca să le ascult vocile, însă nu aud nimic. Blestem și mă afund mai adânc în pădure, oprindu-mă din când în când și sperând să îi zăresc. Este în zadar. Au dispărut.

Mă simt ca într-un vis și fac cale-ntoarsă.

Cât din tot ce am văzut în ziua aceea este aievea? Este cineva ceea ce pretinde a fi? Credeam că Daniel și Evelyn erau prietenii mei, doctorul ciumei era un nebun, iar eu eram un doctor pe care îl chema Sebastian Bell și a cărui problemă majoră era amnezia. De unde să știu că erau doar niște simple poziții de plecare într-o cursă în care nu știam că particip?

Linia de sosire ar trebui să te îngrijoreze.

— Cimitirul, zic eu cu voce tare.

Daniel crede că o va prinde pe Anna acolo și nu am nicio îndoială că va fi însoțit de lacheu atunci când va încerca. Acolo va lua sfârșit totul, iar eu trebuie să fiu pregătit.

Am sosit la fântâna unde Evelyn a primit bilețelul de la Felicity în prima dimineață. Sunt nerăbdător să îmi pun planul în aplicare, însă, în loc să o iau înspre casă, fac stânga, înspre lac. Aceasta este decizia

lui Rashton. Este din instinct. Instinct de polițist. Vrea să vadă locul crimei cât timp mărturisirea lui Stanwin este încă proaspătă în minte.

Cărăruia este năpădită de iarbă, iar copacii, ale căror rădăcini străpung pământul, stau aplecați de o parte și de cealaltă. Pardesiul mi se agață în mărăcini, iar stropii de ploaie cad de pe frunze. În cele din urmă, ies pe malul noroios al lacului.

L-am văzut doar de la depărtare, dar e mult mai mare de aproape. Apa are o culoare verzuie, iar pe malul drept, câteva bărci rahitice stau legate lângă un debarcader care stă să se prăbușească. Pe insula din mijloc se află un foișor, iar acoperișul turcoaz și scorojit împreună cu cadranul din lemn stau în bătaia vântului și a ploii.

Nu este de mirare că soții Hardcastle au ales să plece de la Blackheath. Ceva rău s-a întâmplat aici și încă mai bântuie lacul. Atât de mare este neliniștea mea, încât îmi vine să fac stânga împrejur, însă o mare parte din mine simte nevoia să înțeleagă ceea ce s-a întâmplat aici în urmă cu nouăsprezece ani. Prin urmare, încep să pășesc de-a lungul lacului. Îl înconjor de două ori, așa cum un medic legist ar înconjura un cadavru aflat pe masa de la morgă.

Se scurge o oră. Ochii mei sunt atenți, dar nu descoperă nimic.

Povestea lui Stanwin pare terminată și îngropată, dar asta nu explică de ce trecutul revendică un alt copil Hardcastle. Asta nu dezvăluie cine este în spatele acestei povești și ce speră să câștige. Am crezut că, venind aici, mă voi lămuri, însă indiferent ce și-ar aminti lacul, acesta nu dorește să împărtășească. Spre deosebire de Stanwin, acesta nu se târguiește și, spre deosebire de grăjdarul-șef, nu poate fi amenințat.

Înfrigurat și ud, sunt tentat să renunț, dar Rashton mă trage deja spre piscină. Ochii polițistului nu sunt la fel de blajini precum cei ai celorlalte gazde ale mele. Ei caută muchiile și absențele. Amintirile mele despre acest loc nu sunt suficiente pentru el; trebuie să vadă totul din nou. Și astfel, cu mâinile vârâte adânc în buzunare, pășesc până la marginea apei, care este suficient de înaltă ca să-mi atingă talpa încălțămintei. O ploaie ușoară cade pe suprafața lacului, lovind bucățile mari de mușchi plutitor.

Măcar ploaia este un factor constant. Lovește fața lui Bell când acesta se plimbă cu Evelyn și bate în ferestrele casei de oaspeți, unde

doarme majordomul și unde Gold este legat. Ravencourt o ascultă din salonul lui, întrebându-se unde s-a dus Cunningham, iar Derby... ei bine, Derby este în continuare inconștient și e mai bine pentru el. Davies zace pe drum sau, poate, se întoarce la conac. Oricum, el se udă. La fel și Dance, care hoinărește prin pădure, cu o pușcă aruncată peste braț, dorindu-și să fie în altă parte.

Cât despre mine, mă aflu exact în locul unde va sta Evelyn în seara aceasta, unde își va lipi țeava revolverului de stomac și va apăsa pe trăgaci.

Văd ceea ce va vedea și ea.

Încerc să înțeleg.

Criminalul a găsit o cale prin care să o convingă pe Evelyn să se sinucidă, dar de ce să n-o facă în camera ei, unde să n-o vadă nimeni? De ce o va aduce aici, în toiul petrecerii?

Ca să vadă toată lumea.

— Atunci, de ce nu în mijlocul ringului de dans sau pe estradă? mormăi eu.

Totul este atât de teatral.

Rashton a lucrat la zeci de crime. Acestea nu sunt regizate, ci sunt acte imediate, impulsive. Oamenii se târăsc în bârlogurile lor după o zi grea de muncă, stârnind veninul care zace înlăuntrul lor. Izbucnesc certuri, iar soțiile, sătule să li se mai învinețească ochii, înșfacă un cuțit de bucătărie. Moartea survine pe străduțe lăturalnice și în odăi liniștite, cu milieuri pe mese. Copacii cad, oamenii sunt zdrobiți, uneltele alunecă. Oamenii mor așa cum au murit dintotdeauna: repede, cu nerăbdare sau fortuit; nu aici și nu în fața a o sută de persoane îmbrăcate în rochii de seară și fracuri.

Ce fel de minte face din moarte un teatru?

Mă întorc spre casă și încerc să îmi reamintesc traseul lui Evelyn spre piscină, aducându-mi aminte cum trecea de la lumină la întuneric, împleticindu-se ca un om beat. Îmi aduc aminte de pistolul argintiu care lucea în mâna ei, de împușcătură, de tăcere, iar apoi de artificii în timp ce ea se prăvălea în apă.

De ce să iei două arme când ajunge una?

O crimă care nu seamănă cu o crimă.

Așa a descris-o doctorul ciumei... dar dacă... mintea mea se agață

de un gând, trăgându-l din întuneric. Începe să se contureze o idee, una foarte ciudată.

Singura care are logică.

Tresar când cineva mă bate pe umăr și sunt cât pe ce să cad în piscină. Din fericire, Grace mă prinde, trăgându-mă în brațele ei. Trebuie să recunosc că nu mă aflu într-o situație neplăcută, mai ales când mă întorc și întâlnesc acei ochi albaștri care mă privesc iubitori și amuzați.

— Ce Dumnezeu faci aici? mă întreabă ea. Te-am căutat peste tot. Ai ratat masa de prânz.

În vocea ei se simte îngrijorarea. Se uită în ochi, căutând să privească prin ei, deși habar nu am ce caută.

— Am făcut o plimbare, răspund eu, încercând să n-o îngrijorez. Și am început să-mi imaginez cum a arătat locul acesta în momentele sale de glorie.

Pentru o clipă, pe fața ei se citește bănuiala, dar aceasta dispare când ea clipește din ochii ei minunați și mă ia de braț. Căldura trupului ei mă încălzește și pe mine.

— Îmi este greu să îmi amintesc acum, zice ea. Fiecare amintire pe care o am cu locul acesta, chiar și fericită, este umbrită de ceea ce s-a întâmplat cu Thomas.

— Erai aici când s-a întâmplat?

— Nu ți-am povestit niciodată? zice ea, odihnindu-și capul pe umărul meu. Cred că nu. Eram mică. Da, am fost aici. Aproape toată lumea care este aici azi a fost și atunci.

— Ai văzut cum s-a întâmplat?

— Nu. Slavă cerului! zice ea, îngrozită. Evelyn organizase o vânătoare de comori pentru copii. Nu cred că aveam mai mult de șapte ani. La fel și Thomas. Evelyn avea zece ani. Ea era mai mare, așadar ne aflam în grija ei în ziua aceea.

Devine abătută, distrasă de o amintire care își ia zborul.

— Desigur, acum știu că nu voia decât să meargă să călărească și să nu fie nevoită să aibă grijă de noi, dar, la vremea respectivă, ni s-a părut incredibil de amabilă. Ne distram de minune fugind unul după celălalt prin pădure în căutarea indiciilor, când, brusc, Thomas a țâșnit din loc. Nu l-am mai văzut de-atunci.

— A țâșnit? A spus de ce pleca sau unde se ducea?

— Zici c-ai fi polițistul care m-a interogat, zice ea, lipindu-mă mai tare de ea. Nu! N-a mai așteptat să ne răspundă la întrebări. A întrebat cât era ceasul, apoi a plecat.

— A întrebat cât era ceasul?

— Da, de parcă trebuia să ajungă undeva.

— Și nu v-a spus unde se ducea?

— Nu.

— Se comporta straniu, a spus ceva ciudat?

— De fapt, abia dacă am scos un cuvânt de la el, răspunde ea. A avut un comportament ciudat toată săptămâna, dacă stau să mă gândesc mai bine. Era retras, posomorât, nu era deloc în apele lui.

— Cum era de obicei?

Ea ridică din umeri.

— O pacoste, de cele mai multe ori. Era la vârsta aceea. Îi plăcea să ne tragă de coadă și să ne sperie. Ne urmărea prin pădure, apoi sărea în fața noastră când ne așteptam mai puțin.

— Și s-a comportat ciudat timp de o săptămână? întreb. Ești sigură că atâta a durat?

— Păi, de atâta vreme ne aflam noi la Blackheath înainte de petrecere. Așa că... da! Tremură și își ridică ochii la mine. Ce coace mintea aia a ta, domnule Rashton? mă întreabă ea.

— Coace?

— Văd încrețitura asta mică – ea lovește ușor cu degetul locul dintre sprâncenele mele – ori de câte ori te frământă ceva.

— Nu sunt sigur încă.

— Ei bine, încearcă să n-o faci când o vei cunoaște pe bunica.

— Să-mi încrețesc fruntea?

— Să gândești, prostuțule.

— De ce nu?

— Nu prea agreează bărbații tineri care gândesc prea mult. Crede că este un semn de lene.

Temperatura scade repede. Lumina slabă a zilei fuge de norii negri de furtună care învolburează cerul.

— Ne întoarcem în casă? întreabă Grace, bătând din picioare ca să se încălzească. Urăsc Blackheath la fel de mult ca orice fată, dar nu

într-atât încât să mor de frig doar ca să nu mă întorc înăuntru.

Arunc o privire către piscină și sunt puțin cam deznădăjduit. Nu îmi pot pune în aplicare ideea până nu vorbesc mai întâi cu Evelyn, iar ea a ieșit la plimbare cu Bell. Indiferent ce o coace mintea mea – ca să folosesc cuvintele lui Grace va trebui să aștept până când ea se va întoarce peste câteva ore. Și-apoi, ideea de a petrece timpul cu cineva care nu este târât în multele drame ale zilei mi se pare atrăgătoare.

Cu umerii lipiți, facem cale-ntoarsă spre casă și intrăm în vestibul tocmai când Charles Cunningham coboară grăbit scările. Este încruntat și cufundat în gânduri.

— Te simți bine, Charles? îl întreabă Grace, distrăgându-i atenția. Pe bune acum, ce-i cu toți bărbații din casa asta azi? Toți sunteți cu capul în nori.

Pe buzele lui apare un surâs. Bucuria lui este în contradicție cu seriozitatea cu care mă salută pe mine de obicei.

— Ah, cei doi preferați ai mei, zice el teatral, sărind de pe a treia treaptă ca să ne bată pe amândoi pe umăr. Îmi cer iertare, eram îngândurat.

Sentimentul de duioșie mă face să zâmbesc larg.

Până acum, valetul era pur și simplu cineva care ba apărea, ba dispărea din ziua mea. Era uneori de ajutor, dar care mereu își urmărea propriul scop. Era imposibil să ai încredere în el. Văzându-l prin ochii lui Rashton este ca și când aș privi cum o schiță în cărbune prinde culoare.

Grace și Donald Davies își petreceau verile la Blackheath, crescând împreună cu Michael, Evelyn, Thomas și Cunningham. În ciuda faptului că a fost crescut de bucătăreasă, doamna Drudge, toată lumea credea că el era fiul biologic al lui Peter Hardcastle, iar acest lucru îl făcea să fie mai presus de nivelul de bucătărie. Încurajând această percepție, Helena Hardcastle i-a poruncit guvernantei să îl educe pe Cunningham împreună cu copiii Hardcastle. O fi fost el servitor, dar nici Grace și nici Donald nu îl percepeau astfel, indiferent ce ar fi zis părinții lor. Cei trei sunt practic o familie, motiv pentru care Cunningham a fost unul dintre primii oameni pe care Donald Davies l-a prezentat lui Rashton atunci când cei doi s-au

întors din război. Cei trei sunt apropiați ca frații.

— Te necăjește Ravencourt? îl întreabă Grace. Sper că n-ai uitat iar să-i duci a doua porție de ouă? Știi cât este de supărăcios.

— Nu, nu, nu e vorba despre asta. Cunningham scutură îngândurat din cap. Știi cum uneori ziua îți începe într-un fel, iar apoi, din senin, se transformă în altceva? Ravencourt mi-a spus ceva destul de surprinzător și, ca să fiu sincer, încă nu am reușit să înțeleg.

— Ce ți-a spus? întreabă Grace, înclinându-și capul într-o parte.

— Că nu este... el tărăgănează și se ciupește de nas. După ce se gândește mai bine, oftează și renunță la acest subiect. Mai bine vă spun la un pahar de băutură în seara aceasta, când totul va fi lămurit. Acum nu știu ce să spun.

— Mereu faci așa, Charles, zice ea, bătând din picior. Îți place să începi să spui povești interesante, dar nu le termini niciodată.

— Ei bine, poate asta te va înveseli puțin.

Scoate din buzunar o cheie argintie cu o etichetă de carton. Este a lui Sebastian Bell. Ultima oară când am văzut cheia, aceasta se afla în buzunarul ticălosului de Derby, cu puțin timp înainte ca un necunoscut să îl pocnească în cap în camera lui Stanwin și să i-o fure.

Am senzația că fac parte dintr-o mașinărie, că sunt un zimț al unui ceas uriaș, care propulsează un mecanism și că sunt mult prea minuscul ca să îl înțeleg.

— Ai găsit-o? întrebă Grace, bătând din palme.

El îmi zâmbește.

— Grace m-a rugat să șterpelesc din bucătărie cheia de rezervă a camerei lui Bell ca să îi furăm drogurile, îmi explică el, lăsând cheia să îi atârne de deget. Eu am mers mai departe și am găsit cheia de la cufărul lui.

— Știu că este o copilărie, dar vreau ca Bell să sufere la fel de mult cum suferă Donald, zice ea, cu o strălucire vicleană în ochi.

— Și cum ai intrat în posesia cheii? îl întreb eu pe Cunningham.

— În timp ce îmi făceam datoria, răspunde el, puțin cam neliniștit. Cheia de la ușa camerei lui este în buzunarul meu. Toate acele fiole mici aruncate în lac, îți poți imagina?

— Nu în lac, zice Grace, strâmbându-se. E suficient de rău că m-am întors la Blackheath și n-am de gând să mă apropii de locul acela

îngrozitor.

— Ar mai fi fântâna de lângă casa de oaspeți, sugerez eu. Este veche și adâncă. Dacă vom arunca fiolele acolo, nu le va găsi nimeni.

— Perfect! încuviințează Cunningham, frecându-și vesel palmele. Ei bine, doctorul cel amabil s-a dus la plimbare cu domnișoara Hardcastle, deci aș zice că acum este momentul potrivit. Cine are chef să dea o mică spargere în miezul zilei?

48

Grace stă de pază lângă ușă, în timp ce Cunningham și cu mine ne furișăm în camera lui Bell. Nostalgia zugrăvește totul în culori vesele. După ce m-am luptat cu firile autoritare ale celorlalte gazde ale mele, atitudinea mea față de Bell s-a îndulcit considerabil. Spre deosebire de Derby, Ravencourt sau Rashton, Sebastian Bell era ca o pânză albă; este un bărbat care se izola, chiar și de el însuși. Eu l-am inundat, umplând atât de mult spațiile goale, încât nici măcar nu mi-am dat seama că era forma greșită.

Deși pare ciudat, îl simt ca pe un vechi prieten.

— Unde crezi că-și ține drogurile? mă întreabă Cunningham, închizând ușa după noi.

Deși știu exact unde se află cufărul lui Bell, mă prefac că habar nu am îngăduindu-mi să mă mai lăfăi puțin în absența lui, ca să mă bucur de senzația de a mă reîntoarce la o viață pe care am trăit-o deja.

Însă Cunningham descoperă destul de repede cufărul și îmi cere ajutorul ca să îl scoatem din dulap. Acesta face un zgomot îngrozitor când zgârie pardoseala din lemn. Ce bine că toată lumea a plecat la vânătoare, deoarece zgomotul ar putea trezi și morții din mormânt.

Cheia se potrivește perfect, iar încuietoarea se deschide datorită balamalelor care sunt unse bine, lăsând la vedere un interior plin doldora cu fiole maronii și sticluțe așezate în rânduri ordonate.

Cunningham a adus cu el un sac de bumbac și, îngenunchind de o parte și de cealaltă a cufărului, începem să îl umplem cu proviziile lui Bell. Există tincturi și fierturi de tot felul, și nu dintre acelea menite să te facă să zâmbești prostește. Printre acele mici plăceri dubioase se află o ploscă pe jumătate goală cu stricnină. Grăunții albi aduc foarte bine cu bucățile de sare grunjoasă.

Ce-o fi făcând cu asta?

— Bell vinde orice oricui, nu? zice Cunningham, smulgându-mi plosca din mână și azvârlind-o în sac. Dar nu pentru multă vreme.

În timp ce iau sticluțele din cufăr, îmi aduc aminte de bilețelul pe care Gold l-a vârât pe sub ușa mea și de cele trei lucruri pe care mi-a

cerut să le șterpelesc.

Din fericire, Cunningham este atât de concentrat la ceea ce face, încât nu observă când îmi strecor sticluțele în buzunar și las să cadă piesa de șah în cufăr. Printre atâtea intrigi, pare un lucru neimportant ca să-mi bat capul cu el, dar îmi amintesc câtă liniște mi-a adus și câtă forță. M-a înveselit în momentele cele mai grele și mă bucur că eu sunt acela care a pus-o acolo.

— Charles, vreau să-mi spui adevărul despre ceva, încep eu.

— Ți-am mai explicat că nu mă bag între tine și Grace, zice el pe un ton distant, continuând să umple cu grijă sacul. Indiferent din ce cauză vă veți certa săptămâna aceasta, admite că ai greșit și fii recunoscător atunci când îți va accepta scuzele.

Îmi oferă un zâmbet, dar acesta dispare când îmi vede expresia posomorâtă de pe față.

— Ce s-a întâmplat? mă întreabă el.

— De unde ai cheia de la cufăr? spun eu.

— Mi-a dat-o un servitor, dacă chiar vrei să știi, zice el, evitându-mi privirea și continuând să împacheteze.

— Nu este adevărat, zic eu, scărpinându-mi gâtul. Ai luat-o de la Jonathan Derby după ce l-ai lovit în cap. Daniel Coleridge te-a angajat să furi carnețelul cu lista celor pe care îi șantajează Stanwin, nu-i așa?

— E... e o prostie, se bâlbâie el.

— Te rog, Charles, zic eu, cu vocea sugrumată de emoție. Am vorbit deja cu Stanwin.

Rashton s-a bazat pe prietenia și pe sfatul lui Cunningham de nenumărate ori de-a lungul anilor și mi-e foarte greu să îl văd cum se agită acum din cauza interogatoriului meu.

— N-am... n-am vrut să îl lovesc, zice Cunningham, rușinându-se. Tocmai îl pusesem pe Ravencourt în cada de baie și mă duceam să iau micul dejun, când am auzit agitație pe scări. L-am văzut pe Derby intrând în fugă în camera de studiu, cu Stanwin pe urmele lui. Am crezut că mă voi putea furișa în camera lui Stanwin ca să îi iau carnețelul când atenția tuturor era distrasă, însă garda lui de corp era acolo, așa că m-am ascuns în camera opusă și am așteptat să văd ce se va întâmpla.

— L-ai văzut pe Dickie administrându-i gărzii de corp un sedativ, iar apoi pe Derby, găsind carneţelul, zic eu. Nu puteai să îl laşi să plece de acolo cu el. Era prea preţios.

Cunningham încuviinţează cu înflăcărare.

— Stanwin ştie ce s-a întâmplat în dimineaţa aceea. Ştie cine este adevăratul ucigaş al lui Thomas, zice el. A minţit în tot acest timp. Scrie în carneţelul lui. Coleridge îl va descifra pentru mine şi toată lumea va şti că tatăl meu, tatăl meu biologic, este nevinovat.

Citesc frică în ochii lui.

— Stanwin ştie despre înţelegerea mea cu Coleridge? mă întreabă el brusc. De aceea te-ai întâlnit cu el?

— Nu ştie nimic, răspund eu, pe un ton blând. M-am dus să-l întreb despre uciderea lui Thomas Hardcastle.

— Şi ţi-a povestit?

— Mi-a rămas dator pentru că i-am salvat viaţa.

Cunningham stă în continuare în genunchi, cu mâinile pe umerii mei.

— Eşti făcător de minuni, Rashton, zice el. Nu mă ţine în suspans.

— A văzut-o pe lady Hardcastle plină de sânge şi legănând în braţe trupul lui Thomas, spun eu, privindu-l cu atenţie. Stanwin a tras concluzia de rigoare, dar Carver a sosit câteva minute mai târziu şi a insistat ca Stanwin să îl învinuiască pe el.

Cunningham se holbează la mine în timp ce încearcă să identifice cusururi într-un răspuns căutat de mult timp. Când vorbeşte din nou, în vocea lui se simte amărăciunea.

— Fireşte, zice el, pleoştindu-se. Am irosit mulţi ani încercând să dovedesc că tata este nevinovat, dar aflu că mama este, de fapt, criminala.

— De când ştii cine sunt adevăraţii tăi părinţi? îl întreb eu, străduindu-mă din răsputeri să par empatic.

— Mi-a spus mama când am împlinit douăzeci şi unu de ani, răspunde el. Mi-a spus că tata nu este monstrul pe care îl crede toată lumea, dar n-a vrut să-mi explice de ce. De atunci, îmi storc creierii în fiecare zi, încercând să înţeleg ce-a vrut să spună.

— Te-ai întâlnit cu ea în dimineaţa aceasta, nu-i aşa?

— I-am dus ceaiul, răspunde el pe un ton blând. L-a băut în pat cât

timp am stat de vorbă. Obișnuiam să fac același lucru în copilărie. Mă întreba dacă sunt fericit, dacă învăț. Era bună cu mine. Era momentul meu preferat din zi.

— Și în dimineața aceasta? Bănuiesc că nu a pomenit nimic care să stârnească suspiciuni?

— Despre uciderea lui Thomas? Nu. N-a venit vorba despre asta, răspunde el pe un ton sarcastic.

— Mă referream la ceva contrar firii ei, ceva neobișnuit.

— Contrar firii ei, pufnește el. De mai bine de un an, nu prea e în apele ei. Nu pot ține pasul cu ea. Acum e veselă, dar imediat plânge.

— Un an, repet eu, îngândurat. De când a vizitat Blackheath cu ocazia comemorării morții lui Thomas?

După vizita aceea, ea și-a făcut apariția la ușa lui Michael, trăncănind despre haine.

— Da... poate, zice el, trăgându-se de lobul urechii. Doar nu crezi că e copleșită? De vină, adică. Așa s-ar explica de ce se comportă atât de ciudat. Poate că încearcă să-și facă puțin curaj ca să mărturisească, în sfârșit, adevărul. Astfel, comportamentul ei din dimineața aceasta ar avea logică.

— De ce? Despre ce ați vorbit?

— De fapt, era calmă. Oarecum distantă. Vorbea despre îndreptarea lucrurilor și despre cât de mult regretă că a trebuit să cresc rușinat de numele tatălui meu. Se întristează. Asta e, nu? Are de gând să mărturisească în seara aceasta la petrecere. De aceea și-a dat atâta osteneală să redeschidă conacul și să-i invite pe aceiași oaspeți.

— Se prea poate, zic eu, neputând să îmi ascund îndoiala. De ce ți-ai lăsat amprentele pe agenda ei? Ce căutai?

— Când am insistat să-mi spună mai multe, ea mi-a cerut să caut în agendă ora la care trebuia să-l întâlnească pe grăjdarul-șef. Mi-a spus că îmi va putea spune mai multe după aceea și că ar trebui să vin la grajduri. Am așteptat-o, dar ea n-a mai venit. Am căutat-o toată ziua, dar n-a văzut-o nimeni. S-o fi dus în sat.

Ignor aceste cuvinte.

— Spune-mi despre băiatul de la grajduri care a dispărut, îi cer eu. L-ai întrebat pe grăjdarul-șef despre el.

— Nu-s multe de spus. În urmă cu câțiva ani, am băut împreună

cu inspectorul care a anchetat moartea lui Thomas. Nu credea că tatăl meu – Carver, adică – era vinovat, mai ales pentru că acest băiat, Keith Parker, dispăruse înainte cu o săptămână, când tatăl meu se afla în Londra cu lordul Hardcastle, și nu îi plăcea această coincidență. Inspectorul s-a interesat de băiat, dar n-a aflat nimic. După câte se pare, Parker a plecat fără să lase vreo vorbă cuiva și nu s-a mai întors. Nu i-au găsit niciodată trupul. Prin urmare, nu au putut dezminți zvonul conform căruia fugise de-acasă.

— L-ai cunoscut?

— Vag. Obișnuia să se joace cu noi uneori, dar până și copiii servitorilor aveau treburi de făcut prin casă. De cele mai multe ori, el ajuta la grajduri. Îl vedeam arareori.

Observându-mi dispoziția, mă privește întrebător.

— Chiar crezi că mama a comis crima? mă întreabă el.

— Tocmai de aceea am nevoie de ajutorul tău, ca să pot afla, răspund eu. Mama ta te-a dat în grija doamnei Drudge, da? Asta înseamnă că erau apropiate?

— Foarte apropiate. Doamna Drudge a fost singura persoana care știa cine era tatăl meu adevărat, înainte să afle și Stanwin.

— Bine, am nevoie de o favoare.

— Ce fel de favoare?

— De fapt, de două favoruri, zic eu. Vreau ca doamna Drudge să... O!

Tocmai mi-am amintit ceva din trecutul meu. Am aflat răspunsul la o întrebare pe care voiam s-o pun. Acum, trebuie să mă asigur că se va întâmpla din nou.

Cunningham își flutură mâna în fața mea.

— Te simți bine, Rashton? Începi să te comporți cam ciudat.

— Scuze, amice, m-am lăsat distras, răspund eu, alungându-i nedumerirea. După cum ziceam, vreau ca doamna Drudge să mă lămurească într-o privință. Apoi, vreau ca tu să strângi câțiva oameni laolaltă. După aceea, caută-l pe Jonathan Derby și spune-i tot ce am descoperit.

— Pe Derby? Ce legătură are ticălosul acela cu toate astea?

Ușa se deschide, iar Grace își bagă capul înăuntru.

— Pentru numele lui Dumnezeu, de ce durează atât de mult? ne

întreabă ea. Dacă mai întârziem, va trebuie să îi pregătim baia lui Bell și să ne prefacem că suntem servitori.

— Încă un minut, zic eu, punându-mi mâna pe brațul lui Cunningham. Vom îndrepta lucrurile, îți promit. Și-acum, ascultă cu atenție, este important.

49

Sacul de bumbac zornăie în timp ce păşim, iar greutatea lui complotează cu terenul denivelat, făcându-mă să mă împiedic mereu. Grace face o grimasă plină de compasiune de fiecare dată când mă împiedic.

Cunningham s-a dus în grabă să-mi îndeplinească rugămintea, iar Grace i-a urmărit plecarea neaşteptată cu o nedumerire tăcută. Simt nevoia să îi dau explicaţii, dar Rashton o cunoaşte suficient de bine pe această femeie ca să ştie că ea nu le aşteaptă. La zece minute după ce Donald Davies i-a prezentat familia recunoscătoare bărbatului care îi salvase viaţa în război, a devenit limpede pentru toţi cei care aveau ochi să vadă şi inimă să simtă că Jim Rashton şi Grace Davies se vor căsători într-o bună zi. Fără teamă de mediile diferite din care proveneau, cei doi au construit în timpul primei lor cine un liant alcătuit din cuvinte afectuoase şi întrebări de tatonare, iubirea înfiripându-se peste o masă plină cu tacâmuri pe care Rashton nu reuşea să le identifice. Ceea ce a luat naştere în ziua aceea a continuat să se dezvolte, cei doi ajungând să trăiască într-o lume creată de ei. Grace ştie că îi voi spune povestea când aceasta va lua sfârşit, când va fi susţinută de realităţi suficient de puternice care să vină în sprijinul ei. Între timp, păşim alături în tăcere, bucurându-ne unul de compania celuilalt.

Port monturile din alamă, după ce mi-am dat seama despre o posibilă ameninţare din partea complicilor lui Bell şi ai doctorului Dickie. Este o minciună neverosimilă, care o face pe Grace să meargă în vârfurile degetelor şi să trateze cu suspiciune orice frunză care cade. Astfel, ajungem la fântână, iar Grace dă la o parte o ramură ca să pot păşi în luminiş, fără să mă agăţ. Arunc imediat sacul în fântână, care loveşte fundul cu o bufnitură puternică.

Îmi scutur braţele, încercând să alung durerea pe care o simt în muşchi, în timp ce Grace aruncă o privire în întunericul fântânii.

— Ţi-ai pus o dorinţă? mă întreabă ea.

— Să nu fiu nevoit să car sacul înapoi, răspund eu.

— O, Dumnezeule, chiar funcţionează, zice ea. Crezi că pot să-mi

pun și alte dorințe?

— Asta înseamnă să trișezi.

— Păi, nimeni n-a mai folosit-o de ani buni. Probabil că mai e loc de câteva.

— Pot să-ți pun o întrebare? zic eu.

— Nu te-ai sfiit niciodată când a venit vorba de întrebări, spune ea, aplecându-se atât de tare în fântână, încât picioarele îi sunt în aer.

— În dimineața în care a fost ucis Thomas, atunci când ai participat la vânătoarea de comori, cine era cu tine?

— Haide, Jim, s-a întâmplat acum nouăsprezece ani, zice ea, cu vocea înăbușită de pereții din piatră.

— Charles a fost acolo?

— Charles? Ea își scoate capul din fântână. Cred că da.

— Crezi sau ești sigură? Este important, Grace.

— Înțeleg, zice ea, ieșind de tot din fântână și ștergându-și mâinile. A făcut ceva greșit?

— Sper că nu.

— Și eu, spune ea, în timp ce îngrijorarea mea se oglindește pe chipul ei. Stai să mă gândesc! Așteaptă o secundă! Da, a fost acolo. A șterpelit un tort cu fructe din bucătărie. Îmi amintesc că ne-a dat și mie, și lui Donald din el. Cred că doamna Drudge s-a înfuriat la culme.

— Dar Michael Hardcastle a fost acolo?

— Michael? Nu știu...

Își duce mâna la părul cârlionțat, răsucindu-și pe deget o șuviță în timp ce se gândește. Este un gest familiar, unul care îl face pe Rashton să simtă atâta dragoste, încât aproape că mă dă pe mine complet deoparte.

— Cred că era în pat, zice ea într-un final. Suferea de ceva. Probabil că una dintre bolile copilăriei.

Îmi ia mâna într-ale ei, fixându-mă cu ochii ei frumoși și albaștri.

— Faci ceva periculos, Jim? mă întreabă ea.

— Da.

— O faci pentru Charles?

— Parțial.

— Îmi vei povesti vreodată despre asta?

— Da, când voi ști ce trebuie să spun.

Se ridică în vârful degetelor și mă sărută pe nas.

— Atunci, ar fi mai bine să plecăm, zice ea, ștergându-mi urmele de ruj de pe nas. Știu cum ești când scormonești după indicii și nu le lași până când nu le descoperi.

— Mulțumesc.

— Mi le vei spune odată cu povestea, și asta în curând.

— Promit, zic eu.

E rândul lui Rashton să o sărute. Când reușesc să-i smulg acest trup, sunt îmbujorat și stânjenit, iar Grace îmi zâmbește cu o licărire strengărească în privire. Îmi vine greu să o părăsesc, dar, pentru prima oară de când a început toată povestea aceasta, sunt foarte aproape de adevăr și, dacă nu voi insista, mi-e teamă că îmi va scăpa printre degete. Trebuie să vorbesc cu Anna.

Străbat cărăruia pietruită din spatele casei de oaspeți și îmi scutur pardesiul de stropii de ploaie înainte să îl agăț în cuierul din bucătărie. Pași răsună în pardoseală, ca niște bătăi de inimă în lemn. Se aude mișcare în salonul din dreapta mea. Este locul unde Dance și acoliții lui s-au întâlnit cu Peter Hardcastle în dimineața aceasta. Prima mea bănuială este că unul dintre ei s-a întors, dar când deschid ușa, o găsesc pe Anna aplecată deasupra lui Peter Hardcastle, care stă tolănit în același fotoliu în care l-am găsit mai devreme.

E mort.

— Anna, zic eu încet.

Ea se întoarce să mă salute, iar pe fața ei se citește șocul.

— Am auzit un zgomot și am coborât... începe ea, arătând spre cadavru.

Spre deosebire de mine, ea nu și-a petrecut ziua scăldându-se în sânge, iar descoperirea cadavrului a avut un impact puternic asupra ei

— Ce-ar fi să mergi și să-ți dai cu puțină apă pe față? îi propun eu, atingându-i ușor brațul. Eu voi arunca o privire în jur.

Ea încuviințează recunoscătoare, aruncându-i cadavrului o ultimă privire lungă înainte să iasă în grabă din încăpere. Nu o condamn. Trăsăturile lui frumoase de odinioară sunt schimonosite într-un mod hidos; ochiul drept îi este întredeschis, iar cel stâng deschis complet.

Mâinile îi sunt încleştate pe braţele fotoliului, iar spatele îi este arcuit de durere. Indiferent ce s-a întâmplat aici, a fost privat de demnitate şi de viaţă în acelaşi timp.

Primul meu gând ar fi atacul de cord, însă instinctele lui Rashton îmi dictează să fiu precaut.

Îmi întind mâna să-i închid ochii, dar nu reuşesc să fac asta. Având în vedere că mi-au mai rămas atât de puţine gazde, aş prefera să nu provoc moartea să îşi întoarcă privirea spre mine.

Din buzunarul lui de sus iese o scrisoare împăturită şi, scoţând-o, citesc mesajul.

> Nu m-am putut căsători cu Ravencourt şi nu mi-am putut ierta familia pentru că m-a obligat s-o fac. Ei au provocat toate astea.
> Evelyn Hardcastle

Un curent de aer pătrunde prin fereastra deschisă. Pe pervaz sunt urme de noroi, sugerând că a fugit pe-acolo cineva. Singurul indiciu tulburător este sertarul care a fost lăsat deschis. Este cel prin care am scotocit eu când eram Dance şi, lucru cert, agenda lui Peter a dispărut. Mai întâi, cineva a rupt o pagină din agenda Helenei, iar acum a luat-o pe a lui Peter. Helena a făcut astăzi ceva, ce merită ascuns prin crimă. Aceasta este o informaţie utilă. Oribilă, dar utilă.

Bag scrisoarea în buzunar şi îmi scot capul pe fereastră, căutând un indiciu despre identitatea criminalului. Nu observ prea multe, în afară de câteva urme de paşi în noroi, deja spălate de ploaie. După forma şi mărimea lor, persoana care a fugit din casa de oaspeţi este o femeie care poartă cizme ascuţite. Acest indiciu ar face credibil mesajul, dacă nu aş şti că Evelyn este cu Bell.

Nu ar fi putut face asta.

Mă aşez pe scaunul din faţa lui Peter Hardcastle, aşa cum a făcut Dance în dimineaţa aceasta. În ciuda orei târzii, amintirea acelei întâlniri mai zăboveşte încă în încăpere. Paharele din care am băut nu au fost luate de pe masă, iar fumul de trabuc mai persistă în aer. Hardcastle poartă aceleaşi haine în care l-am văzut ultima oară, ceea ce înseamnă că nu s-a schimbat pentru vânătoare. Prin urmare, este posibil să fie mort de vreo două ore. Îmi înmoi unul câte unul degetele în băutura rămasă în pahare, gustându-le pe fiecare cu vârful

limbii. Sunt toate în regulă, în afară de băutura lordului Hardcastle. Împreună cu gustul de whisky afumat[6] se simte un ușor gust amărui.

Rashton îl recunoaște imediat.

— Stricnină, zic eu, holbându-mă la fața schimonosită și zâmbitoare a victimei.

El pare încântat de veste, de parcă ar fi stat aici în tot acest timp așteptând să îi spună cineva cum a murit. Probabil că și-ar dori să știe cine l-a omorât. Am o idee în această privință, dar deocamdată este doar o idee.

— Îți spune ceva? mă întreabă Anna, întinzându-mi un prosop.

Deși este încă palidă la față, vocea îi este puternică, semn că și-a revenit din șocul inițial. Chiar și așa, stă la distanță de cadavru, cuprinzându-se cu brațele.

— Cineva l-a otrăvit cu stricnină, răspund eu. Bell a furnizat-o.

— Bell? Prima ta gazdă? Crezi că este implicat în asta?

— Nu de bunăvoie, răspund eu, ștergându-mi părul. Este prea laș ca să se implice într-o crimă. Adeseori, stricnina este vândută în cantități mici ca otravă pentru șobolani. Dacă criminalul face parte din personalul conacului, ar fi putut cere o cantitate semnificativă pe motiv că vrea să deratizeze conacul. Bell nu avea niciun motiv să fie suspicios până când nu au început să apară cadavrele. Probabil că așa se explică de ce cineva a încercat să-l omoare.

— De unde știi toate astea? mă întreabă Anna, uimită.

— Rashton știe, răspund eu, lovindu-mă cu palma peste frunte. S-a ocupat de un caz cu stricnină în urmă cu câțiva ani. Urâtă treabă! O chestiune despre o moștenire.

— Iar tu îți amintești pur și simplu?

Dau afirmativ din cap, gândindu-mă la implicațiile aduse de otrăvire.

— Cineva l-a ademenit pe Bell în pădure azi-noapte, cu intenția să-l reducă la tăcere, îmi zic eu. Dar bunul doctor a reușit să scape doar cu rănile de pe brațe, pierzându-l pe urmăritorul lui în întuneric. Norocosul.

---

[6] Băutură alcoolică originară din Scoția. Fumul de turbă folosit conferă o aromă aparte licorii. Gama de whisky-uri afumate este extrem de bogată, variind de la cele cu doar un ușor iz de fum la cele cu un parfum dramatic de pregnant (n.red.).

Anna mă privește într-un mod ciudat.

— Ce s-a întâmplat? o întreb eu, încruntându-mă.

— Este felul în care ai vorbit – ea șovăie – nu a fost... nu te-am recunoscut. Aiden, cât din *tine* se mai află înăuntru?

— Suficient, zic eu, pierzându-mi răbdarea și întinzându-i scrisoarea pe care am găsit-o în buzunarul lui Hardcastle. Ar trebui să citești. Cineva vrea să ne facă să credem că Evelyn este făptașa. Criminalul încearcă să își mușamalizeze fapta.

Ea își ia privirea de la mine și citește scrisoarea.

— Dacă am privit lucrurile dintr-o perspectivă greșită? zice ea, după ce termină de citit. Dacă o persoană încearcă să distrugă familia Hardcastle și vrea să înceapă cu Evelyn?

— Crezi că Helena se ascunde?

— Dacă stă bine cu instinctul, exact asta face.

Întorc ideea pe toate părțile, încercând să o privesc din toate unghiurile. Măcar încerc. Este prea grea și prea apăsătoare. Nu văd ce se află de partea cealaltă.

— Ce facem în continuare? mă întreabă ea.

— Vreau să îi spui lui Evelyn că majordomul s-a trezit și că vrea să stea de vorbă cu ea între patru ochi, zic eu, ridicându-mă în picioare.

— Dar majordomul nu s-a trezit și nu vrea să stea de vorbă cu ea.

— Nu, dar vreau eu și prefer să mă feresc de lacheu cât pot de mult.

— Firește că mă voi duce, dar vreau să îi supraveghezi pe majordom și pe Gold în locul meu, zice ea.

— O voi face.

— Ce îi vei spune lui Evelyn când va veni aici?

— Îi voi spune cum va muri.

50

Este ora 5:42 p.m. și Anna nu s-a întors.

Au trecut mai bine de trei ore de când a plecat. Trei ore de frământare și îngrijorare, cu pușca pe genunchi. O iau în mâini la cel mai mic zgomot. Este o prezență aproape constantă în brațele mele. Nu știu cum a reușit Anna.

În locul acesta n-ai pic de odihnă. Vântul se strecoară prin crăpăturile din ferestre, suflând pe coridoare. Lemnul scârțâie, pardoseala trosnește, cedând sub propria greutate ca și când casa de oaspeți ar fi un om bătrân care încearcă să se ridice de pe scaun. Aud în mod repetat zgomot de pași care se apropie, iar când deschid ușa descopăr că am fost păcălit de un oblon desprins ce se leagănă sau de o ramură de copac care bate în geam.

Însă aceste zgomote nu mai îmi stârnesc nicio reacție, deoarece nu mai cred că prietena mea se va întoarce. În prima oră de veghe, mi-am spus că a întâmpinat greutăți în a o găsi pe Evelyn după plimbarea ei cu Bell. După două ore, m-am gândit că poate are ceva comisioane de îndeplinit – o teorie pe care am încercat să o confirm, punând cap la cap ziua ei din întâlnirile noastre anterioare. Din spusele ei, s-a întâlnit mai întâi cu Gold, cu Derby în pădure, iar apoi cu Dance, înainte să dea peste mine în pod. După aceea, a vorbit pentru prima oară cu majordomul în trăsură în drum spre casa de oaspeți, apoi l-a căutat pe Ravencourt în salonul lui. Apoi a urmat o altă conversație cu majordomul, dar am revăzut-o abia după ce lacheul l-a atacat seara pe Dance.

De șase zile, ea dispare în fiecare după-amiază, iar eu n-am observat acest lucru.

Acum, când se scurge cea de-a treia oră pe care o petrec în încăpere, iar întunericul se așterne dincolo de fereastră, sunt sigur că ea are necazuri și că lacheul stă la pândă pe undeva. După ce-am văzut-o cu dușmanul nostru, știu că ea este în viață, deși acest lucru nu-mi aduce prea multă alinare. Indiferent ce i-o fi făcut lacheul lui Gold, l-a smintit, iar eu nu suport gândul ca Anna să fie supusă aceluiași chin.

Mă plimb de colo colo prin încăpere, cu pușca în mână, și încerc să nu mă las învins de teamă, ca să pot veni cu un plan. Cel mai simplu lucru ar fi să aștept aici, dar, făcând asta, aș irosi orele de care am nevoie ca să rezolv uciderea lui Evelyn. La ce folos să o salvez pe Anna dacă nu o pot elibera din casa aceasta? Oricât aș fi de disperat, mai întâi trebuie să o ajut pe Evelyn și să am încredere că Anna își va purta singură de grijă între timp.

Majordomul geme și-și deschide cu greu ochii.

Preț de o clipă, ne holbăm unul la celălalt. În ochii noștri se citesc vina și nedumerirea.

Dacă îi voi lăsa nepăziți pe el și pe Gold, îi voi condamna la nebunie și moarte, dar nu văd altă cale.

Când el adoarme, așez pușca pe patul lui. L-am văzut murind, dar nu sunt nevoit să accept acest lucru. Conștiința îmi dictează să-i ofer o șansă să lupte. Măcar atât.

Îmi iau haina de pe scaun și plec spre Blackheath fără să arunc măcar o privire în urma mea. Camera lui Evelyn este la fel de dezordonată cum am lăsat-o, iar focul arde atât de mocnit, încât abia dacă reușesc să văd ceva la lumina lui slabă. După ce pun pe foc câteva lemne, încep cercetarea.

Mâna îmi tremură, deși, de data aceasta, nu este din cauza dorinței arzătoare a lui Derby, ci din cauza propriului meu entuziasm. Dacă voi găsi ceea ce caut, voi ști cine este responsabil pentru moartea lui Evelyn. Libertatea va fi la o aruncătură de băț.

Deși Derby a scotocit prin cameră mai devreme, el nu avea nici pregătirea, nici experiența lui Rashton. Mâinile polițistului caută imediat locurile ascunse din spatele dulapurilor și din jurul ramei patului. Bat cu picioarele în pardoseală, cu speranța că voi găsi scândură desprinsă. Chiar și așa, după o căutare amănunțită, nu găsesc nimic.

Niciun indiciu.

Mă întorc pe călcâi, mai arunc o privire la piesele de mobilier și încerc să găsesc ceva ce am omis. Nu mă pot înșela în privința sinuciderii, deoarece nicio altă explicație nu are logică. În acel moment, ochii mi se fixează pe tapiseria peretelui care ascunde ușa de legătură cu camera Helenei. Luând o lampă cu petrol, trec dincolo,

reluându-mi căutarea.

Aproape că îmi pierd speranța, când ridic salteaua de pe pat și găsesc un săculeț din bumbac legat de una dintre bare. Când desfac șnurul, descopăr înăuntru două arme. Una este un pistol de start, emblema sărbătorilor săteești de pretutindeni. Cealaltă este revolverul negru pe care Evelyn l-a șterpelit din camera mamei ei, cel pe care îl avea în pădure în dimineața aceasta și pe care îl va duce cu ea în cimitir în seara aceasta. Este încărcat. Din încărcător lipsește un singur glonț. Găsesc, de asemenea, o eprubetă cu sânge și o mică seringă plină cu un lichid transparent.

Inima îmi bubuie în piept.

— Am avut dreptate, mormăi eu.

Draperiile se mișcă și îmi salvează viața.

Curentul de aer care pătrunde prin ușa deschisă îmi atinge gâtul cu o clipă înainte să aud un pas în spatele meu. Când mă arunc la podea, aud șuieratul unui cuțit care brăzdează aerul. Mă rostogolesc pe spate, ridic revolverul și îl văd pe lacheu fugind pe coridor.

Îmi las capul pe podea și îmi odihnesc revolverul pe stomac, mulțumind cerului. Dacă aș fi observat draperiile o secundă mai târziu, totul ar fi luat sfârșit.

Îmi iau un răgaz ca să-mi trag sufletul, apoi mă ridic în picioare, pun la loc în săculeț cele două arme și seringa, însă iau eprubeta cu sânge. Ies cu băgare de seamă din dormitor și pun întrebări despre Evelyn, până când toată lumea mă îndrumă spre sala de bal, de unde răzbate un zgomot asurzitor. Constructorii termină de montat o estradă. Glasvandurile stau deschise, în speranța că vaporii de vopsea și norii de praf se vor risipi. Menajerele își irosesc tinerețea frecând podelele.

O zăresc pe Evelyn lângă estradă, vorbind cu liderul formației. Este îmbrăcată în rochia verde pe care o va purta în timpul zilei, dar Madeline Aubert stă în spatele ei cu gura plină de agrafe pe care le împlântă cu repeziciune în buclele ce i s-au desprins din păr, încercând să îi facă coafura pe care o va avea în seara aceasta.

— Domnișoară Hardcastle! strig eu, traversând încăperea.

Se desparte de liderul formației printr-un zâmbet prietenos și o strângere de braț și se întoarce spre mine.

— Evelyn, te rog, zice ea, întinzându-și mâna. Iar tu ești?

— Jim Rashton.

— A, da, polițistul, zice ea, iar zâmbetul îi dispare de pe buze. E totul în regulă? Ești cam roșu la față.

— Nu sunt obișnuit cu forfota specifică societății înalte, răspund eu. Îi strâng ușor mâna, surprins de cât de rece este.

— Cu ce te pot ajuta, domnule Rashton? mă întreabă ea.

Vocea ei este distantă. Aproape enervată. Mă simt ca o insectă strivită și descoperită pe talpa pantofului ei. Ca și în cazul lui Ravencourt, sunt uimit de disprețul cu care se înarmează Evelyn. Dintre toate trucurile de la Blackheath, cu siguranță cel mai nemilos este acela de a vedea toate laturile neplăcute ale unei persoane pe care ai considerat-o odinioară prietenă.

Un gând mă face să șovăi.

Evelyn a fost bună cu Bell, iar amintirea acestei bunătăți m-a impulsionat de atunci, dar doctorul ciumei mi-a spus că a făcut experimente cu diferite combinații de gazde de-a lungul mai multor salturi temporale. Dacă Ravencourt ar fi fost prima mea gazdă, după cum a fost cu siguranță la un moment dat, n-aș fi cunoscut decât disprețul lui Evelyn. Derby nu a făcut decât să o înfurie, și mă îndoiesc că ea ar fi dat dovadă de bunătate față de servitori ca majordomul, sau față de Gold. Asta înseamnă că au existat salturi temporale când am văzut-o murind pe această femeie, fără să simt mai nimic, pentru că singura mea îngrijorare era mai degrabă aceea de a rezolva uciderea ei decât de a încerca cu disperare să o împiedic.

Mai că le invidiez pe gazdele mele.

— Aș putea vorbi cu tine – îi arunc o privire lui Madeline – între patru ochi?

— Sunt foarte ocupată, răspunde ea. Despre ce este vorba?

— Aș prefera să vorbim între patru ochi.

— Iar eu aș prefera să termin cu pregătirile înainte de sosirea a cincizeci de invitați și să vadă că nu au unde dansa, zice ea pe un ton aspru. Îți poți imagina care este prioritatea mea.

Madeline zâmbește, prinzând cu o agrafă o șuviță din părul lui Evelyn.

— Prea bine, zic eu, scoțând eprubeta cu sânge pe care am găsit-o

în sacul din bumbac. Hai să vorbim despre asta.

E ca și când i-aș fi tras o palmă, dar șocul îi dispare de pe față atât de repede, încât am impresia că nici n-a fost acolo.

— Ne vom ocupa de asta mai târziu, Maddie, zice Evelyn, fixându-mă cu o privire rece și încăpățânată. Du-te la bucătărie și mănâncă.

Madeline mă privește la fel de neîncrezătoare, dar își vâră agrafele în buzunarul șorțului, înainte să facă o reverență și să iasă din încăpere.

Evelyn mă ia de braț și mă conduce într-un colț al sălii de bal, astfel încât să nu ne audă servitorii.

— Ai obiceiul să scotocești printre lucrurile personale ale oamenilor, domnule Rashton? mă întreabă ea, scoțându-și o țigară din tabacheră.

— În ultima vreme, da, răspund eu.

— Poate-ar trebui să-ți găsești un hobby.

— Am unul. Încerc să-ți salvez viața.

— Nu este nevoie să mi-o salvezi, zice ea pe un ton rece. Poate-ar trebui să încerci grădinăritul.

— Sau poate ar trebui să înscenez o sinucidere ca să nu fiu nevoit să mă căsătoresc cu lordul Ravencourt? zic eu, tăcând ca să savurez momentul în care expresia disprețuitoare îi dispare de pe față. Se pare că aceasta este preocuparea ta în ultimul timp. E o mișcare inteligentă; din nefericire, cineva se va folosi de această falsă sinucidere ca să te omoare, ceea ce este o mișcare mult mai inteligentă.

Ea rămâne cu gura căscată și face ochii mari de uimire.

Îmi evită privirea și încearcă să își aprindă țigara pe care o ține între degete, însă îi tremură mâna. Iau chibritul din mâna ei și îl aprind, iar flacăra lui îmi arde vârful degetelor.

— Cine te-a angajat să faci asta? mă întreabă ea printre dinți.

— Despre ce vorbești?

— Despre planul meu, răspunde ea, smulgându-mi din mână eprubeta cu sânge. Cine ți-a spus despre el?

— Păi, cine mai este implicat? o întreb eu. Știu că ai invitat la conac pe o anume Felicity, dar încă nu știu cine este această persoană.

— Este... Ea scutură din cap. Nimic, nici măcar n-ar trebui să stau de vorbă cu tine.

Se întoarce spre ușă, dar eu o prind de încheietura mâinii, trăgând-o înapoi cu mai multă forță decât am intenționat. Pe fața ei se citește furia, iar eu îi dau drumul imediat, ridicându-mi mâinile.

— Ted Stanwin mi-a spus tot, zic eu, cuprins de disperare, încercând să o împiedic să iasă ca o furtună din încăpere.

Am nevoie de o explicație plauzibilă pentru lucrurile pe care le știu, iar Derby i-a auzit pe Stanwin și pe Evelyn certându-se în dimineața aceasta. Cu foarte mult noroc, șantajistul ar putea fi implicat în povestea asta. Nu ar fi de mirare. El este implicat în tot ceea ce se petrece azi.

Evelyn stă nemișcată; este vigilentă, ca o căprioară din pădure, care tocmai a auzit trosnind o creangă.

— Mi-a spus că plănuiești să te sinucizi lângă piscină în seara aceasta, însă n-avea nicio logică, continui eu, bazându-mă pe reputația formidabilă a lui Stanwin ca să mă fac credibil. Iartă-mă că sunt atât de direct, domnișoară Hardcastle, dar, dacă ai fi vrut cu adevărat să-ți pui capăt zilelor, ai fi fost moartă deja și nu ai fi făcut pe gazda amabilă pentru niște oameni pe care îi disprețuiești. Apoi m-am gândit că vrei ca toată lumea să fie martoră la această scenă, dar atunci de ce să n-o faci în sala de bal, în timpul petrecerii? Nu am înțeles nimic din toate acestea până când nu am stat pe marginea piscinei și mi-am dat seama cât de întunecată este apa și cât de bine ar ascunde ceva aruncat acolo.

În ochii ei se citește disprețul.

— Ce dorești, domnule Rashton? Bani?

— Încerc să te ajut, insist eu. Știu că plănuiești să te duci lângă piscină la ora 11 p.m., să-ți lipești de stomac țeava unui revolver negru și să te prăbușești în apă. Știu că nu vei apăsa cu adevărat pe trăgaciul revolverului negru și că împușcătura pe care o va auzi toată lumea va răsuna dintr-un pistol de start, așa cum știu că vei arunca acest pistol în apă după ce vei fi terminat. Eprubeta cu sânge va atârna de un șnur lung în jurul gâtului tău și se va crăpa atunci când o vei lovi cu revolverul, provocând sângerarea. Bănuiesc că seringa pe care am găsit-o în sac este umplută cu o combinație de miorelaxant și sedativ,

care te va ajuta să faci pe moarta, ușurându-i astfel sarcina doctorului Dickie – care bănuiesc că a primit o sumă frumușică pentru deranjul lui – de a te declara oficial decedată, fără a mai fi nevoie de o anchetă neplăcută. Îmi imaginez că la o săptămână sau mai bine după moartea ta, tu te vei întoarce în Franța, unde vei savura un pahar cu vin alb.

Două menajere care se îndreaptă spre uși, cărând niște găleți cu apă murdară, se opresc din trăncănit când ne observă. Trec pe lângă noi, făcând o plecăciune șovăitoare, iar Evelyn mă trage și mai mult înspre colțul încăperii.

Pentru prima dată, citesc teamă pe fața ei.

— Recunosc că nu am vrut să mă mărit cu Ravencourt și am știut că nu îmi puteam convinge familia să nu mă oblige să fac asta decât dacă aș fi dispărut, dar de ce ar vrea cineva să mă ucidă? mă întreabă ea, cu țigara în mâna care continuă să-i tremure.

Îi privesc cu atenție fața să văd dacă minte, dar este ca și când aș fi privit o perdea de ceață printr-un microscop. Femeia aceasta a mințit pe toată lumea zile la rând. Nu mi-aș da seama dacă spune adevărul nici dacă l-ar rosti chiar ea.

— Am unele bănuieli, dar am nevoie de dovezi, spun eu. Tocmai de aceea vreau să te ții de planul tău.

— Să mă țin de plan, ai înnebunit? exclamă ea, după care își coboară vocea când toți ochii se întorc spre noi. De ce m-aș ține de plan după tot ce mi-ai spus acum?

— Pentru că nu vei fi în siguranță până când nu-i vom ademeni pe conspiratori să iasă la suprafață, iar ca să facem asta, aceștia trebuie să creadă că le-a ieșit planul.

— Voi fi în siguranță când mă voi afla la sute de kilometri depărtare de aici.

— Și cum vei ajunge acolo? o întreb eu. Ce se va întâmpla dacă birjarul este implicat în complot? Sau vreun servitor? Zvonurile circulă peste tot în casa aceasta, iar când criminalii vor afla că încerci să fugi, își vor pune planul în aplicare și te vor omorî. Fuga nu va face decât să amâne inevitabilul, crede-mă! Pot pune capăt întregii poveești, dar doar dacă mă vei ajuta. Îndreaptă-ți arma spre stomac și fă pe moarta o jumătate de oră. Cine știe, poate vei avea șansa să

rămâi moartă și să scapi de Ravencourt, așa cum ai plănuit.

Ea își ține palma lipită de frunte și ochii strâns închiși. Se concentrează. Când vorbește din nou, vocea îi este mai blândă și oarecum distantă.

— Sunt prinsă între ciocan și nicovală, nu-i așa? zice ea. Prea bine, am s-o fac, dar trebuie să știu ceva mai întâi. De ce mă ajuți, domnule Rashton?

— Sunt polițist.

— Da, dar nu ești sfânt. Doar un sfânt s-ar amesteca în toate astea.

— Atunci, consideră că-i faci o favoare lui Sebastian Bell, zic eu.

Mirarea îi îmblânzește expresia feței.

— Bell? Ce legătură are bunul doctor cu toate acestea?

— Încă nu știu, dar a fost atacat azi-noapte și mă îndoiesc că este o coincidență.

— Se poate, dar ce legătură ai tu cu asta?

— El vrea să devină o persoană mai bună, răspund eu. Este o raritate în casa asta. Admir această dorință.

— La fel și eu, zice ea, tăcând și cântărindu-l din priviri pe bărbatul din fața ei. Prea bine, spune-mi care este planul tău, dar mai întâi vreau să-mi promiți că voi fi în siguranță. Îmi las viața în mâinile tale și nu este un lucru pe care să-l accept fără să primesc o garanție.

— De unde știi că cuvântul meu are vreo valoare?

— Am fost în preajma bărbaților fără onoare toată viața, răspunde ea simplu. Tu nu te numeri printre ei. Și-acum, dă-mi cuvântul tău de onoare.

— Ți-l dau.

— Și ceva de băut, continuă ea. Trebuie să-mi fac puțin curaj ca să merg mai departe.

— Mai mult decât puțin, zic eu. Vreau să te împrietenești cu Jonathan Derby. Are un pistol argintiu de care vom avea nevoie.

51

Cina este servită, iar invitații își iau locurile la masă, în timp ce eu stau ghemuit în spatele tufișurilor de lângă piscină. Este devreme, însă trebuie să fiu prima persoană care ajunge la Evelyn când ea va ieși din casă, dacă vreau să-mi reușească planul. Nu pot risca să las trecutul să mă împiedice.

Stropii de ploaie cad de pe frunze, aterizând reci ca gheața pe pielea mea.

Vântul adie, iar picioarele îmi amorțesc.

Îmi schimb poziția și îmi dau seama că n-am mâncat și n-am băut nimic toată ziua. Nu este deloc pregătirea ideală pentru seara care mă așteaptă. Mă simt amețit și, pentru că nimic nu îmi distrage atenția, simt cum toate gazdele se înghesuie în capul meu. Amintirile lor îmi apar în minte, iar greutatea lor este aproape insuportabilă. Îmi doresc tot ce își doresc și ele. Le simt durerile, iar fricile lor mă intimidează. Nu mai sunt un singur om, ci un cor.

Fără să-mi observe prezența, doi servitori ies din casă, cu brațele pline de lemne pentru vetre. Lămpile cu petrol le atârnă de curele. Aprind vetrele de metal una câte una, descriind o linie de foc în întunericul nopții. Ultima vatră se află aproape de casa de oaspeți, iar flăcările se reflectă pe panourile din sticlă, lăsând impresia că a luat foc clădirea.

În timp ce vântul urlă și stropii de ploaie cad de pe copaci, Blackheath pâlpâie și se schimbă, urmărindu-i pe invitații care părăsesc sala de mese și se îndreaptă spre camerele lor, apoi spre sala de bal, unde formația a urcat pe estradă, iar musafirii așteaptă să petreacă. Servitorii deschid glasvandurile, iar acordurile muzicale dau năvală afară, rostogolindu-se și pierzându-se în pădure.

— Acum îi vezi cum îi văd eu, zice în șoaptă doctorul ciumei. Ca pe niște actori într-o piesă de teatru, făcând același lucru noapte de noapte.

Stă în spatele meu, ascuns după copaci și tufișuri. În lumina pâlpâitoare a vetrelor, masca lui pare să plutească în semiîntuneric, asemenea unui suflet care încearcă să se desprindă de trup.

— I-ai spus lacheului despre Anna? îl întreb eu printre dinți.

Trebuie să-mi folosesc și ultimul strop de stăpânire de sine ca să nu mă arunc asupra lui și să-l calc în picioare.

— Nu mă interesează niciunul din ei, răspunde el calm.

— Te-am văzut lângă casa de oaspeți cu Daniel, apoi lângă lac, iar acum Anna a dispărut, zic eu. I-ai spus unde s-o caute?

Pentru prima oară, doctorul ciumei pare nesigur pe el.

— Te asigur că nu am fost în niciunul din aceste locuri, domnule Bishop.

— Te-am văzut, îi spun eu, aproape mârâind. Ai vorbit cu el.

— N-a fost... Vocea lui tărăgănează, iar când vorbește din nou, pare să înțeleagă ce se petrece. Deci așa procedează. Mă întrebam de unde știe atât de multe.

— Daniel m-a mințit de la bun început, iar tu i-ai păstrat secretul.

— Nu este treaba mea să mă amestec. Am știut că, într-un final, îți vei da seama ce hram poartă.

— Atunci de ce l-ai avertizat în legătură cu Anna?

— Pentru că am fost îngrijorat că tu n-o vei face.

Muzica încetează brusc și, uitându-mă la ceas, îmi dau seama că mai sunt câteva minute până la ora unsprezece. Michael Hardcastle a oprit formația ca să întrebe dacă a văzut-o cineva pe sora lui. Sesizez mișcare în partea laterală a casei. O umbră se mișcă în întuneric. Este Derby, care se postează lângă bolovan, după cum i-a spus Anna.

— Nu am fost în luminiș, domnule Bishop. Îți garantez, zice doctorul ciumei. Îți voi explica totul în curând, dar, pentru moment, trebuie să-mi continui propria investigație.

Pleacă repede, lăsând doar întrebări în urma lui. Dacă aș fi fost în oricare dintre gazde, aș fi fugit după el, însă Rashton este o creatură mai subtilă, greu de speriat și cu o minte ageră. Pentru moment, Evelyn este singura mea grijă. Îl alung pe doctorul ciumei din gândurile mele și mă apropii pe furiș de piscină. Din fericire, frunzele și crenguțele sunt prea demoralizate de ploaie, încât nu mai țipă sub tălpile mele.

Evelyn se apropie, plângând cu suspine și căutându-mă cu privirea printre copaci. Indiferent care o fi implicarea ei în toată povestea aceasta, ea este vădit înspăimântată, pentru că tremură din tot

corpul. Trebuie să fi luat deja miorelaxantul, pentru că se leagănă puţin, de parcă ar dansa în ritmul unei melodii pe care doar ea o aude.

Foşnesc din tufişul ce se află în apropiere pentru a o anunţa că sunt acolo, însă ea este deja sub efectul medicamentului. Abia dacă vede, darămite să mă depisteze în întuneric. Chiar şi aşa, ea îşi continuă drumul. Pistolul argintiu îi luceşte în mâna dreaptă, iar pistolul de start, în cea stângă. Îl ţine lipit de picior ca să îl ascundă.

Trebuie să recunosc că este curajoasă.

Când ajunge pe marginea piscinei, Evelyn ezită. Ştiind ce urmează să se întâmple, mă întreb dacă pistolul argintiu nu îi pare prea greu sau dacă planul nu este prea copleşitor pentru ea.

— Să ne ajute Dumnezeu, zice ea încet, îndreptându-şi arma spre stomac şi apăsând pe trăgaciul pistolului de start, pe care-l ţine lipit de picior.

Împuşcătura este atât de asurzitoare, încât sfâşie văzduhul. Pistolul de start alunecă din mâna lui Evelyn şi cade în apa întunecată din piscină, în timp ce pistolul argintiu aterizează pe iarbă.

Sângele i se împrăştie pe rochie.

Ea îl priveşte îngrozită, apoi se rostogoleşte în piscină.

Angoasa mă paralizează. Împuşcătura şi expresia de pe faţa lui Evelyn înainte ca ea să cadă în apă îmi trezesc o amintire mai veche.

Nu ai timp pentru asta.

Este atât de aproape. Mi se pare că întrezăresc o altă faţă şi aud o altă rugăminte. E o altă femeie pe care nu am reuşit să o salvez, care a venit la Blackheath ca să... ce?

— De ce-am venit aici? zic eu tare, cu o voce sugrumată, chinuindu-mă să invoc amintirea din întuneric.

Salveaz-o pe Evelyn, se îneacă!

Clipesc şi îmi întorc privirea spre piscină, unde Evelyn pluteşte cu faţa în jos. Panica alungă durerea, iar eu mă ridic brusc în picioare, sar prin tufişuri şi plonjez în apa rece ca gheaţa. Rochia i s-a întins pe suprafaţa apei şi este la fel de grea ca un sac îmbibat cu apă. Fundul piscinei este acoperit cu muşchi alunecoşi.

Nu reuşesc să o ţin bine.

Lumea se agită lângă sala de bal. Derby se încaieră cu Michael

Hardcastle și atrag atenția, aproape la fel de mult ca femeia muribundă din piscină.

Artificiile explodează deasupra noastră, aruncând peste tot lumini roșii și violet, galbene și portocalii.

Îmi încolăcesc brațele în jurul taliei lui Evelyn, o ridic cu greu din apă și o întind pe iarbă.

Prăbușit în noroi, încerc să-mi recapăt răsuflarea și mă uit la Cunningham, ca să mă asigur că acesta îl ține bine pe Michael, așa cum i-am cerut.

El face întocmai.

Planul funcționează, dar nu datorită mie. Vechea amintire pe care mi-a trezit-o împușcătura a fost cât pe ce să mă paralizeze. O altă femeie și un alt deces. Este din cauza fricii pe care am citit-o pe fața lui Evelyn. Am recunoscut acea frică. Asta m-a adus la Blackheath. Sunt convins de asta.

Doctorul Dickie vine în fugă la mine. Este îmbujorat și gâfâie. O avere se duce pe apa sâmbetei chiar sub ochii lui. Evelyn mi-a spus că a fost plătit ca să întocmească un certificat de deces fals. Bătrânul și jovialul soldat a construit un adevărat imperiu criminal.

— Ce s-a întâmplat? întreabă el.

— S-a împușcat, răspund eu, văzând cum pe față îi apare o umbră de speranță. Am văzut întreaga scenă, dar n-am putut face nimic.

— Nu te învinui. El mă apucă de umeri. Ce-ar fi să mergi și să bei ceva până când o consult eu. Lasă totul în seama mea, da?

În timp ce el îngenunchează lângă trup, eu culeg pistolul argintiu de pe jos și mă îndrept spre Michael, care este imobilizat de Cunningham. Văzându-i pe cei doi, n-aș fi crezut că este posibil. Michael este scund, îndesat și seamănă cu un taur prins în brațele lungi și subțiri ca niște frânghii ale lui Cunningham. Faptul că Michael se zvârcolește nu-l face pe Cunningham decât să-l strângă mai tare. În acest moment, nu l-ai putea elibera nici cu o rangă.

— Îmi pare nespus de rău, domnule Hardcastle, zic eu, așezându-mi mâna pe brațul bărbatului, ca să-l consolez. Sora dumneavoastră și-a luat viața.

El încetează brusc să se mai zbată, iar ochii i se umplu de lacrimi când își îndreaptă privirea disperată spre piscină.

— N-aveți de unde să știți asta, zice el, chinuindu-se să vadă dincolo de mine. Ar putea fi încă...

— Doctorul a confirmat, îmi pare rău, zic eu, scoțând pistolul argintiu din buzunar și punându-i-l în palmă. A folosit arma aceasta. O recunoașteți?

— Nu.

— Ei bine, ar trebui să o păstrați dumneavoastră pentru moment, îi sugerez eu. Am rugat doi valeți să-i ducă trupul pe verandă, departe de – arăt spre mulțimea strânsă – toată lumea. Dacă doriți să aveți câteva minute singur cu sora dumneavoastră, mă pot ocupa de asta.

El se holbează prostește la pistol, de parcă ar fi primit un obiect din viitorul îndepărtat.

— Domnule Hardcastle?

Scutură din cap și mă privește cu ochi goi.

— Poftim... da, desigur, zice el, strângând pistolul cu degetele. Mulțumesc, domnule inspector.

— Sunt un simplu ofițer de poliție, domnule, spun eu, făcându-i semn lui Cunningham să se apropie. Charles, te deranjează dacă îl însoțești pe domnul Hardcastle pe verandă? Ține-l departe de mulțime, da?

Cunningham îmi primește cererea dând scurt din cap, apoi își așază mâna pe spatele lui Michael și îl conduce cu blândețe spre casă. Nu este prima oară când mă bucur că valetul este de partea mea. În timp ce îl privesc plecând, mă încearcă o oarecare tristețe gândindu-mă că aceasta este, probabil, ultima oară când ne întâlnim. În ciuda lipsei de încredere și a minciunilor, m-am atașat de el în această ultimă săptămână.

Dickie a terminat consultul. Bătrânul s-a ridicat încet în picioare. Valeții trag trupul lui Evelyn pe o targă, sub privirea lui atentă. Tristețea i se potrivește ca un costum uzat. Nu știu cum de n-am observat acest lucru până acum. Crima aceasta este ca o pantomimă și, oriunde m-aș uita, văd cortina mișcându-se.

Când Evelyn este ridicată de jos, o iau în fugă prin ploaie spre veranda care se află în capătul celălalt al casei. Mă strecor înăuntru printre glasvandurile pe care le-am deschis mai devreme și mă ascund în spatele unui paravan oriental. Bunica lui Evelyn mă

privește din tabloul de deasupra șemineului. La lumina pâlpâitoare a lumânării, pot să jur că zâmbește. Probabil că știe ceea ce știu și eu. Poate că a știut mereu și a fost nevoită să privească zi de zi cum noi, restul, ne perindăm pe aici, ignorând adevărul.

Nu e de mirare că se încruntă.

Ploaia bate în ferestre când valeții sosesc cu targa. Se deplasează încet, încercând să nu scuture trupul, care acum este acoperit cu haina lui Dickie. În scurt timp, intră în încăpere și, după ce așază trupul pe un bufet și-și lipesc bascurile de piept în semn de respect, pleacă, închizând glasvandurile în urma lor.

Îi urmăresc cu privirea, surprinzându-mi reflexia în geam. Îmi țin mâinile în buzunare, iar pe fața liniștită a lui Rashton nu se citește nimic altceva decât certitudinea.

Până și reflexia mea mă minte.

Certitudinea a fost primul lucru pe care mi l-a furat Blackheath.

Ușa se deschide, iar curentul de aer de pe coridor face flacăra lumânării să pâlpâie. Îl văd pe Michael prin spațiile dintre panourilor paravanului. Este palid la față și tremură. Apucă strâns cu mâna tocul ușii ca să-și păstreze echilibrul și are ochii înlăcrimați. Cunningham este în spatele lui și, după ce aruncă pe furiș o privire spre paravanul după care stau ascuns, închide ușa.

În clipa în care rămâne singur, Michael își alungă suferința, își îndreaptă umerii, iar privirea i se înăsprește. Tristețea lui se transformă în ceva mult mai sălbatic. Se apropie în grabă de trupul lui Evelyn și caută o gaură de glonț în stomacul ei însângerat. Bombăne ceva când n-o găsește.

Se încruntă și scoate încărcătorul din arma pe care i-am dat-o eu afară și descoperă că este plin. Evelyn trebuia să ia revolverul negru la piscină, și nu acest pistol argintiu. Probabil că se întreabă ce a făcut-o să schimbe planul și dacă s-a ținut într-adevăr de el.

Mulțumit că ea este încă în viață, se retrage cu spatele, bătând darabana cu degetele pe buze în timp ce cântărește pistolul. Pare să fie în dialog cu arma, deoarece se încruntă și își mușcă buza de parcă ar încerca să navigheze printr-o serie de întrebări-capcană. Îl pierd din vedere pentru o clipă, când se duce cu pași mari spre un colț al încăperii și mă obligă să ies puțin din ascunzătoarea mea ca să pot

vedea mai bine. A luat o pernă brodată de pe un scaun, iar acum se apropie cu ea de Evelyn. O apasă pe stomacul ei, probabil pentru a înăbuși sunetul focului din pistolul pe care l-a împlântat în ea.

Nu există niciun moment de șovăire și niciun cuvânt de rămas-bun. Întorcându-și fața, el apasă pe trăgaci.

Pistolul scoate un țăcănit neputincios. El încearcă iar și iar, până când eu ies de după paravan, punând capăt acestui fiasco.

— Nu funcționează, zic eu. Am dezactivat percutorul.

El nu se întoarce. Nici măcar nu lasă pistolul din mână.

— Vă voi face un om bogat dacă mă veți lăsa să o omor, domnule inspector, zice el, cu un tremur în glas.

— Nu pot face asta și, după cum v-am spus afară, sunt ofițer de poliție.

— Cu o minte ca a dumneavoastră, nu pentru mult timp. Sunt sigur.

Deși tremură, ține pistolul lipit de trupul lui Evelyn. Broboanele de transpirație mi se preling pe șira spinării, iar în încăpere, tensiunea este atât de mare, încât o poți tăia cu lama cuțitului.

— Lăsați arma jos și întoarceți-vă, domnule Hardcastle. Încet, vă rog.

— Nu e nevoie să vă temeți de mine, domnule inspector, zice el, aruncând pistolul într-un ghiveci și întorcându-se cu mâinile ridicate. Nu am nicio intenție să rănesc pe cineva.

— Nicio intenție? repet eu, mirat de tristețea afișată pe fața lui. Ați încercat să trageți cinci gloanțe în trupul surorii dumneavoastră.

— Și fiecare dintre ele ar fi fost o binecuvântare. Vă asigur.

Cu mâinile ridicate în aer, el îmi arată cu degetul un fotoliu de lângă masa de șah unde am cunoscut-o pentru prima oară pe Evelyn.

— Pot să mă așez? mă întreabă el. Mă simt puțin cam amețit.

— Vă rog, răspund eu, privindu-l atent când se trântește în fotoliu.

O parte din mine își face griji că se va năpusti spre ușă, însă adevărul este că seamănă cu un om stors de puteri. Este palid și iritat. Își ține brațele moi pe lângă corp și picioarele întinse în fața lui. Dacă ar fi să ghicesc, aș zice că a avut nevoie de toată forța pentru a se decide să apese pe trăgaci.

Acestui bărbat nu îi era ușor să ucidă.

Îl las să se liniștească, apoi trag un fotoliu de lângă fereastră și mă așez în fața lui.

— De unde ați știut ce aveam de gând să fac? mă întreabă el.

— Datorită revolverelor, răspund eu, afundându-mă mai adânc în perne.

— Revolvere?

— Două revolvere negre similare au fost furate din camera mamei dumneavoastră în dimineața aceasta. Unul era la Evelyn, iar celălalt, la dumneavoastră. N-am putut înțelege de ce.

— Nu pricep.

— Singurul motiv întemeiat pentru care a fost nevoită să fure o armă a fost pentru că Evelyn credea că se află în pericol – o explicație oarecum redundantă pentru cineva care urmează să se sinucidă – sau plănuia să îl folosească pentru a se sinucide. Al doilea motiv fiind mai plauzibil, mă întreb ce motiv ar fi putut avea să ia ambele revolvere? Cu siguranță unul singur și-ar fi făcut treaba.

— Și unde v-au condus aceste gânduri?

— Nicăieri, până când Dance a observat că aveați cu dumneavoastră la vânătoare cel de-al doilea revolver. Ceea ce păruse ciudat, acum este al naibii de bizar. O femeie care se află într-o stare jalnică și care se gândește la sinucidere are suficientă luciditate ca să-și amintească de aversiunea fratelui ei față de vânătoare și să fure pentru el o a doua armă?

— Sora mea mă iubește nespus de mult, domnule inspector.

— Se poate, dar dumneavoastră i-ați spus lui Dance că știați că veți merge la vânătoare doar pe la amiază, iar revolverele au dispărut din camera mamei dumneavoastră dimineața devreme, cu mult înainte să luați această hotărâre. Este imposibil ca Evelyn să fi luat cea de-a doua armă din motivele invocate de dumneavoastră. De îndată ce am aflat despre planul surorii dumneavoastră de a-și înscena moartea, mi-am dat seama că mințiți și totul a devenit limpede. Nu Evelyn a luat revolverele din camera mamei voastre, ci dumneavoastră. Ați păstrat unul, iar pe celălalt i l-ați dat lui Evelyn să-l folosească pe post de accesoriu.

— Evelyn v-a spus despre sinuciderea înscenată? întreabă el pe un ton îndoielnic.

— Parţial, răspund eu. Mi-a explicat că aţi fost de acord să o ajutaţi. Să fugiţi la piscină şi să o trageţi afară din apă pe iarbă, aşa cum ar face în mod normal un frate îndurerat. Atunci mi-am dat seama cum aţi putea comite crima perfectă şi care este motivul pentru care aveaţi nevoie de două revolvere identice. Înainte să o scoateţi din piscină, nu trebuia decât să o împuşcaţi în stomac, profitând de artificiile care ar fi acoperit a doua împuşcătură. Arma crimei ar fi dispărut în apa tulbure, iar glonţul s-ar fi potrivit cu arma identică pe care ea ar fi scăpat-o în iarbă. Crimă prin sinucidere. A fost un plan genial, de fapt.

— De aceea aţi convins-o să folosească pistolul argintiu în locul revolverului negru, zice el, începând să înţeleagă. Voiaţi ca eu să-mi schimb planul.

— Trebuia să arunc momeala.

— Foarte inteligent, zice el, prefăcându-se că aplaudă.

— Nu suficient de inteligent, zic eu, surprins de calmul de care dă dovadă. Tot nu înţeleg cum aţi putut-o face. Azi am auzit de nenumărate ori cât de apropiaţi sunteţi dumneavoastră şi Evelyn. Cât de mult ţineţi la ea. Este o minciună?

Furia îl face să se îndrepte în fotoliu.

— Îmi iubesc sora mai mult decât orice pe lume, zice el, privindu-mă cu duşmănie. Aş face orice pentru ea. De ce credeţi că mi-a cerut ajutorul? De ce credeţi că am fost de acord să o ajut?

Înfocarea lui mă surprinde. Am pus acest plan în aplicare crezând că ştiam ce poveste îmi va spune Michael, dar m-am înşelat. M-am aşteptat să aud cum mama lui îl îndrumase în această direcţie în timp ce ea instrumenta evenimentele de altundeva. Nu este prima oară când am impresia că am înţeles greşit lucrurile.

— Dacă vă iubiţi sora, de ce aţi trădat-o? îl întreb eu, nedumerit.

— Pentru că ştiam că planul ei nu va funcţiona! exclamă el, lovind cu palma braţul fotoliului. Nu aveam de unde să plătim suma pe care a cerut-o Dickie pentru certificatul fals de deces. El a fost de acord să ne ajute oricum, dar ieri, Coleridge a aflat că Dickie avea de gând să îi dezvăluie secretul nostru tatei în seara aceasta. Înţelegeţi? După toate astea, Evelyn s-ar fi trezit la Blackheath, blocată în aceeaşi viaţă din care încerca cu disperare să evadeze.

— Ei i-ați spus toate astea?

— Cum aș fi putut? întreabă el cu tristețe în glas. Planul acesta era singura ei șansă de a fi liberă, de a fi fericită. Cum aș fi putut s-o privez de asta?

— L-ați fi putut omorî pe Dickie.

— Și Coleridge a spus același lucru. Dar, când? Aveam nevoie de el ca să confirme decesul lui Evelyn, iar el intenționa să meargă la tata imediat după aceea. Clatină din cap. Am luat singura decizie posibilă.

Lângă fotoliul lui se află două pahare cu băutură. Unul este pe jumătate plin și mânjit cu ruj, iar celălalt, fără urme, mai conține puțin alcool pe fund. El își întinde încet mâna spre paharul cu urme de ruj, fără să-și ia ochii de la mine.

— Pot să iau o gură? mă întreabă el. Este al lui Evelyn. Am ținut un toast aici înainte să înceapă petrecerea. Ne-am urat succes și toate alea.

Observ o mică ezitare în vocea lui. Oricare altă gazdă a mea ar fi crezut că se căiește, dar Rashton poate mirosi frica de la un kilometru depărtare.

— Desigur.

El ridică paharul recunoscător și soarbe din el. Poate îl va ajuta să-și controleze mâinile care îi tremură.

— O cunosc pe sora mea, domnule inspector, zice el, cu o voce răgușită. Nu i-a plăcut niciodată să fie obligată să facă un lucru, încă de când era mică. Nu putea suporta o viață umilitoare alături de Ravencourt, știind că lumea râdea pe la spatele ei. Priviți ce era dispusă să facă pentru a evita asta! Acest mariaj ar fi distrus-o încet și sigur. Am vrut să o scutesc de această suferință.

Obrajii îi sunt îmbujorați, iar ochii verzi, sticloși. În ei se oglindește o tristețe atât de sinceră, încât aproape că îl cred.

— Presupun că banii nu au nicio legătură cu asta? zic eu pe un ton categoric.

Privirea încruntată îi umbrește tristețea.

— Evelyn mi-a spus că părinții voștri au amenințat-o că vă vor dezmoșteni pe dumneavoastră dacă ea nu va face ceea ce îi cereau, zic eu. Ați reprezentat un avantaj și a funcționat. Amenințarea aceea a fost motivul pentru care ea a acceptat să le dea ascultare de la

început, dar cine știe dacă ar fi făcut la fel știind că planul ei de evadare nu ar fi funcționat? Odată cu moartea lui Evelyn, această incertitudine rămâne îngropată.

— Priviți în jurul dumneavoastră, domnule inspector, zice el, arătând încăperea cu paharul. Chiar credeți că merită să omori pe cineva pentru toate astea?

— Acum, întrucât tatăl dumneavoastră nu poate risipi averea familiei, presupun că perspectivele dumneavoastră s-au îmbunătățit incomensurabil.

— Tata se pricepe de minune să risipească averea familiei, pufnește el, terminându-și băutura.

— De aceea l-ați omorât?

El se încruntă și mai tare. Se crispează și pălește la față.

— I-am găsit trupul, Michael. Știu că tu l-ai otrăvit, probabil când te-ai dus să-l chemi la vânătoare. Ai lăsat un bilețel în care o învinuiai pe Evelyn. Urma de cizmă din fața ferestrei a fost un șiretlic aparte. Pe fața lui se citește incertitudinea. Sau a fost lăsată de altcineva? zic eu încet. De Felicity, poate? Recunosc că n-am deslușit încă acest indiciu. Sau aparține mamei tale? Ea unde este, Michael? Sau ai ucis-o și pe ea?

Face ochii mari în timp ce fața i se schimonosește din cauza șocului. Paharul îi alunecă din mână și aterizează pe pardoseală.

— Negi toate astea? îl întreb eu, devenind brusc nesigur.

— Nu... eu... eu...

— Unde este mama ta, Michael? Ea te-a pus să faci asta?

— Ea... eu...

La început, confund bâlbâială lui cu remușcarea și gâfâiala cu respirația superficială a unui om care își caută cuvintele potrivite. Abia când apucă strâns cu degetele brațul fotoliului și face spume albe la gură îmi dau seama că a fost otrăvit.

Sar în picioare alarmat, dar habar nu am ce să fac.

— Să ne ajute cineva! țip eu.

Spatele i se arcuiește, mușchii i se încordează, iar ochii i se înroșesc în momentul în care se sparg vasele de sânge. Se îneacă și se prăbușește pe podea cu fața în jos. În spatele meu aud un zgomot. Când mă întorc, o văd pe Evelyn cuprinsă de convulsii pe bufet,

aceeași spumă albă formându-i-se pe buze.

Ușa se deschide brusc, iar Cunningham privește întreaga scenă cu gura căscată.

— Ce se întâmplă? întreabă el.

— Au fost otrăviți, răspund eu, uitându-mă când la unul, când la celălalt. Cheamă-l pe Dickie.

Cunningham dispare înainte să termin ce am de spus. Îmi duc mâna la frunte și îi privesc neajutorat. Evelyn se zvârcolește pe bufet de parcă ar fi posedată, iar Michael scrâșnește din dinți-i încleștați.

Medicamentele, idiotule.

Îmi vâr mâna în buzunar și scot cele trei fiole pe care am fost sfătuit să le fur din cufărul lui Bell. Cufărul pe care l-am golit cu ajutorul lui Cunningham în după-amiaza aceasta. Desfac bilețelul și caut instrucțiunile, deși știu că nu sunt specificate în el. Probabil că ar trebui să le amestec pe toate trei, dar nu știu cât să le dau. Nici măcar nu știu dacă îmi ajunge pentru două doze.

— Nu știu pe cine să salvez! strig eu, uitându-mă când la Michael, când la Evelyn.

Michael știe mai mult decât ne-a spus.

— Dar i-am promis lui Evelyn că o voi proteja, zic eu.

Evelyn este cuprinsă de spasme atât de violente, încât cade pe jos, în timp ce Michael continuă să se zvârcolească, cu ochii dați atât de tare peste cap, încât nu i se mai vede decât albul lor.

— La naiba! zic eu, fugind la bar.

Golesc cele trei fiole într-un pahar de scotch, adaug niște apă dintr-o carafă și le amestec pe toate până când se formează o spumă. Evelyn își arcuiește spatele și strânge între degete covorul gros. Îi dau capul pe spate și îi torn pe gât amestecul acela nenorocit chiar în momentul în care Michael se înecă în spatele meu.

Crizele lui Evelyn încetează la fel de brusc cum au început. Sângele i se retrage din ochi. Inspiră adânc și sacadat. Răsuflu ușurat și îi ating cu degetele gâtul, verificându-i pulsul. Este accelerat, dar puternic. Spre deosebire de Michael, ea va trăi.

Arunc o privire vinovată spre trupul tânărului. Arată la fel cum arăta tatăl lui în salon. Este limpede că au fost otrăviți de aceeași mână care a folosit stricnina pe care Sebastian Bell a băgat-o pe furiș

în casă. Aceasta trebuie să se fi aflat în băutura pe care a consumat-o el. Băutura lui Evelyn. Paharul ei a fost pe jumătate plin. Judecând după efectele pe care aceasta le-a avut asupra ei, Evelyn trebuie să fi luat doar o înghițitură sau două. Spre deosebire de ea, Michael a terminat ce-a mai rămas din băutură în mai puțin de un minut. Oare știa că băutura era otrăvită? Panica pe care am văzut-o pe fața lui sugerează că nu știa.

Altcineva era făptașul.

Există un alt ucigaș la Blackheath.

— Dar cine? întreb eu, furios pe mine pentru că am permis să se întâmple asta. Felicity? Helena Hardcastle? Cu cine era Michael în cârdășie? Este cineva despre care el nu știa?

Evelyn se mișcă, iar culoarea îi revine deja în obraji. Indiferent ce o fi conținut acel amestec, acesta își face repede efectul, deși ea este în continuare slăbită. Mă prinde cu degetele de mânecă și încearcă să-mi spună ceva.

Îmi aplec urechea aproape de gura ei.

— Nu sunt... – ea înghite – Millicent a fost... omorâtă.

Cu mișcări slabe, ea își duce mâna la gât și scoate un lanț ascuns sub rochia ei. De el atârnă un inel cu sigiliu. Dacă nu mă înșel, este emblema familiei Hardcastle.

O privesc clipind, deoarece nu înțeleg.

— Sper că ai obținut tot ce aveai nevoie, zice o voce din pragul glasvandului. Deși, nu-ți va servi la nimic.

Când arunc o privire peste umăr, îl văd pe lacheu ieșind din întuneric. Cuțitul lui lucește la lumina lumânării în momentul în care își atinge ușor coapsa cu vârful acestuia. Poartă livreaua alb cu roșu, dar haina este presărată cu pete de unsoare și noroi, ca și când esența ființei lui s-ar scurge prin ea. O tolbă curată și goală îi este prinsă la brâu. Îmi amintesc cu groază când el a aruncat la picioarele lui Derby o tolbă plină, al cărei material era atât de îmbibat în sânge, încât a scos un pleoscăit când a aterizat pe jos.

Mă uit la ceasul de pe perete. Derby ar trebui să fie afară acum, stând la căldura emanată de vetre și privind cum petrecăreții se risipesc în jurul lui. Indiferent ce intenționează lacheul să pună în tolba aceea, el plănuiește să taie din Rashton.

Lacheul îmi zâmbește, iar ochii îi strălucesc cu nerăbdare.

— Crezi că m-am plictisit să te tot omor, nu-i așa? mă întreabă el.

Pistolul argintiu aruncat de Michael se află în ghiveci. Nu poate să tragă, dar lacheul nu știe asta. Dacă aș reuși să ajung la el, l-aș putea păcăli să o ia la fugă. Deși ar fi o mișcare la mustață, există o masă în calea lui, care l-ar putea întârzia. Ar trebui să pot ajunge acolo înaintea lui.

— O voi face încet, zice el, atingându-și nasul spart. Ți-am rămas dator pentru asta.

Rashton nu se sperie ușor, dar acum îi este teamă. La fel și mie. Îmi vor mai rămâne două gazde după ziua de azi, însă Gregory Gold își va petrece cea mai mare parte din zi legat în casa de oaspeți, iar Donald Davies rătăcește pe un drum de pământ, la kilometri de părtare de aici. Dacă voi muri acum, este greu de spus câte șanse voi mai avea să scap din Blackheath.

— Nu-ți bate capul cu arma, zice lacheul. Nu vei avea nevoie de ea.

Înțeleg greșit la ce se referă și mă simt plin de speranță, dar aceasta dispare când îi văd rânjetul de pe buze.

— O, stai liniștit, frumosul meu flăcău! Te voi omorî, zice el, fluturându-și cuțitul spre mine. Voiam să spun că nu te vei lupta cu mine, adaugă el, venind mai aproape. Vezi tu, o am pe Anna, și dacă nu vrei să aibă parte de o moarte cruntă, te vei lăsa pe mâinile mele, apoi îi vei aduce în seara aceasta pe cei rămași în cimitir.

Își deschide palma, arătându-mi piesa de șah a Annei, pătată de sânge. Printr-o smucitură a încheieturii, o azvârle în foc, iar flăcările o mistuie pe loc.

Mai face un pas spre mine.

— Ce alegi? mă întreabă el.

Îmi țin pumnii strânși pe lângă corp și îmi simt gura uscată. De când se știe, Rashton s-a așteptat să moară tânăr. Pe o străduță întunecată sau pe câmpul de bătălie, într-un loc unde nu există lumină și confort, unde nu există prietenie – o situație fără scăpare. Știa că ducea o viață riscantă și se împăcase cu acest gând, pentru că știa că va muri luptând. Oricât de zadarnic și oricât de neîntemeiat ar fi fost acest gând, el se aștepta să-și croiască drum prin întuneric cu pumnii ridicați în aer.

Și acum, lacheul l-a privat până și de această dorință. Voi muri fără luptă și mă simt rușinat.

— Care este răspunsul tău? zice lacheul, devenind din ce în ce mai nerăbdător.

Nu mă pot decide să rostesc cuvintele și să recunosc cât de înfrânt mă simt. Dacă aș mai fi petrecut încă o oră în acest trup, aș fi rezolvat enigma. Acest gând mă face să vreau să țip.

— Răspunsul tău! îmi cere lacheul.

Eu reușesc să încuviințez când se apropie de mine. Mirosul lui neplăcut mă învăluie când își înfige lama cuțitului în locul familiar de sub coaste. Simt cum gâtul și gura mi se umplu de sânge.

Mă apucă de bărbie, îmi ține capul ridicat și mă privește în ochi.

— Ți-au mai rămas două gazde, zice el. Apoi răsucește lama.

52

Ziua a treia (continuare)

Ploaia răpăie pe acoperiș, iar copitele cailor tropăie pe pavaj. Mă aflu într-o trăsură, iar pe bancheta din fața mea stau două femei în rochii de seară. Acestea vorbesc în șoaptă, iar umerii li se ciocnesc în timp ce trăsura se leagănă într-o parte și-n alta.

Să nu cobori din trăsură.

Mă străbate un fior. Acesta este momentul despre care m-a avertizat Gold. Momentul care l-a înnebunit. Lacheul pândește în întuneric, având cuțitul în mână.

— S-a trezit, Audrey, zice una din ele, observând că mă mișc.

Crezând probabil că nu aud bine, a doua doamnă se apropie mai mult.

— Te-am găsit dormind pe marginea drumului, îmi zice ea tare, în timp ce pune o mână pe genunchiul meu. Automobilul tău se afla la câțiva kilometri mai încolo. Șoferul a încercat să-l pornească, dar n-a reușit.

— Sunt Donald Davies, zic eu, simțind un val de ușurare.

Ultima oară când am fost în trupul acestui bărbat, am condus o mașină în toiul nopții până la ivitul zorilor și am abandonat-o în drum când a rămas fără combustibil. Am umblat ore în șir pe drumul nesfârșit ce duce în sat și m-am prăbușit din cauza epuizării, fără să mă apropii de destinație. Davies trebuie să fi dormit toată ziua, scăpând astfel de mânia lacheului.

Doctorul ciumei mi-a spus că mă voi întoarce în Davies când acesta se va trezi. Nu mi-am imaginat că el va fi salvat și adus înapoi la Blackheath când se va întâmpla acest lucru.

În sfârșit, norocul îmi surâde.

— Femeie dulce și frumoasă, zic eu, cuprinzându-i obrajii între palmele mele și sărutând-o zgomotos pe buze. Nici nu știi ce ai făcut.

Înainte ca ea să apuce să răspundă, eu îmi scot capul pe geam. Este seară, iar felinarele care se leagănă odată cu trăsura mai degrabă luminează întunericul decât îl alungă. Ne aflăm într-una dintre acele

trei trăsuri care înaintează din sat spre casă. Mai bine de douăsprezece trăsuri sunt parcate de o parte și de cealaltă a drumului, iar birjarii fie sforăie, fie stau la taclale în grupulețe, trecând o țigară de la unul la celălalt. Aud acorduri muzicale dinspre casă și râsete stridente care străpung distanța dintre noi. Petrecerea este în toi.

Mă simt plin de speranță.

Evelyn nu se îndreaptă încă spre piscină, ceea ce înseamnă că mai am timp să îi pun întrebări lui Michael și să aflu dacă se află în cârdășie cu cineva. Chiar dacă voi ajunge prea târziu ca să fac acest lucru, încă îl pot lua prin surprindere pe lacheu atunci când acesta va veni după Rashton și încă pot să aflu unde o ține pe Anna.

Să nu cobori din trăsură.

— Ajungem la Blackheath în câteva minute, domniță, strigă birjarul de undeva de deasupra noastră.

Eu privesc din nou pe geam afară. Casa se ridică drept în fața noastră, iar grajdurile se află puțin mai încolo, în dreapta noastră. Acolo se țin puștile, iar eu ar trebui să fiu un prost dacă îl atac pe lacheu fără una.

Deschid portiera și sar din trăsură, lovindu-mă când aterizez pe pavajul ud. Doamnele țipă, iar birjarul strigă după mine când mă culeg de pe jos și o iau, împleticindu-mă, spre luminile din depărtare. Doctorul ciumei mi-a spus că tiparul acestei zile era dictat de personajele care o trăiau. Nu pot decât să sper că este adevărat și că soarta va fi darnică, pentru că, dacă nu va fi așa, atunci eu și Anna suntem condamnați.

Grăjdarii desfac la lumina slabă a vetrelor harnașamentele ce leagă caii de trăsuri, conducând la adăpost creaturile care nechează. Deși sunt epuizați, oamenii se mișcă repede și abia scot o vorbă. Abordez cel mai apropiat vlăjgan care, în ciuda ploii, poartă doar o cămașă de bumbac cu mânecile suflecate.

— Unde țineți puștile de vânătoare? îl întreb eu.

El strânge hamurile și scrâșnește din dinți când trage cureaua întinsă spre ultima cataramă. Mă privește bănuitor, mijindu-și ochii sub bască.

— Cam târziu pentru vânătoare, nu? răspunde el.

— Și mult prea devreme pentru obrăznicie, izbucnesc eu, copleșit de aerul de superioritate al gazdei mele. Unde naiba sunt puștile sau trebuie să-l aduc aici pe lordul Hardcastle ca să te întrebe personal?

După ce mă măsoară din priviri, face un semn peste umăr spre o clădire mică din cărămidă roșie, prin a cărei fereastră răzbate o lumină slabă. Puștile sunt aranjate pe un suport din lemn, iar cutiile cu gloanțe sunt stocate într-un sertar din apropiere. Aleg o pușcă și o încarc cu grijă, băgându-mi în buzunar un pumn de gloanțe.

Arma este grea, însă puținul curaj pe care îl am mă îndeamnă să traversez curtea și s-o iau pe drumul ce duce spre Blackheath. Grăjdarii se uită unii la alții când mă apropii de ei și se dau la o parte ca să mă lase să trec. Cu siguranță că mă consideră vreun bogătan smintit care are de reglat niște conturi – încă o bârfă de răspândit mâine-dimineață. Asta nu poate decât să mă bucure. Dacă s-ar apropia mai mult, ei ar putea observa cât de aglomerați îmi sunt ochii, cum gazdele mele anterioare se înghesuie ca să aibă o priveliște mai bună. Într-un fel sau altul, lacheul a rănit-o pe fiecare dintre ele, iar acum toate vor să asiste la execuția lui. Abia dacă îmi aud gândurile din cauza larmei.

Când ajung pe la jumătatea drumului, observ o lumină care vine legănându-se spre mine. Eu pun degetul pe trăgaci.

— Sunt eu! strigă Daniel peste vuietul furtunii.

Ține în mână o lampă de furtună, iar lumina galbenă i se revarsă pe față și pe partea superioară a corpului. Seamănă cu un duh care a ieșit din sticlă.

— Trebuie să ne grăbim pentru că lacheul este în cimitir, zice Daniel. Anna e cu el.

El încă presupune că ne poate păcăli.

Mângâi cu degetul pușca și îmi întorc privirea spre Blackheath, încercând să fac alegerea cea mai bună. Michael ar putea fi pe verandă chiar acum, dar sunt sigur că Daniel știe unde este ținută Anna, iar eu nu voi avea o șansă mai bună de a obține această informație de la el. Două drumuri și două fundături. Știu că unul din ele duce spre eșec.

— Aceasta este șansa noastră, zice Daniel, ștergându-și ochii de ploaie. Acesta este momentul pe care l-am așteptat. El este acolo

chiar acum și stă la pândă. Nu știe că noi ne-am regăsit. Putem să-i întindem o capcană și să-i venim de hac împreună.

De atâta vreme mă lupt să-mi schimb viitorul. Să schimb cursul acestei zile. Acum, că am reușit, mă simt neajutorat, chinuit de deșertăciunea alegerilor făcute. Am salvat-o pe Evelyn și am renunțat la Michael, două lucruri care au importanță doar dacă Anna și cu mine vom trăi până la ora 11 p.m. Ca să-i dăm răspunsul doctorului ciumei. Dincolo de acest moment, iau fiecare decizie orbește și, având în vedere că după ziua de azi îmi mai rămâne doar o gazdă, fiecare decizie contează.

— Și dacă vom da greș? îi strig eu înapoi, în timp ce cuvintele mele abia ajung la urechile lui.

Răpăitul ploii pe piatră este aproape asurzitor, vântul vuiește și leagănă pădurea, șuierând printre copaci ca o fiară care a scăpat din cușcă.

— Avem de ales? strigă Daniel, apucându-mă de ceafă. Avem un plan, ceea ce înseamnă că, pentru prima oară, avem un avantaj fața de el. Trebuie să profităm.

Îmi amintesc când l-am cunoscut prima dată pe acest bărbat. Cât părea de calm, de răbdător și de rezonabil. Nu mai recunosc nimic din toate acestea. Totul a fost distrus de furtunile nesfârșite de la Blackheath. Are ochii unui smintit: nerăbdători și rugători, sălbatici și disperați. Depinde de deznodământul acestui moment la fel de mult ca mine.

Are dreptate. Trebuie să îi venim de hac lacheului.

— Cât este ora? îl întreb.

El se încruntă.

— Ce importanță are?

— Nu știu niciodată decât ulterior, răspund eu. Ora? Te rog.

El se uită nerăbdător la ceas.

— Este ora 9:46, răspunde el. Putem pleca acum?

Eu încuviințez și pornesc în urma lui pe pajiște.

Stelele se comportă ca niște lașe, dispărând de pe cer în timp ce noi ne apropiem pe furiș de cimitir. Când Daniel deschide poarta, singura lumină care ne însoțește este lumina pâlpâitoare a felinarului de furtună. Suntem protejați de copacii care înfruntă furtuna ce

încearcă să ajungă până la noi prin rafalele de vânt tăios, care pătrund ca niște pumnale prin crăpăturile armurii de frunze.

— Ar trebui să ne ascundem, șopțește Daniel, atârnând felinarul de brațul unui înger. O vom striga pe Anna când va sosi.

Îmi ridic pușca la umăr și lipesc ambele țevi de ceafa lui.

— Lasă teatrul, Daniel! Știu că nu ești același bărbat, zic eu, aruncându-mi privirea spre pădure în căutarea lacheului.

Din nefericire, lumina felinarului este atât de puternică, încât mai mult ascunde decât descoperă.

— Ridică mâinile și întoarce-te! spun eu.

El face cum îi spun și se holbează la mine, ca și când ar vrea să pătrundă înlăuntrul meu pentru a căuta ceva stricat. Nu știu dacă găsește sau nu ceea ce caută, dar după o tăcere lungă, pe fața lui frumoasă înflorește un zâmbet încântător.

— Bănuiesc că nu putea dura la nesfârșit, zice el, făcând un gest spre buzunarul de la piept.

Eu îi fac semn să continue, iar el scoate încet o tabacheră și lovește o țigară de palmă.

L-am urmat pe acest bărbat în cimitir cu certitudinea că, dacă nu îl voi înfrunta, mă voi uita mereu peste umăr, așteptând ca el să atace din nou. Însă acum, când mă aflu aici și îl văd atât de calm, nu mai sunt atât de sigur pe mine.

— Ea unde este, Daniel? Unde-i Anna? îl întreb eu.

— Păi, fix asta voiam să te întreb și eu, răspunde el, punându-și țigara între buze. Fix asta: unde *este* Anna? Am încercat toată ziua să te fac să-mi spui. Aproape reușisem atunci când Derby a fost de acord să mă ajute să îl scot pe lacheu de sub casă. Ar fi trebuit să-ți vezi fața; erai atât de dornic să îmi faci pe plac.

Își ferește țigara de vânt și o aprinde din a treia încercare, luminând o față cu niște ochi goi precum cei ai statuilor de lângă el. Deși țin arma îndreptată spre el, Daniel pare să domine.

— Unde-i lacheul? îl întreb, simțind din ce în ce mai mult greutatea puștii. Știu că sunteți parteneri.

— O, nici pomeneală. Mă tem că ai înțeles greșit lucrurile, răspunde el, dând din mână ca și când ar vrea să-l alunge pe individ. El nu este ca tine, ca mine sau ca Anna. Este unul dintre asociații lui

Coleridge. De fapt, mai sunt câțiva în casă. Sunt o adunătură cam dezgustătoare, dar și Coleridge este implicat într-o afacere dezgustătoare. Lacheul, cum îi spui tu, era cel mai inteligent dintre toți, așa că i-am explicat ce se întâmplă la Blackheath. Nu cred că m-a crezut, dar cum îi place să ucidă, nici măcar nu a stat pe gânduri când i-am arătat care sunt gazdele tale. Cred că se distrează, adevărul fie spus. Desigur, ajută enorm și faptul că l-am făcut un om foarte bogat.

Scoate fumul pe nări și zâmbește de parcă tocmai mi-ar fi spus o glumă doar de noi știută. Mișcările lui sunt sigure, iar el emană aerul încrezător al unui bărbat care trăiește într-o lume a premoniţiilor. Este într-un contrast descurajant cu mâinile care îmi tremură și inima care îmi bubuie în piept. A pus ceva la cale și până nu voi afla despre ce este vorba, nu pot face nimic altceva decât să aștept.

— Ești ca Anna, nu-i așa? zic eu. O singură zi, apoi uiți totul și o iei de la capăt.

— Nu este corect, nu-i așa? Nu când ai opt vieți și opt zile. Tu ai primit toate harurile. De ce?

— Observ că doctorul ciumei nu ți-a spus totul despre mine.

Zâmbește din nou. Eu simt un fior pe șira spinării.

— De ce faci asta, Daniel? îl întreb surprins de propria-mi suferință. Ne-am fi putut ajuta reciproc.

— Dar, dragul meu, tu *m-ai ajutat* pe mine, răspunde el. Am intrat în posesia ambelor caiete pe care le folosește Stanwin ca să șantajeze lumea. Dacă Derby nu i-ar fi cotrobăit prin cameră, probabil că aș fi găsit doar unul și nu aș fi știut mai multe decât știam în dimineața aceasta. Peste două ore, voi duce răspunsul la lac și voi scăpa din locul acesta. Asta, datorită ție. Cu siguranță acest gând te mai liniștește puțin.

Aud pași pe pământul ud. O armă este încărcată și simt metalul rece lipit de spatele meu. Un bătăuș trece pe lângă mine și se postează în lumină, lângă Daniel. Spre deosebire de prietenul lui din spatele meu, el nu este înarmat, deși, din câte se pare, nici nu este nevoie. Are fața unui scandalagiu din baruri, nasul rupt și obrazul brăzdat de o cicatrice urâtă. Își freacă articulațiile degetelor și își linge buzele nerăbdător. Niciuna din acțiuni lui nu mă face să mă simt teribil de încrezător în ceea ce urmează să se întâmple.

— Fii drăguț și lasă arma jos! îmi zice Daniel.

Oftez și las arma să cadă pe jos, apoi îmi ridic mâinile în aer. Deși este un gând prostesc, îmi doresc cu ardoare ca acestea să nu mai tremure atât de tare.

— Poți ieși acum, zice Daniel cu voce tare.

Tufișurile din stânga mea foșnesc, iar doctorul ciumei pășește în oaza de lumină aruncată de felinar. Sunt pe punctul să-i arunc o insultă, când observ o lacrimă argintie pictată pe partea stângă a măștii. Aceasta strălucește în lumină. Când mă uit mai bine, observ și alte diferențe. Haina pe care o poartă este mai rafinată și mai neagră, iar marginile nu sunt atât de zdrențuite. Trandafiri brodați urcă pe mănuși și îmi dau seama că persoana aceasta este mai scundă și are o postură dreaptă.

Persoana aceasta nu este doctorul ciumei.

— Cu tine a vorbit Daniel pe malul lacului, zic eu.

Daniel fluieră, aruncându-i o privire tovarășului său.

— Cum naiba și-a dat seama? zice „Lacrima argintie”. Ai ales locul acela tocmai ca să nu ne vadă nimeni împreună, nu-i așa?

— Te-am văzut și în fața casei de oaspeți, continui eu.

— Din ce în ce mai ciudat, zice Daniel, distrându-se de minune pe seama tovarășului său. Credeam că știi ce se întâmplă în fiecare secundă din ziua lui. Apoi adoptă un ton bombastic și îl citează, pufăind: „Nimic nu se întâmplă aici fără ca eu să nu știu, domnule Coleridge”.

— Dacă ar fi adevărat, nu aș avea nevoie de ajutorul tău ca să o prind pe Annabelle, zice „Lacrima argintie”. Vocea îi este impunătoare, complet diferită de tonul amabil al doctorului ciumei. Acțiunile domnului Bishop au întrerupt cursul firesc al lucrurilor. A schimbat soarta lui Evelyn Hardcastle și a contribuit la moartea fratelui ei, fără să țină cont, în tot acest timp, de evenimentele zilei. A păstrat alianța cu Annabelle mult mai mult timp decât înainte, ceea ce înseamnă că evenimentele nu se desfășoară în ordine. Iar dacă acestea se mai întâmplă, sunt fie mai lungi, fie mai scurte. Nimic nu mai este cum ar trebui să fie.

Masca se întoarce spre mine.

— Trebuie să te felicit, domnule Bishop, zice masca. Nu am mai

văzut atâta dezordine la Blackheath de zeci de ani.

— Cine eşti? zic eu.

— Te-aş putea întreba şi eu acelaşi lucru, răspunde ea, fluturându-şi mâna. Dar n-am s-o fac, deoarece tu nu te cunoşti pe tine şi există întrebări mai urgente. Este suficient să spun că am fost trimisă de superiorii mei ca să corectez greşeala colegului meu. Şi-acum, fii bun şi spune-i domnului Coleridge unde o poate găsi pe Annabelle.

— Annabelle?

— El îi spune Anna, explică Daniel.

— Ce vrei de la Anna? întreb eu.

— Nu este treaba ta, răspunde „Lacrima argintie”.

— Dar va fi, răspund eu. Trebuie să îţi doreşti foarte mult să pui mâna pe ea dacă eşti dispusă să închei o înţelegere cu cineva ca Daniel, care să ţi-o aducă.

— Reechilibrez balanţa, zice ea. Crezi că este o coincidenţă că ţi-au fost date aceste gazde, care sunt bărbaţii cei mai apropiaţi de uciderea lui Evelyn? Nu eşti curios să afli de ce te-ai trezit în Donald Davies tocmai când aveai cea mai mare nevoie de el? Colegul meu a avut preferaţi încă de la început, iar acest lucru este interzis. Trebuia să observe fără să intervină, să vină la lac şi să aştepte un răspuns. Nimic mai mult. Mai rău, el a deschis uşa unei creaturi care nu are voie să părăsească această casă. Nu pot lăsa acest lucru să continue.

— Deci, de-asta te afli aici, zice doctorul ciumei, ieşind din umbră.

Ploaia i se prelinge în şiroaie pe mască.

Daniel se încordează, privindu-l cu precauţie pe intrus.

— Îmi cer scuze că nu mi-am anunţat prezenţa, Josephine, continuă doctorul ciumei, concentrându-şi atenţia asupra „Lacrimii argintii”. Nu eram sigur că îmi vei spune adevărul dacă te-aş fi întrebat direct, având în vedere cât de mult te-ai străduit să rămâi ascunsă. N-aş fi aflat niciodată că eşti la Blackheath dacă nu te-ar fi depistat domnul Rashton.

— Josephine? intervine Daniel. Voi doi vă cunoaşteţi?

„Lacrima argintie” îl ignoră.

— Speram să nu ajungem aici, zice ea, adresându-i-se doctorului ciumei. Tonul ei este mai blând şi mai cald. În el se simte regretul. Intenţia mea a fost să îmi îndeplinesc sarcina şi să plec fără ca tu să

afli.

— Tot nu înțeleg de ce te afli aici. Blackheath este sub supravegherea mea și totul este sub control.

— Doar nu crezi asta! exclamă ea, devenind exasperată. Uite cât de apropiați sunt Aiden și Annabelle. Sunt pe punctul de a scăpa. El este dispus să se sacrifice pentru ea. Vezi asta? Dacă vom îngădui ca lucrurile să continue astfel, în scurt timp ea va veni la tine cu un răspuns. Ce vei face atunci?

— Sunt sigur că nu se va ajunge la asta.

— Eu sunt sigură că se va ajunge, pufnește ea. Răspunde-mi sincer, o vei lăsa să plece?

Întrebarea îl lasă mut o clipă, iar înclinarea ușoară din cap îi trădează indecizia. Îmi întorc ochii spre Daniel, care îi privește preocupat. Îmi imaginez că se simte ca mine, ca un copil care își vede părinții certându-se, înțelegând doar pe jumătate lucrurile care sunt spuse.

Când doctorul ciumei vorbește din nou, vocea lui este fermă, deși teatrală. Convingerea lui s-a născut mai degrabă din repetiție decât din credință.

— Regulile de la Blackheath sunt foarte clare, iar eu le respect, așa cum faci și tu, zice el. Dacă ea îmi va spune numele ucigașului lui Evelyn Hardcastle, nu pot refuza să o ascult.

— Reguli sau nu, știi ce îți vor face superiorii noștri dacă Annabelle va scăpa de la Blackheath.

— Te-au trimis ca să mă înlocuiești?

— Firește că nu. Ea oftează, părând jignită. Crezi că ar avea o reacție atât de blândă? Am venit în calitate de prietenă, ca să pun lucrurile în ordine înainte ca ei să afle cât de aproape ai fost să gafezi. O voi scoate în tăcere din joc pe Annabelle, astfel încât să nu fii nevoit să iei o decizie pe care o vei regreta.

Ea îi face semn lui Daniel.

— Domnule Coleridge, te rog să îl convingi pe domnule Bishop să îți spună unde se află Annabelle. Cred că știi care este miza.

Daniel zdrobește mucul de țigară sub talpă și îi face un semn din cap bătăușului, care mă apucă de brațe, țintuindu-mă locului. Eu încerc să mă zbat, dar el este mult prea puternic.

— Acest lucru este interzis, Josephine, zice doctorul ciumei, șocat. Nu acționăm direct. Nu dăm ordine. Cu siguranță nu le oferim informații pe care nu ar trebui să le știe. Încalci toate regulile pe care ai promis să le respecți.

— Îndrăznești să-mi faci observații? zice „Lacrima argintie”, pe un ton disprețuitor. Tu n-ai făcut altceva decât să intervii.

Doctorul ciumei scutură din cap cu vehemență.

— I-am explicat domnului Bishop care este scopul lui aici și l-am încurajat atunci când a șovăit. Spre deosebire de Daniel și de Anna, el nu s-a trezit cu regulile impregnate în minte. A fost liber să se îndoiască și să se îndepărteze de scopul lui. Nu i-am dat niciodată informații pe care să nu le fi meritat, așa cum ai făcut tu cu Daniel. Am căutat să stabilesc echilibrul, nu să ofer avantaje. Nu face asta! Te implor! Lasă evenimentele să-și urmeze cursul firesc. El este atât de aproape să rezolve cazul.

— Și, din cauza asta, la fel și Annabelle, zice ea cu asprime. Îmi pare rău, dar trebuie să aleg între binele lui Aiden Bishop și al tău. Continuă, domnule Coleridge!

— Nu! țipă doctorul ciumei, ridicându-și mâna ca și când ar vrea s-o îmbuneze.

Individul care ține arma o îndreaptă spre el. Este agitat și își ține degetul puțin prea încordat pe trăgaci. Nu știu dacă doctorul ciumei poate fi rănit de aceste arme, dar nu îl pot lăsa să riște. Am nevoie de el în viață.

— Pleacă! îi spun eu. Nu mai ai ce face aici.

— Este greșit, protestează el.

— Atunci îndreaptă lucrurile. Celelalte gazde ale mele au nevoie de tine, zic eu, apoi tac intenționat. Eu nu am.

Nu știu dacă este intonația din vocea mea sau dacă a mai trăit acest moment, dar, într-un final, el renunță în silă, apoi își fixează privirea asupra lui Josephine, înainte să plece din cimitir.

— Mărinimos ca întotdeauna, zice Daniel, venind spre mine. Vreau să știi că am admirat această calitate, Aiden. Felul în care te-ai luptat să o salvezi pe femeia a cărei moarte te putea elibera. Afecțiunea pe care o nutrești pentru Anna, care fără îndoială te-ar fi trădat dacă n-aș fi făcut-o eu primul. Însă mă tem că într-un final

totul a fost în zadar. Doar unul dintre noi poate pleca din casa asta și n-am niciun interes să fii tu acela.

Ciorile se strâng pe ramurile de deasupra mea. Au venit ca la un semn, survolând cu aripi silențioase, ale căror pene lucesc datorită ploii recente. Sunt câteva zeci și stau îngrămădite unele într-altele ca niște bocitoare la o înmormântare, privindu-mă cu o curiozitate care mă face să mă înfior.

— Până acum o oră, Anna era în grija noastră. Apoi a reușit să scape cumva, continuă Daniel. Unde s-a dus, Aiden? Spune-mi unde se ascunde și le voi porunci oamenilor mei să îți ofere o moarte rapidă. Doar tu și cu Gold ați mai rămas. Două împușcături și te vei trezi în Bell, vei bate la ușa conacului Blackheath și o vei lua de la capăt, fără ca eu să-ți stau în cale. Ești un tip deștept și sunt sigur că vei rezolva în scurt timp uciderea lui Evelyn.

La lumina felinarului, fața lui schimonosită de nevoie pare bolnavă.

— Cât de înspăimântat ești, Daniel? zic eu încet. Mi-ai omorât gazdele viitoare, deci nu sunt o amenințare și, cu toate acestea, habar nu ai unde este Anna. Te-a frământat toată ziua, nu-i așa? Teama că ea va rezolva cazul înaintea ta.

Zâmbetul meu îl sperie. Este sentimentul vag că s-ar putea să nu fiu atât de blocat pe cât a crezut el la început.

— Dacă nu îmi dai ceea ce vreau, voi începe să tai, îmi zice Daniel, trasând o linie pe obrazul meu cu vârful degetului. Te voi dezmembra bucățică cu bucățică.

— Știu, pentru că m-am văzut după ce ai terminat, îi spun eu, zgâindu-mă la el. Te-ai jucat atât de mult cu mintea mea, încât sminteala mea s-a transferat în Gregory Gold. Acesta își taie brațele și îi îndrugă avertismente lui Edward Dance. Este înspăimântător. Iar răspunsul meu rămâne „nu”.

— Spune-mi unde este Anna, zice el, ridicând tonul. Jumătate din servitorii din casă îi ciugulesc din palmă lui Coleridge, iar eu am un carnețel suficient de gros ca să cumpăr și cealaltă jumătate dacă va fi nevoie. Pot înconjura lacul de două ori. Nu vezi? Am câștigat deja. Ce rost are să te încăpățânezi acum?

— A devenit o deprindere, mârâi eu. N-am de gând să-ți spun

nimic, Daniel. Fiecare minut în care ești frustrat din cauza mea este un minut în plus pentru Anna ca să ajungă la doctorul ciumei și să-i dea răspunsul. Vei avea nevoie de o sută de oameni care să păzească lacul într-o noapte întunecată ca asta și mă îndoiesc că „Lacrima argintie” te va putea ajuta.

— Vei suferi, zice el printre dinți.

— Mai e o oră până la 11 p.m., zic eu. Care din noi crezi că va rezista?

Daniel mă lovește suficient de tare pentru a mă lăsa fără suflare și să mă facă să cad în genunchi. Când îmi ridic privirea, stă aplecat deasupra mea, frecându-și degetele. Pe fața lui se citește furia precum o furtună se întrezărește pe un cer lipsit de nori. Jucătorul șarmant de odinioară a dispărut, fiind înlocuit de un escroc țâfnos, cu trupul contorsionat din cauza furiei.

— Te voi ucide încet, mârâie el.

— Nu eu sunt cel care moare aici, Daniel, zic eu, lăsând să-mi scape un fluierat strident.

Păsările își iau zborul din copaci, iar frunzișul foșnește din cauza mișcării. Un felinar se aprinde în întunericul pădurii. Este urmat de un altul la câțiva metri depărtare, apoi de un altul.

Daniel se rotește pe călcâie, urmărind felinarele. Nu o observă pe „Lacrima argintie”, care se retrage în pădure, părând nesigură pe ea.

— Ai rănit mulți oameni, zic eu, pe măsură ce luminile se apropie. Iar acum va trebui să-i înfrunți.

— Cum? se bâlbâie el, mirat de cum s-a întors roata norocului. Ți-am omorât toate gazdele viitoare.

— Nu le-ai omorât și prietenii, zic eu. Când Anna mi-a spus planul ei de a-l ademeni pe lacheu aici, am hotărât că aveam nevoie de întăriri. Așa că i-am cerut ajutorul lui Cunningham. Odată ce mi-am dat seama că ești în cârdășie cu lacheul, am început recrutarea. Nu mi-a fost greu să dau de dușmanii tăi.

Grace Davies își face prima apariția, ținând arma pregătită. Rashton a fost cât pe ce să-și muște limba pentru a mă împiedica să-i cer ajutorul, dar nu aveam de ales. Celelalte gazde ale mele sunt fie ocupate, fie moarte, iar Cunningham îl însoțește pe Ravencourt la petrecere. A doua lumină îi aparține lui Lucy Harper, care s-a alăturat

de îndată cauzei mele când a aflat că Daniel i-a ucis tatăl. În cele din urmă, apare garda de corp a lui Stanwin, cu capul bandajat în întregime, mai puțin acei ochi reci și aspri. Deși sunt cu toții înarmați, niciunul dintre ei nu pare prea încrezător, iar eu nu mă aștept să-și nimerească ținta. Nu are importanță. În acest moment, numărul contează, iar ei sunt suficienți ca să-i intimideze pe Daniel și pe „Lacrima argintie”, a cărei mască se leagănă într-o parte și-n alta, căutând o cale de scăpare.

— S-a terminat, Daniel, zic eu, cu o voce ca de oțel. Predă-te și-am să te las să te întorci nevătămat la Blackheath.

El îmi aruncă o privire disperată. Mai întâi mie, apoi prietenilor mei.

— Știu ce poate face locul acesta din noi, continui eu. Dar ai fost bun cu Bell în acea primă dimineață și am văzut cât ții la Michael când am fost la vânătoare. Fii un om bun încă o dată și renunță la lacheu. Lasă-ne să plecăm, pe mine și pe Anna, cu binecuvântarea ta.

El șovăie și agonia i se citește pe față. Însă nu este suficient. Blackheath l-a otrăvit de tot.

— Omoară-i! poruncește el cu sălbăticie.

O împușcătură explodează în spatele meu, iar eu mă arunc la pământ din instinct. Aliații mei se împrăștie care încotro când omul lui Daniel se îndreaptă spre ei, trăgând rafale de gloanțe în întuneric. Bărbatul neînarmat o ia la stânga, privind cu băgare de seamă în timp ce încearcă să îi ia prin surprindere.

Nu îmi dau seama dacă furia mea sau cea a gazdei mele mă îndeamnă să mă năpustesc asupra lui Daniel. Donald Davies și-a ieșit din minți, însă furia lui este mai degrabă una legată de clasă decât de crimă. Se simte lezat că îl tratează cineva atât de necuviincios.

Furia mea este mai personală.

Daniel mi-a stat în cale încă din prima dimineață. El a căutat să scape de la Blackheath trecând peste mine și zădărnicindu-mi planurile, pentru a le pune pe ale lui în aplicare. A venit la mine ca prieten, m-a mințit cu zâmbetul pe buze și m-a trădat râzând. Acest gând mă face să mă arunc asupra lui ca o suliță îndreptată spre pântecul său.

El se dă la o parte, lovindu-mă în stomac cu un upercut. Îndoit de

durere, îi trag un pumn în vintre, iar apoi îl apuc de gât și îl trag la pământ.

Văd prea târziu busola.

El mă lovește în obraz cu ea, sticla se sparge, iar de pe bărbie îmi picură sânge. Ochii mi se umezesc și strivesc sub palme frunzele ude. Daniel avansează, însă un glonț trece șuierând pe lângă el și o nimerește pe „Lacrima argintie”. Aceasta țipă, își duce mâna la umăr și cade grămadă pe jos.

După ce aruncă o privire la arma din mâna tremurândă a lui Lucy Harper, Daniel o ia la fugă spre Blackheath. Eu mă ridic de jos și îl urmăresc.

Străbatem în fugă pajiștea din fața conacului, precum un ogar care urmărește o vulpe, și o luăm pe aleea ce duce spre sat, trecând în goană pe lângă casa de oaspeți. Sunt aproape convins că el vrea să fugă în sat, dar, într-un final, o ia la stânga, urmărind cărarea ce duce spre fântână, dincolo de care se află lacul.

Este întuneric beznă, iar luna stă la pândă dincolo de nori asemenea unui câine în spatele unui gard vechi din lemn. În curând, îmi scap din vedere prada. Temându-mă de o ambuscadă, încetinesc ritmul și ciulesc urechile. Bufnițele țipă, iar stropii de ploaie cad printre frunzele copacilor. Ramurile încearcă să mă înșface, dar eu mă feresc și dau peste Daniel, care stă îndoit pe marginea apei, cu mâinile pe genunchi, gâfâind și cu un felinar lângă el.

Nu mai are unde să fugă.

Mâinile îmi tremură, iar teama mi se cuibărește în piept. Furia mi-a dat curaj, dar m-a pus într-o postură caraghioasă. Donald Davies este scund și firav, mai moale decât paturile în care doarme. Daniel este mai înalt și mai puternic. El vânează oameni ca mine. Indiferent de avantajul numeric pe care l-am avut în cimitir, acum nu mă mai bucur de el. Asta înseamnă că, pentru prima oară de când am sosit la Blackheath, niciunul din noi nu știe ce va urma.

Daniel îmi simte prezența și îmi face semn să rămân pe loc pentru a-i lăsa un minut ca să-și tragă răsuflarea. Eu mă conformez, folosindu-mă de acest răgaz ca să aleg o piatră grea pe care să o folosesc drept armă. După episodul cu busola, am întrecut granițele unei lupte corecte.

— Indiferent ce vei face, ei nu-i vor lăsa pe prietenii tăi să plece, zice el, abia vorbind printre gâfâieli. „Lacrima argintie” mi-a povestit totul despre tine, în schimbul promisiunii că o voi găsi și o voi ucide pe Anna. Mi-a povestit despre gazdele tale, unde s-au trezit și când. Nu înțelegi? Nimic din toate astea nu are importanță, Aiden. Eu sunt singurul care poate scăpa.

— Mi-ai fi putut spune asta mai devreme, zic eu. Nu era nevoie să se termine astfel.

— Am o soție și un fiu, spune el. Aceasta este amintirea pe care am adus-o cu mine. Îți poți imagina ce simt când știu că ei sunt acolo și mă așteaptă? Sau, poate, m-au așteptat.

Eu fac un pas spre el, ținând piatra pe lângă corp.

— Cum îi vei putea privi în ochi știind ce ai făcut ca să scapi din locul acesta? îl întreb eu.

— Sunt așa cum m-a făcut Blackheath, zice el gâfâind și scuipând flegma în noroi.

— Nu! Blackheath este așa cum l-am făcut noi, spun eu, avansând încă puțin. El stă în continuare aplecat și este obosit. Doar câțiva pași și totul va lua sfârșit. Deciziile noastre ne-au adus aici, Daniel. Dacă acesta este iadul, atunci noi l-am creat.

— Și ce-ai vrea să facem? mă întreabă el, ridicându-și privirea spre mine. Să stăm aici și să ne căim până când cineva va catadicsi să deschidă ușile?

— Ajută-mă să o salvez pe Evelyn și îi vom spune doctorului ciumei tot ce știm, zic eu însuflețit. Toți trei: tu, eu și Anna. Avem ocazia să plecăm de aici mai buni decât am venit.

— Nu pot risca, zice el cu o voce monotonă. N-am să las să-mi scape printre degete această ocazie. Nu din cauza vinei și nu ca să ajut oameni care nu mai au de mult nevoie de ajutor.

Fără niciun avertisment, el lovește cu piciorul felinarul.

Întunericul îmi inundă ochii.

Aud zgomotul pașilor lui înainte să mă izbească cu umărul în stomac, lăsându-mă fără aer.

Cădem cu o bufnitură amândoi la pământ și scap piatra din mână.

Apuc cu greu să-mi ridic brațele ca să mă apăr, dar acestea sunt subțiri și fragile, iar pumnii lui trec cu ușurință prin ele. Gura mi se

umple de sânge. Mă simt amorţit, pe dinăuntru şi pe dinafară, iar el continuă să mă lovească până când pumnii îi alunecă pe obrajii mei mânjiţi de sânge.

Greutatea sa nu mai este atât de mare când se ridică de pe mine.

Gâfâie şi transpiraţia lui picură pe mine.

— Am încercat să evit asta, zice el.

Nişte degete puternice mă apucă de gleznă şi mă târăsc prin noroi, spre apă. Vreau să îl apuc, dar atacul lui m-a stors de putere. Mă prăbuşesc pe spate.

Se opreşte şi îşi şterge transpiraţia de pe faţă. Lumina lunii răzbate printre nori, albindu-i trăsăturile. Părul lui este argintiu, iar pielea pare albă ca zăpada proaspătă. Mă priveşte cu aceeaşi milă pe care i-a arătat-o lui Bell în prima dimineaţă când am sosit.

— Noi nu... zic eu, tuşind cu sânge.

— Nu trebuia să te pui în calea mea, spune el, târându-mă din nou. Doar atât ţi-am cerut.

Intră în lac, împroşcând apa, şi mă trage după el. Apa rece îmi trece peste picioare, udându-mi pieptul şi capul. Şocul îmi dă o oarecare forţă şi încerc să mă târăsc înapoi pe mal, dar Daniel mă apucă de păr şi îmi bagă capul sub apa rece ca gheaţa.

Îi zgârii mâna şi dau din picioare, dar el este prea puternic.

Sunt cuprins de convulsii şi încerc cu disperare să iau o gură de aer.

Cu toate acestea, el îmi ţine capul sub apă.

Îl văd pe Thomas Hardcastle, mort de nouăsprezece ani, ieşind din întuneric şi înotând spre mine. Are părul blond şi ochii mari şi, deşi este pierdut, mă ia de mână şi îmi strânge degetele, îndemnându-mă să fiu curajos.

Sunt incapabil să îmi mai ţin răsuflarea. Deschid gura şi înghit apa rece şi noroioasă.

Trupul îmi este cuprins de spasme.

Thomas îmi desprinde sufletul de acest trup care moare şi plutim împreună în apă, privindu-l pe Donald Davies cum se îneacă.

E linişte şi pace. O tăcere surprinzătoare.

Apoi ceva sare în apă.

Nişte mâini pătrund în apă, apucă trupul lui Donald Davies şi îl

întorc cu fața în sus. O secundă mai târziu, eu îl urmez.

Degetele băiatului mort sunt încă unite cu ale mele, dar eu nu pot să îl scot din lac. El a murit, așa că rămâne blocat aici, privind cu tristețe cum eu sunt scos la suprafață.

Zac întins pe jos în noroi și tușesc, scuipând apă. Îmi simt trupul ca de plumb.

Daniel plutește în lac, cu fața în jos.

Cineva îmi trage o palmă.

Apoi încă una, mai tare.

Anna stă aplecată deasupra mea, dar totul pare estompat. Lacul își ține mâinile peste urechile mele, trăgându-mă înapoi, întunericul mă cheamă.

Ea se apleacă mai tare. Este ca o umbră.

— ...găsește-mă! țipă Anna, iar cuvintele se estompează. Ora 7.12 a.m., în vestibul...

Din adâncul lacului, Thomas mă cheamă la el, iar eu îmi închid ochii și mă alătur băiatului înecat.

53

Ziua a opta

Obrazul mi se odihnește pe curbura spatelui unei femei. Suntem goi pe o saltea murdară, încâlciți în așternuturile îmbibate în transpirație. Apa de ploaie se infiltrează prin rama ferestrei, șiroind în jos pe perete și strângându-se într-o baltă pe podea.

Ea se mișcă odată cu mine. Madeline Aubert se rostogolește pe spate ca să mă poată privi. Ochii verzi ai menajerei strălucesc de o dorință bolnăvicioasă, iar părul negru îi stă lipit de obrajii umezi. Seamănă mult cu Thomas Hardcastle din visele mele, înecat și disperat, care se agață de orice îi vine la mână.

Când mă vede stând întins lângă ea, Madeline își lasă capul pe pernă și oftează dezamăgită. Un asemenea dispreț fățiș ar trebui să mă facă să mă simt stânjenit, însă orice iritare dispare odată cu amintirea primei noastre întâlniri; rușinea nevoii noastre comune și a nerăbdării cu care ea s-a abandonat în brațele mele, atunci când am scos din buzunar una din fiolele cu laudanum ale lui Bell.

Îmi plimb ochii leneși prin colibă în căutare de droguri. Mi-am îndeplinit comisionul față de familia Hardcastle – noile lor portrete atârnă în galeria lungă. Nu sunt invitat la petrecere și nu sunt așteptat la conac, ceea ce înseamnă că pot petrece toată dimineața pe această saltea. Lumea se învârte în jurul meu precum se învârte apa în jurul unei guri de scurgere.

Privirea mea rătăcește asupra bonetei și șorțului lui Madeline, care atârnă pe un scaun.

Îmi revin imediat, ca și când aș fi primit o palmă, deoarece uniforma invocă chipul, vocea și atingerea Annei. Simt pericolul în care ne aflăm.

Mă agăț de această amintire și reușesc să înlătur personalitatea lui Gold.

Sunt atât de copleșit de speranțele și fricile lui, dar și de dorințele și de pasiunile lui, încât Aiden Bishop mi s-a părut un vis în lumina dimineții.

Am crezut că nu sunt mai mult de-atât.

Când mă așez pe marginea saltelei, lovesc cu picioarele o grămadă de fiole goale de laudanum, care se rostogolesc pe podea ca niște șoareci care o iau la fugă. Le înlătur cu piciorul și mă apropii de șemineu, unde o singură flacără mângâie jăraticul și care crește când adaug iască și niște lemne din grămadă. Piese de șah stau înșirate pe poliță; fiecare este sculptată de mână, câteva sunt vopsite sau, mai bine zis, împroșcate cu culoare. Acestea sunt terminate doar pe jumătate, iar lângă ele se află cuțitașul pe care îl folosește Gold la sculptatul lor. Acestea sunt piesele de șah pe care Anna le poartă la ea toată ziua, iar lama se potrivește perfect cu tăieturile pe care le-am văzut ieri pe brațele lui Gold.

Soarta îmi oferă din nou indicii.

Madeline își strânge hainele, care sunt împrăștiate pe jos. O asemenea dezordine vorbește despre o pasiune nestăpânită, deși ea pare acum cuprinsă doar de rușine. Se îmbracă cu spatele la mine și cu ochii fixați la peretele din față. Privirea lui Gold nu este atât de nevinovată, căci se desfată la vederea pielii albe și a părului care se revarsă pe spatele ei.

— Ai o oglindă? întreabă ea, cu un ușor accent franțuzesc, în timp ce se îmbracă.

— Nu, răspund eu, bucurându-mă să simt căldura focului pe pielea goală.

— Cred că arăt îngrozitor, zice ea, absentă.

Un gentilom ar fi negat din politețe, dar Gold nu este gentilom, iar Madeline nu este Grace Davies. Nu am văzut-o niciodată fără pudră și machiaj și sunt surprins de cât de bolnăvicioasă pare. Este foarte trasă la față, pielea îi este galbenă și ciupită de vărsat, iar ochii sunt obosiți și roșii.

Se furișează de-a lungul peretelui opus ca să se țină cât mai departe de mine și deschide ușa să plece, lăsând să pătrundă înăuntru aerul rece, care alungă căldura din încăpere. Este devreme, mai sunt câteva ore până la răsăritul soarelui, iar ceața acoperă pământul. Blackheath este încadrat de copaci și cufundat în întuneric. Din unghiul din care văd conacul, coliba în care sunt trebuie să se afle undeva lângă cimitirul familiei.

O privesc pe Madeline cum străbate în grabă cărăruia ce duce spre casă. Poartă un șal înfășurat strâns în jurul umerilor. Dacă evenimentele și-ar fi urmat cursul firesc, eu aș fi fost cel care ar fi rătăcit, poticnindu-se prin întuneric. Cu mintea smintită din cauza torturii lacheului, mi-aș fi tăiat carnea cu lama cuțitului de sculptat, înainte să urc scările conacului și să bat cu putere la ușa lui Dance, avertizându-l cu țipete de om nebun. Văzând că Daniel m-a trădat în confruntarea din cimitir, am evitat această soartă. Am rescris cursul acestei zile.

Acum, trebuie să mă asigur că va avea un final fericit.

După ce închid ușa în urma lui Madeline, aprind o lampă cu petrol și cuget la următorul pas pe care îl voi face în timp ce întunericul se furișează prin unghere. Ideile încep să încolțească în mintea mea, ca un monstru pe jumătate conturat ce așteaptă să fie scos la lumină. Mă gândesc că, atunci când m-am trezit în prima dimineață ca Bell, îmi făceam griji de prea puține amintiri. Acum trebuie să înfrunt un adevărat tăvălug. Mintea mea este asemenea unui cufăr burdușit care trebuie golit, însă pentru Gold lumea are noimă doar pe pânză. Prin urmare, acolo trebuie să găsesc răspunsul pe care îl caut. Dacă am învățat ceva de la Rashton și Ravencourt, a fost să prețuiesc talentele cu care sunt înzestrate gazdele mele în loc să mă plâng de ale lor defecte.

Iau lampa cu petrol și mă îndrept spre studioul care se află în spatele colibei, cu scopul de a căuta niște vopsea. Pânzele sunt sprijinite grămadă de perete, iar tablourile sunt pe jumătate terminate sau tăiate în timpul acceselor de furie. Sticle cu vin au fost răsturnate, vărsându-se pe podea peste sute de schițe în creion, mototolite și aruncate cât colo. Terebentina se prelinge pe perete, mânjind un tablou ce înfățișează un peisaj pe care Gold pare să-l fi început cu avânt și pe care l-a abandonat într-un acces de furie.

Puse unele peste altele în mijlocul dezordinii, ca un rug ce așteaptă să fie aprins, sunt zeci de portrete de familie vechi, ale căror rame din lemn mâncate de viermi au fost smulse și puse deoparte. Aproape toate portretele au fost distruse de terebentină, deși câteva bucăți de trupuri palide au reușit să supraviețuiască epurării. Evelyn mi-a spus că Gold fusese angajat ca să retușeze operele de artă de la Blackheath.

Se pare că nu a fost prea impresionat de ceea ce a găsit.

În timp ce privesc grămada de tablouri, îmi vine o idee.

Scotocesc printre rafturi, iau o bucată de cărbune și mă întorc în camera din față. Așez lampa pe jos. Deoarece nu am o pânză la îndemână, îmi adun gândurile în timp ce mă concentrez la perete și mă apuc de lucru în interiorul ochiului de lumină jucăușă pe care o aruncă lampa. Ideile îmi vin de-a valma și, în câteva minute, consum bucata de cărbune până când aceasta ajunge un ciot. Mă duc pe întuneric să caut alta.

Pornesc în jos, de la un coronament de nume îngrămădite aproape de tavan și schițez cu fervoare trunchiul care conține acțiunile fiecărei persoane din timpul zilei. Rădăcinile se întind până în urmă cu nouăsprezece ani și se înfig într-un lac pe fundul căruia zace un băiat mort. La un moment dat, o tăietură mai veche de pe mână mi se redeschide din întâmplare, mânjindu-mi cu roșu copacul. Rup mâneca de la cămașă și îmi bandajez rana cât pot de bine și mă apuc din nou de treabă. Primele raze ale răsăritului își fac apariția la orizont, iar eu fac un pas în spate, lăsând să-mi cadă din mână bucata de cărbune, care se face bucăți pe dușumeaua goală. Mă așez sleit de puteri pe jos, în fața operei mele. Brațul îmi tremură.

Prea puține informații și ești orb, prea multe și ești orbit.

Privesc desenul cu ochii mijiți. Copacul are două noduri care reprezintă două vârtejuri din poveste. Sunt două întrebări care vor face ca totul să aibă logică: ce știa Millicent Derby și unde este Helena Hardcastle?

Ușa colibei se deschide, lăsând să pătrundă înăuntru miros de rouă.

Sunt prea obosit ca să privesc în jur. Sunt precum ceara topită, diformă și folosită, care așteaptă pe cineva să fie răzuită de pe pardoseală. Nu îmi doresc decât să dorm, să închid ochii și să-mi golesc mintea de gânduri, însă aceasta este ultima mea gazdă. Dacă voi da greș, va trebui să o iau de la început.

— Ești aici? întrebă doctorul ciumei, surprins. Nu ești niciodată aici. De obicei, pe vremea asta ești cuprins de delir. Cum ai... ce este asta?

Când trece pe lângă mine, paltonul lui foșnește. Costumul lui pare

extrem de caraghios în lumina zilei, iar pasărea de coșmar seamănă cu un vagabond. Nu e de mirare că el își face vizitele la domiciliu în timpul nopții.

Se oprește la câțiva centimetri de perete și își trece mâna protejată de mănușă de-a lungul coroanei copacului, mânjind numele.

— Remarcabil, zice el în șoaptă, măsurând copacul din priviri.

— Ce s-a întâmplat cu „Lacrima argintie”? îl întreb. Am văzut când a fost împușcată în cimitir.

— Am blocat-o în saltul temporal, răspunde el cu tristețe. Doar așa i-am putut salva viața. Se va trezi peste câteva ore crezând că tocmai a sosit și va repeta tot ce a făcut ieri. În cele din urmă, superiorii mei îi vor observa absența și vor veni s-o elibereze. Mă tem că mă așteaptă niște întrebări dificile.

În timp ce admiră copacul pe care l-am desenat, eu deschid ușa de la intrare, lăsând razele soarelui să se joace pe fața mea și căldura să îmi învăluie gâtul și brațele goale. Mijesc ochii și îi inspir lumina aurie. Nu am mai fost treaz niciodată atât de devreme și nu am văzut niciodată soarele răsărind deasupra acestui loc.

Este spectaculos.

— Pictura asta reprezintă ceea ce cred eu? mă întreabă doctorul ciumei, cu vocea sugrumată de anticipare.

— Ce crezi că reprezintă?

— Că Michael Hardcastle a încercat să-și ucidă sora.

— Atunci, da, asta reprezintă.

Păsările ciripesc și trei iepuri țopăie în mica grădină din jurul colibei. În lumina soarelui, blana lor are culoare ruginie. Dacă aș fi știut că paradisul se află de partea cealaltă a răsăritului, nu aș fi irosit nici măcar o noapte dormind.

— Ai rezolvat crima, domnule Bishop! Ești primul care a rezolvat-o, zice el, încântat. Ești liber! După tot acest timp, în sfârșit ești liber!

Scoate o sticlă de buzunar din argint dintre faldurile robei sale și mi-o pune în mână.

Nu pot vedea lichidul din ea, dar simt o arsură în oase, care mă trezește de-a binelea.

— „Lacrima argintie” a avut motive să se îngrijoreze, zic eu, fără să-mi iau privirea de la iepuri. Nu plec fără Anna.

— Nu este alegerea ta, spune el, dându-se în spate ca să vadă mai bine copacul.

— Ce vei face? Mă vei târî până la lac? îl întreb eu.

— Nu va fi nevoie, răspunde el. Lacul n-a fost decât un loc de întâlnire. Doar răspunsul a contat. Ai rezolvat uciderea lui Evelyn, iar soluția ta m-a convins. Acum, că am acceptat-o, nici măcar Blackheath nu te mai poate reține. Data viitoare când vei adormi, vei fi eliberat!

Aș vrea să mă pot înfuria, dar nu reușesc. Somnul mă ademenește cu mâinile lui fine și, de fiecare dată când închid ochii, îmi este din ce în ce mai greu să mi-i deschid din nou. Mă întorc la ușa deschisă și mă las să alunec cu spatele de-a lungul tocului până când ajung pe pardoseală. Sunt pe jumătate în semiîntuneric și pe jumătate în lumina soarelui. Nu îmi vine să renunț la căldură și la trilurile păsărilor, la acea lume binecuvântată care mi-a fost negată atât de mult timp.

Trag încă o dușcă din sticlă, încercând să mă trezesc.

Mai am atât de multe de făcut.

Atât de multe, încât nu trebuie să fii văzut când le vei face.

— Nu a fost o întrecere corectă, zic eu. Eu am avut opt gazde, în vreme ce Anna și Daniel, doar câte una. Eu mi-am putut aminti ce s-a întâmplat în timpul săptămânii, dar ei nu.

Tace și mă privește cu atenție.

— Tu ai avut parte de toate acestea pentru că ai ales să vii la Blackheath, zice el încet, de parcă s-ar fi temut să nu fie auzit. Referitor la această chestiune, îți pot spune doar că ei n-au ales.

— Dacă am ales cândva să vin aici, pot alege să revin, zic eu. N-am s-o abandonez pe Anna.

El începe să se plimbe de colo colo, uitându-se când la mine, când la pictură.

— Te temi, zic eu, mirat.

— Da, mă tem, izbucnește el. Superiorii mei nu sunt... nu ar trebui să îi sfidezi. Îți promit că după ce vei pleca, cât îmi va sta în putere, îi voi oferi Annei tot ajutorul.

— O zi, o gazdă. Ea nu va putea scăpa niciodată de la Blackheath, iar tu știi asta, zic eu. Nici eu nu aș fi reușit fără inteligența lui

Ravencourt și viclenia lui Dance. Datorită lui Rashton am început să consider indiciile drept dovezi. La naiba, până și Derby și Bell și-au jucat rolul. Ea va avea nevoie de înzestrările lor, așa cum am avut și eu nevoie.

— Gazdele tale vor rămâne la Blackheath.

— Dar nu le voi controla eu! insist. Nu vor ajuta o menajeră. O voi abandona în acest loc.

— Uită de ea! Chestia asta a durat deja prea mult, zice el, întorcându-se pe călcâie ca să mă înfrunte și tăind aerul cu mâna.

— Ce a durat deja prea mult?

El se uită la mâna lui, surprins că și-a pierdut controlul.

— Doar tu mă poți înfuria atât de tare, zice el în șoaptă. Mereu a fost la fel. Salt temporal după salt temporal, gazdă după gazdă. Te-am văzut trădându-ți prietenii, creând alianțe și murind din principiu. Am văzut atât de multe versiuni ale lui Aiden Bishop, încât probabil că nici măcar tu nu te-ai recunoaște în ele. Însă un singur lucru nu s-a schimbat niciodată – încăpățânarea ta. Alegi o cale și o urmezi până la capăt, indiferent de câte ori te împiedici pe drum. Ar fi impresionant dacă n-ar fi atât de al naibii de enervant.

— Enervant sau nu, trebuie să știu de ce „Lacrima argintie” și-a dat atâta osteneală încercând să o omoare pe Anna.

Îmi aruncă o privire lungă și apreciativă, apoi oftează.

— Știi cum îți poți da seama dacă un monstru merită să iasă din nou în lume, domnule Bishop? mă întreabă el, îngândurat. Dacă s-a căit cu adevărat, și nu doar cu vorbele? Mai trage o dușcă din sticlă. Îi oferi o zi fără consecințe și aștepți să vezi cum o va folosi.

Simt furnicături pe tot corpul, iar sângele îmi îngheață în vene.

— Totul n-a fost decât un test? întreb eu încet.

— Noi preferăm să îi spunem „reabilitare”.

— Reabilitare... repet eu, începând să văd limpede lucrurile. Aceasta este o închisoare?

— Da, doar că în loc să îi lăsăm pe prizonierii noștri să putrezească în celulă, le oferim în fiecare zi șansa să dea dovadă că merită să fie eliberați. Vezi frumusețea acestui lucru? Cazul uciderii lui Evelyn Hardcastle nu a fost niciodată rezolvat și nici nu va fi vreodată. Așa cred. Dar, implicându-i pe prizonierii noștri în rezolvarea crimei, le

oferim șansa să își ispășească propriile nelegiuiri, rezolvându-le pe ale altora. Este atât un serviciu, cât și o pedeapsă.

— Mai există alte locuri ca acesta? întreb eu, încercând să înțeleg.

— Cu miile, zice el. Am văzut un sat care se trezește în fiecare dimineață cu trei trupuri decapitate în piață și o serie de ucigași la bordul unui pachebot. Cincisprezece prizonieri încearcă să rezolve crima aceea.

— Atunci tu ce ești? Gardian?

— Evaluator. Eu decid dacă meriți să fii eliberat.

— Dar ai spus că eu am ales să vin la Blackheath. De ce aș alege să vin la o închisoare?

— Ai venit după Anna, dar ai rămas blocat și, cu fiecare salt temporal, Blackheath te-a disecat până când ai uitat de tine. Aceasta este menirea sa. În vocea lui se simte furia și își ține pumnul strâns. Superiorii mei nu ar fi trebuit să te lase să intri aici. A fost o greșeală. Am crezut mult timp că acel bărbat nevinovat care a intrat aici era pierdut, sacrificat dintr-un gest zadarnic, dar ai găsit calea de întoarcere. *De aceea* te-am ajutat. Ți-am oferit controlul asupra gazdelor și le-am căutat pe cele mai potrivite pentru a rezolva uciderea ei. În cele din urmă, m-am hotărât astăzi asupra celei de-a opta. Am intervenit în ceea ce privește ordinea lor ca să mă asigur că vei scoate ce-i mai bun din ele. Ba chiar am aranjat lucrurile, astfel încât domnul Rashton să rămână ascuns în dulap și să îl țin în viață. Am încălcat toate regulile ca tu să poți scăpa, în cele din urmă. Înțelegi acum? Trebuie să pleci cât timp ești încă persoana care îți dorești să fii.

— Și Anna...? zic eu, șovăind și detestând întrebarea pe care urmează să o pun.

Nu mi-am îngăduit niciodată să cred că locul Annei este aici, preferând să cred că această destinație este echivalentul unui naufragiu sau al unui trăsnet. Pentru că am considerat-o victimă, am înlăturat din mintea mea acea îndoială sâcâitoare: merită una ca asta? Fără acest gând reconfortant, devin din ce în ce mai temător.

— Ce a făcut Anna ca să merite să fie la Blackheath? îl întreb eu.

El scutură din cap și îmi întinde sticla.

— Nu sunt în măsură să spun. Să știi doar că pedeapsa este la fel

de aspră pe cât de gravă este crima. Prizonierii din sat și de pe vas, despre care am pomenit, au primit sentințe mai ușoare decât Anna sau Daniel. Locurile acelea sunt mult mai puțin chinuitoare decât acesta. Blackheath a fost construit ca să îmblânzească diavolii, nu hoții de buzunare.

— Vrei să spui că Anna este un diavol?

— Spun că în fiecare zi sunt comise mii de crime, însă doar *doi* oameni au fost trimiși în locul acesta. Vocea lui devine din ce în ce mai puternică; este sugrumată de emoție. Anna este unul din ei, dar, cu toate acestea, tu ți-ai riscat viața ca să o ajuți să scape. E o nebunie.

— Orice femeie care inspiră o asemenea loialitate trebuie să aibă o valoare.

— Nu mă asculți, zice el, ținându-și pumnii strânși.

— Ba te ascult, dar n-o voi lăsa aici. Chiar dacă mă vei obliga să plec azi, mâine mă voi întoarce. Am făcut-o o dată și o voi face din nou.

— Nu mai fi atât de prost! Lovește tocul ușii suficient de tare, încât praful cade pe capetele noastre. Nu din loialitate ai venit la Blackheath, ci din dorința de răzbunare. Nu ai venit aici ca să o *salvezi* pe Anna, ci ca să-ți faci dreptate. Ea se află în siguranță la Blackheath. Este captivă, dar în siguranță. Tu nu ai vrut ca ea să fie închisă, ci ai vrut ca ea să sufere – atât de mulți oameni au vrut ca ea să sufere, dar niciunul dintre ei nu a fost dispus să realizeze ce ai făcut tu, pentru că niciunul nu a urât-o pe această femeie la fel de mult ca tine. Ai urmărit-o până la Blackheath și, timp de treizeci de ani, n-ai făcut decât să o chinuiești, întocmai cum lacheul te chinuiește pe tine azi.

Între noi se așterne o tăcere apăsătoare.

Deschid gura să răspund, însă simt un nod în gât și sunt amețit. Lumea s-a întors cu susul în jos și, deși stau pe jos, simt cum cad în continuare.

— Ce-a făcut? îl întreb eu în șoaptă.

— Superiorii mei...

— I-au deschis ușile închisorii Blackheath unui om nevinovat care voia să comită o crimă, zic eu. Sunt la fel de vinovați ca toți cei de

aici. Și-acum, spune-mi ce a făcut.

— Nu pot, zice el încet, incapabil să se mai opună.

— M-ai ajutat până acum.

— Da, pentru că ți s-a făcut o nedreptate, zice el, trăgând o dușcă sănătoasă din sticlă. Mărul lui Adam îi joacă în gât. Nimeni nu s-a opus când te-am ajutat să scapi, pentru că nici n-ar fi trebuit să te afli aici, dar dacă voi începe să îți spun lucruri pe care nu ar trebui să le știi, vor exista consecințe. Pentru amândoi.

— Nu pot pleca fără să știu de ce plec și nu pot promite că n-am să mă întorc mereu până când nu voi ști sigur de ce am venit aici de la bun început, zic eu. Te rog, așa vom pune capăt acestei povești.

Masca cu cioc se întoarce încet spre mine și, preț de un minut, stă nemișcată și cufundată în gânduri. Simt că sunt măsurat din priviri. Calitățile îmi sunt cântărite și puse deoparte, iar defectele îmi sunt ridicate la lumină, pentru a fi analizate mai bine.

Nu pe tine te evaluează.

Ce înseamnă asta?

Este un om cumsecade. Acum va afla cât de cumsecade.

Plecându-și capul, doctorul ciumei mă surprinde când își scoate jobenul, lăsând la vedere curelele maro din piele care îi țin masca pe față. Începe să le desfacă pe rând. Geme din cauza efortului pe care degetele lui groase îl depun pentru a deschide cataramele. Când o desface pe ultima, își scoate masca și își înlătură gluga, lăsând la vedere capul pleșuv ascuns sub ea. Este mai bătrân decât mi-aș fi imaginat. Este cu siguranță mai aproape de șaizeci de ani decât de cincizeci, iar fața sa este cea a unui bărbat cumsecade și trudit. Ochii îi sunt injectați, iar pielea lui are culoarea hârtiei învechite. Dacă starea mea de oboseală s-ar putea întrupa, atunci așa ar arăta.

Neatent la îngrijorarea mea, el își ridică fața ca să prindă primele raze ale dimineții care pătrund prin fereastră.

— Gata, zice el, aruncând masca pe patul lui Gold.

Eliberată de porțelan, vocea lui este aproape – dar nu identică – de cea pe care o știu eu.

— Nu cred că ai voie să faci asta, zic eu, arătând cu capul spre mască.

— Adaug-o pe listă, răspunde el, în timp ce se așază pe o treaptă

din fața ușii și se poziționează astfel încât tot corpul lui să fie scăldat de lumina soarelui. Vin aici în fiecare dimineață înainte să-mi încep munca, îmi explică el, inspirând adânc. Ador acest moment al zilei. Durează șaptesprezece minute, apoi norii încep să se adune și doi lachei își reiau cearta din seara precedentă înainte ca aceasta să se transforme într-un meci de box în fața grajdurilor. Își scoate mănușile, descoperindu-și pe rând fiecare deget. Păcat că este pentru prima oară când te poţi bucura de priveliștea aceasta, domnule Bishop.

— Aiden, zic eu, întinzând mâna.

— Oliver, spune el, în timp ce mi-o strânge.

— Oliver, repet eu, căzând pe gânduri. Nu m-am gândit niciodată că ai avea un nume.

— Poate ar trebui să i-l spun lui Donald Davies când îl voi înfrunta pe drum, zice el, schițând un zâmbet. Va fi foarte furios. Poate că asta îl va calma.

— Mai mergi acolo? De ce? Ai primit răspunsul.

— Până când vei scăpa, este datoria mea să îi îndrum pe cei care te urmează și să le ofer aceeași șansă pe care ai avut-o și tu.

— Dar acum știi cine a ucis-o pe Evelyn Hardcastle, zic eu. Asta nu schimbă lucrurile?

— Vrei să spui că sarcina mea va fi mai grea pentru că știu mai multe decât ei? El clatină din cap. Întotdeauna am știut mai multe decât ei. Am știut mai multe și decât tine. Cunoștințele n-au constituit niciodată o problemă pentru mine. Cu ignoranța mă lupt eu.

Fața i se înăspreşte din nou, iar vocea îi devine serioasă.

— Tocmai de aceea mi-am scos masca, Aiden. Vreau să-mi vezi fața, să-mi auzi vocea și să știi că este adevărat ceea ce îți spun. Nu mai trebuie să existe îndoieli în ceea ce ne privește.

— Înțeleg, zic eu.

Doar atât reușesc să spun. Mă simt ca un om care își așteaptă declinul.

— Numele de Annabelle Caulker, femeia pe care tu o cunoști cu numele de Anna, este un blestem în fiecare limbă vorbită, zice el, fixându-mă cu privirea. Ea este liderul unui grup care a semănat

distrugere și moarte în jumătate din națiunile lumii și cu siguranță ar fi continuat să facă asta dacă nu ar fi fost prinsă, în urmă cu treizeci de ani. Asta încerci tu să eliberezi.

Ar trebui să fiu surprins. Ar trebui să fiu șocat sau furios. Ar trebui să protestez, dar nu simt nimic din toate astea. Nu mi se pare a fi o revelație, ci o confirmare a faptelor pe care le cunosc de mult. Anna este fioroasă și neînfricată, chiar brutală când este nevoie. I-am văzut expresia atunci când l-a atacat cu pușca pe Dance în casa de oaspeți, neștiind că sunt eu. Ar fi apăsat pe trăgaci fără nicio remușcare. Ea l-a omorât pe Daniel când n-am putut eu și a sugerat într-o doară să o omorâm noi pe Evelyn ca să dăm un răspuns întrebării doctorului ciumei. Mi-a spus că a glumit, dar nici măcar acum nu sunt convins de asta.

Cu toate acestea, Anna i-a omorât pe aceștia ca să mă protejeze pe mine și ca să câștige timp pentru a rezolva misterul. Este puternică, amabilă și a rămas loială, chiar și atunci când dorința mea de a o salva pe Evelyn amenința să compromită ancheta noastră referitoare la uciderea ei.

Dintre toți oamenii din casă, ea a fost singura care nu și-a ascuns adevărata identitate.

— Nu mai este acea persoană, îl contrazic eu. Ai spus că scopul închisorii Blackheath este să reabiliteze oamenii, să le distrugă vechile personalități și să le pună la încercare pe cele noi. Ei bine, am urmărit-o îndeaproape pe Anna în ultima săptămână. M-a ajutat și mi-a salvat viața de mai multe ori. Este prietena mea.

— Ți-a ucis sora, îmi zice el fără ocolișuri.

Lumea mea se prăbușește.

— A torturat-o și a umilit-o în fața tuturor, continuă el. Aceasta este Anna, iar oamenii ca ea nu se schimbă, Aiden.

Eu mă las în genunchi și îmi apăs tâmplele când amintirile încep să dea năvală.

Pe sora mea o chema Juliette. Avea părul castaniu și un zâmbet fermecător. A primit sarcina să o prindă pe Annabelle Caulker și era foarte mândră de asta.

Fiecare amintire e ca un ciob de sticlă care îmi sfâșie creierul.

Juliette era ambițioasă și deșteaptă. Credea că dreptatea trebuia

apărată, și nu cerută pur și simplu. Mă făcea să râd. Credea că era o cauză pentru care merita să lupți.

Lacrimile mi se rostogolesc pe obraji.

Oamenii lui Annabelle Caulker au venit în toiul nopții și au luat-o pe Juliette din casa ei. I-au executat soțul cu un singur glonț în cap. A fost norocos. Juliette a fost împușcată abia peste șapte zile. Au torturat-o și i-au lăsat pe toți să privească.

Au spus că s-a făcut dreptate pentru că au fost persecutați.

Au spus că trebuia să ne așteptăm la asta.

Nu știu mai multe despre mine sau despre familia mea. Nu am păstrat amintirile frumoase. Doar pe cele care îmi puteau fi de folos. Doar ură și îndurerare.

Uciderea lui Juliette m-a adus la Blackheath. Apelurile telefonice săptămânale pe care nu le-am mai primit. Poveștile pe care nu ni le-am mai împărtășit. Spațiul pe care ar fi trebuit să îl ocupe ea și care rămâne gol pentru totdeauna. Felul în care a fost prinsă Annabelle, în cele din urmă.

Fără vărsare de sânge. Fără durere.

Fără incidente.

Au trimis-o la Blackheath, unde ucigașa surorii mele își va petrece tot restul vieții încercând să rezolve moartea unei surori ucise. Ei numesc asta dreptate. S-au felicitat pentru ingeniozitatea lor, crezând că voi fi și eu la fel de mulțumit ca ei. Au crezut că era suficient.

S-au înșelat.

Nedreptatea mă chinuia noaptea și mă bântuia ziua. M-a mistuit până când ea mi-a acaparat toate gândurile.

Am urmat-o în iad. Am urmărit-o, am speriat-o și am torturat-o pe Annabelle Caulker până când am uitat motivele care m-au mânat să fac asta. Până când am uitat-o pe Juliette. Până când Annabelle a devenit Anna, iar eu n-am văzut decât o fată înspăimântată, aflată la mila monștrilor.

Am devenit ceea ce uram și am transformat-o pe Annabelle în obiectul iubirii mele.

Și am dat vina pe Blackheath.

Îl privesc pe doctorul ciumei cu ochii înlăcrimați. El mă privește drept în față, cântărindu-mi reacția. Mă întreb ce vede, pentru că

habar nu am ce gândește. Mi se întâmplă toate acestea din cauza persoanei pe care încerc să o salvez.

Este vina Annei.

A lui Annabelle.

— Poftim? întreb eu, surprins de cât de insistentă este vocea interioară.

Este vina lui Annabelle Caulker, nu a Annei. Pe ea o urâm.

— Aiden? mă întreabă doctorul ciumei.

Iar Annabelle Caulker este moartă.

— Annabelle Caulker este moartă, repet eu încet, privind în ochii mirați ai doctorului ciumei.

El scutură din cap.

— Te înșeli.

— A fost nevoie de treizeci de ani, zic eu. Nu s-a făcut cu violență, nici cu ură. S-a făcut cu iertare. Annabelle Caulker e moartă.

— Te înșeli.

— Nu! Tu te înșeli, zic eu, prinzând încredere. Mi-ai cerut să-mi ascult vocea interioară, și asta fac. Mi-ai cerut să cred că Blackheath reabilitează oamenii, și am crezut. Acum, trebuie să faci și tu la fel, pentru că ești atât de orbit de cine a fost Anna în trecut, încât nu vezi cine a devenit. Dacă nu ești dispus să accepți că s-a schimbat, atunci ce rost mai au toate astea?

Lovește praful cu vârful cizmei, plin de frustrare.

— N-ar fi trebuit să-mi scot masca, spune el, în timp ce se ridică în picioare și pășește în grădină, speriind iepurii care mâncau iarbă.

Cu mâinile în șolduri, el privește în depărtare spre Blackheath și, pentru prima oară, îmi dau seama că acesta îl subjugă așa cum face și cu mine. Dacă eu am fost liber să dreg și să schimb lucrurile, el a fost nevoit să asiste la crimă, viol și suicid. La atâtea minciuni care ar fi putut îngropa locul acesta. A trebuit să accepte orice îi aducea ziua, indiferent de cât era de oribil. Și, spre deosebire de mine, el nu a avut voie să uite. Îți poți pierde mințile. Asta ar păți majoritatea oamenilor dacă nu ar avea credință și dacă ar crede că scopul scuză mijloacele.

Ca și când mi-ar citi gândurile, doctorul ciumei se întoarce spre mine.

— Ce vrei de la mine, Aiden?

— Vino la lac la ora 11, răspund eu pe un ton ferm. Acolo va fi un monstru, dar te asigur că nu va fi Anna. Urmărește-o și dă-i șansa să dovedească contrariul. Vei vedea cine este cu adevărat și te vei convinge că am dreptate.

Pare nesigur.

— De unde știi? mă întreabă el.

— Pentru că voi fi în pericol.

— Chiar dacă mă vei convinge că ea s-a reabilitat, tu ai rezolvat misterul uciderii lui Evelyn, zice el. Regulile sunt clare: primul prizonier care spune cine a ucis-o pe Evelyn Hardcastle va fi eliberat. Acesta ești tu. Nu este Anna. Care este răspunsul tău?

Mă ridic în picioare. Mă apropii până mă poticnesc de copacul pe care l-am desenat, încercând să acopăr lacunele din cunoștințele mele.

— Nu am rezolvat totul, zic eu. Dacă Michael Hardcastle a plănuit să-și împuște sora la piscină, atunci de ce a otrăvit-o? Nu cred că a făcut-o el. Nu cred că a știut că exista otravă în băutura care l-a ucis. Eu cred că altcineva a pus-o acolo, pentru cazul în care Michael ar fi dat greș.

Doctorul ciumei mă urmează înăuntru.

— Asta e o gândire superficială, Aiden.

— Există prea multe întrebări referitoare la celelalte aspecte, zic eu, amintindu-mi de fața palidă a lui Evelyn după ce am salvat-o pe verandă și de mesajul pe care s-a chinuit atât de mult să îl transmită. Dacă totul s-a sfârșit, atunci de ce mi-a spus Evelyn că Millicent Derby a fost ucisă?

— Poate că Michael a ucis-o și pe ea?

— Ce motiv ar fi avut? Nu! Omitem ceva.

— Ce anume? întreabă el, nemaifiind atât de convins.

— Cred că Michael Hardcastle avea un complice, cineva care a stat ascuns în tot acest timp, zic eu.

— Un al doilea ucigaș, spune el, căzând o clipă pe gânduri. Sunt aici de treizeci de ani și n-am bănuit asta niciodată... nimeni n-a bănuit. Nu se poate, Aiden. Este imposibil.

— Tot ce se întâmplă azi este imposibil, spun eu, ciocănind în copacul meu de cărbune. Există un al doilea ucigaș. Știu asta. Am o

idee despre cine ar putea fi și, dacă nu mă înșel, a ucis-o pe Millicent Derby ca să-și acopere urmele. Persoana aceasta este la fel de implicată ca Michael în uciderea lui Evelyn, ceea ce înseamnă că ai nevoie de două răspunsuri. Dacă Anna îți va spune numele complicelui lui Michael, va fi suficient ca să fie eliberată? îl întreb eu.

— Superiorii mei nu vor ca Annabelle Caulker să plece de la Blackheath, răspunde el. Și nu sunt sigur că pot fi convinși că ea s-a schimbat. Chiar dacă vor ajunge să creadă asta, vor căuta o scuză să o țină închisă, Aiden.

— M-ai ajutat pentru că locul meu nu este aici, zic eu. Dacă am dreptate în privința Annei, atunci același lucru este valabil și pentru ea.

Își trece mâna peste chelie și se plimbă de colo colo, aruncând priviri neliniștite când spre mine, când spre desen.

— Pot doar să-ți promit că voi veni la lac cu mintea deschisă, zice el.

— Mi-e de-ajuns, spun eu, bătându-l pe umăr. Vino la debarcader la ora 11 și vei vedea că am dreptate.

— Pot să te întreb ce vei face între timp?

— Voi afla cine a ucis-o pe Millicent Derby.

54

Mă furişez printre copaci şi mă apropii de Blackheath fără să fiu văzut. Cămaşa mi-e umedă din cauza ceţii, iar pantofii îmi sunt plini de noroi. Veranda se află la câţiva paşi mai încolo, iar eu mă ascund în spatele tufişurilor ude, încercând să văd dacă există vreo mişcare înăuntru. Este încă devreme şi nu ştiu când se va trezi Daniel sau când va fi recrutat de „Lacrima argintie”. Din motive de siguranţă, trebuie să presupun că el şi spionii lui constituie în continuare o ameninţare, ceea ce înseamnă că trebuie să stau ascuns până când îl voi vedea cu faţa în jos în lac, înecat cu intrigile lui cu tot.

După ce şi-a făcut apariţia pentru puţin timp mai devreme, soarele ne-a abandonat întunericului. Cerul este ca un talmeş-balmeş de nuanţe cenuşii. Privesc rondourile cu flori, căutând pete roşii, violet, roz sau albe. Caut lumea strălucitoare de dincolo de aceasta, imaginându-mi că Blackheath este luminat, că poartă o coroană de flăcări şi o mantie de foc. Văd cerul cenuşiu arzând şi cenuşa neagră căzând precum zăpada. Îmi imaginez această lume refăcută, fie doar şi pentru o clipă.

Mă opresc brusc locului, nesigur de scopul meu. Privesc în jur, dar nu recunosc nimic şi mă întreb de ce am plecat din colibă fără să-mi iau pensulele şi şevaletul. Cu siguranţă am venit să pictez, deşi nu prea mă încântă lumina dimineţii din acest loc. Este prea mohorât, prea multă linişte. Este ca o perdea trasă peste un peisaj.

— Nu ştiu de ce mă aflu aici, îmi zic, privindu-mi cămaşa mânjită de cărbune.

Anna. Eşti aici pentru Anna.

Numele ei mă scoate din starea de confuzie a lui Gold, iar amintirile îmi vin de-a valma.

Situaţia se înrăutăţeşte.

Inspir adânc aerul rece, strâng în pumn piesa de şah pe care am luat-o de pe poliţă şi ridic un zid între mine şi Gold, folosindu-mă de fiecare amintire pe care o am cu Anna. Râsul, atingerea, bunătatea şi căldura ei sunt ca nişte cărămizi. Doar după ce sunt mulţumit că zidul este suficient de înalt, încep să supraveghez din nou veranda.

Doar când sunt convins că toată lumea din casă doarme, pătrund în casă.

Prietenul beţiv al lui Dance, Philip Sutcliffe, doarme pe o canapea, cu haina trasă peste faţă. Se mişcă o clipă, lovindu-se peste buze şi uitându-se la mine cu nişte ochi injectaţi. Bombăne ceva, îşi schimbă poziţia, apoi adoarme la loc.

Eu aştept, ciulindu-mi urechile. Sunt ud leoarcă şi respir greu.

Nu se aude nicio altă mişcare.

Bunica lui Evelyn mă priveşte din tabloul de deasupra şemineului. Îşi ţine buzele ţuguiate. Se pare că artistul a surprins-o într-un moment de supărare.

Mi se ridică părul pe ceafă.

Mă încrunt la tablou, consternat de fineţea cu care a fost pictată. Refac pictura în minte; liniile curbe sunt aspre precum cicatricele, iar vopseaua în ulei este adunată în grămezi precum munţii. Imaginea se transformă într-o stare de spirit redată pe pânză. Una depresivă. Sunt sigur că bătrâna zgripţuroaică ar fi preferat sinceritatea.

Un râset ascuţit răzbate prin uşa deschisă, ca un pumnal înfipt în povestea cuiva. Musafirii trebuie să fi coborât la micul dejun.

Nu mai am mult timp la dispoziţie.

Închid ochii şi încerc să îmi amintesc ce a vorbit Millicent cu fiul ei şi ce a determinat-o să plece în grabă şi să vină aici, dar totul e în ceaţă. Sunt prea multe zile, prea multe conversaţii.

Un gramofon prinde viaţă pe coridor, întrerupând tăcerea cu note discordante. Se aude o bufnitură, muzica se întrerupe şi se deslușesc voci şoptite care se ciondănesc şi se învinuiesc.

Ne aflam în faţa sălii de bal. Acolo a început totul. Millicent era tristă şi cufundată în amintiri. Am vorbit despre trecut; cum a vizitat ea Blackheath în copilărie şi cum şi-a adus copiii aici când aceştia erau suficient de mari. Era dezamăgită de ei, apoi furioasă pe mine. M-a surprins uitându-mă prin fereastra sălii de bal la Evelyn, confundând îngrijorarea mea cu pofta carnală.

— *Ţie nu-ţi plac decât cele slabe, nu-i aşa? zice ea. Doar...*

A văzut ceva care a făcut-o să-şi piardă şirul gândurilor.

Închid ochii strâns şi încerc să-mi amintesc ce era.

Cine mai era acolo cu Evelyn?

O secundă mai târziu, ies în fugă pe coridor și o iau înspre galerie.

O singură lampă cu petrol arde pe perete, iar flacăra ei slabă mai degrabă încurajează umbrele decât le alungă. O iau din cui și o ridic spre tablourile în ulei ale familiei. Încep să le inspectez pe rând.

Blackheath se micșorează în jurul meu, strângându-se ca un păianjen atins de flacără.

Peste câteva ore, Millicent va vedea ceva în sala de bal care o va speria atât de tare, încât își va lăsa fiul singur pe cărare și va fugi spre galerie. Înfășurată în fularele ei și copleșită de bănuieli, va zări tablourile noi ale lui Gold printre cele vechi. În orice alt moment, ea ar fi trecut pur și simplu pe lângă ele. Poate că a și făcut-o de-a lungul sutelor de salturi temporale, dar nu și acum. De data aceasta, trecutul se va agăța de ea.

Amintirea o va omorî.

55

Este ora 7:12 a.m., iar în vestibul este haos: carafe sparte sunt împrăștiate pe pardoseala de marmură, tablourile atârnă în unghiuri ciudate, iar bărbații reprezentați și răposați demult au urme de sărutări rujate. Papioane atârnă de candelabru ca niște lilieci adormiți și, în mijlocul acelui haos, stă Anna, desculță, în cămașa de noapte din bumbac alb, și se zgâiește la mâini de parcă ar fi o ghicitoare care nu poate înțelege liniile.

Nu m-a observat și o privesc preț de câteva secunde încercând să o asociez pe Anna mea cu poveștile doctorului ciumei despre Annabelle Caulker. Mă întreb dacă Anna aude vocea lui Caulker în acest moment, așa cum am auzit-o și eu pe cea a lui Aiden Bishop în prima dimineață. O parte din ea pare seacă și distantă, dar, în același timp, imposibil de ignorat.

Spre rușinea mea, încep să-mi pierd încrederea în prietena mea. După ce am depus atâta efort să îl conving pe doctorul ciumei de nevinovăția Annei, acum eu sunt cel care o privește cu suspiciune, întrebându-mă dacă o parte din monstrul care mi-a ucis sora a supraviețuit și așteaptă să iasă la suprafață.

Annabelle Caulker este moartă. Și acum, ajut-o.

— Anna, zic eu cu blândețe, conștient de înfățișarea mea.

Gold și-a petrecut cea mai mare parte a serii îmbuibându-se cu laudanum, iar singura concesie pe care am făcut-o în ceea ce privește igiena a fost să arunc niște apă pe fața lui, înainte să dau năvală afară din colibă. Numai Dumnezeu știe cum arăt în fața ei sau cum miros.

Își ridică privirea mirată către mine.

— Te cunosc? mă întreabă ea.

— Mă vei cunoaște, răspund eu. Poate asta te va ajuta.

Îi arunc piesa de șah pe care am luat-o din colibă, iar ea o prinde cu o mână. Își deschide palma, se holbează la ea și se luminează la față când își aduce aminte.

Fără niciun avertisment, se aruncă în brațele mele, iar lacrimile ei îmi udă cămașa.

— Aiden, zice ea, cu gura lipită de pieptul meu. Miroase a săpun și

a înălbitor, iar firele de păr i se prind în mustața mea. Îmi amintesc de tine, îmi amintesc...

Simt cum înțepenește, iar brațele îi cad moi.

Se desprinde de mine, mă împinge și culege un ciob de sticlă de pe jos ca să îl folosească pe post de armă. Acesta îi tremură în mână.

— M-ai ucis, spune ea mârâind, în timp ce strânge ciobul atât de tare, încât începe să-i curgă sângele.

— Așa este, confirm eu, fiind pe punctul să o acuz că mi-a ucis sora.

Annabelle Caulker este moartă.

— Și îmi pare rău, continui eu. A fost o altă viață, cu alte alegeri. Am încercat să nu repet multe greșeli și am reușit. Cred că datorită ție.

— Nu... zice ea, azvârlind ciobul de sticlă spre mine atunci când fac un pas spre ea. Nu pot... Îmi amintesc lucruri, *știu* lucruri.

— Există reguli, spun eu. Evelyn Hardcastle va muri, iar noi o vom salva împreună. Știu o cale prin care putem scăpa amândoi de aici.

— Nu putem scăpa amândoi! Nu este permis, insistă ea. Aceasta este una dintre reguli, nu?

— Că este permis sau nu, o vom face, zic eu. Trebuie să ai încredere în mine.

— Nu pot, spune ea cu încăpățânare, ștergându-și o lacrimă de pe obraz cu degetul mare. M-ai ucis. Îmi amintesc. Încă mai simt împușcătura. Am fost atât de încântată să te văd, Aiden. Am crezut că, în sfârșit, vom pleca. Împreună.

— Vom pleca.

— M-ai ucis!

— N-a fost prima dată, zic eu, cu regret în glas. Amândoi ne-am făcut rău unul celuilalt, Anna, și amândoi am plătit pentru asta. N-am să te mai trădez niciodată, îți promit. Poți avea încredere în mine. Ai *avut* deja încredere în mine, doar că nu îți amintești.

Îmi ridic mâinile ca și când m-aș preda și mă îndrept încet spre scară. Dau la o parte două pahare sparte și niște confetti și mă așez pe covorul roșu. Simt cum mă apasă fiecare gazdă. Amintirile lor legate de această încăpere se adună într-un colț al minții mele. Greutatea lor este aproape insuportabilă. Sunt la fel de clare ca dimineața în care s-

a întâmplat...

Aceasta este dimineața în care s-a întâmplat.

...Îmi amintesc conversația dintre Bell și majordom de la ușă și cât de teamă le era amândurora. Mă doare mâna din cauza bastonului cu care Ravencourt se chinuia să ajungă în bibliotecă, cu puțin timp înainte ca Jim Rashton să iasă pe ușa din față cu un sac plin cu droguri furate. Aud pașii ușori ai lui Donald Davies pe pardoseala de marmură, când a fugit din casă după prima lui întâlnire cu doctorul ciumei și râsul prietenilor lui Edward Dance, chiar dacă acesta tăcea.

Atât de multe amintiri și secrete. Atât de multe poveri. Fiecare viață cântărește atât de mult. Habar nu am cum reușește cineva să trăiască chiar și una singură.

— Ce-ai pățit? mă întreabă Anna, venind mai aproape și ținând în continuare ciobul în mână, dar nu atât de strâns. Nu arăți prea bine.

— Am opt persoane care se agită aici, răspund eu, lovindu-mi tâmpla.

— Opt?

— Și opt versiuni ale zilei de azi, zic eu. De fiecare dată când mă trezesc, mă aflu într-o altă gazdă. Aceasta este ultima. Dacă nu voi rezolva misterul azi, mâine o voi lua de la capăt.

— Nu!... Regulile nu îți vor permite. Avem o singură zi la dispoziție pentru a rezolva crima și nu poți fi altcineva. Asta e... nu este corect.

— Regulile nu se aplică și pentru mine.

— De ce?

— Pentru că eu am ales să vin aici, răspund, frecându-mi ochii obosiți. Am venit aici pentru tine.

— Încerci să mă salvezi? mă întreabă ea neîncrezătoare, iar ciobul de sticlă îi atârnă uitat, pe lângă corp.

— Ceva de genul.

— Dar m-ai ucis.

— N-am spus niciodată că sunt foarte priceput la asta.

Poate este din cauza tonului din vocea mea sau a felului în care stau cocoșat pe treaptă, însă Anna lasă ciobul să cadă pe jos și se așază lângă mine. Îi simt căldura și trupul. Ea este singurul lucru real într-o lume a ecourilor.

— Și încă mai încerci? mă întreabă ea, privindu-mă cu ochii mari

și căprui. Fața îi este palidă, umflată și brăzdată de lacrimi. Să mă salvezi, vreau să spun.

— Încerc să ne salvez pe amândoi, dar nu o pot face fără ajutorul tău, răspund eu. Trebuie să mă crezi că nu sunt cel care te-a rănit, Anna.

— Îmi doresc asta... șovăie, clătinând din cap. Cum pot avea încredere în tine?

— Trebuie să încerci, zic eu, ridicând din umeri. Nu avem timp pentru altceva.

Ea încuviințează, părând să înțeleagă.

— Și ce vrei să fac, dacă voi încerca să am încredere în tine?

— Câteva favoruri mărunte și două mari, răspund eu.

— Care sunt cele mari?

— Trebuie să-mi salvezi viața. De două ori. Acesta te va ajuta.

Scot din buzunar caietul cu schițe. Este un obiect vechi și uzat, plin cu pagini desprinse și șifonate, ale cărui coperte din piele sunt legate cu un șnur. L-am găsit în haina lui Gold când am părăsit coliba. După ce am aruncat din el schițele oarecum dezordonate ale lui Gold, am notat tot ce mi-am putut aminti despre programul gazdelor mele, lăsând notițe și instrucțiuni printre rânduri.

— Ce-i asta? mă întreabă ea și mi-l ia din mână.

— Este o carte despre mine, răspund eu. Și este singurul avantaj pe care îl avem.

56

— L-ai văzut pe Gold? Trebuia să fie deja aici.

Stau în camera goală a lui Sutcliffe, cu ușa întredeschisă. Daniel vorbește cu Bell în camera de vizavi, iar Anna este afară, plimbându-se furioasă de colo colo.

Nu intenționez să o fac să se agite și, după ce am terminat de împărțit scrisori în toată casa, inclusiv pe cea din bibliotecă, în care este dezvăluită descendența lui Cunningham, m-am retras aici, cu o sticlă de whisky pe care am luat-o din salon. Beau încontinuu de o oră, încercând să alung rușinea a ceea ce va urma. Deși sunt băut, nu sunt nici pe departe suficient de beat.

— Care este planul nostru? îl aud pe Rashton întrebând-o pe Anna.

— Trebuie să îl împiedicăm pe lacheu să îi omoare pe majordom și pe Gold în dimineața aceasta, răspunde ea. Mai au de jucat un rol în toată povestea asta, presupunând că îi vom păstra în viață suficient de mult timp.

Mai trag o dușcă, în timp ce le ascult conversația.

Gold nu are niciun dram de violență în interiorul lui și ar trebui să duc o luptă de convingere cu el ca să îl determin să rănească un om nevinovat. Nu am timp pentru asta, așa că sper să îi amorțesc simțurile.

Până acum, nu am reușit.

Gold se culcă cu nevestele altora, înșală și aruncă zaruri, comportându-se de obicei ca și când ar fi ultima zi, dar n-ar putea face rău nici măcar unei muște. Iubește viața prea mult ca să provoace durere altcuiva; este regretabil, deoarece durerea este singurul lucru care îl va ține în viață pe majordom, suficient de mult timp ca acesta să se întâlnească cu Anna în casa de oaspeți.

Aud cum își târăște picioarele dincolo de ușă, inspir adânc și ies pe coridor, blocându-i calea. Prin ochii ciudați ai lui Gold, majordomul este o priveliște frumoasă: fața lui arsă care emană bucurie este mult mai captivantă decât simetria plictisitoare a celorlalți oameni.

Încearcă să se retragă, scuzându-se în grabă, dar eu îl apuc de încheietura mâinii. Își ridică privirea spre mine, înțelegându-mi greșit

starea de spirit. Vede furie când eu nu simt decât suferință. Nu îmi doresc deloc să îi fac rău acestui om, dar trebuie.

Încearcă să mă ocolească, dar eu mă pun în calea lui.

Urăsc ceea ce trebuie să fac și îmi doresc să îi pot explica, dar nu este timp. Chiar și așa, nu mă lasă inima să ridic vătraiul și să lovesc un om nevinovat. Îl văd zăcând în pat, înfășurat în cearșafuri albe de bumbac, învinețit și abia respirând.

Dacă nu vei face asta, Daniel va câștiga.

Mă înfurii numai auzindu-i numele și-mi strâng pumnii pe lângă corp. Mă gândesc la caracterul lui duplicitar și îmi alimentez furia când îmi amintesc fiecare minciună pe care mi-a spus-o. Simt cum mă înec din nou cu băiețelul din lac. Îmi amintesc senzația pe care am avut-o atunci când lacheul și-a înfipt cuțitul în coastele lui Derby și când i-a tăiat gâtul lui Dance. Apoi cum l-a forțat pe Rashton să cedeze.

Scot un răcnet și dau frâu liber furiei. Îl lovesc pe majordom cu vătraiul pe care l-am luat de lângă șemineu, nimerindu-l între omoplați. El se izbește de perete și cade grămadă pe jos.

— Vă rog, zice el, încercând să se târască de lângă mine. Nu sunt...

El cere ajutorul și imploră, întinzându-și mâna. Acea mână mă face să-mi pierd cumpătul de tot. Daniel a făcut un gest asemănător pe malul lacului, întorcând propria-mi milă împotriva mea. Îl văd pe Daniel căzut pe jos și simt cum iau foc. Simt cum îmi clocotește sângele în vene.

Îl lovesc cu piciorul.

O dată, apoi iar și iar. Îmi pierd rațiunea și în locul ei apare furia. Fiecare trădare, fiecare durere și tristețe, fiecare regret, fiecare dezamăgire, fiecare umilire, fiecare chin, fiecare rană... toate vin să mă copleșească.

Abia mai respir și abia mai văd. Plâng în hohote în timp ce îl lovesc cu piciorul fără încetare.

Mi-e milă de bărbatul acesta.

Mi-e milă de mine.

Îl aud pe Rashton cu o clipă înainte ca el să mă lovească cu vaza. Izbitura îmi răsună în cap în timp ce cad, iar pământul mă prinde cu brațele lui tari.

57

Ziua a doua (continuare)

— Aiden!

Vocea pare îndepărtată, revărsându-se asupra mea ca valurile ce inundă plaja.

— Doamne, trezește-te! Te rog, trezește-te!

Abia reușesc să deschid ochii.

Văd un perete crăpat, iar capul mi se odihnește pe o față de pernă albă, împroșcată cu sânge. Oboseala mă împresoară, amenințând să pună stăpânire pe mine.

Spre marea mea surprindere, mă aflu din nou în majordom și stau întins pe patul din casa de oaspeți.

Stai treaz. Stai nemișcat. Am dat de bucluc.

Mă mișc puțin, iar durerea pe care o simt în partea laterală îmi ajunge până în gură, însă reușesc să-mi înăbuș țipătul. Măcar reușește să mă țină treaz.

Așternuturile sunt îmbibate cu sânge în locul unde lacheul m-a înjunghiat mai devreme. Durerea a fost destul de chinuitoare cât să mă lase inconștient, dar nu suficient de mare cât să mă omoare. Cu siguranță nu este o întâmplare. Lacheul a trimis mulți oameni pe lumea cealaltă și mă îndoiesc că a ratat de data aceasta. Acest gând mă face să mă înfior. Am crezut că nimic nu poate fi mai înspăimântător decât cineva care încearcă să mă omoare. Se pare că este vorba mai mult despre cine este ucigașul, iar când acesta este lacheul, ideea de a rămâne în viață este mult mai înfricoșătoare.

— Aiden, ești treaz?

Mă întorc cu greu din cauza durerii și o văd pe Anna într-un colț al încăperii. Are picioarele și mâinile legate cu o funie, care este înnodată în jurul unui calorifer vechi. Obrazul îi este umflat, iar vânătaia din jurul ochiului ei înflorește pe față asemenea unei flori în zăpadă.

Întunericul se iveește prin fereastra de deasupra ei, dar habar nu am cât este ceasul. Din câte știu eu, este deja unsprezece, iar doctorul

ciumei ne aşteaptă lângă lac.

Văzând că sunt treaz, Anna răsuflă uşurată.

— Am crezut că te-a ucis, zice ea.

— La fel am crezut şi eu, spun eu cu vocea răguşită.

— M-a înşfăcat în faţa casei şi mi-a spus că mă va omorî dacă nu vin cu el, îmi explică ea, zbătându-se să se elibereze din legături. Ştiam că Donald Davies dormea în siguranţă pe drum şi că el nu îl putea ajunge, aşa că am făcut ce mi-a cerut. Îmi pare atât de rău, Aiden, dar nu am găsit altă soluţie.

Ea te va trăda.

Despre asta m-a avertizat doctorul ciumei. Dovada caracterului duplicitar al Annei se reflectă în confuzia deciziei lui Rashton. Acea lipsă de încredere aproape că a sabotat tot ce am realizat în acea zi. Mă întreb dacă doctorul ciumei a cunoscut circumstanţele în care m-a „trădat" Anna şi le-a ascuns ca să-şi atingă scopul sau dacă a crezut cu adevărat că femeia aceasta se întorsese împotriva mea.

— Nu este vina ta, Anna, zic eu.

— Tot îmi pare rău. Aruncă o privire înspăimântată spre uşă, apoi îşi coboară vocea. Poţi ajunge la puşcă? A pus-o pe bufet.

Mă uit în direcţia aceea. Arma se află la câţiva metri depărtare, dar parcă ar fi pe lună. Abia am reuşit să mă întorc pe spate, darămite să mă ridic în picioare şi să mă duc s-o iau.

— Te-ai trezit, nu? intervine lacheul, care intră pe uşă, tăind felii dintr-un măr cu ajutorul cuţitului pliabil. Păcat, abia aşteptam să te trezesc din nou.

În spatele lui se află un alt bărbat. E bătăuşul din cimitir, cel care m-a imobilizat în timp ce Daniel încerca să mă convingă prin lovituri să-i spun unde se afla Anna.

Lacheul se apropie de pat.

— Ultima dată când ne-am întâlnit, te-am lăsat să trăieşti, îmi zice el. Trebuia să fac asta, dar... a fost nesatisfăcător.

Îşi drege glasul, iar eu simt o flegmă udă pe obraz. Mă simt dezgustat, dar nu am forţa necesară să îmi ridic mâna şi s-o şterg.

— Nu se va întâmpla şi a doua oară, zice el. Nu-mi place când oamenii se trezesc din nou. Mi se pare că mi-am făcut treaba pe jumătate. Îl vreau pe Donald Davies şi vreau să-mi spui unde pot

pune mâna pe el.

Mintea mea e ca un vârtej care încearcă să lege toate bucăţile mari din viaţa mea.

Daniel m-a găsit pe drum după ce am sărit din trăsură şi m-a convins să îl urmez în cimitir. Nu m-am întrebat niciodată cum a ştiut unde să mă găsească, dar iată răspunsul meu. În câteva minute, i-l voi spune lacheului.

Dacă nu mi-ar fi atât de frică, aş zâmbi în faţa acestei ironii.

Daniel crede că îl trădez pe Davies, condamnându-l la moarte, dar fără întâlnirea lor din cimitir, eu nu voi afla niciodată că „Lacrima argintie" este la Blackheath şi nici nu mă voi lupta cu Daniel pe malul lacului, permiţându-i Annei să-i vină în sfârşit de hac.

E o capcană. Una construită de Rashton şi întinsă de Davies, în care eu am pus momeala. Este cât se poate de aranjată, doar că, atunci când îi voi spune lacheului ceea ce vrea să ştie, ne va măcelări ca pe nişte vite. Atât pe mine, cât şi pe Anna.

Lacheul pune cuţitul şi mărul pe bufet, lângă puşcă, şi i-a flaconul cu somnifere, care zornăie când el îl întoarce pentru a vărsa o pastilă în palmă. Aproape că îl aud cum se încruntă şi cum gândurile i se lovesc unul de altul. Însoţitorul lui a rămas lângă uşă, cu braţele încrucişate pe piept şi cu o faţă inexpresivă.

Flaconul zornăie din nou. O dată, de două ori, de trei ori.

— De câte pastile de-astea este nevoie să omori un schilod ars ca tine, ai? întreabă el, apucându-mă de bărbie cu mâna şi ridicându-mi faţa spre el.

Eu încerc să-mi întorc capul, dar el mă strânge mai tare, privindu-mă în ochi. Îi simt fierbinţeala; răutatea lui e ca o chestie înţepătoare şi fierbinte ce mi se târăşte pe piele. M-aş fi putut trezi în spatele acelei priviri. Aş fi putut avea creierul acestui ticălos, care este ca un labirint, şi să rătăcesc printre amintiri şi impulsuri de care nu aş fi scăpat niciodată.

Poate că am făcut-o într-un salt temporal anterior.

Brusc, până şi detestabilul Derby pare o binecuvântare.

Degetele lui de fier îmi dau drumul, iar capul mi se clatină într-o parte. Broboane de transpiraţie mi se adună pe frunte.

Nu ştiu cât mai am.

— Judecând după arsurile alea, ai avut o viață grea, zice el, retrăgându-se puțin. O viață grea merită o moarte ușoară, presupun. Asta îți ofer. Să adormi cu burta plină de pastile sau te zvârcolești câteva ore în vreme ce eu voi continua să scot bucăți importante cu cuțitul.

— Lasă-l în pace! țipă Anna din colț.

Lemnul trosnește în timp ce ea se zbate ca să se elibereze.

— Mai bine, zice el, fluturându-și cuțitul spre ea. I-aș putea face niște tăieturi fetei ăsteia. Am nevoie de ea în viață, dar asta nu înseamnă că nu poate țipa puțin înainte.

El face un pas spre ea.

— Grajduri, zic eu încet.

El se oprește brusc și îmi aruncă o privire peste umăr.

— Ce-ai spus?

Vine spre mine.

Închide ochii, nu-i arăta că îți este teamă. Asta își dorește. Nu te va omorî până când nu vei deschide ochii.

Închid ochii strâns și simt cum salteaua se lasă în jos când el se așază pe pat. Peste câteva clipe, îmi mângâie obrazul cu tăișul cuțitului.

Frica îmi spune să deschid ochii, să văd răul care mă paște.

Respiră, așteptă momentul potrivit.

— Donald Davies va fi la grajduri? zice el printre dinți. Asta ai spus?

Încuviințez, încercând să alung panica.

— Lasă-l în pace! țipă Anna din nou din colțul ei, lovind dușumeaua cu călcâiele și zvârcolindu-se în legăturile care o imobilizează.

— Taci! țipă lacheul la ea, înainte să-și îndrepte atenția spre mine. Când?

Gura îmi este atât de uscată, încât nu sunt sigur că mai pot vorbi.

— Când? insistă el, în timp ce lama mușcă din obrazul meu, care începe să sângereze.

— La 9:40, zic eu, amintindu-mi ora pe care mi-a zis-o Daniel.

— Pleacă! Mai sunt zece minute, îi spune el bărbatului de la ușă.

Pașii bătăușului se estompează în timp ce el se îndepărtează pe

coridor.

Lama rătăcește de-a lungul marginii buzelor mele, trasând conturul nasului până când simt o presiune ușoară pe pleoapa închisă.

— Deschide ochii! zice el.

Mă întreb dacă aude cum îmi bubuie inima. Cum să nu audă? Bubuie ca un mortier, alungând și puțina vitejie care mi-a mai rămas.

Încep să tremur, deși aproape imperceptibil.

— Deschide ochii! repetă el, împroșcându-mi obrazul cu scuipat. Deschide ochii, iepurașule! Lasă-mă să privesc înăuntru!

Lemnul trosnește, iar Anna țipă.

Nu mă pot abține să nu mă uit.

Ea a reușit să smulgă caloriferul dintr-o consolă și să-și elibereze mâinile, dar nu și picioarele. Cuțitul se retrage când lacheul sare în picioare, iar arcurile patului scârțâie când scapă de greutatea lui.

Acum. Mișcă-te acum!

Mă năpustesc asupra lui. Nu există nici abilitate, nici forță în gestul meu; este doar disperare și impuls. Eșuez pentru a o suta oară, iar trupul meu se izbește de al lui ca o cârpă, însă e ceva în unghiul în care stă el și în felul în care ține cuțitul. Eu apuc perfect mânerul, îl întorc și îi înfig lama în stomac. Sângele îmi șiroiește printre degete în timp ce cădem amândoi grămadă pe jos.

Gâfâie. E uluit, ba chiar rănit, deși nu mortal. Începe deja să-și revină.

Îmi cobor privirea la cuțit, din care se vede doar mânerul. Știu că nu este suficient. El este prea puternic, iar eu sunt prea slab.

— Anna! strig eu, smulgând cuțitul și aruncându-l de-a lungul dușumelei spre ea.

Privesc cu disperare cum acesta se oprește la doar câțiva centimetri de degetele ei întinse.

Lacheul mă înhață, zgâriindu-mi obrajii cu unghiile în timp ce se chinuiește cu disperare să ajungă la gâtul meu. Greutatea trupului meu îi imobilizează mâna dreaptă, iar umărul meu îi zdrobește fața, orbindu-l. Se zvârcolește și geme în timp ce încearcă să scape de mine.

— Nu îl mai pot ține! strig către Anna.

Mâna lui îmi găsește urechea și mă trage de ea, apoi simt în ochi o durere orbitoare. Mă smucesc și mă izbesc de bufet, făcând să cadă arma pe jos.

Lacheul își eliberează mâna de sub mine. Mă împinge de pe el și, când mă izbesc de dușumea, o văd pe Anna întinzându-se după armă. Frânghia pe care tocmai a tăiat-o îi atârnă de încheietura mâinii. Privirile noastre se întâlnesc, iar pe fața ei se citește furia.

Lacheul mă apucă cu ambele mâini de gât și începe să strângă. Eu îl pocnesc peste nasul spart, făcându-l să urle de durere, însă nu-mi dă drumul. El strânge mai tare, sufocându-mă.

Pușca explodează. La fel și lacheul, al cărui corp decapitat se prăbușește lângă mine. Sângele i se revarsă din gât și se răspândește pe dușumea.

Mă holbez la arma care tremură în mâinile Annei. Dacă aceasta nu ar fi căzut în locul în care a căzut... dacă cuțitul n-ar fi ajuns la ea sau dacă ea s-ar fi eliberat câteva secunde mai târziu...

Mă cutremur, îngrozit de linia subțire care desparte viața de moarte.

Anna vorbește cu mine. Își face griji în privința mea, dar eu sunt atât de epuizat, încât nu aud decât jumătate din ce-mi spune și ultimul lucru pe care îl simt înainte ca întunericul să mă împresoare este mâna ei într-a mea și atingerea ușoară a buzelor ei când mă sărută pe frunte.

58

Ziua a opta (continuare)

Mă lupt să străpung pâcla somnului și îmi anunț trezirea printr-o tuse, care o face pe Anna să tresară. Stă în vârful picioarelor, cu trupul lipit de al meu, în timp ce încearcă să mă elibereze cu ajutorul unui cuțit de bucătărie. Sunt din nou în Gold și atârn de încheieturile mâinilor de tavan.

— Te dau jos într-o clipită, îmi zice Anna.

Trebuie să fi venit direct din camera alăturată, deoarece șorțul îi este mânjit cu sângele lacheului. Taie încruntată frânghia, părând neîndemânatică din cauza grabei. Înjură și încetinește ritmul, însă, după câteva minute, legăturile mele sunt suficient de slabe ca să îmi pot elibera mâinile.

Cad ca un bolovan, izbindu-mă cu zgomot de pardoseală.

— Ușurel, zice Anna, îngenunchind lângă mine. Ai stat legat toată ziua, nu mai ai pic de forță.

— Ce...

Mă cuprinde o tuse seacă, dar în carafă nu mai este apă ca să mi-o mai domolească. Doctorul ciumei a irosit-o pe toată când a încercat să mă trezească mai devreme. Cămașa îmi este udă în locul unde el m-a împroșcat cu apă.

Aștept ca tusea să se domolească, apoi încerc să vorbesc din nou.

— Cât e ceasul... reușesc să spun, având impresia că am un șmirghel în gât.

— Este 9:45, răspunde Anna.

Dacă l-ai ucis pe lacheu, atunci el nu îi poate ucide pe Rashton și pe Derby. Ei trăiesc. Te pot ajuta.

— N-am nevoie de ei, zic eu, gâfâind.

— De cine? mă întreabă Anna.

Scutur din cap, făcându-i semn să mă ajute să mă ridic.

— Trebuie să...

O altă criză de tuse dureroasă, o altă privire compătimitoare din partea Annei.

— Așază-te o clipă, pentru numele lui Dumnezeu! zice ea, în timp ce îmi întinde o bucată de hârtie împăturită care îmi căzuse din buzunarul de la piept.

Dacă se va uita înăuntru, va vedea cuvintele *„cu toții”* în îngrozitorul scris de mână al lui Gold. Aceste cuvinte sunt cheia a tot ceea ce se întâmplă și m-au urmărit peste tot încă de când Cunningham i-a transmis acest mesaj lui Derby în urmă cu trei zile.

Bag bilețelul în buzunar și îi fac semn Annei să mă ajute să mă ridic.

Undeva, în întuneric, doctorul ciumei merge spre lac, unde va aștepta ca Anna să îi ducă un răspuns pe care ea nu îl are încă. După opt zile de întrebări, acum avem la dispoziție puțin mai mult de o oră ca să ne susținem cauza.

În timp ce țin un braț după umerii Annei, iar ea îl ține pe-al ei în jurul taliei mele, ieșim împleticindu-ne pe ușă, ca niște bețivi, fiind cât pe ce să cădem pe scări. Sunt foarte slăbit, însă problema cea mai mare este cât de amorțite îmi sunt membrele. Mă simt ca o marionetă din lemn care este manevrată de niște sfori răsucite.

Părăsim casa de oaspeți fără să aruncăm o privire în urmă și pătrundem direct în aerul rece al nopții. Cea mai scurtă cale spre lac este pe lângă fântâna dorințelor, însă există mari șanse să dăm peste Daniel și Donald Davies dacă o vom lua într-acolo. Nu am nicio intenție să stric echilibrul delicat pe care l-am obținut, intervenind într-o întâmplare care este deja în favoarea mea.

Va trebui să o luăm pe ocolite.

Sunt transpirat, am picioarele ca de plumb și gâfâi. Înaintez clătinându-mă de-a lungul aleii ce duce la Blackheath. Corul meu mă însoțește: Dance, Derby și Rashton merg în față, iar Bell, Collins și Ravencourt vin în urmă. Știu că sunt născociri ale minții mele care începe să se sminteasca, dar îi văd limpede ca niște reflexii. Văd mersul fiecăruia, nerăbdarea și disprețul lor față de sarcina pe care o avem de îndeplinit.

Ieșim de pe alee și o luăm pe drumul pietruit ce duce la grajduri.

Este liniște acum, că petrecerea este în toi. Câțiva grăjdari se încălzesc în jurul vetrelor, așteptând să sosească ultima trăsură. Aceștia par vlăguiți, dar neștiind sigur care dintre ei se află în

serviciul lui Daniel, o trag pe Anna din lumină înspre padoc, luând-o pe cărăruia ce duce la lac. O flacără slabă pâlpâie la capătul cărăruii. Strălucirea ei caldă răzbate printre copaci. Când mă furișez mai aproape, văd că este felinarul căzut al lui Daniel, a cărui flacără își dă ultima suflare în noroi.

Mijesc ochii în întuneric și îl zăresc pe proprietarul acesteia în lac, ținându-l pe Donald Davies cu capul în apă. Tânărul dă din picioare încercând să se salveze.

Anna ia o piatră de pe jos și face un pas înspre ei, dar eu o apuc de braț.

— Spune-i... ora 7:12 a.m., îi zic eu cu vocea răgușită, sperând ca privirea mea intensă să îi transmită mesajul pe care gâtul meu nu îl poate detalia.

Ea țâșnește spre Daniel, ridicând piatra deasupra capului.

Mă întorc și ridic felinarul de jos, întreținând flacăra slabă cu o răsuflare răgușită. Nu am chef să văd pe altcineva murind, indiferent cât de mult ar merita soarta asta. Doctorul ciumei a susținut că Blackheath era menit să ne reabiliteze, însă gratiile nu pot îmbuna oamenii, iar mizeria nu poate decât să distrugă și ultima fărâmă de bunătate rămasă. Locul acesta spulberă speranța oamenilor, iar fără speranță, ce folos mai au iubirea, compasiunea sau bunătatea? Indiferent care ar fi intenția din spatele ridicării lui, Blackheath vorbește monstrului din noi, iar eu nu am de gând să îl mai răsfăț pe al meu. A avut mână liberă prea mult timp.

Ridic felinarul în aer și mă furișez spre debarcader. Am căutat-o toată ziua pe Helena Hardcastle, crezând că ea este responsabilă pentru evenimentele petrecute în casă. E ciudat să cred că am avut dreptate, deși nu așa cum mi-am imaginat eu.

Fie că a vrut sau nu acest lucru, ea este motivul pentru care se întâmplă toate acestea.

Debarcaderul nu este mai mult decât un șopron care atârnă deasupra apei. Pilonii din partea dreaptă s-au prăbușit și întreaga construcție stă strâmb. Ușile sunt încuiate, dar lemnul este atât de putred, încât cedează sub atingerea mea. Se vor deschide la cea mai mică presiune, dar, cu toate acestea, ezit. Mâna îmi tremură și fasciculul de lumină se leagănă. Nu frica mă face să șovăi, căci Gold

are o inimă de piatră. Ceva căutat de multă vreme va fi găsit și, când se va întâmpla acest lucru, totul va lua sfârșit.

Vom fi liberi.

Inspir adânc și deschid ușile, deranjând câțiva lilieci, care își iau zborul din debarcader. Țipă în cor, indignați. Înăuntru sunt legate două bărci cu vâsle rahitice. Doar una din ele este acoperită cu o prelată mucegăită.

Mă las în genunchi și o dau la o parte, lăsând la vedere fața palidă a Helenei Hardcastle. Ochii îi sunt deschiși, iar pupilele sunt la fel de lipsite de culoare precum pielea ei. Pare surprinsă, de parcă moartea ar fi sosit cu flori în mână.

De ce aici?

— Pentru că istoria se repetă, bolborosesc eu.

— Aiden? strigă Anna, cu o urmă de panică în glas.

Încerc să strig și eu, dar gâtul îmi este atât de răgușit, încât sunt nevoit să ies afară, în ploaie. Îmi ridic gura spre ploaia care cade, înghițind stropii reci ca gheața.

— Aici! strig eu. La debarcader.

Pătrund din nou în cameră și plimb lumina felinarului pe trupul Helenei. Pardesiul îi este descheiat, lăsând la vedere sacoul și fusta din lână de culoarea ruginii și bluza din bumbac alb de dedesubt. Pălăria i-a fost azvârlită în barca de alături. A fost înjunghiată în gât cu suficient de mult timp în urmă ca sângele să se închege.

Dacă nu mă înșel, este moartă de azi-dimineață.

Anna sosește în spatele meu și icnește când vede trupul din barcă.

— Este...

— Helena Hardcastle, termin eu.

— De unde ai știut că este aici? mă întreabă ea.

— Aceasta a fost ultima întâlnire de la care n-a lipsit, îi explic eu.

Tăietura din gâtul ei nu este mare, dar este suficientă. Exact cât lama unui cuţit de potcoave. N-ar trebui să mă mire. Este aceeași armă cu care a fost ucis Thomas Hardcastle în urmă cu nouăsprezece ani. Despre asta este vorba, în final. Toate celelalte decese au fost un ecou al acestuia. O crimă despre care n-a aflat nimeni.

Mă dor picioarele pentru că am stat pe vine, așadar mă ridic și mi le scutur.

— Michael a făcut asta? mă întreabă Anna, apucându-mă strâns de haină.

— Nu, nu e mâna lui Michael, răspund eu. Lui Michael Hardcastle i-a fost teamă. A devenit criminal din disperare. Crima asta este altceva; a fost nevoie de răbdare și plăcere. Helena a fost ademenită aici și a fost înjunghiată la ușă, astfel încât să se prăbușească înăuntru, pentru a nu fi văzută. Criminalul a ales un loc la mai puțin de șase metri de locul unde a fost ucis Thomas Hardcastle, în ziua comemorării morții lui. Ție ce-ți spune asta?

În timp ce vorbesc, mi-o imaginez pe lady Hardcastle căzând și aud trosnetul lemnului când ea aterizează în barcă. În minte îmi apare o umbră care trage prelata peste cadavru, înainte să-și croiască drum prin apă.

— Criminalul era plin de sânge, zic eu, plimbând lumina felinarului prin încăpere. S-a spălat în apă, știind că este ascuns de pereții debarcaderului. Și-a pregătit haine curate înainte...

Într-un colț, găsesc o geantă de voiaj veche și, desfăcând încuietoarea, descopăr înăuntru un maldăr de haine femeiești, pline de sânge. Sunt hainele criminalului.

Crima a fost plănuită...

...Cu mult timp în urmă, pentru o altă victimă.

— Cine a făcut asta, Aiden? mă întreabă Anna, cu teamă în glas.

Ies din debarcader și cercetez întunericul până când zăresc un felinar la capătul îndepărtat al lacului.

— Aștepți pe cineva? mă întreabă ea, cu privirea fixată la lumina care devine din ce în ce mai mare.

— Este criminalul, răspund eu, simțindu-mă ciudat de calm. L-am pus pe Cunningham să răspândească zvonul că vom veni aici ca să... folosim debarcaderul, ca să spun așa.

— De ce? zice Anna, îngrozită. Dacă știi cine l-a ajutat peMichael, spune-i doctorului ciumei!

— Nu pot, zic eu. Tu trebuie să-i explici restul.

— Poftim? zice ea printre dinți, aruncându-mi o privire aspră. Am avut o înțelegere: eu te țin în viață; tu îl găsești pe ucigașul lui Evelyn.

— Doctorul ciumei trebuie să audă răspunsul din gura ta, zic eu. Altfel, nu te va lăsa să pleci. Ai toate piesele și trebuie doar să le pui

cap la cap, crede-mă. Poftim, ia asta.

Îmi bag mâna în buzunar și îi întind bucata de hârtie. Ea o desface și citește cu voce tare.

— *„Cu toții”,* zice ea, încrețindu-și fruntea. Ce înseamnă?

— Este răspunsul la o întrebare adresată doamnei Drudge de către Cunningham, rugat de mine.

— Ce întrebare?

— Dacă, dintre ceilalți copii Hardcastle, a mai fost vreunul al lui Charlie Carver. Am vrut să știu pentru cine și-a dat el viața.

— Dar toți sunt morți acum.

Felinarul misterios se leagănă în aer, apropiindu-se din ce în ce mai mult. Persoana care îl ține în mână se grăbește, fără să încerce să se ascundă. A trecut vremea subterfugiilor.

— Cine este? mă întreabă Anna, ducându-și mâna streașină la ochi și mijind ochii spre lumina care se apropie.

— Chiar așa, cine sunt eu? zice Madeline Aubert, coborând felinarul și lăsând să se vadă arma îndreptată spre noi.

A renunțat la uniforma de menajeră în favoarea unei perechi de pantaloni și a unei cămăși largi din pânză. Pe umeri poartă un jerseu bej. Părul negru îi este ud, iar tenul ciupit de vărsat este încărcat de pudră. Scăpată de masca slugărniciei, seamănă cu mama ei; are aceiași ochi migdalați și pistrui pe fața albă ca laptele. Sper doar ca Anna să-și dea seama.

Anna se uită la mine, apoi la Madeline, apoi iar la mine. Pe fața ei, nedumerirea lasă locul panicii.

— Aiden, ajută-mă! mă imploră ea.

— Tu trebuie s-o faci, îi spun eu, căutându-i mâna rece prin întuneric. Toate piesele sunt în fața ta. Cine a putut să îi omoare pe Thomas Hardcastle și pe lady Hardcastle exact în același fel, la o distanță de nouăsprezece ani? De ce a spus Evelyn „nu sunt eu” și „ucigașul lui Millicent” după ce am salvat-o? De ce avea un inel cu sigiliu pe care i l-a dat lui Felicity Maddox? Ce știa Millicent Derby pentru a fi ucisă? De ce a fost angajat Gregory Gold să picteze portrete noi ale familiei când restul casei se prăbușea? Pe cine ar fi mințit Helena Hardcastle și Charlie Carver ca să-i ofere protecție?

Fața Annei se luminează ca o zi însorită. Ea face ochii mari când se

uită de la bilețel la Madeline, care o privește cu atenție.

— Evelyn Hardcastle, zice ea încet. Apoi mai tare: Tu ești Evelyn Hardcastle!

59

Nu ştiu sigur la ce reacţie mă aşteptam din partea lui Evelyn, dar ea mă surprinde când începe să bată din palme încântată şi să ţopăie, de parcă am fi nişte animale dresate care fac un truc nou.

— Am ştiut că va merita să vă urmăresc, zice ea, în timp ce aşază felinarul pe jos, unindu-i strălucirea cu cea a felinarului nostru. Oamenii nu se afundă în beznă fără minime cunoştinţe care să le lumineze calea. Deşi mărturisesc că nu înţeleg deloc de ce v-ar privi treaba asta.

A renunţat la accentul franţuzesc şi, odată cu el, la orice urmă din menajera supusă în spatele căreia se ascundea. Umerii, care odinioară îi erau adunaţi, acum se îndreaptă imediat, gâtul îi este ţeapăn şi bărbia ridicată în aer, astfel încât pare să ne privească de undeva din vârful unei stânci semeţe.

Îşi plimbă privirea întrebătoare de la unul la celălalt, însă eu sunt atent la pădure. Toate acestea vor fi în zadar dacă doctorul ciumei nu este aici ca să audă, însă, dincolo de cercul de lumină aruncat de cele două felinare ale noastre, este întuneric beznă. El ar putea sta la zece metri depărtare, iar eu n-aş şti.

Evelyn îmi zâmbeşte larg, confundând tăcerea mea cu încăpăţânarea. Se amuză pe seama noastră. Ne va savura.

Trebuie să o reţinem până când va sosi doctorul ciumei.

— Asta ai plănuit pentru Thomas cu mulţi ani în urmă, nu-i aşa? zic eu, arătând spre trupul Helenei din debarcader. L-am întrebat pe grăjdarul-şef, care mi-a spus că ai ieşit să călăreşti în dimineaţa respectivă, dar acesta n-a fost decât un alibi. Te-ai înţeles cu Thomas să vă întâlniţi aici, prin urmare, tot ceea ce trebuia să faci era să treci călare pe lângă casa de oaspeţi, să priponeşti calul şi s-o tai direct prin pădure. M-am cronometrat. Ai fi putut ajunge în mai puţin de o jumătate de oră fără să fii văzută, ceea ce înseamnă că ai fi avut suficient timp să îl ucizi în tăcere pe Thomas în debarcader, să te speli, să-ţi schimbi hainele şi să te întorci la cal, înainte ca să îşi dea seama cineva că el lipseşte. Ai furat arma crimei de la grăjdarul-şef şi pătura în care urma să înfăşori cadavrul. Vina trebuia să cadă asupra

lui odată ce Thomas va fi fost găsit, doar că planul nu a funcționat, nu-i așa?

— Nimic nu a funcționat, răspunde ea, pleoscăind. Debarcaderul a fost un plan de rezervă, în caz că prima mea idee nu funcționa. Intenționam să-l amețesc pe Thomas cu o piatră, iar apoi să îl înec și să-i las trupul să plutească în lac până îl va fi găsit cineva. Ar fi fost un accident tragic și toți ne-am fi văzut mai departe de viețile noastre. Din nefericire, nu am avut ocazia să pun în aplicare niciunul din planuri. L-am lovit în cap pe Thomas, dar nu suficient de tare. El a început să țipe, iar eu am intrat în panică și l-am înjunghiat aici, în aer liber.

Pare iritată, deși nu foarte tare. Este ca și când ar descrie nimic mai serios decât un picnic stricat de vremea rea. Îmi dau seama că mă holbez la ea. Dedusesem mare parte din poveste înainte să vin aici, dar acum, când o aud redată cu atâta degajare și fără urmă de regret, este înspăimântător. Ea nu are nici suflet, nici mustrare de conștiință. Abia îmi vine să cred că este o ființă umană.

Anna reia conversația, observând că mă poticnesc.

— Atunci au dat peste tine lady Hardcastle și Charlie Carver. Ea își cântărește fiecare cuvânt, rostindu-le înaintea gândurilor năvălitoare. Ai reușit cumva să îi convingi că moartea lui Thomas a fost un accident.

— Ei au făcut mai toată treaba, zice Evelyn, pe un ton meditativ. Am crezut că totul va lua sfârșit când i-am văzut pe cărăruie. Am apucat să le spun că încercam să-i iau cuțitul lui Thomas, dar Carver a continuat povestea. Accident, joacă de copii, chestii de-astea. Mi-a oferit o poveste frumos ambalată.

— Știai că tatăl tău este Carver? o întreb eu, recăpătându-mi autocontrolul.

— Nu, dar eram copil. M-am bucurat de norocul care a dat peste mine și m-am dus să călăresc, cum mi s-a spus. Mama mi-a zis adevărul abia când am fost trimisă la Paris. Cred că ea a vrut ca eu să fiu mândră de el.

— Așadar, Carver își vede fiica plină de sânge pe malul lacului, continuă Anna, vorbind încet și încercând să pună totul în ordine. Își dă seama că ai nevoie de haine curate, prin urmare merge la conac ca

să le aducă, în timp ce Helena rămâne cu Thomas. Asta a văzut Stanwin atunci când l-a urmărit pe Carver până la lac și de aceea a crezut că Helena și-a ucis fiul. De aceea și-a lăsat prietenul să ia vina asupra lui.

— Asta și o grămadă de bani, zice Evelyn, zâmbind și dezvelindu-și dinții. Ochii ei verzi sunt sticloși, goi, complet lipsiți de empatie și intoleranți la remușcare. Mama i-a plătit o sumă frumușică de-a lungul anilor.

— Charlie Carver nu a știut că tu ai plănuit dinainte crima și că aveai deja un set de haine curate în debarcader, zic eu, străduindu-mă să nu îl caut pe doctorul ciumei printre copaci. Hainele au rămas ascunse acolo timp de optsprezece ani, până când le-a găsit mama ta anul trecut, când a vizitat Blackheath. Și-a dat seama imediat ale cui erau. Ba chiar i-a spus și lui Michael despre ele, probabil ca să vadă cum va reacționa.

— Credea că el știa despre crimă, zice Anna, pe un ton compătimitor. Imaginează-ți... ea nu putea avea încredere în niciunul din copiii ei.

Se iscă vântul, iar stropii de ploaie aterizează pe felinarele noastre. Se aude un zgomot în pădure, nedeslușit și îndepărtat, dar suficient cât să îi atragă atenția lui Evelyn pentru o clipă.

„*Trage de timp*”, o îndemn pe Anna, mișcându-mi buzele fără să vorbesc. Îmi scot haina și i-o așez pe umerii subțiri, câștigând un zâmbet recunoscător.

— Trebuie să fi fost îngrozitor pentru lady Hardcastle, zice Anna, strângându-și haina pe lângă corp, când a realizat că fiica pentru care și-a lăsat iubitul să facă închisoare ca să o protejeze își ucisese fratele cu sânge-rece. Își coboară vocea. Cum ai putut face asta, Evelyn?

— Cred că întrebarea potrivită ar fi de ce a făcut-o, zic eu, uitându-mă la Anna. Lui Thomas îi plăcea să urmărească oamenii. Știa că va da de bucluc dacă era prins, așa că a învățat foarte bine cum să se furișeze. Într-o zi, el a urmărit-o pe Evelyn în pădure, unde ea s-a întâlnit cu un băiat de la grajduri. Nu știu de ce s-au întâlnit sau dacă s-au înțeles să facă asta. Poate că a fost doar o coincidență, dar eu cred că a avut loc un accident. Sper că a fost un accident, zic eu, aruncându-i o privire la Evelyn, care mă evaluează ca pe o molie care

a aterizat pe haina ei.

Întreg viitorul nostru stă scris în ridurile din jurul ochilor ei; fața aceea palidă este ca un glob de cristal care ascunde în ceață doar orori.

— N-are importanță, de fapt, continui eu când îmi dau seama că nu are de gând să îmi răspundă. Oricum ar fi, ea l-a ucis. E posibil ca Thomas să nu fi realizat ce văzuse, altminteri ar fi dat fuga la conac și i-ar fi spus mamei lui, însă, la un moment dat, Evelyn și-a dat seama că el știa. A avut două variante: să îl reducă la tăcere pe Thomas înainte ca el să spună cuiva sau să-și mărturisească faptele. Ea a ales prima variantă și și-a pus planul la punct cu meticulozitate.

— Te descurci foarte bine, zice Evelyn, luminându-se la față. Cu excepția unui detaliu sau două, este aproape ca și când ai fi fost prezent acolo. Ești o încântare, domnule Gold, știi asta? Mult mai amuzant decât creatura plictisitoare cu care te-am confundat noaptea trecută.

— Ce s-a întâmplat cu băiatul de la grajduri? o întreabă Anna. Grăjdarul-șef a spus că nu a fost găsit niciodată.

Evelyn o privește atent o vreme. La început, cred că este pentru că se gândește dacă să răspundă la întrebare, apoi îmi dau seama care este situația adevărată. Ea încearcă să își amintească. Nu s-a gândit la acest lucru de ani buni.

— A fost un lucru dintre cele mai ciudate, zice Evelyn, pe un ton neutru. El m-a dus să-mi arate niște peșteri pe care le descoperise. Știam că părinții mei nu vor fi de acord, prin urmare am mers pe ascuns, dar m-am plictisit în compania lui. În timp ce exploram, el a căzut într-o groapă adâncă. Nimic prea serios și puteam să mă duc să aduc ajutoare. I-am spus că așa voi face, apoi mi-a venit o idee. Nu trebuia să aduc ajutoare. Nu trebuia să fac absolut nimic. Puteam să-l las acolo. Nimeni nu știa unde se dusese sau că eu eram cu el. Era soarta.

— L-ai abandonat pur și simplu, zice Anna, îngrozită.

— Chiar mi-a făcut plăcere, să știi. El a fost micul meu secret până când Thomas m-a întrebat de ce fusesem la peșteri în ziua respectivă. Ținându-și în continuare arma îndreptată spre noi, ea ridică felinarul din noroi. Știți restul. Ce păcat!

Ea trage piedica, iar Anna se pune în fața mea.

— Stai! strigă ea, întinzându-și mâna.

— Nu implora! Te rog, zice Evelyn, exasperată. Nici nu știți cât de mult v-am respectat. În afară de mama, nimeni nu s-a gândit l-a moartea lui Thomas de aproape douăzeci de ani, iar apoi apăreți voi doi din senin și aproape că puneți totul cap la cap. Cred că a fost nevoie de multă determinare, și admir acest lucru, dar nimic nu este mai necuviincios decât lipsa de mândrie.

— Nu am de gând să implor, dar povestea nu s-a încheiat, zice Anna. Avem dreptul să aflăm și restul.

Evelyn zâmbește, iar expresia ei este frumoasă, casantă și complet nebună.

— Mă credeți proastă, zice ea, alungându-și ploaia din ochi.

— Cred că ai de gând să ne ucizi, zice Anna, pe un ton calm, vorbindu-i ca unui copilaș. Și mai cred că, dacă o vei face în aer liber, mulți oameni vor auzi. Trebuie să ne duci într-un loc mai retras, așa că ce-ar fi să povestim pe drum.

Evelyn face câțiva pași spre ea și își apropie felinarul de fața ei ca să o poată cerceta mai bine. Își ține capul înclinat într-o parte și buzele ușor depărtate.

— Ce fată inteligentă! zice Evelyn, pe un ton plin de admirație. Prea bine! Întoarceți-vă și luați-o din loc.

Eu ascult acest schimb de replici și simt cum mă cuprinde panica, sperând cu disperare ca doctorul ciumei să iasă din întuneric și să pună capăt acestei povești, o dată pentru totdeauna. Ar trebui să aibă deja suficiente dovezi ca să o elibereze pe Anna.

Asta dacă nu cumva a fost reținut.

Acest gând mă umple de teamă. Anna încearcă să ne țină în viață, însă totul va fi în zadar dacă doctorul ciumei nu știe unde să ne găsească.

Mă întind după felinarul nostru, dar Evelyn îl lovește cu piciorul, făcându-ne semn cu arma să o luăm spre pădure.

Pășim alături, cu Evelyn la câțiva pași în urma noastră, fredonând încetișor. Eu risc și arunc o privire peste umăr, dar ea este mult prea în spate și îmi este imposibil să-i smulg arma din mână. Chiar dacă aș reuși să fac asta, nu ar fi de folos. Nu suntem aici ca să o prindem pe

Evelyn. Suntem aici ca să dovedim că Anna nu este ca ea, iar cea mai bună cale de a face asta este să fim în pericol.

Deoarece stelele sunt ascunse de norii negri și singura lumină care ne călăuzește este flacăra slabă a felinarului lui Evelyn, trebuie să ne mișcăm cu atenție ca să nu ne împiedicăm. Este ca și când ai încerca să navighezi prin cerneală, iar doctorul ciumei nu se vede nicăieri.

— Dacă mama ta a aflat în urmă cu un an ce ai făcut, de ce nu le-a spus tuturor atunci? întreabă Anna, aruncându-i o privire peste umăr lui Evelyn. De ce a organizat această petrecere și de ce i-a invitat pe toți acești oameni?

Tonul ei este cât se poate de sincer. Dacă îi este teamă, atunci se pricepe de minune să ascundă acest lucru. Evident, Evelyn nu este singura actriță din casă. Nu pot decât să sper că și eu mă pricep să fac asta. Inima îmi bubuie suficient de tare încât să-mi rupă o coastă.

— Din lăcomie. Părinții mei au nevoie de bani mai mult decât a simțit nevoia mama mea să mă vadă spânzurată. Bănuiesc că au avut nevoie de ceva timp să aranjeze căsătoria, deoarece mama mi-a trimis o scrisoare în urmă cu o lună în care îmi spunea că, dacă nu mă mărit cu odiosul de Ravencourt, mă vor denunța. Umilința la care am fost supusă în timpul petrecerii de azi a fost ca o replică usturătoare, o mică dreptate făcută lui Thomas.

— Deci i-ai ucis din răzbunare? o întreabă Anna.

— Tata a fost un troc. Michael a ucis-o pe Felicity, iar eu l-am ucis pe tata. Fratele meu a vrut să pună mâna pe moștenire cât timp mai exista una. Vrea să-i cumpere afacerea lui Stanwin împreună cu Coleridge.

— Înseamnă că urma de cizmă pe care am văzut-o în fața ferestrei casei de oaspeți este a ta, zic eu. Și tu ai lăsat bilețelul în care îți asumi răspunderea.

— Păi, n-am vrut ca vina să cadă asupra bietului Michael. Ar fi năruit totul, răspunde ea. Nu intenționez să-mi folosesc numele odată ce voi pleca de aici; de ce nu l-aș folosi în alt scop?

— Și pe mama ta de ce ai ucis-o? o întreabă Anna.

— Eram la Paris, răspunde Evelyn, furia simțindu-i-se în glasul ei pentru prima oară. Dacă nu m-ar fi vândut lui Ravencourt, nu m-ar mai fi văzut niciodată. Din punctul meu de vedere, ea s-a sinucis.

Copacii se dau brusc la o parte, lăsând să se vadă casa de oaspeți. Ieșim în spatele clădirii, partea opusă ușii încuiate a bucătăriei pe care falsa Evelyn i-a arătat-o lui Bell în prima dimineață.

— Unde ai găsit-o pe cealaltă Evelyn? o întreb eu.

— O chema Felicity Maddox. Era un soi de impostoare, din câte am înțeles, răspunde vag Evelyn. Stanwin a aranjat totul. Michael i-a spus că familia voia ca Felicity să se căsătorească cu Ravencourt în locul meu, moment în care părinții mei urmau să îi plătească jumătate din zestre ca să păstreze secretul.

— Stanwin știa ce voiați să faceți? o întreabă Anna.

— Poate, dar de ce i-ar fi păsat? zice Evelyn, ridicând din umeri și făcându-mi semn să deschid ușa. Felicity a fost un vierme. Un polițist a încercat să o ajute în după-amiaza asta, iar ea știți ce-a făcut? În loc să recunoască totul în fața lui, s-a dus la Michael și i-a cerut bani mai mulți ca să tacă. O astfel de persoană face umbră pământului degeaba, zău așa. Consider uciderea ei un serviciu adus omenirii.

— Dar moartea lui Millicent Derby a fost tot un serviciu adus omenirii?

— O, Millicent! zice Evelyn, înveselită de această amintire. Știți, pe vremuri, ea era la fel de rea ca fiul ei. Însă și-a pierdut energia la bătrânețe.

Trecem prin bucătărie și intrăm pe hol. Casa este cufundată în tăcere și toți ocupanții ei sunt morți. Cu toate acestea, o lampă aprinsă este agățată de perete, semn că Evelyn a intenționat de la bun început să se întoarcă aici.

— Millicent te-a recunoscut, nu-i așa? zic eu, trasând cu degetul de-a lungul tapetului. Nu reușesc să-mi revin. Nimic din toate astea nu mai pare real. Simt nevoia să ating ceva solid ca să știu că nu visez. Te-a zărit în sala de bal alături de Felicity, continui eu, amintindu-mi cum bătrâna doamnă a plecat în grabă de lângă Derby. Ai crescut sub ochii ei și nu avea de gând să se lase păcălită de o uniformă de menajeră și de noile portrete ale lui Gold de pe perete. Millicent și-a dat seama imediat cine erai.

— A coborât în bucătărie și a vrut să știe ce pun la cale, răspunde Evelyn. I-am spus că era o farsă pentru balul mascat și prostuța m-a crezut.

Privesc în jur, sperând să găsesc vreun indiciu că doctorul ciumei s-ar afla aici, însă speranța mi se spulberă. Nu are cum să știe că suntem aici și, prin urmare, nu va avea habar de curajul Annei sau că a rezolvat ghicitoarea lui. Ne îndreptăm spre moarte mânați de o smintită și totul este în zadar.

— Cum ai ucis-o? o întreb eu, încercând cu disperare să o fac pe Evelyn să vorbească în continuare până când îmi voi face un nou plan.

— Am șterpelit o sticluță cu veronal din trusa doctorului Dickie și i-am zdrobit câteva pastile în ceai, explică ea. Când a leșinat, i-am ținut o pernă pe față până când a încetat să mai respire, iar apoi l-am chemat pe Dickie.

Vocea ei este veselă, de parcă ar fi vorba despre vreo amintire veche și fericită pe care niște prieteni și-o împărtășesc în timpul cinei.

— El a văzut sticluța cu veronal din trusa lui pe noptiera ei și și-a dat seama pe loc că era implicat, zice ea. Asta este frumusețea oamenilor corupți: te poți baza pe ei că vor rămâne în continuare așa.

— Așadar, a luat sticluța și a susținut că a fost un infarct ca să-și acopere urmele, zic eu, oftând.

— Of, nu te mai necăji, dragule! zice ea, împungându-mă în spate cu țeava armei. Millicent Derby a murit așa cum a trăit, adică cu eleganță și chibzuială. A fost un dar, crede-mă. Am vrea noi să fim atât de norocoși și să avem un sfârșit atât de plin de sens.

Îmi fac griji că ne conduce în încăperea unde lordul Hardcastle stă contorsionat în fotoliu, dar ea ne îndrumă spre ușa opusă. Este o sufragerie mică, cu patru scaune și o masă pătrată în centru. Lumina felinarului pe care îl ține Evelyn în mână se împrăștie pe pereți; se văd două genți din pânză, fiecare doldora de bijuterii, haine și ce-o mai fi reușit ea să fure de la Blackheath.

Noua ei viață va începe acolo unde ale noastre vor sfârși.

Ca artist, Gold poate aprecia măcar simetria.

Evelyn pune felinarul pe masă și ne face semn să îngenunchem pe pardoseală. Ochii îi strălucesc și este îmbujorată.

O fereastră dă spre drum, dar nu îl văd nicăieri pe doctorul ciumei.

— Mă tem că nu mai aveți timp, ne zice ea, ridicând arma.

A mai rămas o mutare.

— De ce l-ai ucis pe Michael? o întreb eu repede, pe un ton acuzator.

Evelyn se încordează, iar zâmbetul îi dispare.

— Despre ce vorbești?

— L-ai otrăvit, continui eu, observând expresia nedumerită de pe fața ei. Toată ziua am auzit cât de apropiați erați și cât de mult îl iubeai. Nici măcar nu a știut că tu i-ai omorât pe Thomas și pe mama voastră, nu-i așa? Nu ai vrut să aibă o părere proastă despre tine. Dar, cu toate acestea, când a sosit momentul, l-ai ucis cu aceeași ușurință cu care le-ai ucis și pe celelalte victime ale tale.

Ea își plimbă privirea de la mine la Anna, iar arma îi tremură în mână. Pentru prima oară, pare să îi fie teamă.

— Minți, nu i-am făcut niciodată rău lui Michael, zice ea.

— L-am văzut murind, Evelyn, spun eu. M-am aplecat deasupra lui ca...

Mă lovește cu arma, iar din buză îmi țâșnește sângele.

Intenționasem să îi smulg arma din mână, dar ea a fost prea rapidă și s-a îndepărtat deja cu un pas de noi.

— Nu mă minți, se jelește ea, cu ochi scăpărători și respirația întretăiată.

— Nu te minte! rostește Anna, punându-și un braț protector după umerii mei.

Lacrimile i se rostogolesc pe obraji lui Evelyn, iar buza îi tremură. Iubirea ei este nebună, vibrantă și putredă, dar sinceră. Cumva, acest lucru o face și mai monstruoasă.

— Eu nu... Ea se prinde de păr, trăgându-se atât de tare de el, încât și-l smulge din rădăcină. El a știut că nu puteam să mă mărit... a vrut să mă ajute. Ne aruncă o privire rugătoare. A ucis-o pentru mine, ca să pot fi liberă... m-a iubit...

— Cu toate astea, trebuia să te asiguri, zic eu. N-ai vrut să riști ca el să se piardă cu firea, iar Felicity să se trezească din nou, așa că i-ai dat un pahar de scotch otrăvit, înainte ca ea să se îndrepte spre piscină.

— Dar nu i-ai spus lui Michael, continuă Anna. Iar el a băut ce-a mai rămas în pahar în timp ce îl interoga Rashton.

Arma lui Evelyn stă înclinată, iar eu mă încordez, pregătit să i-o

smulg din mână, însă Anna mă strânge mai tare.

— A venit, îmi șoptește ea la ureche, arătând cu capul spre fereastră.

O singură lumânare arde în drum, luminând o mască de porțelan cu cioc. Mă simt însuflețit de speranță, dar aceasta dispare imediat. El nu se clintește din loc. Nici măcar nu poate auzi ce se vorbește.

Ce așteaptă?

— Vai, nu, zice Anna de parcă i-ar fi fost rău.

Și ea se holbează la doctorul ciumei, doar că nu este nedumerită ca mine, ci îngrozită. E albă ca varul la față și mă ține strâns de mânecă.

— Nu am rezolvat crima, zice ea în șoaptă. Tot nu știm cine o va omorî pe Evelyn Hardcastle, pe *adevărata* Evelyn Hardcastle. Iar numărul suspecților s-a redus la doi.

Simt cum mă străbate un fior rece.

Sperasem că, dacă Anna o va demasca pe Evelyn, acest lucru va fi suficient ca să-și câștige libertatea, dar ea are dreptate. În ciuda discursului doctorului ciumei despre căință și reabilitare, el mai are nevoie de încă o viață care să plătească prețul și se așteaptă ca unul din noi să i-o livreze.

Evelyn se plimbă în continuare de colo colo și se trage de păr, fiind afectată în continuare de moartea lui Michael. Este prea departe ca să fie luată prin surprindere. Poate că Anna sau eu i-am putea smulge arma din mână, dar nu înainte ca unul din noi să fie împușcat în cap.

Am fost păcăliți.

Doctorul ciumei s-a ținut departe intenționat, astfel încât să nu audă răspunsul Annei și să nu fie nevoit să o cunoască pe femeia bună în care ea s-a transformat. El nu știe că m-am înșelat în privința lui Michael.

Sau nu îi pasă.

A obținut ce și-a dorit. Dacă eu voi muri, el mă va elibera. Dacă va muri ea, Anna va rămâne blocată aici, așa cum vor superiorii lui. O vor ține aici pentru totdeauna, indiferent ce va face ea.

Incapabil să îmi mai ascund disperarea, fug la fereastră și încep să bat cu pumnii în geam.

— Nu este corect! țip eu spre silueta îndepărtată a doctorului ciumei.

Furia mea o sperie pe Anna, care sare cât colo, înspăimântată. Evelyn vine spre mine cu arma ridicată, confundându-mi furia cu panica.

Simt cum mă copleșește disperarea.

I-am spus doctorului ciumei că nu o voi abandona pe Anna și că voi reveni la Blackheath dacă mă vor lăsa să plec, dar nu mai pot petrece încă o zi în locul acesta. Nu îi pot lăsa să mă măcelărească din nou. Nu pot privi sinuciderea lui Felicity sau să fiu trădat de Daniel Coleridge. Nu pot retrăi nimic din toate acestea, iar o parte din mine, una mult mai mare decât aș fi crezut vreodată, este pregătită să o asmuță pe Evelyn ca totul să ia sfârșit, indiferent ce se va întâmpla cu prietena mea.

Orbit de nefericirea mea, nu observ când Anna se apropie de mine. Ignorând-o pe Evelyn, care o urmărește cu privirea așa cum o bufniță ar urmări un șoarece neastâmpărat, Anna îmi ia mâinile, se ridică în vârful picioarelor și mă sărută pe obraz.

— Să nu îndrăznești să te întorci după mine, zice ea, lipindu-și fruntea de a mea.

Se mișcă repede, se rotește pe călcâie și se năpustește asupra lui Evelyn dintr-o singură mișcare fluidă.

Împușcătura este asurzitoare și, preț de câteva secunde, doar ecoul se mai aude. Însă și acesta începe să se estompeze. Scot un țipăt și fug lângă Anna chiar în momentul în care arma cade pe jos cu un zăngănit. Sângele începe să pătrundă prin cămașa lui Evelyn, deasupra șoldului.

Ea își deschide gura, apoi și-o închide și cade în genunchi, cu o rugăminte tăcută în acei ochi goi.

Felicity Maddox stă în prag, ca un coșmar care a devenit realitate. Este îmbrăcată în aceeași rochie albastră de gală, care acum este udă leoarcă și plină de noroi, iar machiajul i se scurge pe obrajii palizi și zgâriați de crengile copacilor printre care a fugit. Rujul îi este întins peste conturul buzelor, iar părul îi este răvășit. Ține ferm în mână revolverul negru.

Ne aruncă o privire, dar mă îndoiesc că ne vede. Furia a smintit-o. Își îndreaptă revolverul spre stomacul lui Evelyn și apasă pe trăgaci. Împușcătura este atât de asurzitoare, încât eu sunt nevoit să-mi

acopăr urechile în timp ce sângele este împroșcat pe tapet. Deloc mulțumită, ea trage din nou, iar Evelyn se prăbușește pe jos.

Apropiindu-se de ea, Felicity trage ultimul glonț în trupul neînsuflețit al lui Evelyn.

60

Fața Annei este lipită de pieptul meu, dar eu nu îmi pot lua privirea de la Felicity. Nu știu dacă s-a făcut sau nu dreptate, dar sunt recunoscător pentru asta, oricum ar fi. Sacrificiul Annei m-ar fi eliberat, însă sentimentul de vină m-ar fi împiedicat să plec.

Moartea ei m-ar fi făcut să mă înstrăinez de mine însumi.

Felicity m-a salvat.

Deși i s-au terminat gloanțele, ea continuă să apese pe trăgaci, copleșind-o pe Evelyn cu o rafală de țăcănituri. Cred că ar fi continuat la nesfârșit dacă nu ar fi fost întreruptă de sosirea doctorului ciumei. El îi ia cu blândețe arma din mână și, ca și când s-ar fi rupt o vrajă, ei i se limpezesc ochii și începe să-și miște membrele. Pare sleită și golită, adusă în pragul nebuniei.

După ce îi aruncă o ultimă privire lui Evelyn, îl salută din cap pe doctorul ciumei înainte să treacă pe lângă el și să iasă din încăpere, fără să aibă nici măcar un felinar care să îi lumineze calea. O clipă mai târziu, ușa de la intrare se deschide și se aude sunetul ploii care cade și umple văzduhul.

Îi dau drumul Annei și mă prăbușesc pe covor, cu capul între mâini.

— Tu i-ai spus lui Felicity că suntem aici, nu-i așa? zic eu printre degete.

Cuvintele mele sună a acuzație, deși sunt sigur că am vrut să-i semnalez recunoștința. În acest moment, cu toate câte s-au întâmplat, poate că granița dintre cele două este foarte fină.

— I-am dat de ales, zice el, lăsându-se în genunchi ca să îi închidă ochii lui Evelyn. Firea ei a avut grijă de restul, ca în cazul tău.

El o privește pe Anna în timp ce rostește aceste cuvinte, apoi cercetează peretele împroșcat cu sânge, ca apoi să privească din nou trupul care zace la picioarele lui. O parte din mine se întreabă dacă el nu își admiră cumva propria lucrare, adică indirecta distrugere a unei ființe umane.

— De când știi cine este adevărata Evelyn? îl întreabă Anna, care îl măsoară din priviri pe doctorul ciumei și îl analizează cu ochii mirați

ai unui copil.

— Exact din momentul în care ați știut și voi, răspunde el. Am venit la lac pentru că așa mi s-a cerut și am asistat la demascarea ei. Când mi-am dat seama unde vă duce, m-am întors la Blackheath ca să îi transmit această informație actriței.

— De ce ne-ai ajutat? îl întreabă Anna.

— Ca să se facă dreptate, răspunde el simplu, întorcându-și masca cu cioc spre ea. Evelyn a meritat să moară, iar Felicity a meritat să o omoare. Voi doi ați dovedit că meritați să fiți liberi și nu voiam să vă înecați precum țiganul la mal.

— Asta e tot? S-a terminat? îl întreb cu o voce tremurătoare.

— Aproape, răspunde el. Anna trebuie să îmi dea un răspuns oficial la întrebarea cu privire la cine a ucis-o pe Evelyn Hardcastle.

— Și Aiden? îl întreabă ea, așezându-și o mână pe umărul meu. El l-a învinuit pe Michael.

— Domnul Bishop a rezolvat uciderea lui Michael, a lui Peter și a Helenei Hardcastle, dar și tentativa de omor împotriva lui Felicity Maddox, o nelegiuire atât de bine ascunsă, încât nu am știut despre ea nici eu, nici superiorii mei, zice doctorul ciumei. Nu îl pot învinui pentru că a răspuns la întrebări pe care noi nu ne-am gândit niciodată să le punem, nici nu pot pedepsi un om care a riscat atât de mult ca să salveze viața altcuiva. Răspunsul lui rămâne valabil. Acum am nevoie de al tău. Anna! Cine a ucis-o pe Evelyn Hardcastle?

— Nu ai spus nimic despre celelalte gazde ale lui Aiden, zice ea, cu încăpățânare. Le vei lăsa și pe ele să plece? Unele dintre ele trăiesc. Dacă vom pleca acum, probabil că îl vom putea salva pe majordom. Și cum rămâne cu bietul Sebastian Bell? Abia s-a trezit în dimineața aceasta. Ce va face fără ajutorul meu?

— Aiden *este* Sebastian Bell, cel care s-a trezit în dimineața aceasta, zice doctorul ciumei cu blândețe în glas. Au fost tot timpul doar o iluzie optică, Anna. Niște umbre aruncate pe pereți. Acum aveți șansa să luați cu voi flacăra care i-a proiectat și, odată ce se va întâmpla acest lucru, ei vor dispărea.

Ea îl privește clipind.

— Ai încredere în mine, Anna, zice el. Spune-mi cine a ucis-o pe Evelyn Hardcastle și toate lumea va fi eliberată. Într-un fel sau altul.

— Aiden?

Îmi aruncă o privire nesigură, așteptând aprobarea mea. Reușesc doar să încuviințez. Simt cum mă inundă un val de emoții, care așteaptă să dea năvală afară.

— Felicity Maddox, declară ea.

— Ești liberă, zice el, ridicându-se în picioare. Blackheath nu vă va mai ține prizonieri aici pe niciunul din voi.

Umerii îmi tremură. Sunt incapabil să mă mai abțin și încep să plâng în hohote. Opt zile de chin și teamă se revarsă ca otrava. Anna încearcă să mă liniștească, dar eu nu mă pot opri. Sunt cu nervii încordați, ușurat și epuizat, îngrozit că s-ar putea să fim păcăliți.

Tot ce s-a întâmplat la Blackheath a fost o minciună. De ce n-ar fi și asta una?

Mă zgâiesc la trupul lui Evelyn și îl văd pe Michael zvârcolindu-se pe verandă. Văd expresia uimită de pe fața lui Stanwin când Daniel îl împușcă în pădure. Îi văd pe Peter și pe Helena, pe Jonathan și pe Millicent, pe Dance, pe Davies, pe Rashton. Pe Iacheu și pe Coleridge. Numărul morților crește.

Cum poate scăpa cineva de toate acestea?

Rostind un nume...

— Anna, murmur eu.

— Sunt aici, zice ea, apucându-mă strâns. Plecăm acasă, Aiden. Ai reușit. Ți-ai ținut promisiunea.

Mă privește, iar în ochii ei nu se zărește nici urmă de îndoială. Zâmbește. Jubilează. O zi și o viață. Am crezut că nu va fi suficient să scap din locul acesta, dar poate că este *singura* cale să scap de aici.

Ținându-mă strâns, ea își ridică privirea spre doctorul ciumei.

— Ce se va întâmpla în continuare? îl întreabă ea. Tot nu îmi amintesc nimic din cele întâmplate înainte de această dimineață.

— Îți vei aminti, zice doctorul ciumei. Ți-ai ispășit pedeapsa. Prin urmare, toate bunurile îți vor fi returnate, inclusiv amintirile. Dacă dorești. Mulți aleg să renunțe la ele și să își continue viața așa cum sunt. Este ceva ce merită luat în considerare.

Anna cugetă la toate, dar îmi dau seama că tot nu știe cine este sau ce a făcut. Va fi o discuție dificilă, iar eu nu am forța să o port în acest moment. Trebuie să alung experiența trăită la Blackheath într-un

ungher al minții, unde trăiesc și coșmarurile mele. Știu că nu o voi uita prea degrabă. Dacă aș putea să o scutesc pe Anna de o suferință similară, măcar pentru o vreme, o voi face.

— Ar trebui să plecați, ni se adresează doctorul ciumei. Cred că ați zăbovit aici suficient de mult timp.

— Ești pregătit? mă întreabă Anna.

— Da, răspund eu, lăsând-o să mă ajute să mă ridic în picioare.

— Îți mulțumesc pentru tot, îi spune ea doctorului ciumei, făcând o reverență înainte să iasă din casă.

El o privește cum pleacă, apoi îmi întinde felinarul lui Evelyn.

— O vor căuta, Aiden, îmi spune el în șoaptă. Să nu te încrezi în nimeni și încercați să nu vă amintiți. În cel mai bun caz, amintirile vă vor schilodi; în cel mai rău caz... Vocea lui tărăgănează. Odată ce veți fi eliberați, luați-o la fugă și nu vă opriți. Aceasta este singura voastră șansă.

— Ce se va întâmpla cu tine? îl întreb eu. Mă îndoiesc că superiorii tăi vor fi încântați când vor afla ce ai făcut.

— O, se vor înfuria, zice el, vesel. Dar azi mi se pare a fi o zi bună, iar conacul Blackheath nu a mai avut parte de așa ceva de foarte mult timp. Cred că mă voi bucura de ea o vreme și doar mâine îmi voi face griji în privința consecințelor. Vor urma cât de curând. Mereu se întâmplă așa.

Își întinde mâna.

— Succes, Aiden!

— Și ție, zic eu, strângând-o pe a lui și ieșind afară, în furtună.

Anna așteaptă pe drum, cu ochii pironiți la conac. Pare tânără și lipsită de griji, dar este o mască. Sub ea se ascunde o altă față; este o femeie detestată de jumătate din glob, iar eu am ajutat-o să scape. Nesiguranța se cuibărește înlăuntrul meu, însă, indiferent ce a făcut ea, indiferent ce soartă ne așteaptă, o vom înfrunta împreună. Pentru mine contează doar aici și acum.

— Încotro o luăm? mă întreabă Anna în timp ce eu mătur pădurea cu lumina caldă a felinarului.

— Nu știu, răspund eu. Nu cred că are importanță.

Mă ia de mână și mi-o strânge ușor.

— Atunci, hai s-o luăm din loc și vom vedea unde vom ajunge.

Facem întocmai. Punem un picior în fața celuilalt și ne cufundăm în întuneric, ghidați de cea mai slabă lumină.

Încerc să îmi imaginez ce mă așteaptă.

Familia pe care am abandonat-o? Nepoți crescuți cu poveștile aventurilor mele? Sau doar o altă pădure și o altă casă învăluită în secrete? Sper că nu. Sper că lumea mea este complet diferită. O lume necunoscută și impenetrabilă, o lume pe care nici nu mi-o pot imagina dincolo de mintea lui Gold. La urma urmei, nu scap doar de Blackheath. Scap și de ei: de Bell și de majordom, de Davies, de Ravencourt, de Dance și de Derby. De Rashton și de Gold. Blackheath a fost închisoarea, iar ei au fost cătușele.

Și cheile.

Îi datorez libertatea mea fiecăruia dintre ei.

Dar lui Aiden Bishop? Lui ce îi datorez? Bărbatul care m-a vârât aici ca să o poată tortura pe Annabelle Caulker. Lui nu-i voi da amintirile înapoi. De asta sunt sigur. Îi voi vedea mâine fața în oglindă și va trebui, într-un fel, să mi-o însușesc. Ca să pot face asta, trebuie s-o iau de la capăt, eliberat de trecut, eliberat de el și de greșelile pe care le-a comis.

Eliberat de vocea lui.

— Mulțumesc, zic eu în șoaptă, simțind cum el se îndepărtează în sfârșit.

Mi se pare un vis prea frumos ca să fie adevărat. Mâine, nu va trebui să înving niciun lacheu, nu va trebui să o salvez pe Evelyn Hardcastle, nu va trebui să îl păcălesc pe Daniel Coleridge. Nu va trebui să rezolv un puzzle contracronometru. În locul imposibilului, va trebui să-mi fac griji doar pentru lucrurile obișnuite. Pentru luxul de a mă trezi în același pat două zile la rând sau de a mă duce într-un sat dacă doresc acest lucru. Pentru luxul de a mă bucura de lumina soarelui. Pentru luxul de a mă bucura de onestitate. Pentru luxul de a-mi trăi viața fără a fi nevoit să rezolv o crimă.

Ziua de mâine poate fi așa cum mi-o doresc, ceea ce înseamnă că, pentru prima oară în ultimele decenii, o aștept cu nerăbdare. În loc să fie ceva de temut, poate fi o promisiune pe care să mi-o fac mie însumi. O șansă să fiu mai curajos și mai bun, ca să îndrept lucrurile. Să fiu mai bun decât sunt azi.

Fiecare zi care urmează este un dar.
Trebuie doar să îmi continui drumul până când voi ajunge acolo.

Mulțumiri

Cele șapte morți ale lui Evelyn Hardcastle nu ar exista fără impresarul meu, Harry Illingworth. El a știut înaintea mea ce ar putea fi această poveste și m-a ajutat să o descopăr. Ești un domn, Illington!

Pentru înțelepciunea ei și pentru talentul cu care modelează cuvintele, aș dori să îi mulțumesc redactorului meu, Alison Hennessey, cunoscută ca „Regina corbilor” sau ca „ucigașă (de paragraf)” plină de farmec. Eu am scris o poveste, Alison a transformat-o într-o carte.

Și, dacă tot sunt aici, nu pot uita de restul echipei de la Editura Raven. Talentul, entuziasmul și farmecul său general m-au făcut să roșesc.

Trebuie să-i amintesc, în mod special, pe primii mei cititori, David Bayon, Tim Danton și Nicole Kobie, care au citit povestea aceasta în faza *David Lynch* și care au subliniat cu amabilitate faptul că indiciile, gramatica și mementourile referitoare la intrigi nu sunt semne de slăbiciune.

Și, în final, îi mulțumesc soției mele, Maresa. Dacă vrei să faci ceva stupid (cum ar fi să petreci trei ani scriind un roman de acțiune și suspans, cu călătorii în timp și salturi dintr-un trup într-altul), atunci cel mai bun prieten al tău trebuie să-ți fie aliat tot drumul. Ea a fost, și este. Nu aș fi reușit fără ea.

„Complex, fascinant, surprinzător... Un debut extraordinar de rafinat."

The Times

„Această carte m-a înnebunit. Este absolut originală și unică. Nu puteam să mi-o scot din cap."

Sophie Hannah

„Amețitoare ca sfârșitul unui spectacol de artificii."

The Guardian

„Pregătește-te să înnebunești. O lectură explozivă!"

Daily Express

ISBN 978-606-006-288-2

9 786060 062882

www.rao.ro

www.raobooks.com